SOPHOCLIS

TRAGOEDIAE SEPTEM

AC DEPERDITARUM FRAGMENTA

EMENDAVIT,

VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA

NOTASQUE

TUM ALIORUM TUM SUAS ADIECIT

CAROLUS GOTTLOB AUGUSTUS ERFURDT,

AA. LL. M. GYMNASII MERSEBURGENSIS COLLEGA III.

ACCEDIT

LEXICON SOPHOCLEUM

ET

INDEX VERBORUM LOCUPLETISSIMUS.

VOL. I.

TRACHINIAE.

LIPSIAE,

APUD GERHARDUM FLEISCHERUM IUN.

cIↄIↄcccii.

SOPHOCLIS
TRACHINIAE.

EMENDAVIT,

VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA

NOTASQUE

TUM ALIORUM TUM SUAS ADJECIT

CAROLUS GOTTLOB AUGUSTUS ERFURDT,

AA. LL. M. GYMNASII MERSEBURGENSIS COLLEGA III.

LIPSIAE,

APUD GERHARDUM FLEISCHERUM JUN.

CIϽIϽCCCII.

SUMME REVERENDO

CONCILIO CATHEDRALI

MERSEBURGENSI

hanc Trachiniarum editionem

pietatis et grati animi caufa

D. D. D.

Carol. Gottl. Auguft. Erfurdt.

PRAEFATIO.

Sophoclis tragoediae, quamquam plurium deinceps doctorum hominum curam et diligentiam ſunt expertae, tamen ita etiamnum depravatae jacent, ut, ſi quis edendi ſcriptoris elegantiſſimi dumtaxat initium hucusque factum eſſe dicat, non videatur ille nec temeritatis neque iniquitatis accuſari poſſe. Atque etiam hanc fabulam, quam ſeparatim in lucem emiſimus, in corruptiſſimis eſſe cenſendam, ut quis maxime in lectione ejus verſatus eſt, ita concedet facillime. Quapropter faciendum mihi putavi, ut in locis bene multis a Brunckii recenſione diſcederem, et textum, quantum poſſem, emendatiorem exhiberem. Ea in re dux mihi fuit et auctor conſilii Hermannus, quem Virum egregium ſumma pietate proſequimur, quotquot diſciplina ejus ac familiaritate fructuoſiſſima, ſtudiorum pariter atque animorum haud vulgari conſenſione juncti laetabamur.

Iam de conſilii mei ratione paucis exponere liceat. Ac cum id maxime efficere ſtuderem, ut textus ſine offenſione legi poſſet, non dubitavi emendationes tum aliorum, quae quidem mihi probarentur, tum meas in ordi-

nem recipere omnes, cujus rei veniam tanto magis paratam mihi fore ſpero, quod lectionis varietas textui ſubjecta eſt. Hanc diligenter enotavi ex edd. Aldi, Brubachii, Turnebi, Stephani et Canteri, memorata ſimul Brunckianae ſcripturae diſcrepantia. Iuntinarum ſicubi mentio facta eſt, ex Wakefieldii editione, *) quid exhiberent, intellexi: ipſas enim inſpicere non licuit. Quamquam prioris Iuntinae neque ille fecit accuratam collationem, id quod in praefatione declarat ſic ſcribens: „Ad Sophoclem uſus ſum Brunckii editione, formae, quam vocant, quartae; Aldina, Iuntina poſteriore, Francofurtana anni 1544. quae, ni fallor, Iuntinam priorem fideliter exprimit: nam poſtquam mihi viſus ſim hoc certo colligere ex collatis quibusdam locis, Iuntinam, ut in aere ſuo pauperem decuit, ſtatim vendidi: quoties igitur de hac editione mentionem fecero, lector intelligat Francofurtanam velim." Codicum autem, quos Brunckius in hac fabula noſtra adhibuit, hanc dedit Vir Celeberrimus deſcriptionem:

B. Codex Regius chartaceus, catalogi 2787. quo praeter alia continentur Oedipus prior, Trachiniae, Philoctetes et Oedipus in Colono.

T. Codex Regius chartaceus, catalogi 2711. nitidiſſime ſcriptus, quo continentur ſeptem

*) Inſcriptus eſt liber: Tragoediarum delectus: Hercules Furens, Alceſtis, Euripideae: et Trachiniae, Sophoclea: in ſcholarum uſum. Edidit et illuſtravit Gilbertus Wakefield, A. B. Tomus prior. Londini, 1794.

ptem tragoediae juxta Demetrii Triclinii recensionem, cum ejusdem scholiis metricis in omnes, exegeticis vero partim Triclinii, partim veterum enarratorum in Antigonam, Oedipos duos, Trachinias et Philoctetam. Longe melior et emendatior est is codex eo, quo Turnebus usus est, aliquotque lectiones exhibet e vetustissimis exemplaribus ductas, quae nuspiam alibi reperiuntur.

Textum excipiunt Scholia Graeca multis nominibus perutilia. Romanum equidem Scholiasten prorsus ex editione ea, quae Romae a. 1518. prodiit, *) etiam ubi vitiosa esset scriptura, repeti jussi, quoniam verba, quibus ille in commentando usus est, Sophocleam subinde manum innuere videbantur. Quippe Brunckius saepenumero discessit ab antiqua editione illa, sequutus plerumque Triclinium, quod apparebit ex notulis in extrema quaque Scholiorum pagina hanc in rem adjectis. Has ipsas cur conscriberem, alia fuit causa haec, ut, si quis Scholiasten emendandum suscipere vellet, sat copiosus esset, quo uteretur, appa-

*) Titulus est: „Commentarii in septem tragoedias Sophoclis: quae ex aliis ejus compluribus injuria temporum amissis, solae supersuerunt: Opus exactissimum: rarissimumque: in Gymnasio Mediceo Caballini montis a Leone Decimo Pont. Max. constitute, recognitum: repurgatumque: atque ad communem studiosorum utilitatem in plurima exemplaria editum; non sine privilegio: ut in caeteris.“ In calce editionis haec leguntur: Ετυπώθη ἐν ῥώμῃ. ἐν τῷ παρὰ τὸν κυρίνου λόφον γυμνασίῳ. οὐκ ἄνευ προνομίου. Ἔτει ἕκτῳ τῆς ἀναῤῥήσεως Λέοντος δεκάτου, τοῦ ἄκρου ἀρχιερέως. τῆς δὲ ἐνσάρκου οἰκονομίας, χιλιοστῷ, πεντακοσιοστῷ, δεκάτῳ ὀγδόῳ.

ratus criticus. Reliqua Scholia Romanis ita adjunxi, ut συλλογὴν παραλελειμμένων παλαιῶν σχολίων ſigno parentheſeos, Demetrii autem Triclinii exegetica et metrica eodem, additaque inſuper littera T. notarem.

Sequuntur denique adnotationes tum aliorum editorum, tum meae. Ac Reiskii et Brunckii notas integras exhibui, Wakefieldii et Musgravii partim integras, partim excerptas et breviatas, omnino omiſſis iis, quae ad nullam rem utiles eſſe viderentur. Nam nolui Anglorum commentarios illos abeſſe ab editione mea tum, quod rarius putabam inter manus noſtrorum hominum verſari, tum vero etiam, ut appareret, non nimium iis pretium eſſe conſtituendum. Quae egomet adnotavi, ſpectant plerumque ad defendendam, quam recepi, lectionem, et ad refellendas Wakefieldii ineptias.

Sed haec hactenus. Caeterum exopto quam maxime, ut haec opera mea eorum, qui doctrinae pariter atque aequitatis laude florent, approbationem moveat honorificentiſſimam.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ

ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

(Ex ed. Brunckii.)

Ηρακλῆς παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο, καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς τὸν Αχελῶον ἀπεικασθέντα ταύρῳ, περιέκλασε τὸ ἕτερον [1]) τῶν κεράτων· καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν γαμεῖ. τὸ δὲ κέρας Αχελῶος λαμβάνει, δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Αμαλθείας. Αμάλθεια δὲ ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δέ, ὡς Φερεκύδης φησί, δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε ποτὸν [2]) ἢ βροτόν, ὅπερ ἂν εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον. [3]) στρατεύει δὲ Ηρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτούς, καὶ πόλιν ἑλὼν Εφυραν, ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Αστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθών, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. γενομένων δὲ τούτων, εὐω-

1) τὸ ἀριστερὸν Turneb.
2) ὥστε ἢ ποτὸν Turneb.
3) ἄπονον Ald. Turneb. ἄφθονόν τε καὶ ἄπονον Steph.

εὐωχούμενος παρ' 4) Οἰνεῖ, κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν Εὔνομον, τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα, κατὰ χειρῶν διδόντα· συγγενὴς δὲ οὗτος ἦν 5) Οἰνέως. καὶ 6) ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδός, ἀκουσίου γενομένου τοῦ συμβεβηκότος, συνεγνωμόνει· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νόμον φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε· 7) καὶ δὴ ἔγνω 8) πρὸς Κήϋκα εἰς Τραχῖνα ἀπιέναι. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, εἰς ποταμὸν Εὔηνον ἦλθεν, ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσος ὁ Κένταυρος, τοὺς παριόντας διεπόρθμευε μισθοῦ, 9) λέγων παρὰ θεῶν ταύτην τὴν πορείαν εἰληφέναι, διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. αὐτὸς μὲν οὖν 10) Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη. Δηϊάνειραν δέ, μισθὸν αἰτηθείς, ἐπέτρεψε Νέσσῳ κομίζειν. 11) ὁ δὲ πορθμεύων 12) αὐτὴν ἐπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραζούσης 13) αἰσθόμενος Ἡρακλῆς, ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν· ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι πρὸς Ἡρακλέα φίλτρον 14) ἔχειν, τόν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου, καὶ τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας ἔδωκεν· 15) ἡ δὲ λαβοῦσα, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος αὐτῷ Θειοδάμαντος βοηλα-

4) παρὰ Ald. Turneb.
5) ἦν abest Ald.
6) ἀλλ' Turneb.
7) ἔθελε Turneb.
8) καὶ διέγνω Turneb.
9) διεπόρθμευε, μισθὸν etc. Ald. Turneb.
10) καὶ αὐτὸς μὲν ὁ Turneb.
11) διακομίζειν Ald. Turneb.
12) διαπορθμεύων Turneb.
13) ἀνακραγούσης Ald.
14) φιλίαν Ald. φίλτρον πρὸς Η. Turneb.
15) δέδωκεν Ald. Turneb.

λατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας καὶ [16]) σφάξας εὐωχήσατο. [17]) ὡς δὲ ἧκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήϋκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ, Δρύοπας κατεπολέμησεν. αὖθις δὲ [18]) ἐκεῖθεν ὁρμηθείς, Αἰγιμίῳ βασιλεῖ συνεμάχησε Δωριέων. [19]) Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὅρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνου στρατηγοῦντος. ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπεκαλέσατο Ηρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ηρακλῆς [20]) ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ [21]) ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν· ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαγόραν μετὰ τῶν παίδων ἐν Απόλλωνος τεμένει δαινύμενον, ὑβριστὴν ὄντα, καὶ Λαπιθῶν σύμμαχον. [22]) παριόντα δὲ Ιτωνα, εἰς μονομαχίαν προὐκαλεῖτο [23]) αὐτὸν Κύκνος, ὁ Αρεος καὶ Πελοπίας· συστὰς δέ, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ὡς δὲ εἰς Ορμένιον [24]) ἧκεν, Αμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἴασε μεθ᾽ ὅπλων παριέναι· κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα, στρατιὰν [25]) ἐπ᾽ Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὔρυτον τιμωρήσασθαι θέλων, συμμαχούντων δ᾽ Αρκάδων αὐτῷ, καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχῖνος, καὶ Λοκρῶν τῶν Επικνημιδίων,

κτείνας

16) λύσας καὶ omittit Turneb.
17) εὐωχεῖτο Ald.
18) δὲ omittit Turneb.
19) Δωριέων συνεμάχησε Turneb.
20) ὁ Ηρακλῆς Turneb.
21) καὶ omittit Ald.
22) Αλλαγόραν μετὰ τῶν παίδων, βασιλέα Δρυόπων ἐν Απόλλωνος τεμένει, Λαπίθων σύμμαχον Ald. A. μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ βασ. Δ. ἐν A. τεμένει δαινύμενον, ὑβριστὴν etc. Turneb.
23) προκαλεῖται Turneb.
24) Ορχομενὸν, Ald. Turneb.
25) στρατείαν Ald. Turneb.

κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὔρυτον, [26]) αἱρεῖ τὴν πόλιν· καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ιππασον [27]) τὸν Κήϋκος, καὶ Αργεῖον καὶ Μέλανα, τοὺς Λικυμνίου [28]) παῖδας, καὶ λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν, ἦγεν Ιόλην αἰχμάλωτον. καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Ευβοίας ἀκρωτηρίῳ, Διὸς Κηναίου ἱερὸν ἱδρύσατο. μέλλων δὲ ἱερουργεῖν εἰς Τραχῖνα Λίχαν τὸν κήρυκα [29]) ἔπεμψε, λαμπρὰν ἐσθῆτα οἴσοντα. παρὰ τούτου δὲ [30]) τὰ περὶ τὴν Ιόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δείσασα μη ἐκείνην μᾶλλον [31]) ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ἐνδὺς δὲ Ηρακλῆς ἔθυεν· [32]) ὡς δέ, θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὁ ἰὸς τῆς ὕδρας τοῦ χρωτὸς καθήπτετο, [33]) τὸν μὲν Λίχαν τῶν ποδῶν ἀράμενος κατηκόντισεν εἰς τὴν θάλασσαν· [34]) τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπεσπῶντο δὲ καὶ αἱ σάρκες αὐτῷ. τοιαύτῃ δὲ συμφορᾷ κατασχεθείς, [35]) εἰς Τραχῖνα [36]) ἐπὶ νεὼς κομίζεται. Δηϊάνειρα δὲ ἀχθεσθεῖσα [37]) ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ηρα-

26) τῶν — Εὔρυτον abest Ald.
27) Turnebus addit τε.
28) τοῦ Λυκυμνίου Ald. τοὺς Λυκιμνίου Turn.
29) τὸν Λίχαν Turneb. Λ. τὸν κήρυκα omisit Ald.
30) παρὰ δὲ τούτου Turneb.
31) μὴ πάλιν ἐκείνην Ald.
32) ἐνδὺς — ἔθυεν abest Ald.
33) ὁ ἰὸς τῆς ὕδρας ἠσθίετο Ald. ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τὸν χρῶτα ἔσηπε Turneb.
34) Pro εἰς τὴν θάλασσαν Turneb. exhibet ἀπὸ τῆς Βοιωτίας. Aldus nonnisi τὸν μὲν Λίχαν κατέβαλεν.
35) τὸν δὲ — κατασχεθεὶς Aldus non habet.
36) εἰς Τραχῖνα δὲ Ald.
37) Δ. αἰσθομένη οὖν τὸ γεγονὸς Turn. Δ. δὲ αἰσθ. τὸ γεγ. Steph.

Ηρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὕλλῳ, ὃς αὐτῷ ἐκ Δηϊανείρας ἦν παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι, παραγενόμενος εἰς Οἴτην, ὅ ἐστιν ὄρος Τραχῖνος, πυρὰν 38) ποιήσας, ἐκέλευσεν ἐπιβὰς ὑφάπτειν. τοῦ δὲ μὴ θέλοντος, 39) Ποίας παριὼν ἐπὶ 40) ζήτησιν ποιμνίων, ὑφάψας, ἔλαβε τὰ τόξα παρ' αὐτοῦ δωρεάν. καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, 41) λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν 42) εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι· ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας, καὶ διαλλαγεὶς Ηρα, τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ηβην ἔγημεν, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες Αλεξιάρης καὶ Ανίκητος ἐγένοντο. 43)

38) ἐκεῖ πυρὰν Turn.

39) μηδενὸς δὲ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος Turn.

40) κατὰ Turn.

41) φλογὸς Ald.

42) αὐτὸν abest Ald.

43) Pro καὶ διαλλαγεὶς — ἐγένοντο Ald. haec habet: γήμας Ηβην τὴν Ηρας θυγατέρα ποιεῖ παῖδας Αλεξιάρην καὶ Ανίκητον.

ΑΘΛΟΙ

ΑΘΛΟΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέᾳ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα.
Δεύτερον, ἐν Λέρνῃ πολυαύχενον ὤλεσεν ὕδραν.
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ τοῖς Ερυμάνθιον ἔκτανε κάπρον.
Χρυσόκερων ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε, τέταρτον.
Πέμπτον δ', ὄρνιθας Στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν.
Εκτον, Αμαζονίδος κόμισε ζωστῆρα φαεινόν.
Εβδόμον, Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν.
Ογδοον, ἐκ Κρήτης δὲ πυρίπνοον ἤλασε ταῦρον.
Εκ Θρήκης, ἔνατον, Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
Γηρυόνου, δέκατον, βόας ἤλασεν ἐξ Ερυθείης.
Ενδέκατον δ', ἀνάγει κύνα Κέρβερον ἐξ Αΐδαο.
Δωδέκατον δ', ἤνεγκεν ἐς Ελλάδα χρύσεα μῆλα.
Θεστίεω θυγατρῶν τρισκαιδέκατος πέλεν ἆθλος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΥΛΛΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΛΙΧΑΣ.
ΤΡΟΦΟΣ.
ΠΡΕΣΒΥΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

Actus primus.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Λόγος μέν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς,
ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
θάνοι τις, οὔτ' εἰ χρηστός, οὔτ' εἴ τῳ κακός·
ἐγὼ δὲ τὸν ἐμόν, καὶ πρὶν εἰς Ἅιδου μολεῖν,
ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν·
ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι, νυμφείων ὄτλον
ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.
μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῷον λέγω,
ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξῄτει πατρός,
φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος

δράκων

v. 2. *ἐκμάθοις.* Sic in T. recte. Ceteri, ut vulgo, *ἐκμάθοι.*

v. 7. *ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι.* In B. *ναίουσα δ' ἐν Π.* — Perperam in T. *νυμφίων,* ut in Scholiis. — *ὄτλον* commemorat Scholiastes, recepitque Canterus. Vulgo *ὄκνον.*

v. 10. *τρισίν.* Strabo, Aldina et Iuntinae exhibent *τρισί.*

δράκων ἑλικτός, ἄλλοτ᾽ ἀνδρείῳ τύπῳ
βούκρανος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
τοιόνδ᾽ ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη
δύστηνος, αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμην,
πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε.
χρόνῳ δ᾽ ἐν ὑστέρῳ μέν, ἀσμένῃ δέ μοι,
ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·
ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης,
ἐκλύεταί με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
οὐκ ἂν διείποιμ᾽· οὐ γὰρ οἶδ᾽· ἀλλ᾽ ὅστις ἦν
θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὅδ᾽ ἂν λέγοι.
ἐγὼ γὰρ ἥμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,
μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ.
τέλος δ᾽ ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,
εἰ δὴ καλῶς. λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
ξυστᾶσ᾽, ἀεί τιν᾽ ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
κείνου προκηραίνουσα. νὺξ γὰρ εἰσάγει,
καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
κἄφυσα μὲν δὴ παῖδας, οὓς κεῖνός ποτε,
γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν

σπείρων

v. 12. ἀνδρείῳ τύπῳ βούκρανος. Sic vulgo. Apud Strabonem l. X. p. 703. legitur ἀνδρείῳ κύτει βούπρωρος.

v. 18. δέ μοι. Ita libri. Brunckius perperam, ut ſaepius, ſcripſit δ᾽ ἐμοί.

v. 23. mendoſe Ald. et Stephanus θακὼν et v. 24. ἥμην.

v. 31. κἄφυσα μὲν δὴ παῖδας. Sic B. Turneb. Stephan. et Canter. In T. κἄφυσα μὲν παῖδας. In membr., ut in Ald. et Brubach. κάφύσαμεν δὴ, non male.

σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ.
τοιοῦτος αἰὼν εἰς δόμους τε κἀκ δόμων
ἀεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ.
νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ,
ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω.
ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν,
ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι
ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν· κεῖνος δ' ὅπου
βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται·
σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν.
χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν, ἀλλ' ἤδη δέκα
μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ', ἀκήρυκτος μένει,
κἄστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μέν σ' ἐγὼ
κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα
τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην·
νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν

v. 34. Sic libri omnes. In B. ἐκ δόμων τε κεἰς δόμους, quod recepit Brunck.

v. 35. ἀεί. αἰεὶ habent Turneb. Stephan. Canter.

v. 40. ὅπου, quae librorum omnium lectio eſt, perperam mutavit Brunck. in ὅποι.

v. 49. Δηάνειρα. Sic ſcribendum; non, ut vulgo, Δηϊάνειρα. Vide Pierſonum ad Moeridem p. 300.

γνώμαισι δούλαις, κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον·
πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά,
μάλιστα δ᾽, ὅνπερ εἰκός, Ὕλλον, εἰ πατρὸς
νέμοι τιν᾽ ὥραν, οὐ καλῶς πράσσειν δοκῶν;—
ἐγγὺς δ᾽ ὅδ᾽ αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμοις,
ὥστ᾽, εἴ τι σοὶ πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
πάρεστι χρῆσθαι τἀνδρί, τοῖς τ᾽ ἐμοῖς λόγοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κἀξ ἀγεννήτων ἄρα
μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. ἥδε γὰρ γυνὴ
δούλη μέν, εἴρηκεν δ᾽ ἐλεύθερον λόγον.

ΥΛΛΟΣ.

ποῖον; δίδαξον, μῆτερ, εἰ διδακτά μοι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

σὲ πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου,
μηδὲν πυθέσθαι, ποῦ ᾽στιν, αἰσχύνην φέρειν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ᾽ οἶδα, μύθοις γ᾽ εἴ τι πιστεύειν χρεών.

ΔΗΙΑ-

v. 57. οὐ — δοκῶν ex conjectura Hermanni. Vulgo τοῦ — δοκεῖν.

v. 58. δόμοις Wakef. Vulgo δόμους.

v. 66. μηδὲν refcripfi pro τὸ μή, quod libri exhibent, et pro vulgato φέρει retinui φέρειν ex Valckenarii correctione.

v. 67. γ᾽ omiferunt Turneb. Stephan. et Canter.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἱδρύσθαι χθονός;

ΥΛΛΟΣ.

τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον, ἐν μήκει χρόνου
Λυδῇ γυναικί φασί νιν λάτριν πονεῖν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδέ γ', ὡς ἐγὼ κλύω.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ δῆτα νῦν ζῶν, ἢ θανών γ', ἀγγέλλεται;

ΥΛΛΟΣ.

Εὐβοΐδα χώραν φασίν, Εὐρύτου πόλιν,
ἐπιστρατεύειν αὐτόν, ἢ μέλλειν ἔτι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἆρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὡς ἔλειπέ μοι
μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;

ΥΛΛΟΣ.

τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

ΔΗΙΑ.

v. 73. ἢ θανών γ'. Sic B. Particula in ceteris libris omissa.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὡς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
ἢ τοῦτον ἄρας ἆθλον, εἰς τὸν ὕστερον,
τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων᾿ ἔχειν.
ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ, τέκνον,
οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ᾿ ἢ σεσώσμεθα,
κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ᾿ ἅμα
καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος;

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ᾿ εἶμι, μῆτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βάξιν κατῄδη τῶνδε, κἂν πάλαι παρῆν.
νῦν δ᾿ ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ εἴα πατρὸς
ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
ἀλλ᾿ ὡς ξυνίημ᾿, οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ
πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ᾿ ἀλήθειαν πέρι.

ΔΗΙΑ-

v. 84. 85. In omnibus libris horum verſuum ordo et ſenſus perverſus eſt:

ἡνίκ᾿ ἢ σεσώσμεθα,
ἢ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος,
κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ᾿ ἅμα.

Reſtituit lectionem Brunckius praeeunte Cantero.

v. 87. κατῄδη ex Atticorum more. Vulgo κατῄδειν.

v. 88. εἴα correctio eſt Vauvillerii et Billerbeckii. Libri omnes ἐᾷ.

v. 90. ἀλλ᾿. Vulgo νῦν δ᾿, librariorum inertia. — τὸ μὴ οὐ. Vulgo τὸ μὴ ſine οὐ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

χώρει νυν, ὦ παῖ. καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

Ον αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα στροφ. α.
τίκτει, κατευνάζει τε, φλογιζόμενον
Αλιον, Αλιον αἰτῶ
τοῦτο, καρύξαι τὸν Αλκμή-
νας, πόθι μοι πόθι παῖς
ναίει ποτ', ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων,
ἢ ποντίους αὐλῶνας, ἢ λισ-
σαῖσιν ἀπείροις κλιθείς,
εἴπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα.
πονουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι ἀντιστρ. α.
τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν ἀεί,
οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν,
οὔ ποτ' εὐνάζειν ἀδακρύ-
των βλεφάρων πόθον, ἀλλ'
εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσαν ὁδοῦ

ἐνθυ-

v. 92. Brubach. νῦν.

v. 98. Ald. Brub. πόθι μοι, πόθι μοι παῖς.

v. 100. 101. λισσαῖσιν ἀπείροις. Ald. et Brub. διασαῖσιν ἀπείροισι. Ceteri δισσαῖς ἀπείροις. Sic etiam Brunck. Turnebus mendofe δυσσαῖς.

v. 103. πονουμένᾳ. Vulgo ποθουμένᾳ.

v. 108. τρέφουσαν ex emendatione Cafauboni pro φέρουσαν, quod codd. pariter et edd. exhibent.

ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώ-
τοισι τεύχεσθαι, κακὰν
δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν.
πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος — στρ. β.
εἰ Νότου ἢ Βορέα τις
κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ
βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι,
οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ
τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου
πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος
Κρήσιον, ἀλλά τις θεῶν
αἰὲν ἀναμπλάκητον Αἴδα
σφε δόμων ἐρύκει.
ἂν ἐπιμεμφομένα σ', ἀ- — ἀντιστρ. β.
δεῖα μέν, ἀντία δ' οἴσω.
φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτεύειν
ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν

χρῆναι

v. 109. ἐνθυμίοις τ' Canter. ἐνθ. εὐναῖς τ' Turneb. Stephan.

v. 110. ἀνανδρώτοισι Brub. Reliqui, ut Brunck., ἀνανδρώτοις.

v. 113. εἰ. Vulgo ἤ. Ante Βορέα perperam omiſſum ἢ Brubach.

v. 114. Ald. Brub. et vett. codd. perverſo metro κύματ' εὐρέϊ πόντῳ. Triclinius κύματα εὐρέϊ πόντῳ non offenſus hiatu. Brunck. tranſpoſitis vocibus εὐρέϊ κύματα πόντῳ.

v. 118. ὥστε Turneb. Stephan. Canter.

v. 120. Codd. et edd. perperam ἀμπλάκητον. Brunckius ἀπλάκητον edidit, auctore Abreſchio, Miscell. Obſervv. Vol. V. p. 102.

v. 122. Ald. Brub. vitioſe ἐπιμεμφομένας.

χρῆναί σ'. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ'
ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς
ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας.
ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ
πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρκτου
στροφάδες κέλευθοι.
μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα ἐπῳδός.
νὺξ βροτοῖσιν,
οὔτε Κῆρες, οὔτε πλοῦτος·
ἀλλ' ἄφαρ βέβακε·
τῷ δ' ἐπέρχεται
χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι.
ἃ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
τάδ' αἰὲν ἴσχειν·
ἐπεὶ τίς ὧδε τέκνοισι
Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Πεπυσμένη μέν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρει
πάθημα τοὐμόν· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ,

μήτ'

v. 127. Suidas, Ald. et Iuntinae πάντα. Turneb. Stephan, πάντων.

v. 128. Aldus, Brubach. ἐπεβάλλε.

v. 130. κυκλοῦσιν Ald. Brubach. Alii omnes κυκλοῦσ'.

v. 135. Turneb, Stephan. Canter. βέβηκε.

v. 141. H. Stephanus ait, legi etiam οἶδεν pro εἶδεν.

μήτ᾽ ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ᾽ ἄπειρος εἶ.
τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
χώροις ἰαῦον· καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ,
οὐδ᾽ ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
ἀλλ᾽ ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον,
ἐς τοῦθ᾽, ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ
κληθῇ, μιᾷ τ᾽ ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος
λάβῃ πρὸς ἀνδρός, ἢ τέκνων, φοβουμένη.
τότ᾽ ἄν τις εἰςίδοιτο, τὴν αὑτοῦ σκοπῶν
πρᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.
πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ᾽ ἔγωγ᾽ ἐκλαυσάμην·
ἓν δ᾽, οἷον οὔπω πρόσθεν, αὐτίκ᾽ ἐξερῶ.
ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ
ὡρμᾶτ᾽ ἀπ᾽ οἴκων Ἡρακλῆς, τότ᾽ ἐν δόμοις
λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
ξυνθήμαθ᾽, ἅ ᾽μοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτέ,
πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών, οὕτω φράσαι.
ἀλλ᾽ ὥς τι δράσων εἷρπε, κοὐ θανούμενος.

νῦν

v. 144 παθοῦσα. Sic emendate ſcriptum in B. T. Exhibent etiam poſterior Iuntina, Turneb. Stephan. et Canterus. Membr., Aldus, Brub. et prior Iuntina perperam habent παροῦσα.

v. 146. Conſenſu libri χώροισιν αὑτοῦ offerunt.

v. 150. 151. Vulgo ſic: κληθῇ, λάβῃ τ᾽ ἐν ν. etc. ἤτοι πρὸς ἀνδρὸς etc.

v. 159. Mendoſe Ald. Brub. Canter. ξυνθήμαθ᾽ ἅμοι. Turneb. Stephan. ξυνθήματα ἅ μοι, peſſime.

v. 161. ὥς τι. Sic Canterus. Ceteri ὥς τις.

νῦν δ' ὡς ἔτ' οὐκ ὤν, εἶπε μὲν λέχους ὅτι
χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν· εἶπε δ' ἣν τέκνοις
μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμοι·
χρόνον προτάξας, ὡς, τρίμηνος ἡνίκ' ἂν
χώρας ἀπείη κἀνιαύσιος βεβὼς,
τότ' ἢ θανεῖν χρείη σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος,
τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ.
τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα
τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων,
ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε
Δωδῶνι δισσῶν ἐκ Πελειάδων ἔφη.
καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου
τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεών.
ὥσθ' ἡδέως εὕδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ
φόβῳ, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν
πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.

XO-

v. 163. Editiones et codd. hic et v. 166. pro χρείη errorem ſcripturae ſolennem exhibent χρεῖ' ἦ.

v. 164. Membr. Ald. Brub. μένειν pro νέμοι, quod poſterius dant B. T. Turneb. Stephan., poſterior Iuntina et Canterus. πατρῴαν Canter.

v. 165. τρίμηνος recte Wakef. pro vulg. τρίμηνον. — ἀπείη. Sic emendate ſcriptum in B. quod in aliis libris diverſimode depravatum: in T. ἀπήει· in membr. ἀπίῃ, ut Ald. et reliqui ediderunt. κἀνιαύσιος libri omnes. Brunck. ſcripſit: χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον, ἡνίκ' ἂν Χώρας ἀπείη, κἀνιαύσιον, βεβὼς, ut ordo eſſet hic: χρ. προτ. ὡς τρίμηνον κἀνιαύσιον, ἡνίκ' ἂν χώρας ἀπείη.

ΧΟΡΟΣ.

εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ καταστεφῆ
στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χάριν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων
ὄκνου σε λύσω. τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
καὶ ζῶντ' ἐπίστω, καὶ κρατοῦντα, κἀκ μάχης
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τίν' εἶπας, ὦ γεραιέ, τόνδέ μοι λόγον;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν
ἥξειν, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐν βουθερεῖ λειμῶνι πρόσπολος θροεῖ
Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα. τοῦδ' ἐγὼ κλύων
ἀπῆξ', ὅπως σοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε,

πρός

v. 180. Perperam libri omnes πρὸς χαράν.

v. 185. Brunck. τόνδ' ἐμοί.

v. 188. Ald. et reliqui τοῦτο δ', praeter Canter., qui τοῦ τόδ' exhibet.

v. 119. σοι Brunck. Edd. vett. τοι.

πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι, καὶ κτῴμην χάριν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γύναι.
κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς
κρίνει παραστάς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω.
τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκεῖνος οὐχ ἑκών, ἑκοῦσι δὲ
ξύνεστιν· ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις,
ἔδωκας ἡμῖν, ἀλλὰ σὺν χρόνῳ, χαράν.
Φωνήσατ', ὦ γυναῖκες, αἵ τ' ἔσω στέγης,
αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ
Φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

Ανολολύξατε δόμοι
ἐφεστίοις ἀλαλαῖς.

ά

v. 203. ἔσω Brunck. Vulgo εἴσω.

v. 206. Perperam Ald. et Brub. ἀνονολύξετε δόμοις. Ceteri ἀνολόλυξον δόμοις.

v. 207. ἀλαλαῖς. Ald. Brub. Reliqui ἀλαλαγαῖς, ut B. et Brunck.

ἁ μελλόνυμφος, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων
ἴτω κλαγγά· τὸν εὐφαρέτραν
Ἀπόλλωνα προστάταν,
ὁμοῦ δὲ Παιᾶνα, Παιᾶν'
ἀνάγετ', ὦ παρθένοι,
βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον
Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν,
ἐλαφηβόλον, ἀμφίπυρον,
γείτονάς τε Νύμφας.
ἀείρομ', οὐδ' ἀπώσομαι
τὸν αὐλόν, ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός·
ἰδοῦ μ' ἀναταράσσει,
εὐοῖ μ' ὁ κισσὸς ἄρτι βακχίαν
ὑποστρέφων ἅμιλλαν.
ἰὼ ἰὼ Παιάν·
ἴδ', ἴδ', ὦ φίλα γύναι,
τάδ' ἀντίπρωρα δή σοι
βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ.

Actus

v. 208. ἁ dedi pro vulg. ὁ.

v. 211. Turneb. Stephan. Canter. ὁμοῦ δὲ καί.

v. 215. Ald. Brub. ἐλαφοβόλον. Alii omnes, et B. ἐλαφηβόλον.

v. 218. Ald. Brub. vitiose τὰς. Ceteri ὦ τύραννʼ ἐμᾶς.

v. 219. Vulgo ἰδού μ'.

v. 220. βακχίαν recte Brunck. Vulgo βακχείαν repugnante metro.

v. 223. Edd. vett. ἴδε ἴδ'.

v. 224. δή σοι. Sic libri recte. Brunckius edidit jambicum trimetrum:

Actus ſecundus.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Ορῶ, φίλαι γυναῖκες, οὐδέ μ' ὄμματος
φρουρὰ παρῆλθε, τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον·
χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐνέπω, χρόνῳ
πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρει.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἵγμεθ'· εὖ δὲ προςφωνούμεθα,
γύναι, κατ' ἔργου κτῆσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς
πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι,
δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλέα προςδέξομαι.

ΛΙΧΑΣ.

γύναι, τάδ' ἀντίπρωρα δῆτά σοι βλέπειν.
Ac ſane is claudicaſſet, niſi δῆτά σοι ſcripſiſſet.

v. 226. Brunck. οὐδ' ἐμ'.

v. 227. παρῆλθ' ἐς Turneb. Steph. Canter.

v. 228. προϊνέπω T. Sic etiam Turneb. Steph. Canter., niſi quod omiſerunt ſpiritum. Ald. et Brub. προὐννέπω.

v. 229. perperam Ald. et Brub. comma poſt χαρτὸν ponunt.

ΛΙΧΑΣ.

ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε,
καὶ σῶν τε καὶ θάλλοντα, κοὐ νόσῳ βαρύν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; λέγε.

ΛΙΧΑΣ.

ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοιΐς, ἔνθ' ὁρίζεται
βωμούς, τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διΐ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

εὐκταῖα φαίνων, ἢ 'πὸ μαντείας τινός;

ΛΙΧΑΣ.

εὐκταῖ', ὅθ' ᾕρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ
χώραν γυναικῶν, ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

αὗται δέ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσί, καὶ τίνες;
εὐπάτριδες, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με.

ΛΙΧΑΣ.

v. 236. καὶ σῶν τε ex conj. Schäferi dedi. Male libri καὶ ζῶντα.

v. 237. Vitiose omissum in vett. edd. interrogandi signum post γῆς.

v. 239. τελεῖ τ' ἔγκαρπα membr. Ald. Brub. Iuntina prior et pro varia lectione Turnebus exhibent. In reliquis τέλη τ' ἔγκαρπα, quod agnoscit Scholiastes et Eustathius ad Il. K. p. 702. ed. Basil.

v. 244. Consensu libri exhibent: οἰκτραὶ γάρ, εἰ μὴ etc.

ΛΙΧΑΣ.

ταύτας ἐκεῖνος, Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἦ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;

ΛΙΧΑΣ.

οὔκ. ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
κατείχεθ', ὥς φησ' αὐτός, οὐκ ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον,
γύναι, προςεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ.
κεῖνος δὲ πραθεὶς Ομφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει.
χ' οὕτως ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβών,
ὥςθ' ὅρκον αὑτῷ προςβαλὼν διώμοσεν,
ἦ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
ξὺν παισὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
κοὐχ ἡλίωσε τοὔπος. ἀλλ' ὅθ' ἁγνὸς ἦν,
στρατὸν λαβὼν ἐπακτόν, ἔρχεται πόλιν
τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον
μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους·
ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον,
ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις

ἐπερ-

v. 258. ξὺν παισί. Sic bene Turneb. Stephan. et Canterus. In codd. ut apud Aldum et Brubach. legitur παιδί.

ἐπεῤῥόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ Φρενί,
λέγων, χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη,
τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν·
Φωνεῖ δέ, δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου
ῥαίοιτο· δείπνοις δ' ἡνίκ' ἦν οἰνωμένος,
ἔῤῥιψεν ἐκτὸς αὐτόν. ὧν ἔχων χόλον,
ὡς ἵκετ' αὖθις Ἴφιτος Τιρυνθίαν
πρὸς κλιτύν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θητέρᾳ δὲ νοῦν
ἔχοντ', ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός.
ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ
ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος
πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο,
ὁθ' οὕνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
ἔκτεινεν. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο,
Ζεύς τ' ἂν ξυνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ.
ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες.
κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς
αὐτοὶ μὲν Ἅιδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες,
πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ', ἅσπερ εἰσορᾷς,
ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον,

χω-

v. 268. φωνεῖ. Ita Brunck. Vulgo φώνει.

v. 273. θητέρᾳ. Sic membr. Ald. Brub. et utraque Iuntina. In aliis omnibus θατέρᾳ. Proba est utraque forma. In Comici Avibus v. 1365. θητέρᾳ trium codicum consensu firmatur.

v. 276. πατὴρ Ὀλύμπιος. Sic libri omnes recte. Stephan. et Canter. ediderunt οὐλύμπιος, ut in T. scriptum est.

v. 280. ξυνέγνω recte Brunck. pro vulg. σύνέγνω. — Libri omnes Ζεύς τ' ἄν.

χωροῦσι πρὸς σέ. ταῦτα γὰρ πόσις γε σὸς
ἐφεῖτ᾽· ἐγὼ δέ, πιστὸς ὢν κείνῳ, τελῶ.
αὐτὸν δ᾽ ἐκεῖνον, εὖτ᾽ ἂν ἁγνὰ θύματα
ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως,
φρόνει νιν ὡς ἥξοντα. τοῦτο γὰρ λόγου
πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ,
τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένῃ λόγῳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πῶς δ᾽ οὐκ ἐγὼ χαίροιμ᾽ ἄν, ἀνδρὸς εὐτυχῆ
κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, πανδίκῳ φρενί;
πολλή γ᾽ ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.
ὅμως δ᾽ ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις
ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
ἐμοὶ γὰρ ὄκνος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους, ἐπὶ ξένης
χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ᾽ ἀλωμένας,
αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως

v. 286. γε ſcripſi pro vulg. τε. Brunck. dedit γ᾽ ὅ.

v. 293. Brunck. retinuit vulgatum τῶν δὲ πεπυσμ.

v. 296. πολλή γ᾽ ἀνάγκη. Sic legendum. πολλή ᾽στ᾽ ἀνάγκη membr., Ald. Brubach. Iuntinae et Brunck. In duobus aliis codd. πολλή τ᾽ ἀνάγκη, quod non poteſt cum Brunckio pro πολλή τοι accipi. Peſſime Turneb. Steph. et Cant. πολλή δ᾽ ἀνάγκη.

v. 299. ὄκνος ex conjectura Wakef. pro οἶκτος.

ἀνδρῶν, ταννῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον.
ὦ Ζεῦ Τροπαῖε, μή ποτ' εἰσίδοιμί σε
πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντ' ἐγώ,
μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι.
οὕτως ἐγὼ δέδοικα, τάσδ' ὁρωμένη.
ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἶ νεανίδων;
ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν,
πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
Λίχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν;
τίς ἡ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ;
ἔξειπ'· ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα
βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.

ΛΙΧΑΣ.

τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; ἴσως
γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μήπου τύραννος Εὐρύτου σπορά τις ἦν;

ΛΙΧΑΣ.

v. 305. libri omnes χωρήσαντά ποι. Idem edidit Brunckius.

v. 309. τεκνοῦσσα. Minus bene Ald. Brub. Cant. τεκνοῦσα. Membr. (ut Turneb. et Stephan.) in textu habent τεκοῦσα; et in margine: γρ. τεκνοῦσα, ἤτοι τέκνα ἔχουσα.

v. 317. In membr. et vett. edd. μὴ τῶν τυράννων Εὐρύτου σπορά τις ἦν; absurde. In duobus aliis et in Canter. ed. aliquanto melius, μή του τυράννων — Brunckius majori, quam par erat, molimine correxit μὴ τοῦ τυραννεύοντος Εὐρύτου σπορά;

ΛΙΧΑΣ.

οὐκ οἶδα. καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;

ΛΙΧΑΣ.

ἥκιστα· σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

εἴπ', ὦ τάλαιν', ἀλλ' ἡμὶν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ
καὶ ξυμφορά τις μὴ εἰδέναι σέ γ', ἥτις εἶ.

ΛΙΧΑΣ.

οὔτ' ἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν, ἥτις οὐδαμᾶ
προὔφηνεν οὔτε μείζον', οὔτ' ἐλάσσονα.
ἀλλ' αἰὲν, ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος,
δακρυῤῥοεῖ δύστηνος, ἐξ ὅτου πάτραν
διήνεμον λέλοιπεν. ἡ δέ τοι τύχη
κακὴ μὲν αὐτή γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.

ΔΗΙΑ-

v. 321. Ald. Brub. ἦμιν. Turneb. Steph. Canter. ἡμὶν.

v. 322. καὶ ξυμφορά τις. Sic duo codd., Turneb. Stephan. et Canter. Apud Ald. et Brub. καὶ ξυμφορά τοι.

v. 327. δακρυῤῥοεῖ Brunck. δακρυῤῥόει edd. vett.

v. 329. Vulgo αὐτῇ γ', ut Brunck.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἤδ᾽ οὖν ἐάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
οὕτως ὅπως ἥδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς
τοῖς οὖσι λύπην πρός γ᾽ ἐμοῦ λάβοι τινά.
ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα. πρὸς δὲ δώματα
χωρῶμεν ἤδη πάντες, ὡς σύ θ᾽ οἷ θέλεις
σπεύδῃς, ἐγώ τε τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἐμμείνασ᾽, ὅπως
μάθῃς, ἄνευ τῶνδ᾽, οὕς τινάς τ᾽ ἄγεις ἔσω,
ὧν τ᾽ οὐδὲν εἰςήκουσας, ἐκμάθῃς ἃ δεῖ.
τούτων ἔχω γὰρ κάρτ᾽ ἐπιστήμην ἐγώ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δ᾽ ἐστί, τοῦ με τήνδ᾽ ἐφίστασαι βάσιν;

ΑΓΓΕ-

v. 331. Ald. Brub. μὴ δὲ.

v. 332. Libri omnes pessime: πρός γ᾽ ἐμοῦ λύπης λάβοι.

v. 334. σύ θ᾽ οἷ. Sic vett. edd. Brunckius, nescio quam ob caussam, dedit σύ γ᾽ οἷ.

v. 335. ἐγώ τε. Ita Turneb. Stephan. et Canter. recte. Brunckius cum Aldo et Brubach. edidit ἐγὼ δὲ.

v. 336. ἐμμείνασ᾽ — Sic bene membr., Aldus, Brubach. Iuntina posterior. In reliquis libris ἀμμείνασ᾽.

v. 337. Vulgo οὕς τινάς γ᾽ ἄγεις ἔσω.

v. 338. Ald. ἐκμάθῃς γ᾽ ἃ δεῖ. Ita et Brunck. Brubach. et Iuntina prior ἐκμ. δ᾽ ἃ δεῖ. Turnebus, Stephan. et Canter. merito neutrum agnoscunt.

v. 339. κάρτ᾽ scripsi cum Wakef. pro vulg. πάντ᾽.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σταθεῖσ' ἄκουσον. καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος
μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν
καλῶμεν, ἢ μοι ταῖσδέ τ' ἐξειπεῖν θέλεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται· τούτους δ' ἔα.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ δὴ βεβᾶσι, χὠ λόγος σημαινέτω.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀνὴρ ὅδ' οὐδέν, ὧν ἔλεξεν ἀρτίως,
φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν. ἀλλ' ἢ νῦν κακός,
ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί φής; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς.
ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἄγνοιά μ' ἔχει.

ΑΓΓΕ-

v. 351. Perperam Triclinius, Stephan. et Canter. ἀγνοίᾳ in tertio caſu legunt. Subſtantivorum in εια et οια ultima anceps eſt. Corripitur plerumque, ſed productae haud rara ſunt exempla. Eurip. Androm. 520.

καὶ γὰρ ἄνοια μεγάλη λείπειν.

Aeſch. S. Theb. 404.

τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἡ 'νοιά τινι. Brunck.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ᾽ ἐγώ,
πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης
ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ᾽ ἕλοι,
τήν θ᾽ ὑψίπυργον Οἰχαλίαν· Ἔρως δέ νιν
μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε·
οὐ τἀπὶ Λυδοῖς, οὐδ᾽ ἐπ᾽ Ὀμφάλῃ πόνων
λατρεύματ᾽, οὐδ᾽ ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος·
ὃ νῦν παρώσας οὗτος, ἔμπαλιν λέγων
τῶν Εὐρύτου τόνδ᾽ εἶπε δεσπόζειν θρόνων·
ἀλλ᾽ ἡνίκ᾽ οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον
τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος,
ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ᾽ ἑτοιμάσας,
ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ
κτείνει τ᾽ ἄνακτα πατέρα τῆσδε, καὶ πόλιν
ἔπερσε. καί νιν, ὡς ὁρᾷς, ἥκει δόμους
ἐς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
οὐδ᾽ ὥστε δούλην· μήτι προσδόκα τάδε·

οὐδ᾽

v. 359. ὅ. Sic legendum. Libri perperam ὅν. Pro λέγων edd. omnes exhibent λέγει· sequens autem verſus in libris omnibus inepte collocatus eſt poſt v. 364. et varia quidem ſcriptura. Namque in B. ſcriptum eſt τὸν Εὔρυτον τόνδ᾽ — quod probavit Brunck. In duobus aliis, ut in edd. praeter Ald. omnibus, τὸν Εὔρυτον τῶνδ᾽. Aldus excudit τῶν Εὐρυτον τῶνδ᾽.

v. 366. καί νιν — Sic legendum. Perperam in libris καὶ νῦν. Ordo eſt: καὶ ἥκει πέμπων αὐτὴν εἰς δόμους τούσδε — Mendoſe etiam in libris omnibus δόμους ὡς τούσδε. Vid. Markland, ad Suppl. 321. Brunck.

v. 368. Ald. Brub. μὴ δὲ. Reliqui μηδὲ.

οὐδ᾽ εἰκός, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.
ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
δέσποιν᾽, ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.
καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ ξυνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί,
ὥστ᾽ ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
οὐχ ἥδομαι, τὸ δ᾽ ὀρθὸν ἐξείρηχ᾽ ὅμως.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οἴ μοι τάλαινα, ποῦ ποτ᾽ εἰμὶ πράγματος;
τίν᾽ εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον
λαθραῖον; ὢ δύστηνος, ἆρ᾽ ἀνώνυμος
πέφυκεν, ὥσπερ οὑπάγων διώμνυτο,
ἡ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ᾽ ὄμμα καὶ φύσιν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ
Ἰόλη ᾽καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμᾶ
βλάστας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.

ΧΟΡΟΣ.

v. 370. vitiose Canter. πρός σε.

v. 373. ξυνεξήκουον Brunck. Vett. edd. συνεξήκουον.

v. 380. ἡ κάρτα λαμπρά. Sic legendum. Perperam in libris ἢ καὶ τὰ λαμπρά. Recte in B. T. (ut in Turneb. Steph. et Canter. edd.) hic versus Dejanirae continuatur, quem cum membr. Aldus Choro tribuit. (Fallitur Brunckius: Ald. Brub. et Scholiastes tribuunt n u n c i o.) In T. adposita glossa: λείπει, δηλοῦσι τὴν ταύτης εὐγένειαν, juxta quam expositionem scriptum oportuisset ἢ vel ἧς καὶ τὰ λαμπρά. Verum longe praestat nostra lectio, quam post Canterum optime constituit Heathius. B r u n c k.

ΧΟΡΟΣ.

ὄλοιντο μή τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ
λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγοις
τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.

ΧΟΡΟΣ.

πεύθου μολοῦσα τἀνδρός, ὡς τάχ' ἂν σαφῆ
λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' εἶμι. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μίμν', ὡς ὅδ' ὡνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
ἀλλ' αὐτόκλητος, ἐκ δόμων πορεύεται.

ΛΙΧΑΣ.

v. 384. Turnebus continuavit nuncio. — μή τι. Ald. Brub. et veteres codices. In T. et in aliis omnibus μή τοι.

v. 385. μὴ πρέποντ' αὐτῷ. Sic ſcriptum in tribus codd. ut Aldus et reliqui ediderunt, praeter Stephanum et Canterum, μὴ πρέπονθ' αὐτῷ exhibentes.

v. 389. εἴ νιν Brunck. Perperam libri εἴ μιν. Iuntina poſterior εἶμι.

v. 392. Perperam in libris ὡς ὅδ' ἀνήρ. Brunckius ὡνὴρ ὅδ'.

ΛΙΧΑΣ.

τί χρή, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;
δίδαξον, ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὡς ἐκ ταχείας, ξὺν χρόνῳ βραδεῖ μολών,
ᾄσσεις, πρὶν ἡμᾶς ἀνανεώσασθαι λόγους.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εἴ τι χρῄζεις ἱστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;

ΛΙΧΑΣ.

ἴστω μέγας Ζεύς, ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστίν, ἣν ἥκεις ἄγων;

ΛΙΧΑΣ.

v. 394. Ald. Brub. μολοῦντα.

v. 396. ἐκ ταχείας. Sic tres codd., posterior Iuntina et Canterus. Reliqui cum Aldo τραχείας. — ξὺν Brunck. Vulgo σύν.

v. 397. ἀνανεώσασθαι. Sic bene Canterus. Vulgo καὶ νεώσασθαι. Nostram lectionem adgnoscit Eustathius, qui procul dubio ad hunc locum respexit p. 811. ubi de verbo νεᾷν. ἐξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀνανεώσασθαι λόγους, τὸ ἀνακινῆσαι. εἰπεῖν δὲ καιριώτατον, ἀναπολῆσαι. Brunck.

ΛΙΧΑΣ.

Εὐβοΐς· ὧν δ' ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὗτος, βλέφ' ὧδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;

ΛΙΧΑΣ.

σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὅ σ' ἱστορῶ.

ΛΙΧΑΣ.

πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
λεύσσων μάταια, δεσπότιν τε τὴν ἐμήν.

ΑΓΓΕ-

v. 403. οὗτος, βλέφ' ὧδε. Hic verſus et ſequentes omnes, quibus Nuntii perſonam praefixi, Dejanirae in libris omnibus adſcripti ſunt: quae confuſio, veteri Scholiaſtae non obſervata, totum hunc dialogum nimis quam abſurdum et ridiculum reddiderat, plurimisque interpolationibus et pravis conjecturis occaſionem dederat. Errorem detexit Tyrwhittus, eadem ſagacitate, qua ſimiles tenebras discuſſit in Eurip. Cycl. 174. Heracl. 964. Praeſtantiſſimi viri ingenio unice debetur hujus loci reſtitutio. Brunck.

v. 404. ἐρωτήσας. Sic ſcribi debuit. Quod in codd. et edd. eſt, ἐρωτήσασ', errori librariorum imputandum, qui Dejaniram cum Licha colloqui falſo opinabantur. Idem ſentiendum de ποικίλασ' infra v. 412. Brunck.

v. 405. In B. T. Turneb. Steph. Canter. ἅ σ'. Ald. Brub. ὅ σ'.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτ' αὔτ' ἔχρῃζον, τοῦτο, σοῦ μαθεῖν. λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν;

ΛΙΧΑΣ.

δίκαια γάρ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην,
ἢν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν;

ΛΙΧΑΣ.

πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλας ἔχεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐδέν. σὺ μέν τοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.

ΛΙΧΑΣ.

ἄπειμι. μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὔ· πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ.

ΛΙΧΑΣ.

λέγ', εἴ τι χρῄζεις. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.

ΑΓΓΕ-

v. 413. Perperam Aldus ποικίλλασ', ut in membr. In aliis ποικίλασ'.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,
κάτοισθα δή που;

ΛΙΧΑΣ.

Φημί· πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὔκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας περᾷς,
Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν;

ΛΙΧΑΣ.

ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολὼν
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πολλοῖσιν ἀστῶν. ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ πολύς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος.

ΛΙΧΑΣ.

ναί.
κλύειν γ' ἔφασκον. ταυτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται,
δόκησιν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι λόγον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποίαν δόκησιν; οὐκ, ἐπώμοτος λέγων,
δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;

ΛΙ-

v. 420. περᾷς dedi pro vulg. ὁρᾷς.

v. 426. Vulgo γίνεται, violato Atticorum more.

ΛΙΧΑΣ.

ἐγὼ 'δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσον, φίλη
δέσποινα, τόνδε, τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὅς σου παρὼν ἤκουσεν, ὡς ταύτης πόθῳ
πόλις δαμείη πᾶσα, κοὐχ ἡ Λυδία
πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως φανείς.

ΛΙΧΑΣ.

ὤνθρωπος, ὦ δέσποιν', ἀποστήτω. τὸ γὰρ
νοσοῦντι ληρεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μή, πρός σε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος
Διὸς καταστράπτοντος, ἐκκλέψῃς λόγον.
οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων, ὅτι
χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.

Ἔρωτι

v. 435. Perperam in libris ἄνθρωπος sine articulo. Quod sequitur, ἀποστήτω, Aldi et Brubach. lectio est, eaque genuina; sed quid ea significaretur, nec veteres nec novi interpretes intelligere potuerunt, postquam ridiculo librarii errore Nuntii partes Dejanira invaserat. Itaque alius παραστήτω, alius ἐπιστήτω legendum esse sibi persuasit, quod posterius in Turnebi, Stephani et Canteri edd. reperitur.

v. 437. πρός σε τοῦ. Sic optime B. T. et Turnebus. In membr., ut apud Aldum et reliquos, πρὸς σὺ τοῦ. Vide Brunck. ad Euripid. Med. 326. et ad Apollonium III. 985.

Ερωτι μέν νυν ὅςτις ἀνταυίσταται,
πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς Φρονεῖ.
οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
κἀμοῦ τε· πῶς δ' οὐ χἀτέρας, οἵας γ' ἐμοῦ;
ὥςτ' εἴ τι τῆςδέ γ' ἀνδρί, τῆδε τῇ νόσῳ
ληΦθέντι, μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,
ἢ τῆδε τῇ γυναικί, τῇ μεταιτίᾳ
τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ, μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις·
εἰ δ' αὐτὸς αὑτὸν ὧδε παιδεύεις, ὅταν
θέλῃς γενέσθαι χρηστός, ὀΦθήσει κακός.
ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τἀληθές· ὡς ἐλευθέρῳ,
ψευδεῖ καλεῖσθαι, κὴρ πρόςεστιν οὐ καλή·
ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται.
πολλοὶ γάρ, οἷς εἴρηκας, οἳ Φράσουσ' ἐμοί.
κεἰ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς, ἐπεὶ
τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν·
τὸ δ' εἰδέναι, τί δεινόν; οὐχὶ χἀτέρας
πλείστας ἀνὴρ εἷς Ηρακλῆς ἔγημε δή;
κοὔπω τις αὐτῶν ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν

ἠνέγ-

v. 442. νυν Stephan. Canter. et Brunck. Ceteri νῦν.

v. 445. Vulgo κἀμοῦ γε.

v. 446. ὥςτ' εἴ τι. Sic in B. T. Vulgo ὡς εἴ τι. — Pro τῆςδέ γ' ἀνδρὶ librorum omnium lectio eſt τῷ 'μῷ τἀνδρί.

v. 451. Vulgo ψεύδῃ· et v. 453. ὀΦθήσῃ. Pariter v. 471. μέμψῃ, et 472. κτήσῃ.

v. 456. Vulgo γίνεται. Brunck. recte γίγνεται.

ἠνέγκατ', οὐδ' ὄνειδος· ἥδε τ', οὐδ' ἂν εἰ
κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν, ἐπεί σφ' ἐγὼ
ᾤκτειρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ', ὅτι
τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν,
καὶ γῆν πατρῴαν οὐχ ἑκοῦσα δύσμορος
ἔπερσε κἀδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ῥείτω κατ' οὖρον· σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

πείθου λεγούσῃ χρηστά, κοὐ μέμψει χρόνῳ,
γυναικὶ τῇδε, κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ', ὦ φίλη δέσποιν', ἐπεί σε μανθάνω
θνητὴν φρονοῦσαν θνητά, κοὐκ ἀγνώμονα,
πᾶν σοι φράσω τἀληθές, οὐδὲ κρύψομαι.
ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει.
ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ
διῆλθε, καὶ τῆσδ' οὕνεχ' ἡ πολύφθορος
καθῃρέθη πατρῷος Οἰχαλία δορί.
καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
οὔτ' εἶπε κρύπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ.
ἀλλ' αὐτός, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν

μὴ

v. 466. διώλεσεν recte Ald. Brub. Ceteri ν finale omittunt.

v. 469. Brubach. vitioſe καθ' οὖρον.

v. 476. Iuntina poſterior ἔστι ſine finali ν.

μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις.
ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον,
κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν,
καὶ στέργε τὴν γυναῖκα, καὶ βούλου λόγους,
οὓς εἶπας ἐς τήνδ', ἐμπέδως εἰρηκέναι.
ὡς τἄλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν,
τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' ὧδε καὶ φρονοῦμεν, ὥστε ταῦτα δρᾷν,
κοὔ τοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα,
θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ' ἔσω στέγης
χωρῶμεν, ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρῃς,
ἅ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
καὶ ταῦτ' ἄγῃς. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε
χωρεῖν, προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ.

ΧΟΡΟΣ.

Μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται στροφή.
νίκας ἀεί. καὶ τὰ μὲν θεῶν

παρέ-

v. 489. Ald. et Brub. τἄλλ'.

v. 492. Brub. κοὔτι.

v. 493. ἔσω Brunck. Vulgo εἴσω.

v. 496. κενὸν recte dant Turneb. Stephan. Iuntina posterior et Canterus. Perperam Ald. et Brub. κεινὸν, ut in membr. scriptum est. Pejus in T. κεῖνον.

παρέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαν
ἀπάτασεν, οὐ λέγω,
οὐδὲ τὸν ἔννυχον Αἴδαν,
οὐ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας.
ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν
ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τινὲς
πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξ-
ῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων.
ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερω ἀντιστρ.
τετράορον φάσμα ταύρου,
Αχελῶος ἀπ' Οἰνιαδᾶν·
ὁ δὲ Βακχίας ἀπὸ
ἦλθε παλίντονα Θήβας
τόξα, καὶ λόγχας, ῥόπαλόν τε τινάσσων,
παῖς Διός· οἳ τότ' ἀολλεῖς

v. 500. *καὶ ὅπως* libri consensu, ut sit anapaestus, qualem dat antistropha. Brunckius cur spreverit hanc scripturam et per crasin *χὤπως* ediderit, fateor me non perspicere.

v. 503. Edd. vett. pro *οὐ Ποσειδ.* exhibent *ἢ Π.*

v. 504. Ald. et Brub. male *τήνδ'.*

v. 509. *ὑψίκερω τετράορον φάσμα ταύρου.* Sic Sophoclea haec citat Eustathius ad Il. E. p. 573. Verum ad Il. Ψ. p. 1313. ubi eadem excitat, legisse videtur, ut in nostris exemplaribus est, *τετραόρου.* Priorem lectionem praefero. Brunck.

v. 510. Male in libris *Βακχείας.*

v. 514. Ald. *ἀολεῖς.*

ἤϊσαν ἱέμενοι λεχέων· μόνα δ'
εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις
ῥαβδονόμει ξυνοῦσα.
τότ' ἦν χερός, ἦν δὲ τόξων πάταγος, ἐπῳδός.
ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων·
ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι
κλίμακες, ἦν δὲ μετώ-
πων ὀλόεντα πλήγματα
καὶ στόνος ἀμφοῖν.
ἁ δ' εὐῶπις ἁβρὰ
τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ ἧστο, τὸν ὃν
προςμένουσ' ἀκοίταν.
ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω.
τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
ἐλεινὸν ἀμμένει·
κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν,
ὥςτε πόρτις ἐρήμα.

Actus

v. 515. Vett. codd. et edd. habent ἴσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων. In T. ἴσαν μέσον. Tot verbis ſuffarcinatus verſus cum ſtrophico congruere nequit. Heathius ἴσαν ex gloſſa irrepſiſſe cenſuit. Ego ἐς μέσον a mala manu ſuppoſitum fuiſſe opinor, et ἤϊσαν ad metri normam lego. Quid inficetius, quam ἐς μέσον, ἐν μέσῳ in duobus continuis verſibus? Et quid hic ad ſenſus integritatem confert ἐς μέσον? Perſpicua eſt erroris cauſa. Brunck.

v. 517. ῥαβδονόμει. Sic libri omnes. Brunck. ῥαβδονομεῖ.

v. 525. Turneb. Stephan. et Canter. ταλαυγεῖ.

v. 529. ἐλεινὸν attice. Vulgo ἐλεεινόν.

v. 531. ὥστε πόρτις. Sic bene Ald. Brub. Iuntinae et membranae. Turneb. Steph. et Canter. ὡς πόρτις, probante Brunckio. In B. ὥσπερ.

Actus tertius.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Ημος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
ταῖς αἰχμαλώτοις παισίν, ὡς ἐπ' ἐξόδῳ,
τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα,
τὰ μέν, φράσουσα, χερσὶν ἃ 'τεχνησάμην,
τὰ δ', οἷα πάσχω ξυγκατοικτιουμένη.
κόρην γάρ, οἶμαί γ', οὐκ ἔτ', ἀλλ' ἐζευγμένην
παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥςτε ναυτίλος,
λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ
χλαίνης ὑπαγκάλισμα. τοιάδ' Ηρακλῆς,
ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος,
οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ·
τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ, τίς ἂν γυνὴ
δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
ὁρῶ γὰρ ἥβην, τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω,
τὴν δὲ φθίνουσαν· ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα.

ταῦτ'

v. 532. Ald. et Brub. θρόει.

v. 536. Malè libri συγκατοικτιουμένη.

v. 537. οἶμαί γ' ex conj. Wakef. Vulgo οἶμαι δ'.

v. 542. Turneb. Stephanus et Canter. τελούμενος pro καλούμενος.

v. 550. ὑπεκτρέπει. Ita dant Iuntina posterior et Scholiastes. Alii omnes ὑπεκτρέπειν.

ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς
ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ.
ἀλλ' οὐ γάρ, ὥςπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν· ᾗ δ' ἔχω, φίλαι,
λυτήριον λυπημάτων, ὑμῖν φράσω.
ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀγρίου ποτὲ
θηρός, λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον,
ὃ παῖς ἔτ' οὖσα, τοῦ δασυστέρνου παρὰ
Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνειλόμην,
ὃς τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς
μισθοῦ 'πόρευε χερσίν, οὔτε πομπίμοις
κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς.
ὃς κἀμέ, τοῦ 'μοῦ πατρὸς ἡνίκα στόλων
ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἑσπόμην,
φέρων ἐπ' ὤμοις, ἡνίκ' ἦν μέσῳ πόρῳ,
ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἤϋσ' ἐγώ,
χὠ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας, χεροῖν
ἧκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πλεύμονας

στέρ-

v. 555. Legendum, ut edidi. Vulgo ſine ſenſu λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.

v. 556. ἀγρίου conj. Wakef. Vulgo ἀρχαίου.

v. 558. Edd. vett. πάρα.

v. 563. In membr. et in Ald. reliquisque edd. ſic legitur hic verſus, metro plane corrupto:

ὃς κἀμέ, τῶν πατρῴων ἡνίκα στόλων —

In B. T. ὃς κἀμέ, τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον.

v. 568. Edd. vett. ἧκεν, — πλεύμονας. Sic Ald. et Brub., ut hic habent membr. In aliis codd. atque in Turn. Steph. Canter. πνεύμονας, quod Brunckius dubitat an verius ſit. Recentioris enim, inquit, Atticismi plerasque formas Tragicos ſpreviſſe video.

στέρνων διεῤῥοίζησεν. ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ
τοσοῦτον εἶπε· Παῖ γέροντος Οἰνέως,
τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθῃ,
πορθμῶν, ὅθ' οὕνεχ' ὑστάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ·
ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν
σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσὶν, ᾗ μελαγχόλους
ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον
τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μή τιν' εἰσιδὼν
στέρξει γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον. —
τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι· δόμοις γὰρ ἦν,
κείνου θανόντος, ἐγκεκλεισμένον καλῶς·
χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα
ζῶν κεῖνος εἶπε· καὶ πεπείρανται τάδε.
κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγώ,
μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ·
φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα

τὴν

v. 571. ὀνήσει Brunck. recte pro ὀνήσῃ. — πίθῃ. Perperam in T. πύθῃ cum glossa ἀκούσῃς. Ald. et Brub. πιθῇ.

v. 572. Pronomen omittunt membran., Ald. Brub. et Iuntinae.

v. 576. Brub. σου.

v. 578. στέρξει. Sic emendate in B. T. Membr. Ald. Iuntinae et Turneb. στέρξαι exhibent. Quod Henr. Stephanus supposuit στέρξῃ, soloecum est.

v. 585. ἐάν πως. Sic libri nostri omnes. Eustathius vero haud deterius ἐάν που. Sic ille ad Il. K. p. 799. Σοφοκλῆς δὲ τὸ εἴ που εἰς τὸ ἐάν που μεταλαβὼν, καθ' ὁμοίαν ἔννοιαν φράζει τό, φίλτροις ἐάν που τήνδ' ὑπερβαλώμεθα, μεμηχάνηται τοὖργον, ἤγουν ἐμηχανησάμεθα τόδε, ὅπως τόδε τε ἀνύσωμεν. Brunck.

τὴν παῖδα, καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ,
μεμηχάνηται τοὔργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὡς τὸ μὲν δοκεῖν
ἔνεστι, πείρᾳ δ' οὐ προςωμίλησά πω.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὡς οὐδ', εἰ δοκεῖς
ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα, τόνδε γὰρ βλέπω
θυραῖον ἤδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται.
μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ', ὡς σκότῳ
κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ.

ΛΙΧΑΣ.

v. 586. Triclinius, Stephan. et Canter. τοῖςδ'.

v. 588. πεπαύσεται. Sic membr. Ald. et prior Iuntina. Scholiastes, posterior Iuntina, Turneb. Steph. et Canter. πεπαύσομαι. Heathius pro εἰ δὲ μὴ legendum censet εἰ δὲ μήν, imperite. Vide Hoogeveen. de Particulis p. 347. §. XIII.

v. 592. Triclin. Turneb. Steph. et Cant. που pro πω.

v. 598. Ald. et Brub. πράσσεις, et, ut reliqui, πεσῇ.

ΛΙΧΑΣ.

τί χρὴ ποιεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα,
ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις,
ὅπως φέρῃς μοι τόνδε γ' εὐϋφῆ πέπλον,
δώρημ' ἐκείνῳ τἀνδρὶ τῆς ἐμῆς χερός.
διδοὺς δὲ τόνδε, φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν
κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ,
μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου,
μήθ' ἕρκος ἱερὸν μήτ' ἐφέστιον σέλας,
πρὶν κεῖνος αὐτὸν φανερὸς ἐμφανὴ σταθεὶς
δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.
οὕτω γὰρ εὔγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους

ἴδοιμι

v. 604. φέρῃς. Sic tres codd. et posterior Iuntina. Perperam in reliquis edd. φέρεις. — εὐϋφῆ. Eustathius p. 601. l. 1. εὐαφῆ legit. Ὅτι δέ ποτε καὶ ἐπὶ ἀνδρείου ἱματίου ὁ πέπλος τίθεται, δηλοῖ που Εὐριπίδης. (Iphig. A. 1559.) καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις, ὃς τὸν Ἡρακλέους χιτῶνα, ὃν ἔβαψε Δηϊάνειρα τῷ ἐκ Νέσσου φαρμάκῳ, καὶ εὐαφῆ πέπλον λέγει, καὶ καινὸν πέπλωμα, καὶ ἐνδυτῆρα πέπλον, καὶ θανάσιμον πέπλον. Brunck.

v. 609. Membr. Ald. Brub. φανερὸς ἐμφανῶς. In B. αὐτὸν ἐμφανὴς φανερῶς σταθείς. In T. (ut in Canter.) αὐτὸν φανερὸν, ἐμφανὴς, superscripta varia lectione ἐμφανῶς. (Turneb. φανερὸς ἐμφανὴς σταθείς. Steph. ἐμφανείς.) Ex his concinnata lectio ceteris omnibus praestat. Brunck.

v. 611. εὔγμην Attice. Vulgo ηὔγμην.

ἴδοιμι σωθέντ', ἢ κλύοιμι, πανδίκως
στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος εὐμαθὲς
σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται.
ἀλλ' ἕρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
τὸ μὴ 'πιθυμεῖν, πομπὸς ὤν, περισσὰ δρᾷν·
ἔπειθ', ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
κἀμοῦ ξυνελθοῦσ', ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ', εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην
βέβαιον, οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων,
λόγων τε πίστιν, ὧν ἔχεις, ἐφαρμόσαι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

στείχοις ἂν ἤδη. καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει.

ΛΙΧΑΣ.

ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένα.

ΔΗΙΑ-

v. 616. Sic libri omnes, et recte quidem. Brunckius ſenſum verbis ineſſe negans audaciſſimam recepit mutationem hanc:
σφραγῖδι θέμενος τῇδ' ἐπ' ὄμμα γνώσεται.
Eam ait, ut genuina non ſit, Sophocleum ſaltem colorem referre.

v. 623. In B. T. οὐ omiſſum, ut ſupra 88.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
προςδέγματ', αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως.

ΛΙΧΑΣ.

ὥςτ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ
μὴ πρῷ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα — στροφὴ ά.
θερμὰ λουτρά, καὶ πάγους
Οἴτας παραναιετάοντες,
οἵ τε μέσσαν
Μηλίδα πὰρ λίμναν,

χρυ-

v. 629. αὐτὴν ὡς. Sic membr., Ald. Brub. Iuntinae. Perperam ceteri copulam inſerunt.

v. 631. Membr. Ald. Brub. πρῷ. Nihil intereſt, utro modo ſcribatur. In aliis libris e gloſſemate μὴ πρίν. Vid. Brunck. ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 612. πρῷ agnoſcunt etiam Scholiaſtes et Iuntinae.

v. 636. Turneb. Steph. et Canter. περιναιετάοντες.

v. 637. μέσσαν. Sic T. et edd., praeter Ald. et Brub. quae μέσαν exhibent.

v. 638. Membr. B. Ald. Brub. παρά. — Metricam rationem bene obſervavit Triclinius, quam poenitet Brunckium deſeruiſſe. Is enim edidit conjunctis in unum verſum verbis:

οἵ τε μέσσαν Μηλίδα παρὰ λίμναν.

χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας,
ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ
Πυλάτιδες κέκληνται,
ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν ἀντιστρ. ά.
αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν
ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν,
ἀλλὰ θείας
ἀντίλυρον μούσας.
ὁ γὰρ Διὸς, Ἀλκμήνας κόρος
σεῦται, πάσας ἀρετᾶς
λάφυρ' ἔχων, ἐπ' οἴκους·
ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν, πάντα στροφὴ β'.
δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι
χρόνον, πελάγιον, ἴδριες οὐδέν·
ἁ δέ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα,
δυστάλαινα καρδίαν,
πάγκλαυστος αἰὲν ὤλλυτο·
νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς
ἐξέλυσέ μ' ἐπιπόνων ἁμερᾶν.

ἀφί-

v. 641. κέκληνται ex emend. Hermanni. Vulgo καλέονται.

v. 643. Ald. et Brub. vitiose ἀρναοίαν.

v. 647. Sic T. Ἀλκ. τε κόρος B. et Brunck. Edd. vett. κοῦρος habent.

v. 652. πελάγ. — Absque ulla neceſſitate Heathius ante hanc vocem καὶ inferit. Verſus eſt jambicus dimetur hypercatalecticus.

v. 655. Perperam vulgo πάγκλαυτος. Vid. Brunck. ad Antig. 847.

v. 657. edd. omnes: ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν.

ἀφίκοιτ', ἀφίκοιτο· μὴ σταίη   ἀντιστρ. β'.
πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ,
πρὶν τάνδε ποτὶ πόλιν ἀνύσειε,
νασιῶτιν ἑστίαν ἀμείψας,
ἔνθα κλῄζεται θυτήρ·
ὅθεν μόλοι πανάμερος,
οἷς πόθοις παγχρίστῳ
συγκριθεὶς ἐπὶ προφάσει δείματος.

Actus quartus.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Γυναῖκες, ὡς δέδοικα, μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ᾖ μοι πάνθ', ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐστί, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐκ οἶδ'. ἀθυμῶ δ', εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

ΧΟΡΟΣ.

v. 660. Turneb. Steph. Canter. πρινή. — ποτὶ metri caussa rescripsi pro vulg. πρός.

v. 664. 65. Vulgo sic leguntur:
τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ
συγκραθείς, ἐπὶ προφάσει θηρός.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μάλιστά γ'· ὥστε μή ποτ' ἂν προθυμίαν
ἄδηλον ἔργου τῳ παραινέσαι λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

δίδαξον, εἰ διδακτόν, ἐξ ὅτου φοβεῖ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον ἐκφράσω,
γυναῖκες, ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως
ἔχριον, ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρου πόκον,
τοῦτ' ἠφάνισται, διάβορον πρὸς οὐδενὸς
τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει,
καὶ ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὡς δ' εἰδῇς ἅπαν,
ᾗ τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκτενῶ λόγον.
ἐγὼ γὰρ ὧν ὁ θήρ με Κένταυρος, πονῶν
πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι, προὐδιδάξατο,
παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμην,

χαλ-

v. 674. Vulgo φοβῇ.

v. 675. Male vulgo οἷον ἂν φράσω.

v. 676. μαθεῖν Ald. Brub. Iuntinae. In B. T. et Turnebo παθεῖν. Utriusque lectionis meminit Scholiastes.

v. 678. Libri omnes perperam εὐείρῳ. Vid. Valcken. ad Phoen. p. 361. πόκον dedi pro vulg. πόκῳ.

χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν.
κἀμοὶ τάδ' ἦν πρόῤῥητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων,
τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον, ἀκτῖνός τ' ἀεὶ
θερμῆς ἄθικτον, ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμέ,
ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που.
κἄδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
μαλλῷ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην·
κἄθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου
κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥςπερ εἴδετε.
ἔσω δ' ἀποστείχουσα, δέρκομαι φάτιν
ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως
τῆς οἰός, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα,
ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν· ὡς δ' ἐθάλπετο,
ῥεῖ πᾶν ἄδηλον, καὶ κατέψηκται χθονί,
μορφῇ μάλιστ' εἰκαστόν, ὥςτε πρίονος
ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.
τοιόνδε κεῖται προπετές· ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί,
γλαυκῆς ὀπώρας ὥςτε πίονος ποτοῦ
χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
ὥςτ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω·

ὁρῶ

v. 687. Minus bene edd. vett. *καί μοι.*

v. 689. *σώζειν* librorum omnium eſt lectio. Iohnſonus edidit *σώσειν*, quod fortaſſe operarum errore irrepſit.

v. 696. *ἔσω* Brunck. Vulgo *εἴσω.*

v. 707. Male vulgo *Βακχείας.*

ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
πόθεν γὰρ ἄν ποτ', ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θὴρ
ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν, ἧς ἔθνησχ' ὕπερ;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
χρῄζων, ἔθελγέ μ'. ὧν ἐγὼ μεθύστερον,
ὅτ' οὐκ ἔτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
μόνη γὰρ αὐτόν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ.
τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
Χείρωνα πημήναντα, χὥνπερ ἂν θίγῃ,
φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'· ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε
σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας,
πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδ'; ἔδοξε γοῦν ἐμοί.
καίτοι δέδοκται, κεῖνος εἰ σφαλήσεται,
ταὐτῇ ξὺν ὁρμῇ κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα.
ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν,
ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.

XO-

v. 709. Brunck. δ' ἐμ'.

v. 713. Codd. Ald. Brub. et prior Iuntina dant ἔθελγεν· recte pronomen ſuppeditant altera Iuntina, Turneb. Steph. et Canter.

v. 718. Codd. et edd. praeſtant χὥσπερ. Stephanus et Brunck reponunt χὦσα περ.

v. 721. Omnes libri mendoſe, τόνδε; δόξει γοῦν ἐμοί. In T. ſcriptum τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ, agnoſcente poſteriori Iuntina et Brunckio.

v. 723. Membr. Ald. et Brub. ταύτῃ σὺν ὀργῇ. Ceteri ταύτῃ σὺν ὁρμῇ. Scriptum oportuit ταὐτῇ, id eſt, τῇ αὐτῇ. Inepta eſt Scholiaſtae explicatio. Brunck.

ΧΟΡΟΣ.

ταρβεῖν μὲν ἔργα δείν' ἀναγκαίως ἔχει·
τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν
οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας
ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
κοινωνός, ἀλλ' ᾧ μηδέν ἐστ' οἴκοις βαρύ.

ΧΟΡΟΣ.

σιγᾷν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ
πάρεστι, μαστὴρ πατρὸς ὃς πρὶν ᾤχετο.

ΥΛΛΟΣ.

ὦ μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην,
ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην

ἀλ-

v. 734. τὸν πλείω λόγον. Hujus lectionis meminit Scholiaftes, quae procul dubio fincera eft. (Recepit eam etiam Canter.) Minus probabilis eft altera, quam exhibent noftra exemplaria, quamque tuetur Heathius, τὸν πλείω χρόνον. Brunck.

ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρ', ἢ λώους φρένας
τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ, πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον;

ΥΛΛΟΣ.

τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι τόνδ', ἐμὸν λέγω
πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οἴ μοι. τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;

ΥΛΛΟΣ.

ον οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι. τὸ γὰρ
φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἀγέννητον ποιεῖν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῇς;

ΥΛΛΟΣ.

v. 739. μητέρ', ἢ — Sic vett. codd. Ald. Brub. et Iuntinae. Perperam Triclinius μητέρα σ', ἤ. Inutilis est pronominis repetitio.

v. 742. Male vulgo post ἴσθι interpungitur.

ΥΛΛΟΣ.

αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν
πατρὸς δεδορκώς, κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρί, καὶ παρίστασαι;

ΥΛΛΟΣ.

εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών.
ὅθ' εἷρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
νίκης ἄγων τρόπαια κἀκροθίνια,
ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον
Κήναιόν ἐστιν, ἔνθα πατρῴῳ Διῒ
βωμοὺς ὁρίζει, τεμενίαν τε φυλλάδα·
οὗ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ.
μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγάς
κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκεῖος Λίχας,
τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·
ὃν κεῖνος ἐνδύς, ὡς σὺ προὐξεφίεσο,
ταυροκτονεῖ μέν, δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων,
λείας ἀπαρχήν, βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ
ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα.

v. 750. κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων. Sic optime in B. Abſurda eſt veterum librorum lectio καὶ κατὰ —. Similiter Nuntius apud Aeſchylum in Perſis 264.

καὶ μὴν παρών γε, κοὐ λόγους ἄλλων κλύων,
Πέρσαι, φράσαιμ' ἄν, οἷ' ἐπορσύνθη κακά.

v. 759. Mendoſe in membr. πολυθέτους.

καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος, ἵλεῳ φρενί,
κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ, κατεύχετο·
ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο
φλὸξ αἱματηρά, κἀπὸ πιείρας δρυός,
ἱδρὼς ἀνῄει χρωτί, καὶ προσπτύσσεται
πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,
χιτὼν ἅπαν κατ᾽ ἄρθρον· ἦλθε δ᾽ ὀστέων
ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος. εἶτα φοίνιος
ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὣς ἐδαίνυτο,
ἐνταῦθα δὴ 'βόησε τὸν δυσδαίμονα
Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
ποίαις ἐνέγκαι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
ὁ δ᾽ οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος, τὸ σὸν μόνης
δώρημ᾽ ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον.
κἀκεῖνος, ὡς ἤκουσε, καὶ διώδυνος
σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο,
μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται,

ῥιπτεῖ

v. 767. κατεύχετο. Attice pro vulg. κατηύχετο.

v. 770. ἀνῄει. Sic in membr. a prima manu, et in T. ex correctione. gl. ἀνήρχετο. Praebent etiam Scholiaſtes et poſterior Iuntina. Mendoſe in impreſſis ἀνίει. — προσπτύσσεται. Vulgo προσπτύσσετο.

v. 773. ἀδαγμός. Vide Lexicon et Pierſonum ad Moeridem p. 41. Noſtris in exemplaribus ſcriptum ὀδαγμός. — φοίνιος. Sic lego. Minus bene in libris φοινίας. Brunck.

v. 777. ἐνέγκαι. Sic membr. Ald. Brub. prior Iuntina. In B. ἐνέγκαις. Triclinius ἐνέγκοι.

v. 781. πλευμόνων. Ita membr. Ald. Brub. Iuntinae. In reliquis πνευμόνων. Vid. ſupra ad 567.

ῥιπτεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν·
κομμοῖς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου
κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ.
ἅπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς,
τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
κοὐδεὶς ἐτόλμα τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν.
ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
βοῶν, ἰΰζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι,
Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες, Εὐβοίας τ' ἄκραι.
ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
ῥίπτων ἑαυτόν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν,
τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος
σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον,
οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου,
τότ' ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον
ὀφθαλμὸν ἄρας, εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ
δακρυῤῥοοῦντα, καί με προσβλέψας, καλεῖ·
Ω παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακόν,
μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί.
ἀλλ' ἄρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν μέθες ἐνταῦθ',

v. 784. 85. cum codd. et edd. omnibus Athenaeus in epitome libri II. p. 66. et Euſtathius Il. T. ſub init. κόμης δὲ exhibent. Brunckius confidentur repoſuit:

κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου
διασπαρέντος αἵματος, κόμης θ' ὁμοῦ.

v. 786. ἀνευφήμησεν. Vide Heſychii interpretes ad gloſſam ἀνευφημῆσαι. Perperam in Tragici exemplaribus ſcriptum ἀνευφώνησεν, ἄνευ φωνῆς ἐν, ἀνεφώνησεν. Brunck.

v. 799. Brunck. κἀμέ. — καλεῖ Steph. et Canter. Reliqui κάλει.

ἐνταῦθ', ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν·
εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω. —
τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
θέντες σφε, πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις,
βρυχώμενον σπασμοῖσι. καί νιν αὐτίκα
ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὧν σε ποίνιμος Δίκη
τίσαιτ', Ἐριννύς τ'. εἰ θέμις γ', ἐπεύχομαι·
θέμις δ', ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες,
πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
κτείνασ', ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.

ΧΟΡΟΣ.

τί σῖγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ' ὅθ' οὕνεκα
ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;

ΥΛΛΟΣ.

ἐᾶτ' ἀφέρπειν. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν
αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλός·
ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
μητρῷον, ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ;

ἀλλ'

v. 812. εἰ θέμις γ', ἐπεύχομαι· θέμις δ' —. Sic omnino fcriptum oportuit; non, ut vulgo, εἰ θέμις δ' — θέμις δ'. — Ald. et vetera exemplaria, Iuntinae quoque edd., habent προὔβαλες, cujus vice Triclinius inepte dedit προὔλαβες. Utriusque lectionis meminit Scholiaftes.

v. 816. Ald. Brub. καλῶς.

ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν, ἣν
τῷ 'μῷ δίδωσι πατρί, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰδ' οἷον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ *στροφὴ α΄.*
τοὔπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν
τᾶς παλαιφάτου προνοίας,
ὅ τ' ἔλακεν, ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι
δωδεκάτους ἀρότους,
ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων
τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, καὶ τάδ' ὀρθῶς·
ἔμπεδα κατουρίζει.
πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων
ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονον θανὼν
ἔχοι λατρείαν;
εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ *ἀντιστρ. α΄.*
χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα
πλευρὰ προστακέντος ἰοῦ,
ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων,

πῶς

v. 828. Ald. Brub. *δωδέκατος ἄροτος.* Turnebus, Steph. Canter. *δωδέκατός τ' ἄροτος.*

v. 832. Ald. Brub. *ἔτι ποτὲ, ἔτ'.* — Sequentia vulgo ſic leguntur: *ἐπίπονον ἔχοι θανὼν λατρείαν.* Brunck. poſt *ἐπίπονον* metri cauſa particulam *γε* inſeruit.

v. 835. *Φονίᾳ νεφέλᾳ.* Sic ſcribendum in tertio caſu. Gl. in membr. *τῷ αἵματι,* nec poſt *χρίει* ulla diſtinctio eſt in codd. Perperam impreſſi exhibent has voces in recto caſu. Ald. Brub. *φοινία.*

v. 837. Vulgo *πλευρᾶ* peſſumdato metro.

πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον
ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι,
δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστετακὼς
φάσματι; μελαγχαίτα δ'
ἄμμιγά νιν αἰκίζει
ὕπο φόνια δολόμυθα κέντρ'
ἐπιζέσαντα.
ὧν ἅδ' ἁ τλάμων ἄοκνος στροφὴ β'.
μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν, νέων
ἀϊσσόντων γάμων,
τὰ μὲν οὔ τι προσέβαλε τάδ' ἀπ' ἀλλοθροῦ
γνώμας μολόντ' ἀνταίαισι συναλλαγαῖς.
ἦ που ὀλοὰ στένει,
ἦ που ἀδινῶν χλωρὰν
τέγγει δακρύων ἄχναν.
ἁ δ' ἐρχομένα
μοῖρα προφαίνει δολίαν

καὶ

v. 842. Male in libris μελαγχαίτα τ'.

v. 844. Codd. Ald. Brub. Νέσσου θ' ὕπο, φοίνια. Turneb. Steph. Cant. Νέσσου γ' ὕπο δολόμυθα κέντρα. Brunck. Νέσσου φόνια δ.

v. 846. Vulgo ἄοκνον.

v. 847. Ald. Brub. δόμοις.

v. 849. Recepi vulgatam lectionem nec niſi ἀλλοθροῦ metri cauſa ſcripſi pro ἀλλοθρόου. Brunck. dedit: τὰ μὲν οὔ τι προσέβαλ' ἀπ' ἀλλοθρόου.

v. 850. ἀνταίαισι συναλλ. conj. Hermann. pro ὀλεθρίαις ξυναλλ. Turneb. Steph. Canter. ὀλεθρίαισι.

v. 851. 52. edd. vett. ἢ.

καὶ μεγάλαν ἄταν.
ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων· ἀντιστρ. β'.
κέχυται νόσος, ὦ πόποι, οἷον ἀναρσίων
οὔπω Ηρακλέα
ἀγακλειτὸν ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι.
ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός,
ἃ τότε θοὰν νύμφαν
ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾷ·
ἁ δ' ἀμφίπολος
Κύπρις ἄναυδος φανερὰ
τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου;
τί φημι;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυςτυχῆ
κωκυτὸν εἴσω· καί τι καινίζει στέγη.

ΗΜΙ-

v. 859. 60. In vett. codd. ſcriptum ἀγακλ. Ηρακλέα ἀπέμολε. Ald. Brub. ἀγ. Ηρακλέους ἀπέμολε. Triclinius, ἀγ. Ηρακλέ' ἐπέμολε πάθος, ὥστ' οἰκτίσαι. Ita etiam Canterus, et ex parte Turneb. Steph. quippe ὥστ' omittentes. Brunck. dedit ἀγ. Ηρακλέα 'πέμολεν.

v. 861. Turneb. Steph. Canter. ante προμάχου inferunt τοῦ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ξύνες δὲ
τήνδ᾽, ὡς ἀήθης καὶ ξυνωφρυωμένη
χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσά τι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ὦ παῖδες, ὡς ἄρ᾽ ἡμὶν οὐ σμικρῶν κακῶν
ἦρξεν τὸ δῶρον, Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ᾽, ὦ γεραιά, καινοποιηθὲν λέγεις;

ΤΡΟΦΟΣ.

βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην
ὁδῶν ἁπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ δή ποθ᾽ ὡς θανοῦσα; στροφ. ά.

ΤΡΟΦΟΣ.

πάντ᾽ ἀκήκοας.

ΧΟ.

v. 874. Vulgo συνωφρυωμένη.

v. 876. Ald. Brub. ἧμιν.

v. 881. ſqq. in libris omnibus ſine ulla ſtrophae et antiſtrophae notatione procedunt.

ΧΟΡΟΣ.

τέθνηκεν ἡ τάλαινα;

ΤΡΟΦΟΣ.

δεύτερον κλύεις.

ΧΟΡΟΣ.

τάλαιν' ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής;

ΤΡΟΦΟΣ.

σχετλιώτατ'· ἐς δὲ πρᾶξιν ἦλθεν.

ΧΟΡΟΣ.

εἰπὲ τῷ μόρῳ, γύναι, ξυντρέχει.

ΤΡΟΦΟΣ.

αὐτὴν διηΐστωσε. ἀντιστρ. α'.

ΧΟΡΟΣ.

θυμός, ἢ νόσοι —

ΤΡΟΦΟΣ.

αἰχμὴ κακὴ ξυνεῖλε.

ΧΟ.

v. 883. Ald. Brub. σφιν.

v. 884. Vulgo σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν.

v. 886. in libris omnibus duos verſus efficit, quorum poſterior ſic legitur: τίς θυμός, ἢ τίνες νόσοι;

v. 887. 88. Ald. Brub. et Iuntinae exhibent ſic:
τάνδ' αἰχμὰν βέλεος κακοῦ
ξυνεῖλε; πῶς ἐμήσατο

ΧΟΡΟΣ.

πῶς ἐμήσατο;

ΤΡΟΦΟΣ.

προςθεῖσα θανάτῳ θάνατον ἤνυσεν μόνη
στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου.

ΧΟΡΟΣ.

τάνδ' ἐπεῖδες οὖν ματαίαν ὕβριν;

ΤΡΟΦΟΣ.

ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις. στροφ. β'.

ΧΟΡΟΣ.

τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ.

ΤΡΟΦΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε. ἀντι στρ. β'.

ΧΟ-

πρὸς θανάτῳ θάνατον
ἀνύσασα μόνα;

indistinctis etiam personis. Quippe Choro continuantur haec verba. τάνδ' — ξυνεῖλε nutrici tribuunt Turneb. Steph. Canter. αἰχμᾷ legentes, posito post ξυνεῖλε puncto. Sequentem interrogationem Choro adsignant. Hos sequitur Brunckius.

v. 889. cui in libris praefixa nutricis persona ad priorem illam quaestionem respondentis, vulgo legitur σιδήρου.

v. 890. edd. omnes ἐπεῖδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν.

ΧΟΡΟΣ.

τί φωνεῖς;

ΤΡΟΦΟΣ.

σαφηνῆ.

ΧΟΡΟΣ.

ἔτεκεν, ἔτεκεν μεγάλαν ἐπῳδός.
ἁ νέορτος ἅδε νύμφα
δόμοισι τοῖσδ' ἐριννύν.

ΤΡΟΦΟΣ.

ἄγαν γε· μᾶλλον δ' εἰ παροῦσα πλησία
ἔλευσσες οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι;

ΤΡΟΦΟΣ.

δεινῶς γε· πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.
ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων ἔσω μόνη,

καὶ

v. 896. ἁ νέορτος. Sic recte Brub. et prior Iuntina, ut Scholiastes. Perperam reliqui ἀνέορτος.

v. 899. ἔλευσσες. Sic vett. codd. Ald. Brub. et Iuntinae. Triclinius ἔλευσας.

v. 900. τις χεὶρ γυναικεία. Sic Ald. Brub. et vett. codd. In Triclinianis vocula τις omissa metro ruente. Quod quaedam edd. praeferunt, χεὶρ ἡ γυναικεία, ab inepto interpolatore suppositum fuit. Brunck.

v. 902. ἔσω Brunck. Vulgo εἴσω.

καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
στορνύνθ', ὅπως ἄψοῤῥον ἀντῴη πατρί,
κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι,
'βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προςπίπτουσ', ὅτι
γένοιτ' ἐρήμη, ἔκλαιε δ' ὀργάνων ὅτου
ψαύσειεν, οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος·
ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη,
εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
ἔκλαιεν ἡ δύστηνος εἰσορωμένη,
αὐτὴ τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη,
καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ
τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη
'φρούρουν· ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις
τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις,
καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα,
ἔλεξεν· Ὦ λέχη τε, καὶ νυμφεῖ' ἐμά,
τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρεθ', ὡς ἔμ' οὔ ποτε

δέξεσθ'

v. 904. Turneb. στρονύνθ'. Stephan. Canter. στρωννύνθ'. — Perperam codd. Ald. et Brub. ἀντοίη.

v. 907. ἔκλαιε Brunck. Vulgo κλαῖε.

v. 912. Sic codd. omnes, Turneb. Steph. et Canter. Ald. et Brub. mendosissime αὐτὴ πρὸς αὐτῆς δαίμονα καλουμένη. Prior Iuntina dat πρὸς αὐτῆς, et utraque Iuntina δαίμονα καλουμένη.

v. 920. Brunck. 'καθέζετ'.

δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν.
τοσαῦτα φωνήσασα, συντόνῳ χερὶ
λύει τὸν αὑτῆς πέπλον, ᾗ χρυσήλατος
προὔκειτο μαστῶν περονίς· ἐκ δ' ἐλώπισεν
πλευρὰν ἅπασαν, ὠλένην τ' εὐώνυμον.
κἀγὼ δρομαία βᾶσ', ὅσονπερ ἔσθενον,
τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
κἀν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ
πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν. ἔγνω γὰρ τάλας
τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε,
ὄψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον, οὕνεκα
ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε.
κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων
ἐλείπετ' οὐδέν, ἀμφί νιν γοώμενος,
οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
πλευρὰν παρεὶς, ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ·
κλαίων ὅθ' οὕνεκ' ἐκ δυεῖν ἔσοιθ' ἅμα,
πατρός τ' ἐκείνης τ', ὠρφανισμένος βίου.
τοιαῦτα τἀνθάδ' ἐστίν. ὥστ' εἴ τις δύο

ἢ καὶ

v. 924. εὐνήτριαν. Sic codd. Turneb. poſterior Iuntina, Steph. et Canter. Ald. Brub. Iuntina prior male εὐνήστριαν.

v. 926. ᾗ ex conj. Wakef. pro ᾧ.

v. 943. ἐκ δυεῖν. Sic in B. ut Oed. T. 1280. In aliis et in edd. omnibus δυοῖν. Vid. Brunck. ad Aeſchyl. Prometh. 784. S. Theb. 923.

v. 945. Pro εἴ τις affert Turnebus variam lectionem εἴπερ.

ἢ καὶ πλέους τὰς ἡμέρας λογίζεται,
μάταιός ἐστιν. οὐ γάρ ἐσθ' ἥ γ' αὔριον,
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

ΧΟΡΟΣ.

Πότερα πρότερ' ἂν ἐπιστένω, στροφ. ά.
πότερα τέλεα περαιτέρω;
δύςκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ.
τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις, ἀντιστρ. ά.
τάδε δὲ μελόμεν' ἐπ' ἐλπίσιν.
κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.
εἴθ' ἀνεμόεσσά τις στροφ. β'.
γένοιτ' ἄπουρος ἑστιῶτις αὔρα, 956
ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον

μὴ

v. 946. τὰς rescripsi pro τίς. — πλέους Ald. Brub. Turneb. Perperam Stephan. et Cant. πλείους corrupto metro, quomodo scriptum quidem fuit in membranis primo, sed eadem manus postmodo emendavit πλέους. In B. pessime πλείστας.

v. 949 — 954. in libris monostrophica sunt.

v. 949. inconcinne membr. Ald. Brub. Iuntina prior πότερ' ἂν πότερα ἐπιστένω. Sic etiam Iuntina posterior et Scholiastes, nisi quod πρότερα pro secundo πότερα exhibent. Turneb. πότερα πρότερ' ἐπιστένω. Steph. et Cant. πότερα πότερ' ἐπιστένω.

v. 953. Vulgo μέλλομεν reclamante metro.

v. 956. Vulgo ἔπουρος.

v. 958. Ald. Brub. τὸν Διός.

μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ·
ἐπεὶ ἐν δυσαπαλλάκτοις ὀδύναις
χωρεῖν ποτὶ δῶμα λέγουσιν
ἄσπετόν τι θαῦμα.
ἄγχου δ' ἄρα κοὐ μακρὰν ἀντιστρ. β'.
προὔκλαιον ὀξύφωνος ὡς ἀηδών.
ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις.
πᾷ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου
προκηδομένα, βαρεῖαν
ἄψοφον φέρει βάσιν.
αἲ αἲ αἶ ὅδ' ἀναύδατος φέρεται.
τί χρή με, θανόντα νιν, ἢ καθ'
ὕπνον ὄντα, κρῖναι;

ΥΛ-

v. 961. Ald. Brub. δυσαπαλλάκτροις.

v. 962. ποτὶ δῶμα scripsi metro postulante. In T. πρὸς δῶμα. Turneb. πρὸ δῶμα. In B. πρὸς δόμων. Duo alii codd. πρὸς δόμον, quod recepit Brunck. sequutus Heathium. Vulgo πρὸ δόμων, ut est in membr.

v. 965. Ald. Brub. προὔκλαιον. Turneb. Steph. et Canter. ἔκλαιον. In fine hujus versus Ald. Brub. et vett. codd. addunt vocem ξένοι, sententia et metro reclamante.

v. 967. Turneb. Steph. Canter. πᾶς pro πᾷ, posito post νιν commate.

v. 968. προκηδομένα membr. Ald. Brub. et prior Iuntina. Schol. et Iuntina posterior προκηδομέναν. Duo codd. Turn. Steph. Canter. προσκηδομέναν.

v. 970. Ald. Brub. quater αἶ. Turn. Steph. Canter. quater αἶ. — ἀναύδατος scripsi pro vulg. ἄναυδος metri causa.

v. 971. ut metrum congrueret cum strophico, addidi με.

ΥΛΛΟΣ.

Ὠι μοι ἐγὼ σοῦ, προῳδ.
πάτερ, ὤ μοι μοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἴ μοι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς
ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.
ζεῖ γὰρ προπετής. ἀλλ' ἴσχε δακὼν
στόμα σόν.

ΥΛΛΟΣ.

πῶς φῄς, γέρον; ἦ ζῇ;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον,

κάκ-

v. 974. alterum μοι adjeci. Brunck. male verſus dispoſuit ſic:

Ὠι μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὤ μοι ἐγὼ
σοῦ μέλεος. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι;
οἴ μοι.

v. 978. Vulgo ζῇ.

v. 979. Turn. Steph. Canter. ὦ γέρον.

v. 980. Perperam codd. et edd. οὐ μὴ 'ξεγείρῃς — κἀκκινήσῃς, κἀναστήσῃς. Quae primo quidem ſoloeca ſunt, ſiquidem particulae οὐ μὴ cum aor. 1. ſubjunctivo numquam conſtruuntur. Vid. Brunck. ad Oed. T. 328. 1075. Oed. Col. 401. 849. 1024. ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 704. Praeterea μὴ 'ξεγείρῃς metrum jugulat.

κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις
φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον.

ὑο

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ'
ἐπί μοι μελέῳ
βάρος ἄπλετον ἐμμέμονεν φρήν. 984

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,
ποῖ γᾶς ἥκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν ϛροφ. α΄.
κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκτοις ϛροφ. β΄.
ὀδύναις; οἵ μοι μοῖ ἐγὼ τλάμων·
ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει. φεῦ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἆρ' ἐξήδης, ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι ϛροφ. γ΄.
τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον; 991

v. 985. Hic quoque et in ſqq. nullam libri ſtrophae et antiſtrophae notam ſuppeditant.

v. 988. In libris: οἴ μοι ἐγώ. Metri ratio noſtram poſtulat lectionem.

v. 992. Sic recte libri. Male Heath. et Brunck. καὶ βλεφάρων.

ΥΛΛΟΣ.

οὐ

οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν
στέξαιμι, κακὸν τόδε λεύσσων. 994

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν στροφ. δ'.
ἱερῶν, οἵαν
ἀνθ' οἵων θυμάτων
ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἤνυσας.
ὦ Ζεῦ, ἀντιστρ. α'.
οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἵαν· ἀντιστρ. β'.
ἣν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας 1001
ὤφελον ὄσσοις, τόδ' ἀκήλητον
μανίας ἄνθος καταδερχθείς.
τίς γὰρ ἀοιδός, τίς χειροτέχνης ἀντιστρ. γ'.
ἰατορίας, ὃς τήνδ' ἄτην 1005
χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει;
θαῦμ' ὂν πόῤῥωθεν ἰδοίμην.

οἵ

v. 994. Sic lego cum Valcken. ad Hippolyt. 874. Male in libris στέρξαιμι. Brunck.

v. 996. Turn. Steph. Canter. post οἵαν addunt νῦν.

v. 997. θυμάτων. Sic recte in libris. Brunck. continuos exhibens anapaestos, scripsit θυσιῶν.

v. 998. Vulgo contra linguae indolem ἤνυσω.

v. 1003. Vulgo καταδερχθῆναι.

v. 1004. in libris τίς ὁ χειροτέχνης.

v. 1007. ὂν dedi pro vulg. ἄν. Post ἰδοίμην libri addunt ἔτ'.

οἴ μοι μοι, ὕστατον στροφ. ι.
ἐᾶτέ μ', ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι.
ἐᾶτε δύστανον.
πᾷ μου ψαύεις; ποῖ με κλίνεις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς.
ἀνατέτροφας ὅ τι καὶ μύσῃ.
ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ ἀντιστρ. δ'.
ἧπταί μου τοῦτό τοι.
ἧδ' αὖθ' ἕρπει. πόθεν ἐστ', ἰὼ
πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, οὓς δὴ στρ. ς'.
πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατά τε δρία πάντα καθαίρων,
ὠλεκόμαν ὁ τάλας; καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι

οὐ

v. 1008. in libris deeſt. Veſtigia ejus monſtrat Scholiaſtes.

v. 1009. 1010. Aldus, Brub. et vett. codd. exhibent ſic:

ἒ, ἒ. ἐᾶτέ μ', ἐᾶτέ με
δύσμορον εὐνάσαι.
ἐᾶτέ με δύστανον εὐνάσαι.

Turneb. Steph. Cant. ſemel tantum ἐᾶτέ μ' exhibent. Tertium verſum T. non agnoſcit, omiſitque Brunckius, ſpurium iudicans, et e ſuperioris gloſſemate ortum. In ἐᾶτε, quod priore loco poſitum eſt, fit ſynizeſis vocalium εα.

v. 1011. με adjeci metri cauſa.

v. 1013. Vulgo ἀντέτροφας.

v. 1014. in libris non legitur.

v. 1015. τοῦτό τοι. Sic Ald. Brub. etiam membran. pro varia lectione: at in textu τοτοτοί. In Turn. Steph. Cant. edd. ſic legitur:

ἧπταί μου νόσος, ἣ δ' αὖθ' ἕρπει. ποῦ, πόθεν ἐς', ὦ.

v. 1016. metri cauſa ἰὼ ſcripſi pro ὦ.

οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον στροφ. ζ΄.
οὐκ ἀποπέμψει; οὐδ' ἀπαράξαι 1021
κρᾶτα βίου θέλει
τοῦ στυγεροῦ μολών;
φεῦ, φεῦ, * * *

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρός, τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει, μεσῳδ.
ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν· σὺ δὲ σύλλαβε. σοί τε γὰρ οἶμα
ἔμπεδον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν. 1027

ΥΛΛΟΣ.

ψαύω μὲν ἔγωγε·
λαθίπονον δ' ὀδύναν οὔτ' ἔνδοθεν, οὔτε θύραθεν,
ἔστι μοι ἐξανύσαι βιότου. τοιαῦτα νέμει Ζεύς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ παῖ, παῖ, ποῦ ποτ' εἶ; ἀντιστρ. ε΄.
τᾷδέ με, τᾷδέ με πρόσλαβε κουφίσας. 1031
ἒ ἒ

v. 1021. ἀποπέμψει ex conj. Hermanni. Membr. et edd. ἀποτρέψει, B. ἀναστρέψει, T. ἀνστρέψει. Brunck. edidit ἐπιτρέψει. — Ante οὐδ' in libris legitur ἒ. ἒ.

v. 1023. Vulgo μολὼν τοῦ στυγεροῦ.

v. 1026. οἶμα ex conj. Wakef. pro vulg. ὄμμα.

v. 1027. ἔμπεδον conj. Hermannus. Edd. et membr. ἔμπλεον. gl. ὀξύτερον, ὡς νέου ὄντος. In B. T. ἔμπλεων, et in hoc Triclinii obſervatio, συνίζησις.

v. 1029. οὔτε θύραθεν, ἔστι μοι. Sic optime ſcriptum in B. In membr., ut apud Aldum et reliquos, οὔτε θύραζ' ἔνεστί μοι. In T., ut ap. Canter., οὔτε θύραζε ἔστι μοι.

v. 1031. Brunck. τᾷδ' ἐμὲ, τᾷδ' ἐμέ.

ἒ ἒ ἔ, ἰὼ δαῖμον.
θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία
διολοῦσ' ἡμᾶς
ἀποτίβατος ἀγρία νόσος.
ὦ Παλλὰς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ, ἰὼ τὸν στρ. ϛ'.
φύσαντ' οἰκτείρας, ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος,
παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῆδος· ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν
σὰ μάτηρ ἄθεος, τὰν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν
αὔτως, ὧδ' αὔτως, ὥς μ' ὤλεσεν. ἀντιστρ. ζ'.
ὦ Διὸς αὐθαίμων, γλυκὺς Αΐδας,
εὔνασον, εὔνασόν μ'
ὠκυπέτᾳ μόρῳ,
τὸν μέλεον φθίσας.

ΧΟΡΟΣ.

κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφοράς, φίλαι,
ἄνακτος, οἵαις οἷος ὢν ἐλαύνεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
κοὔπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς

προῦ-

v. 1032. Vulgo bis ἰώ.

v. 1036. Vulgo ἰὼ Π. — ἰὼ ante τὸν in libris deest.

v. 1039. τὰν dedi pro vulg. ἄν.

v. 1041. in libris ὦ γλυκὺς Αΐδας.

v. 1042. Ald. Brub. Brunck. εὔνασόν μ', εὔνασον.

v. 1043. Turn. Steph. Cant. ὠκυπέτη.

προὔθηκεν, οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοί,
οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη
καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων
ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.
πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας
βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας
ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου
πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.
κοὐ ταῦτα λόγχη πεδιάς, οὔθ' ὁ γηγενὴς
στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήρειος βία,
οὔθ' Ἑλλάς, οὔτ' ἄγλωσσος, οὔθ' ὅσην ἐγὼ
γαῖαν καθαίρων ἱκόμην, ἔδρασέ πω·
γυνὴ δέ, θῆλυς οὖσα, κοὐκ ἀνδρὸς φύσις,
μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.
ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς,
καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον.
δός μοι, χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβών,
ἐς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ὡς εἰδῶ σάφα,
εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ 'κείνης, ὁρῶν

λω-

v. 1055. Membr. Ald. Brub. πλεύμονας, male. Turn. Steph. Canter. πνεύμονος. πλεύμονος dat Iuntina posterior. — Cf. ad 567.

v. 1056. ξυνοικοῦν. Sic praeter Aldum codd. omnes. Nescio unde Turnebus ξυνοικῶν hauserit, quod soloecum est. Brunck.

v. 1057. Membr. Ald. Brub. mendose πέπτωκεν.

v. 1063. Vulgo φύσιν.

v. 1068. ἐς Brunck.] Vulgo εἰς.

λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
ἴθ᾽, ὦ τέκνον, τόλμησον· οἴκτειρόν τέ με
πολλοῖσιν οἰκτρόν, ὅστις, ὥστε παρθένος,
βέβρυχα κλαίων. καὶ τόδ᾽ οὐδ᾽ ἂν εἷς ποτε
τόνδ᾽ ἄνδρα φαίη πρόσθ᾽ ἰδεῖν δεδρακότα·
ἀλλ᾽ ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς.
νῦν δ᾽ ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι τάλας.
καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός,
σκέψαι δ᾽ ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο
πέπονθα. δείξω γὰρ τάδ᾽ ἐκ καλυμμάτων.
ἰδοὺ θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,
ὁρᾶτε τὸν δύστηνον, ὡς οἰκτρῶς ἔχω.
αἶ αἶ, ἰὼ τάλας,
ἒ ἔ.
ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως· ὁ δ᾽ αὖ
διῇξε πλευρῶν· οὐδ᾽ ἀγύμναστόν μ᾽ ἐᾶν
ἔοικεν ἡ τάλαινα διάβορος νόσος.
ὦ ᾿ναξ Ἀΐδη, δέξαι μ᾽·
ὦ Διὸς ἀκτίς, παῖσόν μ᾽.

v. 1071. Brunck. τ᾽ ἐμέ.

v. 1075. Schol. ad Aj. 318. εἱπόμην. Brunck.

v. 1082. 83. vulgo unum efficiunt.

v. 1087. 88. Senariis interjiciuntur duo verſiculi metri anapaeſtici, quos perperam Brunckius dactylicos vocat. Turnebus poſt Triclinium eos in unum verſum contulit. Hunc Valckenarius ad Hippolyt. 1378. ex conjectura minus probabili ad ſenarii formam revocat:

ὦ νὺξ, ἀΐδι δέξαι με, Διὸς ἀκτὶς πέσον.

Male in libris παῖσον legitur omiſſo μ᾽. Cf. Hermann. ad Hecub. p. 77.

ἔνσεισον, ὦ 'ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν,
ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρες, χέρες,
ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες,
ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἵ ποτε
Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον,
βίᾳ κατειργάσασθε, Λερναίαν θ' ὕδραν,
διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν
θηρῶν, ὑβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,
Ἐρυμάνθιόν τε θῆρα, τόν θ' ὑπὸ χθονὸς
Αιδου τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,
δεινῆς Εχίδνης θρέμμα, τόν τε χρυσέων
δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις;
ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,
κοὐδεὶς τρόπαι' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν.
νῦν δ' ὧδ' ἄναρθρος, καὶ κατερρακωμένος,
τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,
ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος,
ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, κἂν τὸ μηδὲν ὦ,
κἂν μηδὲν ἕρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
χειρώσομαι κἀκ τῶνδε. προσμόλοι μόνον,

ἵν'

v. 1098. Perperam libri omnes ὑπείροχον. In B. T. βίᾳ.

v. 1099. Ald. et Turn. τὸν δ'.

v. 1111. χειρώσομαι κἀκ τῶνδε. προσμόλοι — Sic bene distinctum in T. et in ed. Canteri. Vitiose in reliquis χειρώσομαι. κἀκ τῶνδε, προσμόλοι — Aldo et Brub. insuper μόνων legentibus.

ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν, ὅτι
καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλῆμον Ἑλλάς, πένθος οἷον εἰσορῶ
ἕξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται.

ΥΛΛΟΣ.

ἐπεὶ παρέσχες ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
σιγὴν παρασχὼν κλῦθί μου, νοσῶν ὅμως.
αἰτήσομαι γάρ σ', ὧν δίκαια τυγχάνειν.
δός μοι σεαυτόν, μὴ τοιοῦτον ὡς δάκνῃ
θυμῷ δύσοργος. οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς
χαίρειν προθυμεῖ, κἀν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰπὼν ὃ χρῄζεις, λέξον· ὡς ἐγὼ νοσῶν,
οὐδὲν ξυνίημ', ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι.

ΥΛΛΟΣ.

τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων, ἐν οἷς
νῦν ἐστιν, οἷς θ' ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία.

ΗΡΑ.

v. 1119. Vulgo perperam: τοσοῦτον. Hic verſus in membranis librarii incuria omiſſus eſt.

v. 1121. Edd. omnes προθυμῇ.

v. 1122. Vulgo λῆξον pro λέξον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
τῆς πατροφόντου μητρός, ὡς κλύειν ἐμέ;

ΥΛΛΟΣ.

ἔχει γὰρ οὕτως, ὥςτε μὴ σιγᾷν πρέπειν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δῆτα, τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

λέγ'· εὐλαβοῦ δέ, μὴ φανῇς κακὸς γεγώς.

ΥΛΛΟΣ.

λέγω. τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.

ΥΛΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὑτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἴμοι· πρίν, ὡς χρῆν, σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;

ΥΛΛΟΣ.

κἂν σου στραφείη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

δεινοῦ λόγου κατῆρξας· εἰπὲ δ᾽ ᾗ νοεῖς.

ΥΛΛΟΣ.

ἅπαν τὸ χρῆμ᾽, ἥμαρτε, χρηστὰ μωμένη.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

χρῆστ᾽, ὦ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα, δρᾷ;

ΥΛΛΟΣ.

στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν,
ἀπήμπλαχ᾽, ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων;

ΥΛ.

v. 1136. στραφείη. Sic Scholiast., posterior Iuntina, Turneb. Steph. Canter. Codd. Ald. Brub. et prior Iuntina mendose στραφοίη.

v. 1138. Comma post χρῆμ᾽ vulgo abest. — μνωμένη. Sic libri omnes. gl. ζητοῦσα, unde orta suspicio scripsisse poëtam μωμένη. Hesych. μώμεθα, ζητοῦμεν. Aeschyli Schol. ad Choëph. 43. μωμένα exponit ζητοῦσα. Vid. Oed. Col. 836. At non minus bona est vulgata lectio. Brunck.

ΥΛΛΟΣ.

Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἰοὺ ἰοὺ δύστηνος, οἴχομαι τάλας.
ὄλωλ', ὄλωλα, φέγγος οὐκ ἔτ' ἐστί μοι.
οἴ μοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν.
ἴθ', ὦ τέκνον· πατὴρ γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστί σοι·
κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων,
κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
μάτην ἄκοιτιν, ὡς τελευταίαν ἐμοῦ
φήμην πύθησθε θεσφάτων, ὅσ' οἶδ' ἐγώ.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ'· ἀλλ' ἐπακτίᾳ
Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἕδραν.
παίδων δέ, τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει,
τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις·
ἡμεῖς δ', ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρή, πάτερ,
πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σὺ γοῦν ἄκουε τοὔργον· ἐξήκεις δ' ἵνα

Φανεῖς

v. 1144. Brub. ἐκμῆνε.

v. 1158. Perperam in libris omnibus πράττειν.

v. 1159. σὺ γοῦν. Sic scriptum oportuit. Male in libris σὺ δ' οὖν. — ἵνα φανεῖς, ubi ostendes. Perperam in libris φανῇς, unde interpres ἵνα pro ut finali accepit. Brunck. καλεῖ. Vulgo καλῇ.

Φανεὶς ὁποῖος ὢν ἀνήρ, ἐμὸς καλεῖ.
ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
τῶν ἐμπνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
ἀλλ' ὅςτις Αἵδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.
ὅδ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών.
φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα
μαντεῖα καινά, τοῖς πάλαι ξυνήγορα,
ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
Σελλῶν ἐςελθὼν ἄλσος εἰςεγραψάμην,
πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός·
ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ
λύσιν τελεῖσθαι· κἀδόκουν πράξειν καλῶς.
τόδ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προςγίγνεται.
ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον,
καὶ μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα,
ἀλλ' αὐτὸν εἰκάθοντα συμπράσσειν, νόμον
κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.

ΥΛ-

v. 1162. τῶν ἐμπνεόντων. Libri omnes πρὸς τῶν πνεόντων. Ita et Brunck. Idem pro ὕπο edidit ἄπο, ut θανεῖν ἄπο esset pro ἀποθανεῖν. Id fieri nequit.

v. 1163. πέλοι. Sic in B. Soloece in edd. πέλει.

v. 1175. Edd. vett. προςγίνεται.

v. 1177. τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον. Sic B. T. Vulgo ξύμμαχον minus bene, praecedente vocali brevi.

v. 1178. edd. vett. ὀξῦναι. Brub. ὀξεῖναι.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν
τοιάνδ' ἐπελθών, πείσομαι δ' ἅ σοὶ δοκεῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι.

ΥΛΛΟΣ.

ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί;

ΥΛΛΟΣ.

ἰδοὺ προτείνω, κοὐδὲν ἀντειρήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὄμνυ Διὸς νῦν τοῦ με φύσαντος κάρα.

ΥΛΛΟΣ.

ἦ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ' ἐξειρήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.

ΥΛ.

v. 1184. Canter. ἄγαν γ'.

v. 1188. Loco τόδ' pro varia lectione dat Turnebus τότ'.

ΥΛΛΟΣ.

ὄμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὔχου λαβεῖν.

ΥΛΛΟΣ.

οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ. εὔχομαι δ' ὅμως.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;

ΥΛΛΟΣ.

οἶδ', ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐνταῦθά νυν χρὴ τοὐμὸν ἐξάραντά σε
σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξὺν οἷς χρῄζεις φίλων,
πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυῤῥίζου δρυὸς
κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ
ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοὐμὸν ἐμβαλεῖν·
καί, πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας,
πρῆσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ,
ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος, εἴπερ εἶ
τοῦδ' ἀνδρός, ἔρξον· εἰ δὲ μή, μενῶ σ' ἐγώ,
καὶ νέρθεν ὤν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς.

ΥΛ.

v. 1195. Edd. vett. νῦν.

ΥΛΛΟΣ.

οἴ μοι πάτερ, τί μ' εἶπας; οἷά μ' εἴργασαι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὁποῖα δραστέ' ἐστίν. εἰ δὲ μή, πατρὸς
ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι.

ΥΛΛΟΣ.

οἴ μοι μάλ' αὖθις. οἷά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ,
φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ὧν ἔχω παιώνιον,
καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΥΛΛΟΣ.

καὶ πῶς ὑπαίθων, σῶμ' ἂν ἰῴμην τὸ σόν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τἄλλα γ' ἔργασαι.

ΥΛΛΟΣ.

φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.

ΗΡΑ-

v. 1205. τί μ' εἶπας. Sic Turneb. Steph. Canterus. Membr. Ald. Brub. Brunck. τίν' εἶπας. — Aeque bonum esset τί εἶπας, ut Philoctet. 917. οἴ μοι, τί εἶπας;

v. 1208. Vulgo ἐκκαλῇ.

v. 1213. φοβεῖ. Vulgo φοβῇ. τἄλλα γ' Ald. Brub. Reliqui τἄλλά μ'.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἢ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;

ΥΛΛΟΣ.

ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν·
τὰ δ' ἄλλα πράξω, κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δέ μοι
χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.

ΥΛΛΟΣ.

εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἐργασθήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον.

ΥΛΛΟΣ.

Ἰόλην ἔλεξας, ὥστ' ἐπεικάζειν ἐμέ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔγνως. τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω, τέκνον.
ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὐσεβεῖν

v. 1216. μὴ ποτιψαύων χεροῖν. Sic vett. codd. Ald. Brub. Bonam lectionem Triclinii imperita audacia corrupit, μη ποτε ψαύω.

v. 1217. καμεῖ Brunck. Edd. vett. καμῇ.

v. 1218. Brunck. δ' ἐμοί.

βούλει, πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος.
πρόσθου δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσῃς πατρί·
μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ
κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ·
ἀλλ' αὐτός, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.
πιθοῦ. τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ
σμικροῖς ἀπιστεῖν, τὴν πάρος ξυγχεῖ χάριν.

ΥΛΛΟΣ.

οἴ μοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι, κακόν·
τὸ δ' ὧδ' ὁρᾷν φρονοῦντα, τίς ποτ' ἂν φέροι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὡς ἐργασείων οὐδέν, ὧν λέγω, θροεῖς.

ΥΛΛΟΣ.

τίς γάρ ποθ', ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
μεταίτιος, σοί τ' αὖθις, ὡς ἔχεις, ἔχειν,
τίς ταῦτ' ἄν, ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ,
ἕλοιτο; κρεῖσσον κἀμέ γ', ὦ πάτερ, θανεῖν,
ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νεμεῖ πατρὶ
φθι-

v. 1230. *πιθοῦ* Brunck. Edd. vett. *πείθου*.

v. 1231. Vett. libri male *συγχεῖ*.

v. 1240. *οὐ νεμεῖ πατρί*. Sic legendum esse conieci ex versione Winshemii.— *ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοί*. Sic tres codd. Ald. et posterior Iuntina.— Brunck. *νεμεῖν*. Reliqui omnes *οὐ νέμει γ' ἐμοί*.

φθίνοντι μοῖραν· ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ
μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ΥΛΛΟΣ.

οἴ μοι. τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σὺ γάρ μ' ἀπευνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.

ΥΛΛΟΣ.

δείλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω.

ΗΡΑ-

v. 1245. ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω. Sic vett. codd. Ald. Brub. recte. Triclinius ſtolide interpolavit ἐς πολλά γ' ἐπαπορεῖν ἔχω. Ineptum eſt Heathii commentum reponentis τὠπορεῖν, tamquam ſi articulus τὸ cum α ſequentis vocis millies non coaleſceret, ut in Oed. T. 111. τἀμελούμενον. 346. τἀληθές. Antig. 275. τἀγαθόν. 1059. τἀδικεῖν pro τὸ ἀδικεῖν, ut hic τἀπορεῖν pro τὸ ἀπορεῖν. Exempla paſſim obvia. Vide quae notavimus ad Comici Nubes 995. et ad Veſpas 841. Saepiſſime οα in α coaleſcunt, numquam vero in ου. Corrigenda Heſychii gloſſa, ad quam ſilent interpretes, τοὔρθρον, τὸ ἄρθρον. Scribendum τοὐρθόν, τὸ ἄρθρον, id eſt τὸ αἰδοῖον. Reſpexit ad Euripidis Silenum temulentiam facete laudantem in Cyclope v. 168.

ὡς ὅς γε πίνων μὴ γέγηθε, μαίνεται.
ἵν' ἔστι τουτὶ τοὐρθὸν ἐξανιστάναι,
μαστοῦ τε δραγμός, καὶ παρεσκευασμένου
ψαῦσαι χεροῖν λειμῶνος, ὀρχηστύς θ' ἅμα,
κακῶν τε λῆστις. Brunck.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυςσεβεῖν, πάτερ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δυςσέβεια, τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.

ΥΛΛΟΣ.

πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔγωγε. τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.

ΥΛΛΟΣ.

τοιγὰρ ποιήσω, κοὐκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν
θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἄν ποτε
κακὸς φανείην, σοί γε πιστεύσας, πάτερ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καλῶς τελευτᾷς, κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν
ταχεῖαν, ὦ παῖ, πρόςθες· ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν
σπαραγμὸν ἤ τιν' οἶστρον, ἐς πυράν με θῇς.
ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. παῦλά τοι κακῶν
αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε,
ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις, πάτερ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι
νόσον, ὦ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος
λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ'
ἀνάπαυε βοήν, ὡς ἐπίχαρτον
τελεοῖς ἀεκούσιον ἔργον.

ΥΛΛΟΣ.

αἴρετ', ὀπαδοί, μεγάλην μὲν ἐμοὶ
τούτων θέμενοι ξυγγνωμοσύνην,
μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην
εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων·
οἳ φύσαντες, καὶ κληζόμενοι
πατέρες, τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη.
τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ·
τὰ δὲ νῦν ἑστῶτ', οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
αἰσχρὰ δ' ἐκείνοις,
χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων,
τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.

ΧΟ-

v. 1265. τελεοῖς scripsi pro vulg. τελέως.

v. 1267. ξυγγν. Brunck. Vulgo συγγν.

v. 1268. Ald. Brub. θεῶν.

ΧΟΡΟΣ.

λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἐπ' οἴκων,
μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ·
κοὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεύς.

v. 1277. His verbis Chori ductor virgines, quibus conſtat Chorus, alloquitur. Perſona in membr. praefixa Χορὸς ἢ Ὕλλος, ut in Ald. et Brubach. edd.; in aliis tantum Χορός. Legendum autem cum Scholiaſte ἐπ' οἴκων. Perperam in noſtris exemplaribus ἀπ' οἴκων.

v. 1279. Sic emendavit Hermann. ad Hecub. p. 162. Brunckius hunc verſum exhibuit, ut in T. ſcriptus eſt:

πολλὰ δὲ πήματα καινοπαθῆ· καὶ
οὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεύς.

In edd. antiquis ſyllaba defectus eſt. Heathius τάδε inſerit:

πολλὰ δὲ πήματα τάδε καινοπαθῆ·
κοὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεύς.

Varia lectio in codd. appoſita καινοπαγῆ, cum gloſſa νεοκατασκεύαστα.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

1. ΛΟ'ΓΟΣ ΜΕ'Ν Ἔ'ΣΤ' 'ΑΡΧΑΙ'ΟΣ 'ΑΝΘΡΩ'ΠΩΝ ΦΑΝΕΙ'Σ. [a]) ὁ τρόπος ἀναχρονισμός. μεταγενέστερος γὰρ Σόλων [b]) ὁ μηδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. [c]) [Φασὶ δὲ Ἀθηναίους αἰτήσασθαι Σόλωνα νόμων γραφήν, τὸν δὲ δεδιότα τὸ ἄψίκορον αὐτῶν, ὅρκον αἰτῆσαι αὐτούς. ἐπιμεῖναι δὲ σὺν αὐτοῖς δεκαετίαν, καὶ παρευλαβούμενον, [d]) μήποτε μένοντα αὐτὸν ἀναγκάσωσι μεταθεῖναί τι τῶν νομίμων, ἀναχωρῆσαι πρὸς Λυδοὺς καὶ Κροῖσον. δεξάμενος δὲ Κροῖσος αὐτόν, δείκνυσι πάντα τὸν πλοῦτον, καὶ στρατιώτας ἐν ὅπλοις χρυσοῖς, βωμόν τε

a) Brunck. ante ὁ τρόπος posuit haec: παροιμία ἐκ πολλοῦ οὕτως εἰρημένη, quae verba in Schol. Rom. ad v. 13. post κρήνης leguntur. — Hercules fere circa 1384. a. C. N. ex Larcheri supputatione vixit, sed Solon floruit circa Ol. 46, 3. a. 592. a. C. N. Hoepfner.

b) γὰρ τοῦ Ἡρακλέους ὁ Σόλων Tricl. Brunck.

c) ὁ — ἀποφ. non habet Tricl.

d) Tricl. perperam παρευλαβούμενος.

τε Ἀπόλλωνος πάγχρυσον· καὶ καυχώμενος ἠρώτα αὐτόν, τίς αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστερος· ὁ δὲ ἔφη Κλέοβιν καὶ Βίτωνα. λυπηθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς ἠρώτα τὸν τὰ δεύτερα αὐτῶν φέροντα. τούτου δὲ πάλιν ἕτερον προβαλλομένου, ἠγανάκτησε Κροῖσος, ὅτι μὴ τὰ δεύτερα τῆς εὐδαμονίας αὐτῷ δέδωκεν. ὁ δὲ Σόλων συνεὶς τὴν λύπην, ἀπεφήνατο, ὅτι τέλος δεῖ ὁρᾶν τοῦ βίου. Φασὶ δὲ αὐτὸν τοτηνικαῦτα [e]) πόλεμον αἱρούμενον πρὸς Πέρσας, χρησθῆναι αὐτῷ παρὰ τοῦ θεοῦ·

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

ὁ δὲ νομίσας περὶ τῆς Περσῶν ἀρχῆς αὐτὸν λέγειν, ἐπολέμησε, καὶ ἡττηθεὶς ἐν πυρὶ βέβληται ὑπὸ Κύρου. καιόμενος δὲ Σόλωνα ἐπεκαλεῖτο· Ἀπόλλων δὲ ὄμβρον ἐπιβαλὼν ἔσβεσε τὸ πῦρ. Κύρου δὲ ἐρωτήσαντος, διηγήσατο αὐτῷ τὸ ἀπόφθεγμα τοῦ φιλοσόφου· ὅθεν θαυμάσας Κῦρος τὸ τῆς τύχης ἄδηλον, μετὰ τιμῆς ἀπέπεμψε τὸν Κροῖσον. T.] [f])

[ΛΟ´.

e) Tricl. τὸ τηνικαῦτα.

f) Brunck. haec Romanis Scholiis adjunxit. — Afferre hic liceat Euſtath. p. 361. ex quo plura colligere potes anachronismi exempla: τρόποι δὲ ἀναχρονισμοῦ εὐμέθοδοι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔνθα τε κλήρου μέμνηται, ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν, ὡς μὴ βῶλος ὑγρᾶς ἀρούρης ὤν, κατὰ τὴν περιεργίαν τοῦ ὑστερογενοῦς Αἴαντος Κρεσφόντου· (Ajac. 1286. ubi ad dolum Cresphontis reſpicit, quo Meſſeniam obtinuit, cum ſortes de Peloponneſi inter poſteros Herculis diviſione ducerentur. V. Apollod. Biblioth. l. 2. c. 8. extr. Polyaen. Strat. 1, 6. Tacit. Ann. 4, 43. Pauſan. 4, 3. Sic reperies ejusmodi exemplum Soph. Meleag. et

[ΛΟ'ΓΟΣ. ἡ εἴςθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων, οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, λγ, ὧν τελευταῖος, Πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

4. 'ΕΓΩ' ΔΕ' ΤΟ'Ν 'ΕΜΟ'Ν. ἐγώ, φησί, τὸν ἐμὸν αἰῶνα καὶ πρὸ θανάτου διέγνωκα βαρὺν ὄντα, καὶ ἀπεχθῆ, καὶ δυςτυχῆ. 'ΝΑΙ'ΟΥΣ' 'ΕΝ ΠΛΕΥΡΩ͂ΝΙ. πόλει τῆς Αἰτωλίας. ΝΥΜΦΙ'ΩΝ "ΟΚΝΟΝ. νυμφίων, ἀντὶ τοῦ νυμφευμάτων. ὄκνον δέ, τὸν φόβον. Ὅμηρος· (Ἰλ. Ε. 255.) ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβήμεναι. εἰ δὲ γράφεται "ΟΤΛΟΝ, τὴν ταλαιπωρίαν. ἢ ὡς Ὅμηρος, τὸ μεμορημένον καὶ πεπρωμένον. Καλλίμαχος· Κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες. ἡδεῖα δὲ ἡ φράσις καὶ ἡ ἱστορία.

[8. "ΕΙ ΤΙΣ, ἤγουν ὡς οὐδέ τις ἄλλη]

12. ΔΡΑ'ΚΩΝ 'ΕΛΙΚΤΟ'Σ. διὰ τὸ σκολιὸν τῶν ῥευμάτων. ΒΟΥ'ΚΡΑΝΟΣ. οἱ ποταμοὶ ταυρόκρανοι διετυποῦντο, ἢ ὅτι μυκηθμῷ εἰσι παραπλήσιοι περὶ τὰς ἐκβολάς. Ὅμηρος· (Ἰλ. Φ. 237.)

Inach. notante Hefychio f. v. κυάμῳ. Nimirum κυάμοις cum Aetoli tum Athenienfes ufi funt in eligendis magiftratibus, fed nonnifi fero et poft Meleagri et Inachi tempora.) καὶ ἐν τῷ Τραχινίων δὲ προοιμίῳ, ἔνθα ἡ παλαιὰ Δηϊάνειρα γνωμικῷ λόγῳ χρῆται τοῦ ὑστέρου τῷ χρόνῳ Σόλωνος. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ· (449.) οὐκ ἄν ποτε δίκην ὧδ' ἐψήφισαν. ψηφίζειν γὰρ οὔπω εἴδησαν ἥρωες, ἀλλὰ μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὕρημα. Hoepfner.

237.) μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος. g) ἢ ὅτι σχίζουσι τὴν γῆν, ὡς βόες. h) ἢ διὰ τὸ τὰς κατανομὰς παρὰ ποταμοὺς i) εἶναι. ἘΚ ΔῈ ΔΑΣΚΊΟΥ ΓΕΝΕΙΆΔΟΣ. ὁ νοῦς· ἐκ δὲ τῆς δασυτρίχου γενειάδος αὐτοῦ κατέῤῥει πλῆθος ὑδάτων, ὡς ἀπὸ κρήνης. παροιμία ἐκ πολλοῦ οὕτως εἰρημένη. k)

[15. ΠΡΟΣΔΕΔΕΓΜΈΝΗ. προσδοκῶσα.]

20. ὉΚΛΕΙΝῸΣ ἮΛΘΕ ΖΗΝΌΣ. τοῦτο γὰρ ἦν παρὰ Οἰνέως ὡρισμένον, τῷ νικῶντι l) Ἀχελῶον αὐτὴν δώσειν. ἘΚΛΎΕΤΑΊ ΜΕ. ἀντὶ τοῦ ἀπαλλάττει με, καὶ ἐλευθεροῖ τοῦ φόβου, τοῦ Ἀχελώου περιγενόμενος. ΚΑῚ ΤΡΌΠΟΝ ΜῈΝ ἊΝ. τὸν τρόπον τῆς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν μάχης οὐκ ἂν διείποιμι. ἐδεδοίκει γάρ. m) ἐκεῖνος δ' εἴποι ἄν, ὃς ἄφοβος αὐτὴν n) τὴν μάχην θεωρῶν ἐκάθητο. Ὅμηρος· (Ιλ. Δ. 539.)

Ἔνθά κεν οὐκ ἔτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών,
ὅστις τ' o) ἄβλητος.

24.

g) Tricl. et Brunck. integrum Homeri verſum exhibent: Τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος.

h) ὡς οἱ βόες Brunck.

i) τὰς νομὰς παρὰ (Tricl. περὶ) τοὺς ποταμοὺς Brunck.

k) Vid. not. a.

l) ἦν γὰρ ὡρισμένον τῷ νικήσαντι Tricl. Brunck. ſic: ἘΚΛΎΕΤΑΊ ΜΕ. ἀντὶ τοῦ — περιγενόμενος· τοῦτο γὰρ — δώσειν. Ceterum male ſcribit Ἀχελῶον omiſſo ι ſubſcr.

m) ἐδεδοίκειν Brunck.

n) ἀφόβως Tricl. αὐτῶν Tricl. Brunck.

o) Tricl. γ'. Brunck. ἔτ'.

24. ἘΓὨ ΓᾺΡ ἫΜΗΝ. δασέως. ἵνα συνάδῃ τό, p) ἀλλ' ὅςτις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας. οἱ δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. ΜΉ ΜΟΙ ΤὈ ΚΆΛΛΟΣ. μὴ διὰ τὸ κάλλος ἀλγηδόνι περιπέσω, τῷ Ἀχελῴῳ γαμηθεῖσα.

26. ΤΈΛΟΣ Δ' ἜΘΗΚΕ ΖΕΥ̓Σ ἈΓΏΝΙΟΣ. ὁ πρύτανις τοῦ ἀγῶνος. τὸ δὲ ὅλον οὕτως ἔχει· ὁ ἀγώνιος Ζεὺς εὐτυχὲς τῷ ἀγῶνι τέλος ἐπέθηκεν· q) ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχές. εὐτυχῶς μέν, ὅτι ἀπήλλαξέ με τοῦ Ἀχελῴου· οὐκ εὐτυχῶς δέ, ὅτι καὶ νῦν οὐχ ἧττον ἀγωνιῶ διὰ τὴν τοῦ Ἡρακλέους ἀπουσίαν. ΛΈΧΟΣ ΓᾺΡ ΗΡΑΚΛΕΙ͂ ΚΡΙΤΌΝ. ἀντὶ τοῦ ἔκκριτον. διὰ τὸ καὶ περὶ Ἡρακλέους ἀγωνιᾷν. r) ΞΥΣΤΑ͂ΣΑ. ἀντὶ τοῦ συνελθοῦσα. ΤΡΈΦΩ. ἀντὶ τοῦ ἔχω καὶ αὔξω. ΠΡΟΚΗΡΑΊΝΟΥΣΑ. ἀγωνιῶσα, μεριμνῶσα κατὰ τὸ κέαρ, ὅ ἐστιν ἐν ἤθει, βουλευομένη. s) καὶ Εὐριπίδης· (Ἱππολ. 224.)

Τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις;

ΝΥ̓Ξ ΓᾺΡ ΕἸΣΆΓΕΙ. ἀντὶ τοῦ, νυκτὸς ἔρχεται, καὶ νυκτὸς ἐξορμᾶται, ὥςτε διαδοχήν μοι τῶν πόνων γίγνεσθαι. t)

[27.

p) τῷ Brunck.

q) ΤΕΛΟΣ Δ' ΕΘΗΚΕ· τὸ ὅλον οὕτως ἔχει· ὁ ΑΓΩΝΙΟΣ Ζεύς, ἤγουν ὁ πρύτανις τοῦ ἀγῶνος, εὐτυχὲς etc. Tricl. Brunck.

r) Verba διὰ - ἀγων. Brunck. poſt αὔξω in ſqq. collocavit.

s) ἐν βάθει βουλευομένη. Tricl. Brunck.

t) ὡς δ. μοι γενέσθαι τῶν π. Tricl. ὥστε δ. μοι γίγνεσθαι τῶν π. Brunck.

[27. ΚΡΙΤΟ'Ν. προκεκριμένον.]

32. ΓΗ'ΤΗΣ. γεωργός, ὁ τὴν γῆν ἐργαόμενος. u) "ΕΚΤΟΠΟΝ. ἔξω καὶ πόῤῥω οὖσαν. ΛΑΤΡΕΥ'ΟΝΤΑ' ΤΩι. ὑπηρετοῦντα τῷ Εὐρυσθεῖ. ΥΠΕΡΤΕΛΗ'Σ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τὸ τέλος γέγονεν. οἷον, τοῦ τέλους τῶν ἄθλων κρείσσων ὤφθη, κατορθώσας αὐτούς. ἢ ὑπέρτερος αὐτῶν ἐστιν, ἐγκρατής, καὶ ὑπεράνω.

[38. "ΕΚΤΑ. ἔκτεινε.]

39. 'ΕΝ ΤΡΑΧΙ͂ΝΙ. πόλις Θετταλίας, εἰς ἣν x) Ηρακλῆς κατῴκησε διὰ τὸν τοῦ Ιφίτου φόνον κατὰ τὸν νόμον. ΞΕ'ΝΩι ΠΑΡ' 'ΑΝΔΡΙ'. τῷ Κήϋκι, ὃς ἦν παῖς Αμφιτρύωνος ἀδελφοῦ· ὡς καὶ 'Ησίοδος· (Ασπ. 353.) Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνων y) ἐς Κήϋκα ἄνακτα.

43. ΣΧΕΔΟ'Ν Δ' 'ΕΠΙ'ΣΤΑΜΑΙ. ὑποπτεύω, ὑπονοῶ, οἴομαι. z) ΔΕ'ΛΤΟΝ ΛΙΠΩ'Ν "ΕΣΤΙΧΕΝ. ὡς τοῦ Ηρακλέους τύπον διαθήκης γράψαντος εἰς δέλτον μὴ καταλελοιπότος. ὡς εἰ μὴ ἔλθοι διὰ τοσούτου χρόνου, γνῶναι αὐτὸν τελευτῶντα. μετὰ τοὺς πεντεκαίδεκα μῆνας ἀναγνοῦσαν, ποιῆσαι αὐτὴν τὰ ἐντεταλμένα. ΘΕΟΙ͂Σ 'ΑΡΩ͂-

u) ἐργαζόμενος Brunck.

x) ἐν ᾗ Tricl. In ſqq. Ιφίτου omiſſo articulo.

y) παρελαύνω Brunck.

z) Poſt οἴομαι habet Brunck.: ΑΚΗΡΥΚΤΟΣ ΜΕΝΕΙ. ἄσημος, οὐ μηνυόμενος ὅπου ποτ' ἐστίν. ὃν οὐδεὶς ἐλθὼν κηρύττει καὶ ἀπαγγέλλει, ποῦ ποτ' ἐστί.

ἈΡΩ͂ΜΑΙ. εὔχομαι τοῖς θεοῖς, μηδὲν λυπηρὸν ἐγγεγραμμένον ἔχουσαν λαβεῖν, πημονῆς ἄτερ. a)

50. ΠΑΝΔΑ΄ΚΡΥΤ' ὈΔΥ΄ΡΜΑΤΑ. διὰ πανδακρύτων ὀδυρμάτων. ὡς τό, (Ἰλ. Κ. 469.) διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

52. ΦΡΕΝΟΥ͂Ν. νουθετεῖν, εἰς φρόνησιν ἄγειν.

53. ΤΟ` ΣΟ΄Ν. τὸ σοὶ συμφέρον. ἢ ΤΟ΄ΣΟΝ, ἀντὶ τοῦ ὀλίγου.

[ΤΟ΄ΣΟΝ. τοσοῦτον, ἤγουν ὀλίγον.]

ΠΩ͂Σ ΠΑΙΣΙ` ΜΕ`Ν ΤΟΣΟΙ͂ΣΔΕ ΠΛΗΘΥ΄ΕΙΣ. ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Ὕλλος, Κτήσιππος, Γληνός, Ὀλίτης. b) ἔστι δὲ Ἡρακλεῖ καὶ ἕτερος Ὕλλος ἐκ Μελίτης.

57. ΕἸ ΠΑΤΡΟ`Σ ΝΕ΄ΜΟΙ ΤΙΝ' ὭΡΑΝ. ἤγουν φροντίδα. ὡς καὶ Ἡσίοδος· (Ἐργ. 30.) ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται. ὁ δὲ νοῦς, ἵνα μάθῃς εἰ φροντίζει τοῦ πατρός, ὑπὸ τοῦ δοκεῖν καλῶς διαπράττεσθαι. c) ἈΡΤΙ΄ΠΟΥΣ, ὅ ἐστιν, ἀρτίως καὶ ἡρμοσμένως τῷ καιρῷ πορεύεται.

61. ΚἈΞ ἈΓΕΝΗ΄ΤΩΝ. δυσγενῶν. ἘΛΕΥ΄ΘΕΡΟΝ ΛΟ΄ΓΟΝ. σπουδαῖον, d) ἐλευθέρῳ πρέποντα.

64.

a) λαβεῖν. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΑΤΕΡ ΠΗΜΟΝΗΣ Brunck., ut partim Tricl.

b) Ὀδίτης Brunck. praeeunte Hemsterhusio (ad Lucian. T. I. p. 237.) et Heathio.

c) ὑπὲρ τοῦ δ. καλῶς πράττειν ἐκεῖνον Tricl. Brunck.

d) σπουδαῖον καὶ ἐλεύθ. Brunck.

64. ΕΙ ΔΙΔΑΚΤΑ΄ ΜΟΙ. εἰ προσήκει e) μαθεῖν.

65. ἘΞΕΝΩΜΕ΄ΝΟΝ. ἐν ξένῃ διατρίβοντα. f)

69. ἌΡΟΤΟΝ. ἐνιαυτόν. ἅπαξ γὰρ τοῦ ἔτους ἀροτριᾶται ἡ γῆ.

[70. ΛΑ΄ΤΡΙΝ ΠΟΝΕΙ͂Ν. ὡς λάτριν καὶ δοῦλον πονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν τῇ Ὀμφάλῃ.]

71. ΠΑ͂Ν ΤΟΙ΄ΝΥΝ. ἀκούσεται τοίνυν τις, ὅτι Ἡρακλῆς πᾶν αἰσχρὸν ὑπέμεινεν, εἰ ἀληθῶς ὑπέστη τὸ δουλεύειν τῇ Ὀμφάλῃ.

[ΠΑ͂Ν ΤΟΙ΄ΝΥΝ. πᾶν ὄνειδος ἀκούσομεν, εἰ καὶ ὑπέστη τὸ δουλεύειν τῇ Ὀμφάλῃ ὁ Ἡρακλῆς.]

72. ἈΛΛ᾽ ἘΞΑΦΕΙ͂ΤΑΙ. ἀφείθη, ἀπηλλάγη τοῦ δουλεύειν.

[73. ΠΟΥ͂ ΔΗ͂ΤΑ. ἔλεγέ μοι, φησίν, ὅτι ἐν Οἰχαλίᾳ τεθνήξομαι, ἢ σωθεὶς εὐδαιμονήσω τὸν ἐπίλοιπον χρόνον. ποῦ οὖν ἀγγέλλεται ἢ ζῶν εἶναι, ἢ θανών; φασὶ δὲ καὶ ἐν Θετταλίᾳ εἶναι Οἰχαλίαν. οὐδὲν οὖν ἄτοπον συνωνυμεῖν.]

73. ΕΥ΄ΒΟΙ͂ΔΑ ΧΩ΄ΡΑΝ. ἔνιοί φασι καὶ Θεσσαλίας εἶναι Οἰχαλίαν. οὐδὲν δὲ ἄτοπον συνωνυμεῖν. g)

77. ὯΣ ὉΙ ΤΕΛΕΥΤΗ΄Ν. ἔλεγε, φησίν, ὅτι ἐν Οἰχαλίᾳ τεθνήξομαι· ἢ σωθεὶς εὐδαιμονήσω τὸν

e) Inferit Brunck. μοι.

f) ΕΞΕΝΩΜΕ΄ΝΟΥ — διατρίβοντος Brunck.

g) Post haec Brunck. ΤΗΣΔΕ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ. τῆς Εὐβοίας.

τὸν ἐπίλοιπον χρόνον. ἘΝ ΟΥ̓Ν ῬΟΠΗ͂ι. ἐν κινδύνῳ καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἱσταμένῳ, οὐ πορεύσῃ συλληψόμενος αὐτῷ, καὶ συναγωνιούμενος; ἩΝΙ'Κ' Ἢ ΣΕΣΩ'ΣΜΕΘΑ. τῷ πατρί. h)

86. ΕἸ ΔΕ' ΘΕΣΦΑ'ΤΩΝ ἘΓΩ'. εἰ δὲ καὶ ἠπιστάμην, ἢ προηκηκόειν, φησίν, ὅτι ταῦτα προεῖπε, πάλαι ἂν ἐγὼ συμπαρήμην αὐτῷ.

92. ΧΩ'ΡΕΙ ΝΥ͂Ν, ὮΩ ΠΑ͂Ι. καὶ νῦν, φησίν, ὦ παῖ, ἄπιθι. i) καὶ γὰρ τὸ βραδέως τὰ δέοντα ποιεῖν, ἐπειδὰν ἀκούσῃ τις, κέρδος ἀποφέρεται. τουτέστι, καὶ εἰ k) βραδέως ἤκουσας, καὶ ὠφελήσεις αὐτὸν παραγενόμενος, κέρδος σοι ἔσται. l)

[ΜΕΤΡ. 94. ὊΝ ΑἸΟ'ΛΑ ΝΥ'Ξ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται ἐπῳδικά, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα, πεντὰς ἐπῳδική, ἤτοι στροφαὶ δύο καὶ ἐπῳδός. εἰσὶ δὲ τὰ κῶλα ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς ι, καὶ τῆς ἐπῳδοῦ τοσαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντι-

 στρο-

h) ΣΕΣΩΣΜΕΘΑ. καθ' ὑπέρβατον τοῦτο συντακτέον. ἡνίκα ἢ σεσώσμεθα, τοῦ σοῦ πατρὸς τὸν βίον σώσαντος, ἢ πίπτομεν, ἐξολωλότος ἐκείνου, καὶ οἰχόμεθα ἅμα· ἤγουν πίπτομεν καὶ οἰχόμεθα. ὀφείλων δὲ ΚΑΙ ΟΙΧΟΜΕΘΑ εἰπεῖν, ἀσυνδέτως ἐξήνεγκεν. Brunck. Sic ferme etiam Tricl.

i) ἄπιθι δή, φησίν, ὦ παῖ, εἰ καὶ μὴ πρότερον Tricl.

k) εἰ καὶ Brunck. omiſſo καὶ ante ὠφελήσεις, ut Tricl.

l) αὐτόν, καὶ παραγενομένῳ (Tricl. γενομένῳ) σοι ἐκεῖ κέρδος ἔσται Tricl. Brunck.

ϛροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῆς ἐπῳδοῦ κορωνίς, καὶ παράγραφος. T.]

94. ὍΝ ἈΙΌΛΑ ΝΥ῾Ξ. μέλαινα, ὡς οἱ νεώτεροι· ἢ ποικίλη, διὰ τὰ ἄστρα. ἢ ταχεῖα, διὰ τὸ Νυκτὶ θοῇ, παρ' Ὁμήρῳ. (Il. M. 463.) m)

[ἈΙΌΛΑ. κατάστερος. ἘΝΑΡΙΖΟΜΈΝΑ. φθειρομένη.]

ΤΊΚΤΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλειν ποιεῖ. ΦΛΟΓΙΖΌΜΕΝΟΝ. λάμποντα. ἍΛΙΟΝ ἈΪ́ΤΩ͂ n). παρακαλῶ.

[97. ΚΑΡΥ῾ΞΑΙ. εἰπεῖν ἐμοί.]

ΠΌΘΙ ΤῸΝ ἈΛΚΜΉΝΑΣ. παῖδα. ἪΙ ΠΟΝΤΊΟΥΣ ΜΟΙ. λείπει, οἰκεῖ, διατρίβει. o) Ἢ ΠΟΝΤΊΟΥΣ ΣΤΕ. ἈΥΛΩ͂ΝΑΣ. τοὺς παρὰ θάλατταν τόπους στενούς. ἐκ δὲ τούτου τὰ πελάγη φησίν. p) ἆρα οὖν ἐν θαλάττῃ ἐστιν. ἢ ἀντὶ τοῦ νήσους q) αὐλῶν γὰρ τὸ στενόμακρον πέλαγος. ἀπὸ δὲ τοῦ πελάγους τὸ

m) Pro ταχὺς occurrit Aeschyl. S. Theb. 500. ubi de fumo dr. cito ignis fratre. Ibi Schol. αἰόλην δὲ τὴν εὐκίνητον καὶ ταχεῖαν λέγει καὶ ἑλισσομένην συχνῶς. Cf. Schol. ad Pind. Olymp. Od. 9. et Porphyr. a Spanhem. ad Callim. H. in Dian. p. 193. ed. antiq. citatus, qui αἰόλον explicat per ταχὺν ab ἄελλα procella, negatque notionem varietatis h. v. inesse. Pro ποικίλος legitur in Callim. l. l. et Lycoph. Hoepfner.

n) ΑΙΤΩ Brunck.

o) Pro his Brunck. ΝΑΙΕΙ. οἰκεῖ, διατρίβει.

p) ἐκ δὲ τούτων τὰ π. σημαίνει. Brunck.

q) Brunck. post ἐστιν signum interrogandi, post νήσους punctum posuit.

τὸ περιεχόμενον ὑπ' αὐτοῦ δηλοῖ, ὅ ἐστι, τὰς νήσους. ἨΙ ΔΙΣΣΑΙ͂ΣΙΝ ἈΠΕΙΡΟΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, καὶ πρὸς τὰ ἑῶα καὶ δυτικά.[r]) καὶ Ὅμηρος, (Οδ. Λ. 108.) Ἠέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷ. ὮΙ ΚΡΑΤΙΣΤΕΥΩΝ. ὦ νικῶν πάντας τοὺς θεοὺς κατὰ τὸ ὀπτικόν.

[103. ΠΟΘΟΥΜΕΝΑι, ἀντὶ τοῦ ποθούσῃ.]

104. ΤΑ'Ν ἈΜΦΙΝΕΙΚΗ͂ ΔΗΙΆΝΕΙΡΑΝ. λείπει ἡ διά.[s]) τὴν περιμάχητον ἐπιῤῥηματικῶς. πυνθάνομαι, φησί, τὴν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν μηδέποτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀδακρύτους ἔχειν, ἀλλ' ἀεὶ τῷ πόθῳ τῶν δακρύων νικωμένην ὀδύρεσθαι.

ΟἹΆ ΤΙΝ' ἈΘΛΙΟΝ ὌΡΝΙΝ. τὴν ἀηδόνα. γράφεται καὶ ἍΛΙΟΝ ὌΡΝΙΝ, ἤγουν τὴν ἀλκυόνα, ἣ τίκτει ἐν ταῖς ὑφάλοις πέτραις, εἶτα, τῶν ᾠῶν ἀφανιζομένων, δακρύει. ΟΥ͂ ΠΟΤ' ΕΥ̓ΝΑ'ΖΕΙΝ. τὸν πόθον τῶν δακρύων[t]) κοιμίζειν, ἀλλ' ἡττᾶσθαι καὶ ἀεὶ δακρύειν. ἈΔΑΚΡΥΤΩΝ. πολυδακρύτων. ἈΛΛ' ΕΥ̓ΜΝΑΣΤΟΝ ἈΝΔΡΌΣ. ἀλλὰ δεῖμα[u]) τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς ἀεὶ μνημονεύουσαν ἐν ταῖς ἀνάνδροις κοίταις ἐντρύχεσθαι κατὰ ψυχήν. ΕΥ̓ΘΥΜΙΟΙΣ ΕΥ̓ΝΑΙ͂Σ. ταῖς μεριμνητικαῖς, ταῖς πολυφροντίστοις. ἈΝΑΝΔΡΩΤΟΙΣΙ. ταῖς ἐρήμαις τοῦ ἀνδρός.

112.

r) καὶ δυτικὰ μέρη νεύων, ἤγουν ἀνατέλλων ἢ δύνων Tricl. Brunck. Sqq. verba Brunck. aptiore loco post ὀπτικὸν collocavit, mutato Ἥλιος in Ἡλίου.

s) λείπει ἡ διά et seq. ἐπιῤῥηματικῶς omisit Brunck.

t) addit Brunck. οὔποτε.

u) τὸ δεῖμα Brunck. cum Tricl.

112. ΠΟΛΛΑ' ΓΆΡ. τὸ ΠΟΛΛΑ' πρὸς τὸ ΚΥ'ΜΑΤΑ. "ΩΣΤ' ἈΚΑ'ΜΑΝΤΟΣ "Η ΝΟ'ΤΟΥ. ὥςπερ γὰρ x) ἄν τις θεωροίη κυματουμένην τὴν θάλατταν, ἢ Νότου πνέοντος, ἢ Βορέου, τῶν δὲ κυμάτων τὰ μὲν ἀπιόντα, τὰ δὲ ἐπερχόμενα, οὕτω καὶ τὸν Ἡρακλέα, καθάπερ τι πέλαγος κακῶν, τὸ μέν τι παρὸν λυπεῖ, τὸ δ' αὐξόμενον ἀπόκειται. ΚΑΔΜΟΓΕΝΗ͂. τὸν Θηβαγενῆ Ἡρακλέα. Ἡσίοδος, (Θεογ. 530.)

"Οφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη.

ΤΡΕ'ΦΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἔχει. Α"ΥΞΕΙ. ἀντὶ τοῦ αὔξεται. ἢ y) τροφῆς καθημερινῆς καὶ αὐξήσεως εἰσὶν αὐτῷ οἱ πόνοι, ὅν, φησί, τὸ μὲν τῶν κακῶν ἔχει αὐτόν, z) τὸ δὲ αὔξεται κατ' αὐτοῦ. "Αλλως. ΤΡΕ'ΦΕΙ. ἀντὶ τοῦ τρίβει, κατὰ a) ἀντίφρασιν. ἔχει γὰρ οὕτως· τὸ μὲν αὐτὸν καταπονεῖ παρόν, τὸ δ' αὔξει καὶ κορυφοῦται. ἢ ὅτι οἰκεῖον τοῦ ἥρωος τὸ τρέφει καὶ αὔξει, b) ὥςτε τρέφεσθαι c) αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν διὰ τῶν πόνων. Καὶ Ἰσοκράτης (ἐν τῇ πρὸς Δημόνικον παραινέσει)· Οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τηλικοῦτον εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλε. βίου δὲ πέλαγος, τὸν χειμαζόμε-

x) γάρ, φησίν, Tricl. Brunck.

y) Pro ἢ Brunck. ἤγουν ἀντί.

z) αὐτὸν omittit Brunck.

a) κατ' ἀντίφ. Brunck.

b) τὸ τρίφειν καὶ αὔξειν Tricl. Brunck.

c) τρίφεσθαι καὶ αὔξεσθαι Tricl. Brunck.

ζόμενον βίον. ΚΡΗ'ΣΙΟΝ. ὡς πάνυ χειμαζομένης τῆς περὶ Κρήτην θαλάσσης. 'ΑΜΠΛΑ'ΚΙΟΝ. ἄπταιστον. d) 'ΑΛΛΑ' ΤΙΣ ΘΕΩ͂Ν. θάῤῥει, φησίν, ὦ Δηϊάνειρα. θεῶν γάρ τις αὐτόν, ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα, κωλύει ἀπὸ τοῦ Ἅιδου. ἢ ἀμπλάκητον, ἐπιτυχῆ, παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακεῖν. οἷον, κωλύει αὐτὸν μὴ ἐπιτυχεῖν τοῦ Ἅιδου.

122. Ὧ͂Ν 'ΕΠΙΜΕΜΦΟΜΕ'ΝΑ ΣΟΙ. περὶ ὧν μεμφομένη σοι, ὅτι οὐ προσηκόντως ὀδύρῃ. θεοὶ γὰρ αὐτὸν σώζουσιν.

[Περὶ δὲ ὧν, φησί, μεμφομένη τυγχάνεις, ἡδέα μὲν οἴσω σοι, ἐναντία δέ. σὺ μὲν γὰρ ὡς ἀποθανόντα αὐτὸν ὀδύρῃ· ἐγὼ δέ φημι μὴ χρῆναι ἀποβάλλειν τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. οἱ γὰρ θεοὶ σώζουσιν αὐτόν. οὐδὲ γὰρ ἄλυπα τοῖς ἀνθρώποις ὁ θεὸς πεποίηκε τὰ πράγματα· ἀλλὰ συμμιγνύουσιν οἱ θεοὶ τὰ πράγματα τοῖς ἀνθρώποις ἐν πήματι καὶ χαρᾷ, καὶ στρέφουσιν ὀξέως αὐτά, ὥσπερ Ἄρκτου στροφάς· τὰς Ἄρκτους δὲ παρέλαβεν, ἐπεὶ διαφανεῖς τε εἰσί, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω ἑκάστη στρέφεται. Sylloge et Tricl.]

'ΑΔΕΙ͂Α ΜΕ'Ν, 'ΑΝΤΙ'Α Δ' Ο῎ΙΣΩ. ἐναντία οἷς περὶ τοῦ Ἡρακλέους φρονεῖς. παραιτουμένη δὲ τῷ ἀδεῖα, ὡς ἐναντία λέγουσα τῇ ἀνάσσῃ, ἐπάγει μὴ χρῆναι αὐτὴν ἀποβάλλειν τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα περὶ τοῦ ἀνδρός. φησὶ γὰρ αὐτὸν ζῆν. ἀντία δέ, ὅτι τὸ ἐναντίον νομίζει ἡ Δηϊάνειρα, ἀπο-

d) Brunck. haec collocat ante ἢ 'ΑΜΠΛΑ'ΚΗΤΟΝ.

ἀποθανεῖν αὐτόν. ΟΥ̓Κ ἈΠΟΤΡΎΕΙΝ. οὐκ ἀπογνῶναι, οὐκ ἀποκάμνειν, οὐκ ἀποβάλλειν, οὐκ ἀποδοκιμάζειν. ἈΝΆΛΓΗΤΑ ΓΆΡ. οὐδὲ γὰρ ἄλυπα τοῖς ἀνθρώποις ὁ Ζεὺς τὰ πράγματα πεποίηκε. [e]) Δοιοὶ γάρ τε πίθοι. οἷον, συμμιγνύουσιν οἱ θεοὶ τὰ πράγματα τοῖς ἀνθρώποις πήματι καὶ χαρᾷ, καὶ στρέφουσιν ὀξέως τὰ πράγματα, ὥςπερ τὰς τῆς ἄρκτου στροφάς. ἈΛΛ' ἘΠΙ' ΠΗ͂ΜΑ ΚΑΙ' ΧΑΡΆ. ἐπὶ χαρᾷ δὲ καὶ πήματι πᾶσι κυκλοῦσιν οἱ θεοί. πῆμα δέ, ἀντὶ τοῦ πήματι, κατὰ [f]) ἀποκοπήν. ΠΑ͂ΣΙ ΚΥΚΛΟΥ͂ΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ κυκλοῦνται τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. ἢ τὸ κυκλοῦσιν ἐπὶ τῶν θεῶν. ΟἿΟΝ ἊΡΚΤΟΥ ΣΤΡΟΦΆΔΕΣ. τὰς ἄρκτου στροφὰς [g]) παρέλαβεν, ἐπεὶ διαφανεῖς τέ [h]) εἰσι καὶ ἡσυχαιτέραν ποιοῦνται τὴν κίνησιν. καθόλου γὰρ ὀξύτερον τὰ νότια κινοῦνται, διὰ τὸ μείζονα κύκλον ὁδεύειν. Ἄρατος· (Φαινομ. 225.)

Αὐτοῦ καὶ κριοῖο θεώταταί εἰσι κέλευθοι.

[129. ἈΛΛ' ἘΠΙ' ΠΗ͂ΜΑ. τὸ ἑξῆς· ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι πῆμα καὶ χαρὰ κυκλοῦσιν.]

[Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι ΚΥΚΛΟΥ͂ΣΙ καὶ κυκλικῶς ἐπέρχονται ΠΗ͂ΜΑ καὶ λύπη, καὶ χαρά, ὥςπερ ΚΈΛΕΥΘΟΙ καὶ ὁδοὶ Ἄρκτου στροφάδες, ἤγουν ὥςπερ

e) Inserit Brunck. καὶ Ομηρος· (Ιλ. Ω. 527.).

f) κατ' Brunck.

g) στροφὰς δὲ Brunck.

h) τε omittit Brunck.

ὥςπερ αἱ ἀεὶ στρεφόμεναι ἄρκτοι καὶ μηδέποτε στάσιν ἔχουσαι. διὰ τὸ εἶναι δὲ καὶ ταύτας [i]) δύο, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω ἑκάστην στρέφεσθαι, ὡς καὶ τὰ ἐν ἀνθρώποις πράγματα, ταύτας πρὸς παράδειγμα εἴληφεν. ἀλλὰ καὶ τὸ ΚΥΚΛΟΥ͂ΣΙ καλῶς ἄγαν εἴρηται, ἐπεὶ ἡ κυκλικὴ τοῦ χρόνου στροφὴ τάς τε λύπας ἐπιφέρει καὶ τὰς χαρὰς τοῖς ἀνθρώποις. Τ.]

[132. ΜΈΝΕΙ ΓΑ'Ρ. ἤγουν, οὐκ ἀεὶ νὺξ ἐστι τοῖς ἀνθρώποις· ἀλλὰ καὶ ἡμέρα ἔρχεται. ΚΗ͂ΡΕΣ, φθοραί. ἌΦΑΡ ΒΈΒΗΚΕ. εὐθέως ἀπέρχεται τούτων ἕκαστον.]

137. ΣΤΈΡΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ λυπεῖσθαι, καὶ στέρεσθαι χαρᾶς. τίνος δὲ στέρεσθαι; δηλον. ὅτι τοῦ χαίρειν. Ἃ ΚΑΙ' ΣΕ' ΤΑ'Ν ἌΝΑΣΣΑΝ. ἅπερ καὶ σὲ λέγω χρῆναι φρονεῖν, καὶ χρησταῖς ἐλπίσι βόσκεσθαι. ἢ οὕτως· ἃ καὶ σὲ βούλομαι φροντίζειν, ὅτι τρέπονται καὶ ἐκ κακῶν ἐπὶ ἀγαθὰ τὰ ἀνθρώπινα. ΖΗ͂Ν' ἌΒΟΥΛΟΝ. δύςβουλον καὶ κακόβουλον, μὴ βουλευόμενον τοῖς ἰδίοις παισὶ τὸ συμφέρον. διὸ μηδὲν φαῦλον περὶ Ἡρακλέους ἔλπιζε. οὐ γὰρ παρορᾷ τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ὁ Ζεύς.

141. ΠΕΠΥΣΜΈΝΗ. ἐξ ἀκοῆς ἐλήλυθας τῶν ἐμῶν αἰσθομένη κακῶν.

145. ΤΟ' ΓΑ'Ρ ΝΕΑ'ΖΟΝ. ἡ γὰρ νέα ἡλικία ἐν τοῖς τόποις τῆς ἀμεριμνίας βόσκεται.

ΧΩ'-

i) αὐτὰς Brunck.

ΧΩ΄ΡΟΙΣΙΝ ᾽ΑΥΤΟΥ͂. τὸ αὐτοῦ τινὲς ψιλοῦσι, καὶ νοοῦσιν[k] αὐτόθι. ἔνιοι δὲ δασύνουσιν ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ. τοῖς ἰδίοις ἑαυτοῦ τόποις ἀμερίμνως βόσκεται τὸ νεάζον, καὶ οὔτε καύματι φθείρεται, οὔτε ὑετῷ, οὔτε ἀνέμων σφοδρότητι. ᾽ΟΥ ΘΑ΄ΛΠΟΣ ΘΕΟΥ͂. ἀντὶ τοῦ, οὐδεμία μεταβολή.

[147. ΚΛΟΝΕΙ͂, φθείρει, ταράττει.]

148. ᾽ΑΛΛ᾽ ῾ΗΔΟΝΑΙ͂Σ. ἀλλὰ ταῖς ἡδοναῖς εἰς ὕψος εὐθυμίας αἴρεται. ἕως[l] τις γαμηθῇ. οὐδέν, φησί, ταράττει τὴν νέαν ἡλικίαν. ἀλλ᾽ ὡς τεῖχος ἀῤῥαγὲς οὐ φθείρεται ὑπό τινος· οὕτως οὐδὲ ἡ νεότης ἐστηριγμένη ὑπὸ ἀμεριμνίας τῶν ἐν τῷ βίῳ κακῶν. Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. (Εὐριπ. Μηδ. 47.) ᾽ΕΣ ΤΟΥ͂Θ᾽ ἝΩΣ ΤΙΣ. τὸ τηνικαῦτα[m] ἐπειδὰν γαμηθείη[n] τις, εἰς τὰ καθ᾽ ἑαυτὴν ἀποβλέπουσα καὶ συνορῶσα ἔξω τῆς ἀμεριμνίας εἰς φροντίδας εἰσῆλθεν. οἰκτείρει τὰ κατ᾽ ἐμέ.[o]

152. ΤΗ΄Ν ᾽ΑΥΤΟΥ͂. τὸ αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν νέον[p] ἀποδέδωκε.[q]

154.

k) νοοῦσι τὸ Tricl. Brunck.

l) ἕως ἂν Tricl. Brunck. Ante αἴρεται Tricl. habet ἔρχεται καὶ —.

m) τηνικαῦτα Tricl. τοτηνικαῦτα Brunck.

n) Sic etiam Tricl. γαμηθῇ Brunck.

o) ἀποβλέπει καὶ συνορᾷ, (ξυνορᾷ Tricl.) καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων φροντίζει.

p) τὸ ΝΕΑ΄ΖΟΝ Brunck.

q) Addit Brunck. ex Triclinio: εἴ τις, φησίν, ἔξω ἀμεριμνίας

154. ΠΑ´ΘΗ ΜΕ`Ν ΟΥ῀Ν ΔΗ´. τὰ μὲν ἄλλα πάθη τοῦ Ἡρακλέους πολλάκις ἀπωδυράμην. ἓν δ' εἰπεῖν νῦν βούλομαι, οἷον οὐκ εἴρηκά πω. ὉΔΟ´Ν ΓΑ`Ρ ἯΜΟΣ. ὅτι πρὸ πολλοῦ χρόνου χρησμὸς ἦν αὐτῷ δεδωμένος.[r])

162. ΝΥ῀Ν Δ' ὩΣ ἜΤ' ΟΥ´Κ ὬΝ. ἀεὶ μὲν ἐξῄει[s]) ὡς ἐπὶ ὁμολογουμένῳ κατορθώματι· νῦν δέ, ὡς τεθνηξόμενος ἐνετείλατό μοι, ἵνα πρόνοιαν ἄλλου ἀνδρὸς ἐμαυτῇ ποιήσωμαι· εἶπε δὲ καὶ περὶ τῆς ἑκάστου τῶν τέκνων μερίδος. ΧΡΕΙ῀' ἮΙ ΜΕ´ΛΕΣΘΑΙ ΚΤΗ῀ΣΙΝ. ἔλεγε προσήκειν ἐμὲ λαβεῖν τὴν προῖκα, καὶ τὰ δῶρα, ἃ ὑπὲρ τοῦ λέχους ἐκτησάμην. Ἄλλως. ΧΡΕΙ῀' ἮΙ ΜΕ´ΛΕΣΘΑΙ ΚΤΗ῀ΣΙΝ. ἤγουν προνοεῖσθαι ἑτέρου ἀνδρός, ἢ σώζειν τὸ λέχος. ὙΠΕΚΔΡΑΜΟ´ΝΤΑ. διαφυγόντα τὸν θάνατον.

170. ΤΟΙΑΥ῀Τ' ἘΦΡΑΖΕ. ἡ δέλτος τοιαῦτα ἔλεγε παρὰ θεῶν εἱμάρθαι, ὥστε τούτων θάτερον αὐτῷ τέλος ἔσεσθαι τῶν πόνων. ΤΩ῀Ν ἩΡΑΚΛΕΙ´ΩΝ. τῶν ἑαυτοῦ πόνων τὸ τέλος. πολὺ δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος παρὰ ποιηταῖς. ΔΩΔΩ῀ΝΙ. τὴν ἐν Δωδῶνι τῆς Θεσπρωτίας φηγόν, ἐφ'

οὖσα εἰς φροντίδας εἰσῆλθε γαμηθεῖσα, ἀπὸ τῆς πράξεως αὐτῆς, ἤγουν τῶν ἑαυτοῦ παθῶν, ἅπερ δηλονότι ἐπράχθη ἐν αὐτῇ, ἴδοι ἂν (ἂν omittit Tricl.) καὶ οἰκτείρει (οἰκτ. itidem non habet Tricl.) τὰ κακὰ ἐν οἷς ἐγὼ λυποῦμαι.

r) δεδομένος Brunck.

s) ἐξήρχετο Tricl.

ἐφ' ἧ δύο περιστεραὶ καθήμεναι ἐμαντεύοντο, ὡς ἀπ' εὐθείας τῆς [t]) ἡ Δωδών. Ὅμηρος δὲ Δωδώνην εἶπεν. (Ἰλ. Β. 750.) Εἰς τὸ αὐτό. ΔΩΔΩ͂ΝΙ ΔΙΣΣΩ͂Ν ἘΚ ΠΕΛΙΑ΄ΔΩΝ. ὑπὲρ ἄνω [u]) τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου, δύο ἦσαν πέλειαι, δι' ὧν ἐμαντεύετο ὁ Ζεύς, ὡς Ἀπόλλων ἀπὸ τρίποδος. οἱ μὲν [x]) οὕτω λέγουσι θεσπίζειν. οἱ δὲ οὕτω. [y]) τὰς ἱερείας γραίας οὔσας, [z]) καὶ γὰρ τοὺς γέροντας οἱ Μολοσσοὶ πολιοὺς ὀνομάζουσιν. Ἡρόδοτος δὲ ἐν δευτέρᾳ φησί· (κεφ. 57.) „Πελιάδες [a]) δέ μοι δοκέουσι κεκλῆσθαι [b]) πρὸς Δωδωναίων αἱ γυναῖκες, διότι βάρβαροι οὖσαι, ἐδόκουν ὁμοίως [c]) ὄρνισι φθέγγεσθαι· μετὰ δὲ χρόνον δοκοῦσιν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθέγξασθαι, ἐπείπερ ἐκ Θηβῶν Αἰγυπτίων ἦσαν.“ Εὐριπίδης τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτάς· οἱ δέ, δύο. καὶ τὴν μὲν ἐς Λιβύην ἀφικέσθαι Θήβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἄμμωνος χρηστήριον τὸ περὶ τὴν Δωδώνην. [d]) ὡς καὶ Πίνδαρος

t) τῆς omittit Brunck.

u) ὑπεράνω Tricl. Brunck.

x) καὶ οἱ μὲν Tricl. Brunck.

y) οὕτω omittit Brunck. cum Tricl.

z) Addit Brunck. ex Tricl. καὶ πεπολιωμένας μαντεύεσθαι.

a) Πελειάδες Tricl. Brunck.

b) Sic etiam Tricl. κληθῆναι Brunck.

c) Ita Tricl. quoque. ἐδόκεον ὅμοια Brunck. In sqq. μετὰ δὲ τὸν χρόνον, ac φθέγγεσθαι pro φθέγξασθαι.

d) χρηστήριον· τὴν δὲ εἰς τὸ (εἰς τὸ omittit Tricl.) περὶ τὴν Δωδώνην Tricl. Brunck.

δαρος Παιᾶσιν. ΚΑΙ' ΤΩ͂ΝΔΕ ΝΑΜΕ'Ρ-ΤΕΙΑ. καὶ τῶν εἰρημένων ὑπὸ[e]) Ἡρακλέους, ἀλήθεια νῦν ἀποβαίνει. ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ, ὥστε ὁπότερον πραχθῆναι. "ΕΙ ΜΕ ΧΡΗ' ΜΕ'ΝΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ ζῆν.[f])

180. ΠΡΟ'Σ ΧΑΡΑ'Ν ΛΟ'ΓΩΝ. πρὸς ἡδονήν. πρὸς χάριν[g]) ἀπαγγελοῦντα λόγον ἡδονὴν διδόντα. ἐκ τοῦ στεφάνου δὲ στοχάζεται, ὅτι μέλλει χρηστὰ ἀπαγγέλλειν.

186. ΤΑ'Χ' 'ΕΣ ΔΟ'ΜΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ ταχέως, εὐθέως.

189. 'ΕΝ ΒΟΥΘΕΡΕΙ͂ ΛΕΙΜΩ͂ΝΙ. μέγα[h]) θέρος ἔχοντι, ὅ ἐστι λήϊον. τὸ γὰρ ΒΟΥ ἐπιτατικόν. ἢ τῷ σφόδρα βαλλομένῳ καὶ καταθερομένῳ. ἤγουν θερμαινομένῳ ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ἄλλως. ΒΟΥΘΕΡΕΙ͂. ἢ ὄνομα τοῦ λειμῶνος, ἢ πολυθερεῖ. τὸ γὰρ ΒΟΥ ἐπιτατικόν ἐστιν.[i]) ὅ ἐστι πολλάκις θεριζομένῳ, ἵν' εἴπῃ, πολυφόρῳ. ἢ ὑπὸ βοῶν θεριζομένῳ τοῖς ὀδοῦσι, τουτέστι, βοῦς τρέφοντι. ΠΡΟ'Σ ΧΑΡΑ'Ν. πρὸς ἡδονήν.

193. Α'ΥΤΟ'Σ ΔΕ' ΠΩ͂Σ "ΑΠΕΣΤΙΝ. εἰ εὐτυχεῖ ὁ Ἡρακλῆς, πῶς ἄπεστιν ὁ Λίχας καὶ οὐκ

e) ὑφ' Brunck. In seqq. ἡ ἀλήθεια, omittens ἐν τῷ παρ. χρόνῳ.

f) "ΕΙ — ζῆν non habet Brunck.

g) Brunck. post ἡδονὴν commate, post χάριν puncto distinguit.

h) τῷ μέγα Tricl. Brunck.

i) τὸ — ἐστιν delevit Brunck. pariter atque in sqq. ΠΡΟ'Σ — ἡδονήν.

οὐκ ἦλθε ταχέως ἀπαγγέλλων. k) ΟΥ̓Κ ΕΥ̓-ΜΑΡΕΙ'Α ι. οὐ ῥαστώνη, οὐ καταφρονήσει σοῦ ἄπεστιν, ἀλλὰ κρινόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν. τὸ δὲ οὐ πολλή, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγη. οἱ δὲ οὕτως· ΟΥ̓Κ ΕΥ̓ΜΕΡΕΙ'Α ι. οὐκ εὐχερείᾳ, l) ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔστιν αὐτῷ εὐχερὲς παραγενέσθαι. ΜΗΛΙΕΥ̃Σ ἍΠΑΣ ΛΕΩ'Σ. Μηλιεῖς, ἔθνος Θετταλικὸν πλησίον Τραχῖνος. Μηλία δὲ ἡ πόλις καλεῖται. ΤΟ' ΓΑ'Ρ ΠΟΘΟΥ͂Ν. τὸ ποθούμενον. ΟΥ̓Χ ἙΚΩ'Ν, ἙΚΟΥ͂ΣΙ ΔΕ'. τοῖς Μηλιεῦσιν, αὐτὸς ὁ Λίχας σύνεστιν οὐχ ἑκών. βούλεται γὰρ αὐτῶν ἀποστάς, ἐλθεῖν πρὸς σέ.

[196. ΚΡΙ'ΝΕΙ. ἐρωτᾷ.]

201. ὯΖΕΥ͂, ΤΟ'Ν ΟἸ'ΤΗΣ ἌΤΟΜΟΝ. τὸν ἀπόρθητον. συμβαλόντες γὰρ οἱ δυσμενεῖς δηοῦσι τὰ χωρία. m) ἄμεινον δέ, τὸν ἀφιερωμένον θεοῖς καὶ ἀγεώργητον. ὃν οὐδὲ βοτὰ καταβόσκεται. τὰ δὲ τοιαῦτα χωρία ὀργάδας ἐκάλουν. ΦΩΝΗ'ΣΑΤ' ὯΓΥΝΑΙ͂ΚΕΣ. ἀντὶ τοῦ ὀλολύξατε καὶ βοήσατε, χάριν ὁμολογοῦσαι τοῖς θεοῖς. ὌΜΜ' ἘΜΟΙ' ΦΗ'ΜΗΣ. ὄμμα φήμης φησὶν αὐτὸν τὸν φανερῶς ἀπαγγείλαντα. ἢ τὸ ἀπὸ τῆς φήμης φῶς. ἈΝΑΣΧΟ'Ν. ἀναφανέν, ἀνατεῖλαν. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἡλίου.

[ΜΕΤΡ.

k) ἀπαγγελῶν; πρὸς ὃ ἀποδίδωσιν· Tricl. Brunck.

l) ΠΟΛΛΗ ι. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγη· οἱ (τινὲς Tricl.) δὲ οὕτως· ΟΥΚ ΕΥΧΕΡΕΙΑ ι. Tricl. Brunck.

m) ὃν οἱ δυσμενεῖς συμβαλόντες οὐ δηοῦσιν Tricl. ὃν εἰσβάλλοντες εἰς τὴν χώραν οἱ δυσμενεῖς οὐ δηοῦσιν Brunck.

[ΜΕΤΡ. 206. ἈΝΟΛΟΛΥΞΟΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται ἐπῳδικά, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα τριὰς ἐπῳδική· τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν στροφῆς ζ, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα, τοῦ δὲ ἐπῳδοῦ ζ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος. τῆς δὲ ἐπῳδοῦ, κορωνὶς καὶ παράγραφος. Τ.]

206. ἘΦΕΣΤΙΟΙΣ ἈΛΑΛΑΓΑΙ͂Σ. ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς. ἀντὶ τοῦ, ὁ πᾶς οἶκος Ἡρακλέους n) θυσίας καὶ εὐχὰς ποιείτω. ὉΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΣ. εἴ τις μελλόνυμφός ἐστιν, εἴτε γεγαμηκώς, ἡκέτω. κοινὴ γὰρ πάντων ἐστὶν εὐχή. ἡκέτω δὲ πᾶσα κλαγγὴ ἀρσένων τε καὶ θηλειῶν, καὶ κοινὴν εὐχὴν ποιησάτω. ἘΝ ΔΕ ΚΟΙΝΟΣ. τὸ κοινὸς Ἀττικόν, ὡς κλυτὸς Ἱπποδάμεια (Ιλ. Β. 742.).

[ἈΝΟΛΟΛΥΞΑΤΕ. εὐχὴν μετὰ βοῆς ποιήσατε.]

212. ἈΝΑΓΕΤ' Ὦ ΠΑΡΘΕΝΟΙ. ἀνυμνεῖτε πάντες καὶ πᾶσαι τὸν σωτῆρα καὶ παιᾶνα Ἀπόλλωνα. ΒΟΑ͂ΤΕ ΤᾺΝ ὉΜΟΣΠΟΡΟΝ. ἀνυμνεῖτε καὶ τιμᾶτε τὴν ἅμα τῷ Ἀπόλλωνι σπαρεῖσαν, o) τὴν ἐν Ὀρτυγίᾳ τιμωμένην. νύμφας δέ φησι, τὰς Ὀρεστιάδας, παρ' ὅσον ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβει ἡ Ἄρτεμις.

217.

n) τοῦ Ἡρ. Tricl. Brunck.

o) σπαρεῖσαν Ἄρτεμιν Tricl. Brunck.

217. ἈΕΙ΄ΡΟΜ᾽. μετεωρίζομαι ἐν τῷ χορεύειν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἄνω αἴρομαι. τὸ γὰρ μελιδάριον p) οὐκ ἔστι στάσιμον, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ὀρχοῦνται. ἈΜΦΙ΄ΠΥΡΟΝ. παρ᾽ ὅσον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δαδουχεῖ, ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ Ἑκάτῃ. q) ΤΟ῾Ν Α᾽ΥΛΟ῾Ν ῏Ω ΤΥ΄ΡΑΝΝΕ. ὦ αὐλέ, r) ὦ Ἡράκλεις, ἢ ὦ Διόνυσε. Ἄλλως. ὦ αὐλὲ τῆς ἐμῆς φρενὸς τύραννε. ἐρεθίζει γὰρ ὁ αὐλὸς τὰς παρθένους πρὸς τὴν χορείαν. ἀντὶ τοῦ, ὦ κρατῶν τῆς ἐμῆς φρενός. ἐν δὲ τῷ ταῦτα λέγειν, ὀρχοῦνται ὑπὸ χαρᾶς. ἈΝΑΤΑΡΑ΄ΣΣΕΙ ἘΥΟΙ῀ Μ᾽ ῾Ο ΚΙΣΣΟ΄Σ. εἰς βακχικὴν ἅμιλλαν, τουτέστι χορείαν, παρορμᾷ με ὁ κισσός. τὸ δὲ ῾ΥΠΟΣΤΡΕ΄ΦΩΝ ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ λύπης εἰς ἡδονὴν μετάγων, ἢ ὑποβάλλων. ἈΝΤΙ΄ΠΡΩΡΑ. ἐναντία, ἀντικείμενα τοῖς προτέροις κακοῖς ἀγαθά. ἢ ἀντιπρόσωπα, ὑπ᾽ ὄψιν ὁρώμενα. ὑποδεικνύουσι δὲ τὸν Λίχαν ἐρχόμενον.

[ΜΕΤΡ. 226. ῾ΟΡΩ῀ ΦΙ΄ΛΑΙ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων σοα, ὧν τελευταῖος, Χωρεῖν προσελθόνθ᾽ ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

[227. ΣΤΟ΄ΛΟΝ. ἤτοι τὰς αἰχμαλώτους.]

229. ΧΑΡΤΟ΄Ν. ἄξιον χαρᾶς.

231.

p) μελύδριον Tricl. Brunck.

q) ΑΜΦΙΠ. — Ἑκάτῃ Brunck. in antecedd. collocavit post verba: ἐν Ὀρτυγίᾳ τιμωμένην.

r) Post αὐλὲ addit Brunck. ἤ.

231. ΚΑΤ' ἜΡΓΟΥ ΚΤΗ͂ΣΙΝ. κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν, κατὰ τὴν τοῦ ἔργου πρᾶξιν. τουτέστιν, ἀξίως τῆς τοῦ Ἡρακλέους ἀρετῆς προσφωνούμεθα. ἀντὶ τοῦ, οἵων ἔδει τυχεῖν προσφωνημάτων τοὺς τοιαῦτα κατειργασμένους, ἐτύχομεν.

237. ΓΗ͂Σ ΠΑΤΡΩΊΑΣ. ἀντὶ τοῦ, τῆς Ἑλλάδος. Ἀργεῖος γὰρ ὁ Ἡρακλῆς.

239. s) ΤΈΛΗ Τ' ἜΓΚΑΡΠΑ. τέλη, θυσίας. ἔγκαρπα δέ, θυμιάματα t) τὰ ἀπὸ ἀνθῶν ἢ καρπῶν. ΚΗΝΑΊΩι ΔΙΊ. Κήναιον Εὐβοίας ἀκρωτήριον, ἀπὸ Κηναίου τοῦ Εὐφορίωνος ἢ τοῦ Ἐλεφόρου.

[239. ἜΓΚΑΡΠΑ, ἀπαρχάς.]

240. ΕΥ̓ΚΤΑΙ͂Α ΦΑΙ'ΝΩΝ Η῍ 'ΠΟ' ΜΑΝΤΕΙ'ΑΣ ΤΙΝΟ'Σ. πότερον αὐτὸς φθεγξάμενος u) καὶ ὑποσχόμενος ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦτο ποιεῖν, ἢ ἀπὸ μαντείας θεοῦ τινος κελεύσαντος;

241. ΕΥ̓ΚΤΑΙ͂' Ο῞Θ' ἯιΡΕΙ. κατ' εὐχήν φησιν αὐτοῦ τελεῖσθαι τὰς θυσίας. ὅτε γὰρ ἐκράτησεν Οἰχαλίας, εὐχαριστηρίους x) τὰς θυσίας προςήγαγε.

243. ΤΟΥ͂ ΠΟΤ' ΕΙ'ΣΙ'Ν. ἀντὶ τοῦ, τίνος δεσπότου. ΟΙ'ΚΤΡΑΙ' ΓΑ'Ρ. εὐγενεῖς γὰρ δοκοῦσιν εἶναι, εἰ μὴ ἄρα με σφάλλουσιν αἱ κατ' αὐτὰς

s) Ante ΤΈΛΗ Brunck. ex Tricl. recepit: ΟΡΙ'ΖΕΤΑΙ. ἵστησι, κατασκευάζει.

t) τὰ θυμιάματα Tricl. Brunck.

u) εὐξάμενος Tricl. Brunck. In sqq. ποιεῖ.

x) εὐχαριστήριον Tricl. Brunck.

αὐτὰς συμφοραί. τουτέστιν, εἰ μὴ ἄρα διὰ τὴν τύχην ὑπεδύσαντο οἶκτον. y)

245. ΤΑΥ'ΤΑΣ 'ΕΚΕΙ'ΝΟΣ. ἵνα τὰς μὲν αὐτὸς ἔχῃ, τὰς δ' ἀνιερώσῃ τοῖς θεοῖς.

247. "Η ΚΑ'ιΠΙ' ΤΑΥ'ΤΗι. ἆρ' οὖν τὸν πολὺν τοῦτον καὶ ἀνάριθμον z) χρόνον τῶν ἡμερῶν ἐν τῇ Οἰχαλίᾳ διέτριψεν; "ΑΣΚΟΠΟΝ. a) πολύν, ὃν οὐκ ἄν τις ἐπιλογίσαιτο. καταμάθοι διὰ τὸν χρόνον. 'ΑΝΗ'ΡΙΘΜΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἀναρίθμητον.

[248. 'ΑΝΗ'ΡΙΘΜΟΝ. γράφεται ἀρίθμιον.

251. ΤΟΥ͂ ΛΟ'ΓΟΥ Δ' Ο'Υ ΧΡΗ' ΦΘΟ'ΝΟΝ. οὐ χρὴ ἀηδῶς ἀκούειν τὸν λόγον, ὅ ἐστιν, εὐτελίζειν καὶ ψέγειν.]

ΤΟΥ͂ ΛΟ'ΓΟΥ Δ' Ο'Υ ΧΡΗ' ΦΘΟ'ΝΟΝ. μέμψιν. οὐ χρή, φησί, μέμφεσθαι οἷς ἂν πράξῃ ὁ Ζεύς. ἰδίῳ γὰρ λογισμῷ πάντα πράττει, καὶ b) θέλει. ἢ οὕτως· οὐ χρὴ παραιτεῖσθαι λέγειν τὰ παρὰ τοῦ Διὸς γιγνόμενα, κἂν ᾖ χαλεπά.

[253. 'ΟΜΦΑ'ΛΗι τῇ 'Ιαρδάνου θυγατρί.]

254. 'ΕΝΙΑΥΤΟ'Ν. ὁ 'Ηρόδοτος τρία ἔτη λέγει τὸν ἐνιαυτόν. c)

[255.

y) τὸν οἶκτον Tricl. Brunck.

z) ἀναρίθμητον Tricl. Brunck.

a) ΑΣΚΟΠΟΝ δέ, τὸν Tricl. Brunck. In ſqq. ἐπιλογίσαιτο καὶ καταμάθοι.

b) ὡς pro καὶ Tricl. Brunck.

c) ὁ δὲ Ηρόδωρος τρία ἔτη λέγει Brunck.

[255. ἘΔΗ'ΧΘΗ. ἐλυπήθη.]

257. ΤΟ'Ν 'ΑΓΧΙΣΤΗ͂ΡΑ ΤΟΥ͂ΔΕ. τὸν αἴτιον, καὶ σχεδὸν αὐτὸν ποιήσαντα τὸ πάθος. d) λέγει δὲ τὸν Εὔρυτον. ΔΟΥΛΩ'ΣΕΙΝ ἜΤΙ. πλεονάζει τὸ ἔτι.

259. 'ΑΛΛ' ὍΘ' 'ΑΓΝΟ'Σ ἮΝ. ὅτε ἡγνίσθη ἀπὸ τοῦ φόνου. ὅ ἐστιν, ὅτε ἐπλήρωσε τὴν ὑπὲρ τοῦ φόνου δουλείαν. ΣΤΡΑΤΟ'Ν ΛΑΒΩ'Ν 'ΕΠΑΚΤΟ'Ν. ἤγουν συμμαχικόν, οὐκ ἴδιον.

[259. ΚΟΥ'Χ 'ΗΛΙ'ΩΣΕ. οὐκ ἐματαίωσεν, οὐ μάταιον εἶπε τὸ ἔπος.]

264. 'ΕΦΕ'ΣΤΙΟΝ ΞΕ'ΝΟΝ. φίλον.

[264. ΞΕ'ΝΟΝ. φίλον.]

'ΕΠΕΡΡΟ'ΘΗΣΕ. σφοδρῶς ὕβρισεν, ἢ εἰς τὴν παιδοκτονίαν τῶν ἀπὸ Μεγάρας τέκνων· ἢ ὅτι πολλαῖς πρώην ὡμίλησε γυναιξίν, ὡς e) 'Απολλόδωρος. 'ΑΤΗΡΑ͂Ι ΦΡΕΝΙ'. ἀπηνεῖ καὶ σκληρᾷ γνώμῃ. ΛΕ'ΓΩΝ, ΧΕΡΟΙ͂Ν ΜΕ'Ν. λέγων αὐτὸν ἡττᾶσθαι τῶν αὐτοῦ τέκνων, εἰ καὶ ἄφυκτα βέλη ἔχει. ΤΩ͂Ν Ω'Ν ΤΕ'ΚΝΩΝ ΛΙ'ΠΟΙΤΟ. τοῦτο ἰδίως. οὐ γὰρ ἠλαζονεύσατο μόνον περὶ τῶν παίδων ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ δῶρον τοξείας προθεὶς τὴν 'Ιόλην, νικήσαντι 'Ηρακλεῖ οὐκ ἠγγύησε. διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμός. 'Ησίοδος f) μὲν

d) καὶ πλησίον αὐτὸν ποιήσαντα τοῦ πάθους Tricl. Brunck.

e) ὥς φησιν Tricl. Brunck.

f) In Schol.: Ἡσίοδος μὲν γὰρ (in Ἠοίαις vel Ἡρωικῇ Γενεαλογίᾳ) inquit Bentlejus Ep. ad I. Millium p. 52. Iohnson.

μὲν γὰρ τέσσαράς φησιν Εὐρύτου καὶ Ἀντιόχης g) παῖδας, οὕτως·

Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη καλλίζωνος Στρατονίκη,
Εὔρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν. h)
τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Δηΐων, i) Κλύτιός τε,
Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἠδ' Ἴφιτος ὄζος Ἄρηος.
Τοὺς δὲ μεθ' ὁπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἰόλειαν
Ἀντιόχη κρείουσα παλαιὸν γένος Ναυβολίδαο. k)

Κρεόφυλος l) δὲ δύο. Ἀριστοκράτης δὲ τρεῖς, Τοξέα, Κλύτιον, Δηΐονα.

268. ὩΣ ἘΛΕΥΘΕΡΟΥ. λείπει ἡ ὑπό. ὡς ὑπὸ ἐλευθέρου ἀνδρὸς ὑβρίζοιτο. λέγει δὲ τοῦ Εὐρυσθέως. m) ἜΡΡΙΨΕΝ ἘΚΤΟΣ ΑΥΤΟΝ. τῆς οἰκίας αὐτὸν ἀπεώσατο. ὯΝ ἜΧΩΝ ΧΟΛΟΝ. ὑπὲρ δὴ τούτων ὀργιζόμενος Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν Ἴφιτον εἰς τὸ τῆς Τιρυνθίας ὄρος, παραγεγονότα n) διὰ τὴν τῶν ἵππων ἀναζήτησιν. ΤΟΤ' ἌΛΛΟΣ ΑΥΤΟΝ ὌΜΜΑ. ἀλλαχόσε τὸν νοῦν ἔχοντα, καὶ οὐ o) δεινὸν πείσεσθαι προσδοκῶντα, ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐδίσκευσεν.

[269.

g) Sic etiam Tricl. Ἀντιόπης Brunck.

h) οἱ φίλον Tricl.

i) Δηΐων τε Tricl. Brunck.

k) Ἀντιόπη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο Brunck.

l) Κρεώφυλος Brunck.

m) τὸν Εὐρυσθέα Brunck.

n) Recte Brunck. post Ἴφιτον interpunxit, commate post ὄρος deleto. Tricl. παραγενόμενον.

o) οὐδὲν Brunck. Cf. Valcken. ad Eurip. Phoenn. 1427.

[269. ΡΑΙ'ΟΙΤΟ. φθείροιτο.

274. Η῀ΚΕ. ἔῤῥιψεν, ἐδίσκευσεν.]

275. Ἔ́ΡΓΟΥ Δ' ἝΚΑΤΙ. τοῦ φόνου. Ο'ΥΔ' Η'ΝΕ'ΣΧΕΤΟ. οὐχ ὑπήνεγκεν αὐτοῦ τὴν μιαιφονίαν, ὅτι τὰς ἄλλας αὐτοῦ σεμνὰς πράξεις διὰ ταύτης κατήσχυνεν. ὝΒΡΙΝ ΓΑ'Ρ Ο'Υ ΣΤΕ'ΡΓΟΥΣΙΝ. τὴν ἀδικίαν, οἷον, οὐδ' αὐτὸ τὸ θεῖον ὑβριζόμενον καρτερεῖ, ὃ λίαν ἐστὶν ἀνεκτότατον. p)

[280. ΧΕΙΡΟΥΜΕ'ΝΩι. φονεύοντι τὸν ἐχθρόν.]

282. ΚΕΙ῀ΝΟΙ Δ' ὙΠΕΡΧΛΙΔΩ῀ΝΤΕΣ. οἱ παῖδες τοῦ Εὐρύτου ὑπερηφάνως λοιδορησάμενοι τῷ Ἡρακλεῖ ἀνῃρέθησαν, ὑπερεντρυφήσαντες τῇ καθ' Ἡρακλέους λοιδορίᾳ. ἌΖΗΛΟΝ. κακοδαίμονα, ὃν οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν. Ὅμηρος· (Ὀδ. Ρ. 219.) ἀμέγαρτε συβῶτα.

[284. ΠΟ'ΛΙΣ. Οἰχαλία.]

ΑΥ'ΤΟ'Ν Δ' ἘΚΕΙ῀ΝΟΝ. τὸ ἑξῆς, αὐτὸν φρόνει ἥξοντα. τουτέστι, προσδόκα q) ὅταν διὰ τῆς θυσίας καθάρῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ φόνου. ἘΦΕΙ῀ΤΟ. ἐνετείλατο.

[287. ἘΦΕΙ῀ΤΟ. ἐκέλευσεν, ἐνετείλατο.

290. ΤΟΥ῀ΤΟ ΓΑ'Ρ. τὸ ἥξειν ἐκεῖνον.]

292.

p) ἀνεχόμενον Tricl. ἀνεκτικώτατον Brunck.

q) προσδόκα αὐτὸν ἥξοντα Tricl. ἥξειν Brunck. Ille in ſqq. pro αὐτόν, ἑαυτόν; hic αὐτόν.

292. ΝΥ͂Ν ΣΟΙ ΤΕ΄ΡΨΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν ἀπαγγέλλει τὰ χρηστά. ἢ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.

[296. ΤΗ͂ιΔΕ. οὕτω. ΤΟΙ͂ΣΙΝ Ε'Υ ΣΚΟΠΟΥΜΕ΄ΝΟΙΣ. τοῖς φρονίμοις.]

297. ΟΜΩΣ Δ' ἜΝΕΣΤΙ. γνωμολογεῖ ὁρῶσα τὰς αἰχμαλώτους.

Καὶ τοῦτο τοὖπος ἀνδρὸς r) εὔφρονος·
ὅταν καλῶς πράσσῃ τις, ἐλπίζειν κακά.

304. Ὦ ΖΕΥ͂ ΤΡΟΠΑΙ͂Ε. ἀποτρεπτικέ, ἀλεξίκακε. ἱκετεύει δὲ μὴ παθεῖν παραπλήσια ταῖς αἰχμαλώτισι τὰ τέκνα αὐτῆς. s) ΤΗ͂ΣΔΕ΄ ΓΕ ΖΩ΄ΣΗΣ. δεικτικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ. ὁ δὲ νοῦς· εἰ καὶ μέλλεις τι δρᾶν κατὰ τῶν ἐμῶν παίδων, τοῦτο ἐμοῦ ζώσης ἀναβαλοῦ.

[305. ΤΟ΄ΥΜΟ΄Ν ΣΠΕ΄ΡΜΑ. ἤγουν τὰ τέκνα μου.]

309. ἌΝΑΝΔΡΟΣ Ἡ ΤΕΚΟΥ͂ΣΑ. t) τέκνα ἔχουσα. ὅπερ Καλλίμαχός φησι παιδοῦσα. ΠΡΟ΄Σ ΜΕ΄Ν ΓΑ΄Ρ ΦΥ΄ΣΙΝ. ὅσον μὲν γὰρ ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ φύσεως τῶν σωμάτων u) στοχάζε-

r) ἀνδρός ἐστιν Brunck. Misere corrupta haec exhibet Tricl. Pro εὔφρονος Tricl. et Brunck. habent ἔμφρονος.

s) αὐτῆς Brunck.

t) Interserit Brunck. γράφεται ΤΕΚΝΟΥΣΣΑ, ἤτοι — et in sqq. reponit παιδοῦσσα.

u) Ita etiam Tricl. καὶ καταστάσεως τοῦ σώματος Brunck.

ζεσθαι, ἄπειρος εἶ τῶν ἐκ τοῦ γάμου προςγιγνομένων. ἔοικας δὲ ὅμως τὶς εἶναι εὐγενής. x)

316. ΓΕ'ΝΝΗΜΑ ΤΩ͂Ν 'ΕΚΕΙ͂ΘΕΝ ΟΥ'Κ 'ΕΝ 'ΥΣΤΑ'ΤΟΙΣ. οὐκ ἐν ταῖς ἀπεῤῥιμμέναις καὶ εὐτελέσι τεταγμένη, ἀλλὰ δῆλον ὅτι y) προὔχουσα ἐν εὐγενείᾳ.

319. ΤΩ͂Ν ΞΥΝΕΜΠΟ'ΡΩΝ. τῶν ξυναιχμαλωτίδων. τὸ δὲ "ΕΧΕΙΣ ἀντὶ τοῦ ἔγνως.

320. "ΗΝΥΤΟΝ. 'Αττικῶς ἀντὶ τοῦ, ἤνυον.

318. Ο'ΥΔ' 'ΑΝΙΣΤΟ'ΡΟΥΝ ΜΑΚΡΑ'Ν. ἐπολυπραγμόνουν, περιεργαζόμην. ΜΑΚΡΑ'Ν δέ, ἐπιπολύ. καλῶς δὲ ὁ Λίχας διὰ τὸ ὕποπτον οὐδὲ τὸ γένος αὐτῆς ὡμολόγησεν εἰδέναι. z)

321. 'ΕΚ ΣΑΥΤΗ͂Σ. ἀπὸ σαυτῆς καὶ μὴ ὡς ἀφ' ἡμῶν ἀναγκαζομένη. συμφορὰ γάρ ἐστι τὸ μὴ γιγνώσκεσθαί σε, ἥτις τυγχάνεις. τοῦτο δέ φησιν ὡς μέλλουσα αὐτῇ δεξιῶς a) χρήσασθαι, εἰ γνοίη τὰ κατ' αὐτήν.

323. Ο"ΥΤ' "ΑΡΑ ΤΟ' ΓΕ ΠΡΟ'ΣΘΕΝ. ἐὰν αἰδουμένη σε φθέγξηται κατ' οὐδέν, ἄρα ἐξ ἴσου τῷ πρόσθεν χρόνῳ προκομίσειεν αὐτῆς b) τὴν γλῶτ-

x) ἔοικε δέ τις εὐγενὴς εἶναι Tricl. ὅμως δ' ἔοικας εὐγενής τις εἶναι Brunck.

y) δηλονότι Brunck.

z) Verſuum ordinem in exhibendis his Scholiis ſequitur Brunck.

a) δεξιῶς αὐτῇ Brunck.

b) αὐτῆς Brunck.

γλῶτταν. τὸν γὰρ πρὸ τούτου χρόνον ἐσιώπα. καὶ οὐδὲν πρὸς ἐμὲ τῶν καθ' ἑαυτὴν ἐδημοσίευσεν, οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα παντελῶς. Ἄλλως. ΟΥ̓͂Τ' ἌΡΑ ΤΌΓΕ. ὡς οὐκ ἐλάλησε πρώην, οὐδὲ νῦν λαλήσει. ἈΛΛ' ΑἸῈΝ ὨΔΊΝΟΥΣΑ. καταπονουμένη. ΔΙΉΝΕΜΟΝ. ἔρημον, ὑψηλήν, ἣν Ὅμηρος (Ἰλ. Β. 730.) ἠνεμόεσσάν φησιν. ἫΔΈ ΤΟΙ ΤΎΧΗ. αὐτὴ δὲ ἡ τύχη, καθ' ἣν σιωπᾷ, ἐπιβλαβὴς μὲν αὐτῇ ἐστι, καθ' ὃ οὐ τυγχάνει τῆς παρὰ σοῦ δεξιότητος· ὅμως δὲ συγγνώμην ἔχει.

[328. Ἡ ΤΎΧΗ. ἡ ἀφωνία.]

330. Ἥ Δ' ΟΥ̓͂Ν ἘΆΣΘΩ. μὴ ἀναγκαζέσθω λέγειν· ἀλλὰ πραττέτω ὥςπερ αὐτῇ φίλον, ἵνα μὴ δόξωμεν αὐτὴν λυπεῖν.

[334. Ὅ́Ι ΘΈΛΕΙΣ. ὅποι, πρὸς Ἡρακλέα δηλονότι.]

336. ΑὙΤΟΥ͂ ΓΕ ΠΡΩ͂ΤΟΝ ΒΑΙΌΝ. ὁ προευαγγελισάμενος κατέχει αὐτήν, ἵνα εἴπῃ περὶ ὧν ἤκουσε παρὰ τοῦ Λίχα ἐν τῷ προαστείῳ λέγοντος. ΟὝΣΤΙΝΑΣ ἌΓΕΙΣ. ἄγεις ἀντὶ τοῦ ἔπεμψες. ἦσαν δὲ καὶ ἄρσενες μετὰ τῶν αἰχμαλώτων. ὯΝ Τ' ΟΥ̓ΔῈΝ ΕἸΣΉΚΟΥΣΑΣ. περὶ τούτων γὰρ πάντων προςήκει σε μαθεῖν. τούτων γὰρ ἔχω τὴν γνῶσιν.

340. ΤΟΥ͂ ΚΕ ΤΉΝΔ' ἘΦΊΣΤΑΣΑΙ ΒΆΣΙΝ. τίνος ἕνεκεν τὴν πορείαν καὶ τὴν εἴςοδον ἱστᾷς καὶ κωλύεις;

[342. ΜΆΤΗΝ. ψευδῶς.

343. ἘΚΕΙ´ΝΟΥΣ. τὸν Λίχαν καὶ τὰς αἰχμαλώτους. ΤΑΙ῀ΣΔΕ´ ΤΕ. καὶ ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ.]

345. ΣΟΙ` ΤΑΙ῀ΣΔΕ´ Τ' Ο`ΥΔΕ´Ν. ἀντὶ τοῦ, οὔτε πρὸς σέ, οὔτε πρὸς ταύτας ἀπόῤῥητον. ΤΟΥ´ΤΟΥΣ ΔΕ´, ἤγουν τοὺς c) αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ἅμα δύντας ἄρσενας, ἢ τοὺς περὶ τὸν Λίχαν.

348. ΦΩ´ΝΕΙ ΔΙ´ΚΗΣ ἘΣ ὈΡΘΟ´Ν. ἀντὶ τοῦ, ἐφώνει δικαίως καὶ μετὰ ἀληθείας. ἈΛΛ' ἯΗ ΝΥ῀Ν ΚΑΚΟ´Σ. ἀντὶ τοῦ, ἢ τὰ πρότερον, ἢ τὰ νῦν ψεύδεται.

351. ἌΓΝΟΙΑ´ Μ' ἜΧΕΙ. ἤγουν ἀγνοῶ καὶ οὐ συνίημι.

[ἌΓΝΟΙΑ´ Μ' ἜΧΕΙ. ὡς ἓν μέρος λόγου συντακτέον, ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ.]

[ἈΓΝΟΙ´Αι χρὴ γράφειν ἐπὶ δοτικῆς διὰ τὸ μέτρον, καὶ οὐκ ἄγνοια, καὶ συντάσσειν οὕτως· ἐν ἀγνοίᾳ με ἔχει ἅπερ εἴρηκας· τουτέστιν, ἅπερ εἴρηκας αἴτιά ἐστι τοῦ εἶναι ἐμὲ ἐν ἀγνοίᾳ, διὰ τὸ ἀσαφῶς εἰρῆσθαι. ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔσχον τὴν τούτων γνῶσιν, τρόπον δή τινα αὐτά με κατέχει ἐν τῇ ἀγνοίᾳ. Τ.]

353. ὩΣ ΤΗ῀Σ ΚΟ´ΡΗΣ. τῆς Ἰόλης. ΕΥ῎ΡΥΤΟ´Ν Θ' Ε῎ΛΟΙ. ἑλόν τ' εἴη. d) εἰ δὲ ὑφ'

c) τὰς Brunck.

d) ἕλοι τε εἴη ἂν Brunck. Poſt θέλοι omittit ἄν. Heathius conjicit ἑλών τ' εἴη.

ὑφ' ἕν, θέλει ἄν. ΤΗ'Ν Θ' Υ'ΨΙ'ΠΥΡΓΟΝ Ο'ΙΧΑΛΙ'ΑΝ. Φερεκύδης φησὶν οὕτω· „Μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα Ἡρακλῆς ἀφικνεῖται πρὸς Εὔρυτον τὸν Μέλανος [e]) τοῦ Ἀρκεσιλάου εἰς τὴν Οἰχαλίαν. ᾠκεῖτο δὲ αὕτη ἐν Θούλῃ τῆς Ἀρκαδίας. καὶ ᾔτει τὴν θυγατέρα Ὕλλῳ γυναῖκα. τοῦ δὲ μηδόντος, [f]) Ἡρακλῆς εἷλε τὴν Οἰχαλίαν, καὶ τοὺς υἱοὺς ἔκτεινεν. Ἴφιτος δὲ ἔφυγεν εἰς [g]) Εὔβοιαν." Μενεκράτης δὲ οὕτω λέγει· Ἡρακλέα εἰς ἐπιθυμίαν Ἰόλης ἀφικέσθαι τῆς Εὐρύτου. τὸν δὲ μὴ θέλειν διδόναι. ἤρα τε γὰρ αὐτῆς, καὶ μίγνυσθαι ἔμελλε τῇ θυγατρί, εἰ μὴ Ἀργεῖοι ἐξῆλθον εἰς τὴν Εὔβοιαν. ΘΕ'ΛΞΕΙΕΝ. πεπεικὼς εἶεν. [h]) Α'ΙΧΜΑ'ΣΑΙ ΤΑ'ΔΕ. καταπράξασθαι τῇ αἰχμῇ, ὅ ἐστι, διὰ πολέμου κατορθῶσαι.

359. ὋΝ ΝΥ͂Ν ΠΑΡΩ'ΣΑΣ. τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἀπωσάμενος, [i]) καὶ παραπεμψάμενος τἀναντία εἶπεν ὁ Λίχας. ΚΡΥ'ΦΙΟΝ ὩΣ ἜΧΕΙ ΛΕ'ΧΟΣ. λαθραῖόν σοι [k]) μὴ εἰδυίας σου. ἀλλ' ἵνα ὡς παλλακίδα αὐτὴν λάβῃ.

364.

e) Μελανέως Brunck. Sic legi jubet etiam Van Staveren in Miscell. Obss. Maii etc. 1739. Vol. X. p. 306. Hoc docet Pausan. l. IV. c. 33. καὶ Εὐρύτου τοῦ Μελανέως τὰ ὀστᾶ ἐφυλάσσετο ἐνταῦθα. Haec monuit Hoepfnerus.

f) μὴ διδόντος Tricl. Brunck.

g) εἰς τὴν Ε. Brunck.

h) εἴη Brunck.

i) παρωσάμενος Brunck.

k) λαθραῖον, Tricl. Brunck. omisso σοι.

364. ἘΝ Ἡι. τῇ Οἰχαλίᾳ, τῇ πατρίδι τῆς Ἰόλης.

366. ΚΑῚ ΝΥ͂Ν ὩΣ ὉΡΑ͂ιΣ. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἀκούεις. ἭΚΕΙ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐλεύσεται.[l]) διὰ δὲ τούτων τὴν ταχεῖαν αὐτοῦ ἄφιξιν ἐπαγγέλλεται. ΟὙΚ ἈΦΡΟΝΤΊΣΤΩΣ ΔΈ.[m]) ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ διὰ πολλῆς φροντίδος ἔχων αὐτὴν καὶ ἀγαπῶν. ΜῊ ΔῈ ΠΡΟΣΔΌΚΑ ΤΌΔΕ. τὸ ἐν δούλης μέρει ἔχειν αὐτήν. ἘΝΤΕΘΈΡΜΑΝΤΑΙ. ἐκκέκαυται.

373. ἈΓΟΡΑ͂ι. ἀθροίσματι. ΟὙΧ ἭΔΟΜΑΙ. λυποῦμαι μέν, οὐκ εἰπών σοι τὰ κεχαρισμένα. ἀλλ' ὅμως ἀληθείας ἐγγύς. [n])

[374. ὯΣΤ' ἘΞΕΛΈΓΧΕΙΝ. οἷον, τοσοῦτοι ἤκουσαν ταῦτα, ὥστε καὶ ἐξελέγχειν αὐτόν, εἰ ἀρνήσοιτο. οὐ γὰρ εἶχον ἂν λέγειν κατ' αὐτόν τι, εἰ μὴ καὶ μαρτύρων ηὐπόρουν. T.]

378. ἎΡ' ἈΝΏΝΥΜΟΣ ΠΈΦΥΚΕΝ. ἆρα ἄσημος οὕτω [o]) καὶ δυσγενής, ὡς μηδὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς γιγνώσκεσθαι. Ἢ ΚΑῚ ΤᾺ ΛΑΜΠΡΆ. ταῦτα τὸ τοῦ ἀγγέλου πρόσωπόν φησι. τὸ δὲ ΚΑΤ' ὌΜΜΑ ΚΑῚ ΦΎΣΙΝ ἀντὶ τοῦ εὐπρεπὴς τὴν ὄψιν καὶ τὸ σῶμα.[p]) ἢ ἀντὶ τοῦ, ἆρα τῇ θέᾳ καὶ τὸ γένος ἐφάμιλλον;

[380.

l) ἐλεύσεται ὅσον οὔπω Tricl. Brunck.

m) δέ, Brunck.

n) ἀλλ' ὅμως ἀληθῆ εἰσιν ἅπερ εἴρηκα. Tricl. Brunck.

o) οὕτως ἐστὶ Tricl. Brunck.

p) τὸ πᾶν σῶμα Tricl. Brunck.

[380. ῍Η ΚΑῚ ΤᾺ ΛΑΜΠΡᾺ. λείπει, δηλοῦσι τὴν ταύτης εὐγένειαν.]

383. ΔΗ͂ΘΕΝ. προσποιούμενος μηδένα ἠρωτηκέναι, μηδὲ ἐγνωκέναι. ΒΛΑ΄ΣΤΑΣ. τοὺς γονεῖς, ἀφ᾽ ὧν ἐβλάστησεν. q)

384. ῞ΟΛΟΙΝΤΟ ΜΗ΄ΤΙ ΠΑ΄ΝΤΕΣ. ὄλοιντο μὴ πάντες ἄνθρωποι, ἀλλ᾽ οἱ κακοί, καὶ ὅσοι μηχανῶνται λάθρα, καὶ κακούργους λόγους ἑαυτοῖς συντιθέασιν.

390. ΟΥ΄Κ ᾿ΑΠΟ᾿ ΓΝΩ΄ΜΗΣ. ἀλλ᾽ ἀρεστά, r) οὐκ ἄνευ συνέσεως. ἤγουν κἀμοὶ ἀρέσκει. s)

391. ῾ΗΜΕΙ͂Σ. κατ᾽ ἐρώτησιν.

393. ΑΥ΄ΤΟ΄ΚΛΗΤΟΣ. αὐτόματος. [αὐθόρμητος.]

395. ῾ΩΣ ῝ΕΡΠΟΝΤΟΣ. ὡς τό, κατεάγη τῆς κεφαλῆς. ῾ΩΣ ῞ΕΡΠΟΝΤΟΣ ΕἸΣΟΡΑ͂ιΣ ᾿ΕΜΟΥ͂. ὁρᾷς γάρ με ἕρποντα καὶ σπεύδοντα πρὸς τὸν ῾Ηρακλέα. t)

[῾ΩΣ ῝ΕΡΠΟΝΤΟΣ. τοῦτο μᾶλλον ὅμοιόν ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῷ· Φράσον, ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ. παρ᾽ ᾿ΑριστοΦάνει. (Βατρ. 128.) Τ.]

397.

q) Transposuit haec Brunck.

r) Has voces Brunck. post συνέσεως collocat.

s) ἀρέσκει τοῦτο Brunck.

t) Tricl. et Brunck. sic habent: ΩΣ — ΕΜΟΥ. ὁρᾷς γάρ με — Ηρακλέα. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ (ΑριστοΦ. ΣΦ. 1428.) κατεάγη τῆς κεφαλῆς.

397. ῎ΑιΣΣΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ αἴσσεις. [ὁρμᾷς.] ΚΑῚ ΝΕΩ΄ΣΑΣΘΑΙ. ἀνακενίσασθαι u) καὶ αὖθις ὁμιλῆσαι ἀκριβῶς ἐκ νέου. ἢ οὕτως· πρὶν ἡμῖν καινοτέρους ἀνακοινώσασθαι λόγους.

400. ῎ΙΣΤΩ ΜΕ΄ΓΑΣ ΖΕΥ΄Σ. ὅτι περὶ ὧν οἶδα ἀκριβῶς σοι διηγήσομαι.

402. ῾ΩΝ Δ' ῎ΕΒΛΑΣΤΕΝ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τίνος ἐτέχθη.

403. ΟΥ῟ΤΟΣ ΒΛΕ΄Φ' ῾ΩΔΕ. ὡς εἰκός, κάτω νένευκεν ὁ Λίχας. κατασχοῦσα οὖν αὐτὸν τῆς χειρός, φησίν· ἀπόβλεψον εἰς ἐμέ. ὁ δὲ ἀνανεύσας ἔφη, x) Πρὸς τίνα γὰρ νομίζεις λέγειν. y) ἄλλως. ΠΡΟ῾Σ ΤΙ΄Ν' ΈΝΝΕ΄ΠΕΙΝ ΔΟΚΕΙ῀Σ. ὅτι πρὸς βασιλίδα. τὸ δὲ Χ, ὅτι τὸ ῾ΩΔΕ τοπικόν ἐστι.

405. ΤΟ΄ΛΜΗΣΟΝ Ε΄ΙΠΕΙ῀Ν. καλῶς τὸ τόλμησον, ὡς ἀποδειλιῶντος εἰπεῖν διὰ τὸν δεσπότην.

408. ΔΕΣΠΟ΄ΤΙΝ ΤΕ ΤΗΝ ΈΜΗ΄Ν. τοῦτο πρὸς τό, τίν' ἐννέπειν δοκεῖς.

410. ΔΙ΄ΚΑΙΑ ΓΑ΄Ρ. ἀντὶ τοῦ, ἀληθῆ.

412. ΈΣ ΤΗ΄ΝΔΕ ΜΗ῾ ΔΙ΄ΚΑΙΟΣ ῎ΩΝ. δεικτικῶς, εἰς τήνδε μὴ ἀληθεύων. z)

413.

u) ἀνακαινίσασθαι Tricl. Brunck.

x) εἶπεν ἂν Tricl. Brunck.

y) νομίζεις με βλέπειν Tricl. Brunck. Iidem ſqq. ſic ſcribunt: πρὸς ὅ τό, ΠΡΟΣ ΤΙΝ' etc.

z) δεικτικῶς εἰς ἐμέ, ΜΗ ΔΙΚ. ΩΝ. μὴ ἀληθεύων Brunck.

413. ΤΙ' ΠΟΤΕ ΠΟΙΚΙ'ΛΑΣ 'ΕΧΕΙΣ. τί πεπανούργηκας κατ' ἐμοῦ; τί ἐμηχανήσω, ἢ ἐδολιεύσω;

415. ΚΛΥ'ΩΝ ΣΕ'ΘΕΝ. εἰκῇ ὁμιλούσης δηλονότι.

417. ΚΑΙ' ΓΑ'Ρ Ο'Υ ΣΙΓΗΛΟ'Σ Ε'Ι. ἀντὶ τοῦ, σιγηλή· οὐ σιωπᾷς, φησί, πρὶν ἂν πολλὰ φλυαρήσῃς εἰς ἡμᾶς, ἢ πρὶν ἂν μάθῃς ὅ τι βούλει.

420. ΟΥ'ΚΟΥ͂Ν ΣΥ' ΤΑΥ'ΤΗΝ. οὐ σύ, φησί, ταύτην, ἣ a) προσποιῇ ἀγνοεῖν, ἔλεγες εἶναι Ἰόλην.

426. ΤΑΥΤΟ' Δ' Ο'ΥΧΙ' ΓΙ'ΓΝΕΤΑΙ. οὐ ταυτόν ἐστι δόκησις καὶ ἀληθὴς λόγος. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι κἀγὼ ἤκουσα.

435. 'ΑΠΟΣΤΗ'ΤΩ. περισσὴ ἡ ἀπό· ἢ γράφεται παρστήτω, ἤγουν ὁ ἄνθρωπος στήτω παρελθὼν εἰς μέσον, ὁ διελέγχων με. ΛΗΡΕΙ͂Ν. ἀντὶ τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀδολεσχεῖν. ΝΟΣΟΥ͂ΝΤΙ. ἀντὶ τοῦ νοσούσῃ ὑπὸ ζηλοτυπίας. ἀρσενικῶς δὲ εἶπεν. ἢ καθόλου ὁ λόγος ὡς μὴ δόξῃ αὐτὴν διελέγχειν οὕτω. b) τὸ γὰρ μαινομένῳ c) συμφλυαρεῖν, ἀνδρὸς ἐστὶν οὐ σώφρονος. προστήτω οὖν φησιν d) ὁ ἄνθρωπος. οὐ γὰρ φιλονεικήσω πρὸς αὐτόν.

[ὁ

a) ἣν Tricl. Brunck.

b) εἶπεν, καθολικῶς τὸν λόγον ἐπαγαγών, ἵνα μὴ δόξειεν αὐτὴν διελέγχειν, οὕτω· Brunck. Similiter Tricl.

c) τὸ γὰρ νοσοῦντι, καὶ οἷον μαινομένῳ Brunck. ex Tricl.

d) φησιν omittit Brunck.

[ὁ ἄνθρωπος, φησίν, ὦ δέσποινα, ἘΠΙΣΤΗΤΩ, ἤγουν, παρελθὼν στήτω εἰς μέσον ὁ διελέγχων με. οἱ δὲ ἈΠΟΣΤΗΤΩ γράφοντες, οὐκ οἶδα τίνι λόγῳ τοῦτο γράφουσιν. Τ.]

442. ἜΡΩΤΙ ΜΕ'Ν ΝΥ͂Ν. εὐήθης γάρ, ὅστις προσδοκᾷ ἀντιπυκτεῦσαι τῷ Ἔρωτι. ΟὟΤΟΣ ΓΑ'Ρ ἌΡΧΕΙ. ἀπὸ κοινοῦ τό, ἄρχει.

447. ΜΕΜΠΤΟ'Σ Ε'ΙΜΙ. μεμπτή εἰμι, τουτέστιν εἰ μέμφομαι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπίμεμπτος, ἐπιπληκτική.

450. ΑΛΛ' Ε'Ι ΜΕ'Ν ἘΚ ΚΕΙ'ΝΟΥ ΜΑΘΩ'Ν. εἰ μὲν[e]) παρ' Ἡρακλέους ἐκελεύσθης ψεύσασθαι, κακὴν μάθησιν ἐκμανθάνεις· εἰ δὲ σὺ σαυτὸν εἰς τοῦτο ψευδολογίας ἄγεις, ἴσθι ὅτι κἂν θελήσῃς ποτὲ εἰπεῖν ἀληθές, οὐ δυνήσῃ, ὑπὸ τῆς συνηθείας νικώμενος, ἢ κἂν θέλῃς ἀληθεῦσαι, οὐ πιστευθήσῃ.

455. ΚΗ'Ρ ΠΡΟ'ΣΕΣΤΙ. μερίς, κλῆρος, μοῖρα, τύχη. ὍΠΩΣ ΔΕ' ΛΗ'ΣΗΙΣ. ἀντὶ τοῦ, μὴ λήσῃς. Ἀττικὴ δὲ ἡ φράσις. λυπήσομαι[f]) εἰ μὴ εἴπῃς, καὶ παρ' ἐμοῦ προσδόκα βλαβήσεσθαι.

461. ΠΛΕΙ'ΣΤΑΣ. δηλόνοτι ἀνάνδρους παρθένους. ὡς Μήδαν[g]) τὴν Φίλαντος, Αὔγην τὴν Ἀλέου,

e) εἰ μὲν γὰρ Brunck.

f) λυπήσομαι δέ, Brunck. Idem pro εἰ legit ἄν.

g) Μίδειαν Brunck. Idem Φύλαντος, ut Tricl.

'Αλέου, [h]) Μέγαραν [i]) τὴν Κρέοντος, τὰς Θεστίου θυγατέρας, 'Αστυδάμειαν τὴν 'Αμύντορος.

463. ΟΥ'Δ' ὌΝΕΙΔΟΣ. Ἥ ΔΕ' Τ' ΟΥ'Δ' Α'Ν, Ε'Ι ΚΑ'ΡΤ' 'ΕΝΤΑΚΕΙ'Η. οὐδὲ ἡ 'Ιόλη ὀνειδισθήσεται, [k]) οὐδ' εἰ μεγάλως αὐτῆς ἐρᾷ ὁ 'Ηρακλῆς. ΤΩ͂ι ΦΙΛΕΙ͂Ν. τῷ φιλεῖν αὐτὴν τὸν 'Ηρακλέα.

469. 'ΑΛΛΑ' ΤΑΥ͂ΤΑ ΜΕ'Ν 'ΡΕΙ'ΤΩ ΚΑΤ' ΟΥ͂ΡΟΝ. ὁ περὶ τούτων λόγος. ἐῤῥίφθω, φησίν, [l]) εἰς τὸν ἀέρα.

471. ΠΕΙ'ΘΟΥ ΛΕΓΟΥ'ΣΗι ΧΡΗΣΤΑ'. πείσθητι, φησίν. ὁρᾷς γάρ, ὅτι φιλανθρώπως ὁμιλεῖ. [m])

[474. 'ΑΓΝΩ'ΜΟΝΑ. ἀσύνετα.]

476. ὭΣΠΕΡ Ο῟ΥΤΟΣ 'ΕΝΝΕ'ΠΕΙ. ὁ ἐν τῷ λειμῶνι ἀκηκοώς, καὶ ἀπαγγείλας τῇ Δηϊανείρᾳ. [n])

481. Ο῎ΥΤ' ΕΙ͂ΠΕ ΚΡΥ'ΠΤΕΙΝ. τὸ ἑξῆς· καὶ ταῦτα οὔτ' εἶπε κρύπτειν. τὰ περὶ τοῦ ἔρωτος, φησί, τῆς 'Ιόλης οὔτε κρύπτειν μοι ὁ 'Ηρακλῆς εἶπεν, οὔτε μὴν ὁμολογεῖν.

484.

h) Αλέου Brunck.

i) Μεγάραν Tricl. Brunck.

k) Tricl. et Brunck. addunt ὑπ' ἐμοῦ.

l) ἐῤῥίφθω, φησίν, ὁ περὶ τούτων λόγος Brunck.

m) σοι ὁμιλεῖ Brunck.

n) ἀπαγγείλας σοι Brunck.

484. Ε῎Ι ΤΙ ΤΗ'ΝΔ' 'ΑΜΑΡΤΙ'ΑΝ ΝΕ'ΜΕΙΣ. καλῶς δὲ τῆς λέξεως συγγνώμην ἑαυτῷ προξενεῖται. 'ΕΠΕΙ' ΓΕ ΜΕ'Ν ΔΗ' ΠΑ'ΝΤ' 'ΕΠΙ'ΣΤΑΣΑΙ. ἐπεὶ τοίνυν πάντα λοιπὸν ἐπίστασαι, λέγω τι καὶ ἕτερον, ὅπερ ὁμοίως κεχαρισμένον σοί τε καὶ τῷ Ἡρακλεῖ γενήσεται.

[490. Ἥ́ΣΣΩΝ Ἔ́ΦΥ. ἡττᾶται τῷ ταύτης ἔρωτι.]

491. 'ΑΛΛ' Ὡ'ΔΕ ΚΑΙ' ΦΡΟΝΟΥ͂ΜΕΝ. ἤγουν, ὥςπερ προείρηκα ταῦτα, καὶ ποιήσω. o) ΚΟ῎ΥΤΙ ΝΟ'ΣΟΝ 'ΕΠΑΚΤΟ'Ν. τὴν θεομαχίαν. ἐπακτὸν δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετον τὴν θεομαχίαν. τὸ γὰρ πρὸς Ἔρωτα φιλονεικεῖν, θεομαχεῖν ἐστιν ἄντικρυς. p) Ἅ Τ' 'ΑΝΤΙ' ΔΩ'ΡΩΝ. ὅπως ἂν αὐτῷ παρ' ἡμῶν κομίσῃς ἀντίποινα καὶ σύμφωνα οἷς ἤγαγες. λέγει δὲ ἀντὶ τῶν αἰχμαλώτων. ΣΥΝ ΠΟΛΛΩ͂ι ΣΤΟ'ΛΩι. ἤγουν σὺν ταῖς ἀπεσταλμέναις αἰχμαλώτισι.

[ΜΕΤΡ. 498. ΜΕ'ΓΑ ΤΙ ΣΘΕ'ΝΟΣ. τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται ἐπῳδικά, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα, τριὰς ἐπῳδική· τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν στροφῆς ια, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τῆς δὲ ἐπῳδοῦ ιδ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἐπῳδοῦ κορωνίς, εἶτα παράγραφος. T.]

498.

o) προείρηκα, οὕτω ποιήσω ταῦτα Brunck.

p) Brunck. fic: τὸ γὰρ — ἄντικρυς. 'ΕΠΑΚΤΟΝ δὲ — αὐθαίρετον: omiffis vocibus τὴν θεομαχίαν.

498. ΜΕ'ΓΑ ΤΙ ΣΘΕ'ΝΟΣ. γράφεται καί, μέγα τι σθένουσα Κύπρις. [q]) νικηφορεῖ ἐν παντὶ πράγματι. ἢ οὕτως· ἀποφέρεται τὰς νίκας κατὰ πάντων, καὶ πάσης κρατεῖ φύσεως. σθένος δὲ νίκης, περιφραστικῶς τὴν νίκην. εἰκότως δὲ ὁ Χορὸς τοιαύτην ἀρχὴν πεποίηται. πέπαυται γὰρ ὁ λόγος περὶ τοῦ ἔρωτος. ΠΑΡΕ'ΒΑΝ. ΚΑῚ "ΟΠΩΣ. ἀντὶ τοῦ παραβήσομαι. καὶ ὅσα μὲν εἰς θεούς, φησίν, ἐνεδείξατο, ὑπερθήσομαι. ΤΟ'Ν "ΕΝΝΥΧΟΝ ΑΙ"ΔΑΝ. τὸν ἐν σκότῳ διατρίβοντα. 'ΑΛΛ' 'ΕΠῚ ΤΑ'ΝΔ' "ΑΡ' "ΑΚΟΙΤΙΝ. τὴν Δηϊάνειραν. ὁ δὲ νοῦς οὗτος· τὰ μὲν εἰς θεοὺς γεγονότα παρίημι. ἐκεῖνα δὲ λέγω, τίνες ἠγωνίσαντο περὶ τῶν γάμων Δηϊανείρας, καὶ κατέβησαν εἰς τὸν ἀγῶνα. 'ΑΜΦΙ'ΓΥΟΙ ΚΑΤΕ'ΒΑΝ. ἀντίπαλοι, ἢ ἰσχυροί. ἐν τοῖς γύοις μαχεσάμενοι. χερσὶ καὶ ποσίν. [r]) ἢ ἀμφότεροι τεθωρακισμένοι, ἢ ἄμφω παρωξυμένοι. [s]) ΠΑ'ΜΠΛΗΚΤΑ. ἀγωνίσματα πληγῶν μεστά. 'ΕΞΗ͂ΛΘΟΝ "ΑΕΘΛ' 'ΑΓΩ'ΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ διήνυσαν, ἐπεξῆλθον, ἠγωνίσαντο. λέγει δέ, ὅτι πᾶν εἶδος ἀγωνίσματος κατ' ἀλλήλων ἐνεδείξαντο, ἠγωνίσαντο.

509. ΤΕΤΡΑΟ'ΡΟΥ. τετρασκελοῦς. ΦΑ'ΣΜΑ. φάντασμα, σχῆμα, 'ΑΠ' 'ΟΙΝΙΑΔΑ͂Ν. ἀπὸ

q) Interponit Brunckius: ὁ δὲ νοῦς, et poſt πράγματι addit Κύπρις.

r) ἀντίπαλοι· ἢ ἰσχ. ἐν τοῖς γυίοις, μαχεσ. χ. κ. π. Brunck.

s) παρωξυμμένοι Brunck.

ἀπὸ Αἰτωλίας. ἢ οὕτως. Οἰνίαι, πόλις Ἀκαρνανίας, δι᾽ ἧς ῥεῖ ὁ Ἀχελῷος· [t]) πληθυντικῶς δὲ λέγεται. ΒΑΚΧΕΙΆΣ ἌΠΟ. τῆς τὸν Βάκχον ἐχούσης. καλῶς δὲ τὸ ΒΑΚΧΕΙΆΣ, πρὸς ἀντιδιαστολήν. ΤΌΞΑ ΚΑΊ ΛΌΓΧΑΣ. ἀφ᾽ ἱστορίας φησὶ λόγχην ἔχειν τὸν Ἡρακλέα. ἈΟΛΛΕΙ͂Σ ἼΣΑΝ. καταχρηστικῶς εἶπεν ἐπὶ δύο τὸ ἈΟΛΛΕΙ͂Σ [u]) ἀντὶ τοῦ λίαν ἀλέντες. Ὅμηρος· (Ιλ. Χ. 308.) Οἴμησε δὲ ἀλλείς. [x]) ἹΈΜΕΝΟΙ. ἐπιθυμοῦντες. ΜΌΝΑ Δ᾽ ΕΥ̓͂ΛΕΚΤΡΟΣ. μόνη δὲ ἡ εὔλεκτρος Κύπρις παροῦσα ἐβράβευε καὶ διέταττε.

[517. ῬΑΒΔΟΝΌΜΕΙ. ἠγωνοθέτει.]

518. ΤΟΤ᾽ Η͂Ν ΧΕΡΌΣ. τότε οὖν ὁ Ἡρακλῆς καὶ χερσὶ καὶ τόξοις ἐμάχετο. ὁ δὲ Ἀχελῷος τοῖς κέρασιν. ἈΝΆΜΙΓΔΑ. ἀναμεμιγμένως. Η͂Ν ΔῈ ἈΜΦΊΠΛΕΚΤΟΙ ΚΛΊΜΑΚΕΣ. ἦν [y]) ἀντὶ τοῦ, ὑπῆρχον. Ἡσίοδος· (Θεογ. 321.) Τῆς δ᾽ ἦν τρεῖς κεφαλαί. ΚΛΊΜΑΚΕΣ δέ, αἱ ἐπαναβάσεις παρὰ τὸ ἄνω τε καὶ κάτω αὐτὰς στρέφεσθαι ἐν τῇ μάχῃ. ἔστι δὲ εἶδος παλαίσματος ἡ κλίμαξ. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα ἐπὶ Ἡρακλέους ἀκουστέον. Η͂Ν ΔῈ ΜΕΤΩ͂ΠΩΝ. τοῦτο ἐπὶ Ἀχελῴου. οἱ γὰρ ταῦροι τοῖς κέρασι καὶ μετώποις μάχονται.

[522. ὈΛΌΕΝΤΑ. φθαρτικά.]

t) Articulum omittit Brunck.

u) Tricl. et Brunck. addunt: ἐπὶ πλήθους γὰρ λέγεται.

x) ἀλεῖς Tricl. ἀλεὶς Brunck.

y) τὸ ΗΝ Brunck.

524. ἉΔ' ἘΥΩ͂ΠΙΣ. ἡ Δηϊάνειρα. ἘΓΩ͂ ΔῈ ΜΆΤΗΡ ΜΈΝ. ἐγώ, φησίν, ἐνδιαθέτως ὡσεὶ μήτηρ λέγω. ἐγὼ παρεῖσα τὰ πολλά, τὰ τέλη λέγω τῶν πραγμάτων. ἈΜΦΙΜΆΧΗΤΟΝ ὌΜΜΑ ΝΥ'ΜΦΑΣ. ἀντὶ τοῦ, ἡ περιμάχητος νύμφη, περιφραστικῶς· ἀπὸ δὲ τοῦ καλλιστεύοντος αὐτὴν εἶπε μέρους. Ἄλλως. ὌΜΜΑ ΝΥ'ΜΦΑΣ. ἔτι δὲ καὶ νύμφη ἐλεεινὴ οὖσα, ὑπέμεινεν ἡ περικαλλὴς Δηϊάνειρα. [z]) ἈΜΜΈΝΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἀνέμεινε. [a]) ΚἈΠῸ ΜΑΤΡῸΣ ἌΦΑΡ. παραχρῆμα γαμηθεῖσα τῶν τῆς μητρὸς ἀφωρίσθη πραγμάτων. [b])

[ἉΒΡΆ. τρυφῶσα, κεκαλλωπισμένη.

530. ἌΦΑΡ. ὀξέως. ἀπὸ τοῦ ἅπτω ἅψω, τὸ ἄφαρ γίνεται.]

[ΜΕΤΡ. 532. ἭΜΟΣ ΦΊΛΑΙ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρβ, ὧν τελευταῖος, Πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν, εἰ ποθούμεθα. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς συνήθως. Τ.]

ἭΜΟΣ ΦΊΛΑΙ. ἡ Δηϊάνειρα πρὸς τὸν χορὸν ἐξελθοῦσα διαλέγεται, καὶ φησίν· ἐν ὅσῳ ὁ Λίχας κατὰ τὸν οἶκον συντάττεται ταῖς αἰχμαλώτοις, ἐξῆλθον, ἵνα ἅπερ ἐμηχανησάμην δηλώσω ὑμῖν. ὩΣ ἘΠ' ἘΞΟ'ΔΩι. ὡς μέλλων αὖθις ἐξιέναι πρὸς τὸν Ἡρακλέα. ΣΥΝΚΑΤΟΙΚΤΙΟΥΜΈΝΗ. σὺν ἡμῖν θρηνοῦσα.

537.

z) Ἄλλως — Δηϊάνειρα omifit Brunck.

a) ἀνέμεινε Brunck.

b) τῶν et πραγμάτων abeft Brunck.

537. ἈΛΛ' ἘΖΕΥΓΜΕΝΗΝ. γεγαμημένην τῷ Ἡρακλεῖ, προσεδεξάμην Φορτίον λωβητὸν τῆς ἐμῆς Φρενός, ἤτοι βλαβερὸν Φορτίον καὶ ἐφύβριστον. ΜΙΑ͂Σ ὙΠΟ ΧΛΑΙΝΗΣ. ὑπὸ μιᾶς κοίτης.

543. ΟἸΚΟΥΡΙ' ἈΝΤΕΠΕΜΨΕ. τοιαῦτα τῆς οἰκουρίας δῶρα ἔπεμψέ μοι ὑπὲρ τοῦ χρόνου παντός, οὗ συνῴκησα αὐτῷ. ὅ ἐστιν εὐχαριστήρια τῆς πολυχρονίας ἡμῶν οἰκουρίας.

548. ΤΗ'Ν ΜΕ'Ν ἝΡΠΟΥΣΑΝ ΠΡΟ'ΣΩι. τῇ Ἰόλῃ προκόπτουσαν καὶ αὐξανομένην τὴν ἥβην. ΤΗ'Ν ΔΕ' ΦΘΙ'ΝΟΥΣΑΝ. ἑαυτὴν λέγει, δεικτικῶς. Φθίνουσαν δὲ ἀντὶ τοῦ βεβηκυῖαν. ὈΦΘΑΛΜΟ'Σ ἌΝΘΟΣ. τὸ ἄνθος τῶν νέων γυναικῶν Φιλεῖ ἁρπάζειν ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνδρός. ΤΩ͂Ν Δ' ὙΠΕΚΤΡΕ'ΠΕΙ. τῶν δὲ ὑπαναχωρεῖ, δηλονότι τῶν πρεσβυτέρων. ὧν δύο ἡλικιῶν τὴν νεάζουσαν ἁρπάζειν εἴωθεν ὁ τοῦ ἀνδρὸς ὀφθαλμός.[c])

551. ΜΗ' ΠΟ'ΣΙΣ ΜΕ'Ν ἩΡΑΚΛΗ͂Σ. διαφορὰν ταύτην ἔχει ὁ πόσις πρὸς τὸν ἄνδρα. πόσις μὲν γὰρ λέγεται καὶ ὁ πρὸ πολλοῦ ἀποστὰς τῆς γυναικός· ἀνὴρ δέ, ὁ συνών, καὶ ὁ πρὸ ὀλίγου χωρισθείς, ὡς τό, (Ιλ. Ω. 725.) Ανερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. δέδοικα οὖν, Φησί, μὴ ἐμὲ καταλιπὼν πόσις ἐμὸς κληθῇ, ὡς συνοικήσας μοι ποτέ, ταύτης δὲ ἀνήρ,

c) οἷον, τῶν δύο ἡλικιῶν τὴν μὲν νεάζουσαν ἁρπάζειν εἴωθεν | ὁ τοῦ ἀνδρὸς (τῶν ἀνθρώπων Tricl.) ὀφθαλμός, τῆς δὲ ὑπεκτρέπειν τὸν πόδα, ἤτοι τῆς πρεσβυτέρας. Tricl. Brunck

ἀνέρ, ὡς αὐτῇ συνοικῶν. Ἄλλως. ΠΟ´ΣΙΣ ΜΕ´Ν. πόσις, πρόσις τις ὤν, παρὰ τὸ προσιέναι.

552. ἈΛΛ' ΟΥ˙ ΓΑ`Ρ ὭΣΠΕΡ ΕἾΠΟΝ. οὐ χρὴ τὴν συνετὴν γυναῖκα θυμοῦσθαι τῷ ἀνδρί. d) ᾧ δὲ τρόπῳ τῆς λύπης ἴαμα σχοίην, ὑμῖν ἐρῶ. ΛΥΤΗ´ΡΙΟΝ ΛΥ´ΠΗΜΑ. ἀντὶ τοῦ, τῆς λύπης ἴαμα.

557. ΛΕ´ΒΗΤΙ ΧΑΛΚΕ´Ωι. δύο ὀνόματα, ὡς κρατερὸν αἰχμήτην. ὡς ἔκτοτε e) ἀποθεμένην λέβητι ἐπὶ τὸ κατὰ καιρὸν χρήσασθαι αὐτῷ. ὉΠΑΙ˙Σ ἜΤ' ΟΥ˙ΣΑ. νεωτέρα. οὐ γὰρ παρθένος. ἘΚ ΦΟ´ΝΩΝ ἈΝΕΙΛΟ´ΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ αἵματος τῶν σφαγῶν. Ὅμηρος· (Ἰλ. Π. 162.) ἄκρον ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος. ἢ τοῦτό που f) ὅθεν ἐφονεύθη ὁ Νέσος. Ὅμηρος· (Ἰλ. Κ. 521.) ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν.

562. ΜΙΣΘΟΥ˙ ΠΟ´ΡΕΥΕ. διεπέρα, διεπόρθμευεν. ἩΝΙ´ΚΑ ΣΤΟ´ΛΟΝ ΞΥ`Ν ἩΡΑΚΛΕΙ˙. στόλον φησὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ φίλων τε καὶ ἀδελφῶν. ἡνίκα οὖν καταλιποῦσα τὸν οἶκον τοῦ πατρός, ἔρημος ἐπηκολούθησα τῷ Ἡρακλεῖ. ΨΑΥ´ΕΙΝ ΜΑΤΑΙ´ΑΙΣ ΧΕΡΣΙ´Ν. ἐπ' οὐδὲν ἤνυσεν. ἔφθασε γὰρ ὁ Ἡρακλῆς τοξεύσας καὶ ἀνελὼν αὐτόν.

[566. ΜΑΤΑΙ´ΑΙΣ. ἀδίκοις, ἀκολάστοις.]

567.

d) Interponit Brunck. Ηι Α' ΕΧΩ.

e) Brunckius: ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΟΝ. ὃ ἐκ τότε ἀπεθέμην λέβητι, ἐπὶ τῷ etc.

f) ἢ ἐκ τοῦ τόπου Tricl. Brunck.

567. ἘΠΙΣΤΡΈΨΑΣ ΧΕΡΟΙ͂Ν.' εὐτρεπίσας, ἢ στρέψας καὶ κάμψας τὴν νευράν. ἢ εἰς αὐτὸν στραφεὶς καὶ βλέψας. ἯΚΕ ΚΟΜΉΤΗΝ ἸΌΝ. ἢ διὰ τοὺς ὄγκους, ἢ διὰ τὴν πτέρωσιν. τὸ δὲ ΠΝΕΎΜΟΝΑΣ, ἀντὶ ἑνικοῦ. ΔΙΑ'ΡΡΟΙΖΗΣΕΝ. μετὰ ἤχου ὥρμησε.

[568. ΚΟΜΗΤΗΝ. ἐπτερωμένον.]

571. ΤΌΣΟΝ Δ' ὈΝΗΣΗι. ὠφεληθήσῃ, καὶ ὄνησιν λήψῃ ἐκ τῶν ἐμῶν πορθμῶν. ἘΆΝ ΠΎΘΗι. γράφεται ἐὰν πιθῇ.

[ἘΆΝ ΠΎΘΗι. ἐὰν ἀκούσῃς.]

573. ἈΜΦΙΘΡΕΠΤΟΝ τὸ πεπηγός. g) θρέψαι γάρ, τὸ πῆξαι. ἯΙ ΜΕΛΑΓΧΌΛΟΥΣ. ὅπου, ἢ ἐν ᾧ. ΘΡΈΜΜΑ ΛΕΡΝΑΙ'ΑΣ ὝΔΡΑΣ. περιφραστικῶς ἡ ὕδρα. ἜΣΤΑΙ ΦΡΕΝΌΣ ΣΟΙ ΤΟΥ͂ΤΟ ΚΗΛΗΤΗΡΙΟΝ. ἐπιτήδειον πρὸς τὸ παῦσαι καὶ κηλῆσαι, κατὰ παυστήριον h) τῆς φρενὸς τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ πρὸς ἄλλην ἔρωτος. ἢ κατακηλοῦντος τὴν ψυχὴν τοῦ Ἡρακλέους τῷ πρὸς τὴν Δηϊάνειραν ἔρωτι.

580. ἘΓΚΕΚΛΕΙΣΜΈΝΟΝ. τηρούμενον. ΧΙΤΩ͂ΝΑ ΤΌΝΔΕ. τοῦτό φησιν, ὡς κατὰ ἐντολὴν Νέσου, i) καὶ ἄλλα τινὰ συμμίξασα. ΚΑΙ' ΠΕΠΕΙΡΑΝΤΑΙ ΤΆΔΕ. κατείργασται, τετελείωται καὶ ἤνυσται. ΚΑΚΑ'Σ ΔΕ' ΤΌΛΜΑΣ. τὰς

g) τὸ ἀπὸ τοῦ ἰοῦ τῆς ὕδρας πεπηγός Brunck. Sic etiam Tricl., nisi quod τοῦ ἰοῦ omittit.

h) καταπαυστήριον Tricl. Brunck. Paullo post κατακηλοῦν.

i) Scribendum cum Brunckio Νέσσου.

τὰς φαρμακείας. μὴ εἰδείην, φησί, κακοῖς πράγμασιν ἐπιχειρεῖν, ἢ k) δολοφονῆσαι αὐτόν, ἤ τι τοιοῦτον. ἀλλ' ἄχρι τοῦ μεταθεῖναι αὐτοῦ τὴν γνώμην διὰ τοῦ κατασκευάσματος τούτου. εἰ μὴ μάταιόν ἐστι τοῦτο τὸ κατασκεύασμα, προσδοκῶ ταύτην ὑπερβαλέσθαι τῇ πρὸς l) τοῦ Ἡρακλέους εὐνοίᾳ. εἰ δὲ μὴ ἐπιτυγχάνω, παύσομαι τῆς ἐπιχειρήσεως. ΜΕΜΗΧΑ'ΝΗΤΑΙ ΤΟΥ'ΡΓΟΝ. τοῦτο, φησί, τὸ ἔργον μεμηχάνηται, οὐκ ἐπ' ὀλέθρῳ, ἀλλ' ἵνα ταύτην φίλτροις ὑπερβαλώμεθα. 'ΕΙ ΔΕ' ΜΗ', ΠΕΠΑΥ'ΣΟΜΑΙ. εἰ δὲ μὴ ἐνεργήσῃ, m) πεπαύσομαι τῆς ἐπιχειρήσεως.

589. 'ΑΛΛ' Ε'Ι ΤΙΣ 'ΕΣΤΙ' ΠΙ'ΣΤΙΣ. ἀλλ' εἰ πεπίστευκας, ὅτι δρᾷ τι τοῦτο, ἄριστά μοι δοκεῖς βεβουλεῦσθαι.

591. Ο'ΥΤΩΣ 'ΕΧΕΙ Γ' 'Η ΠΙ'ΣΤΙΣ. πιστεύω μὲν ἀληθὲς εἶναι· οὐ μὴν πεπείραμαι.

593. 'ΑΛΛ' Ε'ΙΔΕ'ΝΑΙ ΧΡΗ' ΔΡΩ'ΣΑΝ. δεῖ σε, φησίν, ἐπιχειροῦσαν γνῶναι, ἢ δεῖ σε δρῶσαν ἔχειν τὴν πίστιν, καὶ μὴ μόνον δοκεῖν ἐπίστασθαι. οὔπω γὰρ ἔχεις τὴν γνῶσιν, ἕως οὐ πεπείρασαι. 'ΕΧΟΙΣ 'ΑΝ ΓΝΩ'ΜΑ. γράφεται, ἄγνωμα. n)

[594.

k) οἷον pro ἢ Tricl. Brunck. Post τοιοῦτον addunt ἐργάσασθαι.

l) παρὰ Tricl. Brunck.

m) ἐνεργήσει Brunck.

n) γράφεται καὶ ΓΝΩΣΜΑ. Brunck.

[594. ΓΝΩ͂ΜΑ. ἤτοι νοῦν· καὶ ἔστιν οὐδέτερον, ἀντὶ τοῦ γνωμάτευμα, καὶ νοῦν· καὶ Εὐριπίδης· (Ἡρακλείδαις 408.) πόλλ'· ἐν δὲ πᾶσι γνῶμα ταυτὸν ἐμπρέπει. ἤτοι γνωμάτευμα, νοῦς. T.]

595. ἘΙΣΟ'ΜΕΘΑ. γνωσόμεθα, φησί, τὴν δύναμιν τοῦ σκευάσματος. βλέπω γὰρ τὸν Λίχαν πλησίον πορευσόμενον, o) ὃς ἀποκομίσει τὸν πέπλον τῷ Ἡρακλεῖ. καὶ ἔσται ἡμῖν διὰ τούτου πεῖρα. Ε'Υ ΣΤΕΓΟΙ'ΜΕΘΑ. κρυπτοίμεθα. οἷον, σιωπὴ γένοιτο.

[598. ΠΡΑ'ΣΣΗιΣ. ἀντὶ τοῦ πράσσῃς τι. ΣΚΟ'ΤΩι δέ, ἀντὶ τοῦ λάθρα.]

600. ΤΩ͂ι ΜΑΚΡΩ͂ι ΧΡΟ'ΝΩι. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸ ἐνταῦθα χρόνῳ ἐνδιατρίψαι.

[602. ἩΓΟΡΩ͂. ὡμίλεις.]

603. Ε'ΥΥΦΗ͂ ΠΕ'ΠΛΟΝ. ἰσχνουργῆ. p) οὐκ εὖ δὲ τὸν ἀνδρεῖον χιτῶνα ΠΕ'ΠΛΟΝ φησίν, ἀντὶ λεπτοϋφῆ.

[Ε'ΥΥΦΗ͂. καλοΰφαντον.]

608. ΜΗ'Τ' ἘΦΕ'ΣΤΙΟΝ ΣΕ'ΛΑΣ. ἀντὶ τοῦ, τὸ κατ' οἶκον πῦρ. ἛΡΚΟΣ δὲ ἹΕΡΟ'Ν. ὁ βωμός, ἢ τὸ ἱερόν. ΠΡΙ'Ν ΚΕΙ͂ΝΟΣ. πρὶν αὐτὸς ἐκδυσάμενος q) ἐπὶ τῆς οἰκίας φανερὸς καὶ ὑπ'

o) πορευόμενον Tricl. Brunck.

p) ἰσχνουργῆ, λεπτοϋφῆ Brunck. In sqq. ἀντὶ λεπτοϋφῆ omittit.

q) ἐνδυσάμενος Tricl. Brunck.

ὑπ᾽ ὄψεσι πάντων προελθών. καθ᾽ ἣν μέλλοι ταύρους θύσειν τοῖς θεοῖς εὐχαριστήρια.[r])

[611. ΗΥΓΜΗΝ. ηὐξάμην.]

612. ΠΑΝΔΙ'ΚΩΣ. ἀνενδοιάστως. ΣΤΕΛΕΙ῀Ν ΧΙΤΩ῀ΝΙ ΤΩ῀ιΔΕ. σκεπάσειν, ἐνδύσειν, περιβαλεῖν αὐτὸν τούτῳ τῷ χιτῶνι, ὡς φανῆναι αὐτὸν[s]) σφαγέα τῶν θυμάτων. ΚΑΙΝΟ'Ν, καινοπρεπῆ.

615. ΣΗ῀Μ᾽ ῞Ο ΚΕΙ῀ΝΟΣ Ε'ΥΜΑΘΕ'Σ. σημεῖον κομίσεις, ὅπερ ἐκεῖνος ἐπιγνώσεται, ἐπιθεὶς τὸ ὄμμα τῇ σφραγῖδι. γνοὺς ὅτι παρ᾽ ἐμοῦ εἴη[t]) ἡ σφραγίς. ΣΦΡΑΓΙ'ΔΟΣ ῞ΕΡΚΕΙ. περιφραστικῶς τῇ σφραγίδι. 'ΑΛΛ᾽ ῞ΕΡΠΕ ΚΑΙ' ΦΥ'ΛΑΣΣΕ. οὗτός ἐστιν ὁ προσήκων νόμος τοῖς διακονοῦσιν, ὥστε μηδὲν περαιτέρω δρᾷν τῶν προσταττομένων[u]) αὐτοῖς. ἐμφαίνει δὲ αὐτῷ μὴ ἀποσφραγίσαντα περιεργάζεσθαι τί ἔγκειται. ῞ΕΠΕΙΘ᾽ ῞ΟΠΩΣ ῍ΑΝ 'Η ΧΑ'ΡΙΣ. γνησίως διακονούμενος διπλάζεις τὴν χάριν, καὶ ἴσως φιληθήσῃ παρ᾽ ἑκατέρου.

621.

r) ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὑπ᾽ ὄψεσι πάντων προελθών, δείξῃ αὐτὸν φανερόν, τοῖς θεοῖς ἐμφανῶς σταθείς, καθ᾽ ἣν ἡμέραν μέλλει ταύρους θύειν etc. Brunck. ex Tricl. Quamquam hic legit προέλθῃ καὶ δείξῃ ἑαυτόν.

s) αὐτὸν ΘΥΤΗΡΑ, ἤγουν σφαγέα Brunck.

t) ἐστιν Tricl. Brunck. Paullo inferius σφραγῖδι.

u) προστεταγμένων Tricl. Brunck.

621. ἈΛΛ' ΕἼΠΕΡ ἙΡΜΟΥ͂. κῆρυξ γὰρ ὁ θεός. ΛΌΓΩΝ ΤΕ ΠΊΣΤΙΝ ὯΝ ἜΧΕΙΣ. x) ἔντειλε δέ μοι, φησί, περὶ πραγμάτων ἄλλων μυστικῶν, καὶ λόγους ἀνακοίνωσαί μοι, καὶ φυλάξω. ἘΦΑΡΜΌΣΑΙ. ἐπίθες, φησίν, ἣν θέλεις σφραγίδα.

629. ΠΡΟΣΔΈΓΜΑΤΑ. ὑποδοχάς. λέγει δέ, ὅτι οἶσθα πῶς φιλοφρόνως αὐτὴν προσηκάμην. καὶ τοῦτο δὲ ἐπαγωγὸν πρὸς Ἡρακλέα, εἴ γε τὴν ὑπονοουμένην φιλοφρόνως προσεδέξατο.

630. ὯΣΤΕ ἘΚΠΛΑΓΗ͂ΝΑΙ. ὅτι ἀσμένως αὐτὴν ὑπεδέξω, ὡς θαυμάσαι με, καὶ ἐπὶ τοῦτο y) χαρῆναι.

631. ΔΈΔΟΙΚΑ ΓΆΡ. δέδοικα γάρ, φησί, μὴ πρὸ καιροῦ εἴποις z) τὸν ἐξ ἐμοῦ πόθον, ἕως μάθωμεν, εἰ καὶ αὐτὸς ἡμᾶς ποθεῖ. διὰ δὲ τούτων ἐρεθίζει αὐτὸν πλέον εἰπεῖν. a)

[ΜΕΤΡ. 634. ὮΝΑΎΛΟΧΑ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. εἰσὶ δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο· τὰ δὲ κῶλα τῆς μὲν προτέρας στροφῆς η, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τῆς δὲ δευτέρας θ, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς ὁμοίως τοσαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης στρο-

x) Brunckius ante ἔντειλαι (fic enim legit) exhibet fequentia, ἐπίθες etc, omiffo ἘΦΑΡΜΌΣΑΙ. Ita etiam Tricl.

y) τούτῳ Tricl. Brunck.

z) εἴπῃς Brunck.

a) Addit Brunckius: τὸ δὲ ΠΡΩι, πρωΐ ἐστίν, ἤτοι πρώην. ἔμεινε δὲ τὸ ι ἀνεκφώνητον.

στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ ᾄσματος κορωνίς. T.]

ὮΩ ΝΑΎΛΟΧΑ ΚΑῚ ΠΕΤΡΑΙ͂Α. δοκεῖ τοῦτο παρ' ἱστορίαν εἶναι. Φασὶ γὰρ πρῶτον ἐν Τραχῖνι τῷ Ἡρακλεῖ ἀναδεδόσθαι. ἐνταῦθα δέ, ὡς προϋπαρχόντων αὐτῶν, φησίν, ὦ ναύλοχα. b) ὁ Χορὸς τοὺς περὶ τὴν Οἴτην οἰκοῦντας προσκαλεῖται, ἐπὶ τὸ c) πανηγυρίσαι, διὰ τὴν προσδοκωμένην ἐπιδημίαν τοῦ Ἡρακλέους. ὁ δὲ νοῦς· οἱ τὰ παραθαλάσσια θερμὰ λουτρὰ ἐνοικοῦντες, καὶ οἱ παρὰ τοὺς τραχεῖς καὶ ὀρεινοὺς τόπους τῆς Οἴτης καὶ τὸν Μηλιακὸν κόλπον, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν d) τῆς χρυσοτόξου Ἀρτέμιδος, ἔνθα φησὶν εἶναι τῶν Ἑλλήνων τὰ συνέδρια, ἄρτι ὁ καλλιφωνότατος πάλιν ἥξει αὐλός, καὶ καταλήψεται ἡμῶν τὰς ἀκοάς, ἡδύ τι καὶ μουσικὸν προσπνέων, οὐκ ἐχθράν, οὐδ' ἀπευκτὴν φωνήν, ἀλλὰ θείας μούσης ἀντίλυρον, ὅ ἐστι, φωνῆς γλυκείας. ὮΩ ΝΑΎΛΟΧΑ. παραθαλάττια λουτρά. φησὶ δὲ τὰ Ἡράκλεια, ἅπερ λέγεται αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ e) ἀνεῖναι. ΠΕΤΡΑΙ͂Α δέ, διὰ τὸ ἐν ὄρει τῇ Οἴτῃ κεῖσθαι. ἔνιοι δὲ ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λουτρά. ΚΑῚ ΠΆΓΟΥΣ. πάγοι εἰσὶν οἱ ὑψηλοὶ

b) Brunckius haec, addito δὲ post δοκεῖ et omissis vocibus, ὦ ναύλοχα, inferius exhibet post ἀνεῖναι.

c) τῷ Brunck.

d) ἀκτὴν Tricl. Brunck.

e) ἡ Ἥρα Tricl.

λοὶ τόποι, ἢ οἱ ὀξεῖαι πέτραι καὶ οἱ παρὰ τοὺς τραχεῖς καὶ ὀρεινοὺς τόπους τῆς Οἴτης οἰκοῦντες. f) ΜΗΛΙΊΔΑ ΠΑΡΑ᾽ ΛΙΜΝΑΝ. λίμνην φησὶ τὴν θάλασσαν. Ὅμηρος· (Οδ. Ε. 337.)

Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης.

ὁ δὲ Μηλιακὸς κόλπος παρὰ Τραχῖνί ἐστιν. Εἰς τὸ αὐτό. ΜΗΛΙΊΔΑ ΠΑΡΑ᾽ ΛΙΜΝΑΝ. τὴν Μαγνησίαν, ἔνθα τὸ τῆς Ἀρτέμιδος παραθαλάσσιον ἱερόν, πλησίον Τραχῖνος, ὅπου καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία συνέβη τοῖς Ἕλλησιν ἐν Θερμοπύλαις. ἜΝΘ᾽ ἙΛΛΑΝΩΝ ἈΓΟΡΑΙ. ὅπου συνάγονται οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν, περὶ ἧς Ἀγάθων φησί, Πυλάδην τὸν Στροφίου πρῶτον κριθῆναι ἐν τῇ Φωκίδι, καθαιρόμενον τὸ ἐπὶ Κλυταιμνήστρᾳ μύσος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν σύνοδον Πυλαίαν φησὶ προσαγορεύεσθαι. ἢ ὅτι ὁ τόπος πύλαι g) τῆς Ἑλλάδος. ΧΡΥΣΑΛΑΚΑ᾽ΤΟΥ. ἐν Εὐβοίᾳ τιμᾶται χρυσότοξος Ἄρτεμις. h)

642. ΟΥ̓Κ ἈΝΑΡΣΙΑΝ. ἸΑ᾽ΧΩΝ. οὐκ ἐχθράν, οὐδὲ θρήνων βοήν. ἈΝΤΙΛΥΡΟΝ ΜΟΥΣΑΣ. ἀντίμιμον, ἰσόλυρον, ἀντῳδόν. ἀντὶ τοῦ, μουσικὴν φωνήν· ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους τῆς λύρας φωνήν. ἀφ' οὗ δηλοῦται, ὅτι ὁμοῦ αὐλὸς καὶ λύρα ἀναφωνήσουσιν. ΣΕΥ͂ΤΑΙ. ἐνορμᾶται, ἥξει.

648.

f) καὶ — οἰκοῦντες delevit Brunck.

g) πύλη Brunck.

h) Brunckius haec ante praecedentem notam exhibet.

648. ῞ΟΝ ᾿ΑΠΟ΄ΠΤΟΛΙΝ Ε῎ΙΧΟΜΕΝ. ὃν ἐκτὸς εἴχομεν τῆς πόλεως, εἰς δωδεκάμηνον ἀναμένουσαι. τὸ δὲ ἑξῆς· ὃν ἀπόπτολιν πελάγιον, ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν τῆς πόλεως ἐν τῷ πελάγει. ΠΕΛΑ΄ΓΙΟΝ, ὅτι πολλάκις καὶ διὰ θαλάττης ἔπλεεν, εἴ ποτε εἰς νῆσον [i]) ἀπῄει. ῾Α ΔΕ῾ ῾ΟΙ. ἡ Δηϊάνειρα. ΝΥ῀Ν Δ᾿ ῎ΑΡΗΣ Ο΄ΙΣΤΡΗΘΕΙ΄Σ. μανείς. ὁ περὶ τὴν Οἰχαλίαν πόλεμος, [k]) ἐξέλυσεν ἡμᾶς τῆς ἀνίας, ἣν ἐφ᾿ ἑκάστης ἡμέρας εἴχομεν. εἰς τὸ αὐτό. ΝΥ῀Ν Δ᾿ ῎ΑΡΗΣ. ὁ πρὸς τὸν Εὔρυτον· ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὐθὺς ἐπανῆλθε.

656. ΜΗ῾ ΣΤΑΙ΄Η ΠΟΛΥ΄ΚΩΠΟΝ. μηδαμοῦ ἡ ναῦς, ἀλλαχοῦ ὁρμίσαι, ἕως ἐνταῦθα ἀφίκοιτο, τὴν Εὔβοιαν νῆσον ὑπερβὰς καὶ καταλιπών. καταστρεψάμενος γὰρ τὴν Οἰχαλίαν, ἐκεῖ ἔμεινε θῦσαι τῷ πατρί. ΠΑΝΑ΄ΜΕΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, τὴν σήμερον ἡμέραν ἔλθοι, τῷ πέπλῳ τῆς πειθοῦς θελχθεὶς ἐκ [l]) προφάσεως τοῦ Νέσου κατεσκευασμένῳ. ΠΕΙΘΟΥ῀Σ δὲ ΠΕ΄ΠΛΩι εἶπεν, ὅτι γέγονεν ἐπὶ τὸ μεταπείθειν [m]) καὶ μεταθεῖναι τὴν Ἡρακλέους γνώμην ἐπὶ τὴν Δηϊάνειραν· ἢ πανάμερος,

i) νήσους Tricl. Brunck.

k) Οἰχαλίαν πρὸς τὸν Εὔρυτον πόλεμος᾿. ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὐθὺς ἐπανῆλθε. Tricl. Brunck. Post ἡμᾶς addunt φησί, ac verba εἰς τὸ αὐτὸ — ἐπανῆλθε omittunt.

l) θελχθείς, τῷ ἐκ Brunck.

m) ἐπὶ τῷ καταπεῖσαι Tricl. Brunck.

n) ἡ ΠΑΝΑΜΕΡΟΣ, εὐμενής. Brunck. In sqq. ἔλθοι cum Tricl.

ρος, εὐμενὴς[n]) ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἔλθοις εἰς ἔρωτα τῆς γυναικός, διὰ τὸ τοῦ Νέσσου φάρμακον. ΠΑΓΧΡΙ´ΣΤΩι. λείπει τὸ πέπλῳ[o]) συγκεκραμμένος, καὶ ἁρμοσθεὶς τῇ πειθῷ τοῦ θηρός.

[ΜΕΤΡ. 666. ΓΥΝΑΙ˜ΚΕΣ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ρνη, ὧν τελευταῖος, Τῷ 'μῷ δίδωσι πατρί, τὴν δ' αὐτὴ λάβοι. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

666. ΜΗ' ΠΕΡΑΙΤΕ´ΡΩι. ὑπὲρ τὴν συμφέρουσαν χρείαν, καὶ πλεῖον[p]) τοῦ συμφέροντος.

672. ΜΑ´ΛΙΣΤΑ Γ' ῞ΩΣΤΕ.[q]) ναί, φησί, περὶ τούτου φοβοῦμαι οὕτως, ὥστε μηδέποτε παραινέσαι τινὶ ἀδήλου πράγματος προθυμίαν λαβεῖν, ὅ ἐστιν, ἀδήλῳ πράγματι ἐπιχειρεῖν.

676. ΘΑΥ˜Μ' 'ΑΝΕ´ΛΠΙΣΤΟΝ. θαυμαστόν, καὶ οἷον οὐκ ἄν τις ἐλπίζοι μαθεῖν, καὶ παθεῖν.[r])

[678. Ε'ΥΕΙ´ΡΩι. εὐπλόκῳ.]

681. ΚΑΤ' ῎ΑΚΡΑΣ ΣΠΙ´ΛΑ´ΔΟΣ. σπιλάς, ἡ πέτρα. ὡς οὖν ἐπὶ λίθου θεμένη αὐτό, τοῦτό φησι. κατατήκεται οὖν καὶ ῥεῖ καὶ διαλύεται, ἀπὸ τοῦ λίθου διαῤῥέον. 'ΩΣ Δ' Ε'ΙΔΗ˜ιΣ ΤΟ' ΠΑ˜Ν.

o) ἤτοι τῷ χρισθέντι πέπλῳ, Tricl. Brunck.

p) πλέον Brunck.

q) ΟΥ ΔΗ ΤΙ ΤΩΝ ΣΩΝ. μὴ ἕνεκα ὧν ἀπέσταλκας δωρημάτων τῷ Ἡρακλεῖ ἀθυμεῖς; πρὸς ὁ Δηϊάνειρα, Ναί, φησί etc. Tricl. Brunck. Sed omittit ille verba, πρὸς ὁ Δηϊάνειρα.

r) ἐλπίζοι ΜΑΘΕΙΝ. γράφεται καὶ ΠΑΘΕΙΝ. Brunck.

ΠΑ͂Ν. ὅπως γνῷς ἀκριβῶς ὅλον τὸ πρᾶγμα, εἰς μῆκος ἁπλώσω τὸν λόγον. ἘΓῺ ΓᾺΡ `ΩΝ Ὁ ΘΉΡ ΜΕ. ὧν εἶπέ μοι ὁ Νέσος, ὅτι τὴν πλευρὰν ἤλγει, τῷ βέλει τρωθείς. ΓΛΩΧΙ͂ΝΙ δέ, ἀπὸ μέρους, τῷ βέλει. γλωχὶν γάρ, ἡ ἀκίς, ὃ λέγει ὁ Ὅμηρος ὄγκον. (Ιλ. Δ. 214.) ΠΑΡΗ͂ΚΑ ΘΕΣΜΩ͂Ν ΟΥ̓ΔἘΝ. λείπει ἄπρακτον. ἈΛΛ̓ ἘΣΩΖΌΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ἔσωσα καὶ ἐφύλαξα. διεφύλαξα οὖν ὅσα μοι παρήγγειλεν, ὡσανεὶ δέλτῳ χαλκῇ ἔχουσα ἐγκεχαραγμένα. ΔΥ̓ΣΝΙΠΤΟΝ δέ, ἀντὶ τοῦ δυσαπάλειπτον.

[681. ΨΗ͂, διεφθάρη, ἔκλινεν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ψηνῶν, ἤτοι τῶν κραδῶν.

686. ΘΕΣΜΩ͂Ν. διδαχῶν. ΔΥ̓ΣΝΙΠΤΟΝ. δυσαπόνιπτον.]

687. ΠΡΟ῎ῬΡΗΤΑ. πρὸς ἐμὲ ὑπὸ Νέσου προειρημένα, προμεμελετημένα μοι, ἢ ἀπόρρητα. ΘΈΡΜΗΣ ἌΘΙΚΤΟΝ. ἀπροσπέλαστον πυρὸς καὶ ἡλιακῆς ἀκτῖνος. ἈΡΤΊΧΡΙΣΤΟΝ. παραυτὰ χριόμενον. ΝΥ͂Ν Δ᾽ ὍΤ᾽ ἩΝ ἘΡΓΑΣΤΈΟΝ. νῦν δ᾽ ὅτε ἐνέστη ὁ καιρὸς τοῦ χρίσαι, ἔχρισα μαλλὸν ἐρίου.

693. ΚΤΗΣΊΟΥ ΒΟΤΟΥ͂ ΛΆΧΝΗΝ. ἀπὸ κτητοῦ [s]) προβάτου τὸν μαλλὸν σπάσασα. [t]) κτήνη δὲ τὰ πρόβατα λέγονται καὶ βοτά. ἈΛΑΜΠῈΣ ἩΛΊΟΥ. μὴ καταυγασθέν. ΚΟΊΛΩι ΖΥ-

s) κτησίου Tricl. Brunck.

t) σπάσασα, ἤγουν ἐν οἴκῳ τρεφομένου Tricl. Brunck.

ΖΥΓΑ΄ΣΤΡΩι. ἀντὶ τοῦ, εἰς ξύλινον σορόν, τουτέστι κιβωτόν.

[ΖΥΓΑ΄ΣΤΡΩι. θήκη, κιβωτίῳ.

696. ΦΑ΄ΤΙΝ. φαντασίαν. ΄΄ΑΦΡΑΣΤΟΝ. ἄῤῥητον. ᾽ΑΞΥ΄ΜΒΛΗΤΟΝ. ἣν οὐ δύναταί τις ἄνθρωπος συμβαλεῖν καὶ νοῆσαι.]

697. ΄΄ΑΦΡΑΣΤΟΝ. ἀφανές, ἀνεκδιήγητον. ᾽ΑΞΥ΄ΜΒΛΗΤΟΝ δέ, ἀσυνείκαστον πρὸς τὸ μαθεῖν ἀνθρώπῳ. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπαράβλητον, οἷον οὐκ ἔχον ἄλλῳ παραβληθῆναι, ὥστε πιστεῦσαι καὶ μαθεῖν τὸν ἀκούοντα. ΤΟ᾽ ΓΑ᾽Ρ ΚΑ΄ΤΑΓΜΑ. τὸ γὰρ ἔριον τοῦ προβάτου, μετὰ τὸ χρίσαι τὸν πέπλον, ἔῤῥιψα ὑπὸ u) τόπον καταλαμβανόμενον x) ὑπὸ τοῦ ἡλίου. τὴν γὰρ αὐγὴν ᾽ΑΚΤΙ͂ΝΑ ῾ΗΛΙΩ͂ΤΙΝ εἶπεν. ἢ ΚΑ΄ΤΑΓΜΑ, τὸ αἴγειον μήρυμα. y) ῾ΩΣ Δ᾽ ᾽ΕΘΑ΄ΛΠΕΤΟ. ὡς δὲ ἐθερμάνθη, ὑπέῤῥευσεν, ἀφανῶς λέλυται. ΠΡΙ΄ΟΝΟΣ ᾽ΕΚΒΡΩ΄ΜΑΤΑ. ἐοικὸς πρίσματι ξύλου. θαυμαστῶς δὲ βρώματα πρίονος εἶπε τὰ πρίσματα. τρόπον γάρ τινα ἐσθίων τὸ ξύλον ὁ πρίων, ἐκεῖνο τὸ λεπτὸν ἀποβάλλει.

704. ΠΡΟΠΕΤΕ΄Σ. ἐῤῥιμμένον, καὶ προπεσὸν χαμαί. ᾽ΑΝΑΖΕ΄ΟΥΣΙΝ. ἀνακαχλάζουσι. ΘΡΟΜΒΩ΄ΔΕΙΣ ᾽ΑΦΡΟΙ΄. ἐπηρμένοι. θρόμβος γὰρ ὁ ὄγκος. ἢ περιφερῆ φυσήματα. ΓΛΑΥΚΗ͂Σ

u) εἰς Tricl. Brunck.

x) βαλλόμενον καὶ πυρούμενον Tricl. καταλαμπόμενον Brunck.

y) Arnaldus Lectt. Graec. L. I. c. 2. p. 78. conjicit τοῦ ἐρίου μήρυμα. Hoepfner.

ΚΗ͂Σ ʼΟΠΏΡΑΣ. τοῦ γλεύκους, τοῦ ἀρτίως ἐκπιεσθέντος καὶ νέου. μάλιστα δὲ ὁ νέος οἶνος θερμὸς ὤν, εἰ πέσοι χαμαί, ἀφρίζει. γλαυκὴν δὲ ὀπώραν τὸν νέον οἶνον εἶπε, διὰ τὴν λαμπρότητα.

[705. ΘΡΟΜΒΏΔΕΙΣ ʼΑΦΡΟΊ. πομφόλυγες.]

711. ʽΗΣ ʼΕΘΝΗΣΧʼ ʽΥΠΕΡ. ὑπὲρ ἧς, ὑφʼ ἧς, διʼ ἥν. ΤΟ'Ν ΒΑΛΌΝΤΑ. τὸν τοξεύσαντα. ʽΩΝ ʼΕΓῺ ΜΕΘΎΣΤΕΡΟΝ. ὧν, τῶν εἰρημένων μοι ὑπʼ ἐκείνου, νῦν τὴν γνῶσιν μανθάνω, ὅτε οὐκ ἔτι με ὠφελεῖ. ΟʼΥΚ ʼΕΤʼ ʼΑΡ-ΚΕΙ͂. ὠφελεῖ. ʽΟμηρος· (Ιλ. Β. 393.) Ἄρκιον ἐσεῖται. z) ΕἼ ΤΙ ΜῊ ΨΕΥΣΘΉΣΟΜΑΙ. εἰ μὴ διαμάρτοιμι τῆς γνώμης, ἣν ἔχουσα περὶ αὐτοῦ τυγχάνω.

718. Χʼ ʽΩΣΠΕΡ ἌΝ ΘΊΓΗι. καὶ ὅσα ἂν θίγῃ τοῦ Ἡρακλείου βέλους, εἴτε ἄνθρωπος, εἴτε θηρία, a) ἀπόλλυται. ʼΕΚ ΔῈ ΤΟΥ͂ΔΕ. τοῦ Νέσου. ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ Νέσου.

722. ΚΑΊΤΟΙ ΔΈΔΟΚΤΑΙ. κἀγώ, φησίν, ἀποθανεῖν βουλήσομαι, ἵνα μὴ δόξω πονηρίᾳ ἀνῃρηκέναι τὸν Ἡρακλέα, καὶ b) ἀκουσίῳ γνώμῃ. ΤΑΎΤΗι ΣῪΝ ʼΟΡΓΗ͂ι. τούτῳ τῷ τρόπῳ, τουτέστι διὰ τοῦ πέπλου. ΖΗ͂ιΝ ΓᾺΡ ΚΑΚΩ͂Σ. γυναῖκα κακοδοξοῦσαν οὐ δεῖ ζῆν, ἥτις μὴ θέλει δοκεῖν ἐκ φύσεως εἶναι κακή.

726.

z) ἄρκιον ἐσσεῖται Brunck.

a) θηρίον Tricl. Brunck.

b) ἀλλʼ οὐκ Tricl. ἀλλʼ Brunck.

726. ΤΑΡΒΕΙ͂Ν ΜΕ'Ν ἜΡΓΑ. ἀνάγκη μὲν εὐλαβεῖσθαι τὰ δεινὰ ἔργα. οὐ χρὴ δὲ πρὸ τῆς ἐκβάσεως καὶ c) τῶν συμβησομένων αἱρεῖσθαι τὰ δεινά.

728. ΟΥ̓Κ ἜΣΤΙΝ ἘΝ ΤΟΙ͂Σ. ἐν τοῖς πονηροῖς βουλεύμασιν οὐχ ὑπολείπεται χρηστὴ ἐλπίς, ἥτις παρέχει πεποίθησιν καὶ θάρσος. ἀντὶ τοῦ, δύσελπίς εἰμι.

730. ἈΛΛ' ἈΜΦΙ' ΤΟΙ͂Σ ΣΦΑΛΕΙ͂ΣΙ. τοῖς ἀκουσίως σφαλεῖσιν ἡ ἐπαγομένη ὀργὴ πεπειρμένη ἐστὶ καὶ πραεῖα καὶ συγγνωστή, ἧς σε δίκαιον τυγχάνειν παρὰ τοῦ Ἡρακλέους. ἄκουσα γὰρ ἥμαρτες.

732. ΟΥ̓Χ Ὁ ΤΟΥ͂ ΚΑΚΟΥ͂ ΚΟΙΝΩΝΟ'Σ. ὁ μὴ δυστυχῶν τοιαῦτα ἂν εἴποι.

734. ΣΙΓΑ͂Ν ἊΝ ἉΡΜΟ'ΖΟΙ ΣΕ ΤΟ'Ν ΠΛΕΙ'Ω ΧΡΟ'ΝΟΝ. γράφεται ΛΟ'ΓΟΝ. d) πρέποι σοι λοιπὸν σιωπᾷν, καὶ μηκέτι περὶ τούτου πλείω λέγειν, εἰ μὴ ἄρα τι τῷ σῷ παιδὶ μέλλεις ἐρεῖν παραγιγνομένῳ.

739. ἌΛΛΟΥ ΜΗΤΕ'ΡΑ. αἰσχύνομαι γὰρ ἐπί σοι.

745. ΤΟ' ΓΑ'Ρ ΦΑΝΘΕ'Ν. τὸ ἅπαξ πραχθέν, καὶ ἐπὶ πέρας ἐλθόν, πῶς ἄν τις μὴ γενέσθαι ποιήσειε; Πίνδαρος· (Ὀλ. Β. 29.) Τῶν δὲ πεπραγμένων, ἀποίητον οὐδ' ἂν χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.

c) καὶ omittunt Tricl. et Brunck.

d) Addit Brunck. ὁ δὲ νοῦς· et pro πρέποι habet πρέπει.

741. ΣΤΥΓΟΥ'ΜΕΝΟΝ. λυπηρὸν καὶ μίσους ἄξιον. [e])

748. ΆΖΗΛΟΝ. φαῦλον, ὃ οὐδεὶς [f]) ζηλώσειεν.

749. ΑΥΤΟ'Σ ΒΑΡΕΙ͂ΑΝ ΞΥΜΦΟΡΑ'Ν. τὰ μὲν ἑώρακα πάσχοντος· τὰ δὲ ἀνοιμώζοντος ἤκουσα κατὰ τὴν γλῶσσαν. [g])

751. ΠΟΥ͂ Δ' ἘΜΠΕΛΑ'ΖΕΙΣ. προςπελάζεις. ΠΑΡΙ'ΣΤΑΣΑΙ. πλησίον γέγονας.

753. ὍΘ' ἘΊΡΠΕ. καινοπρεπὴς ἡ Φράσις. ἦλθεν εἰς τὴν Εὔβοιαν, ἧς ἀκρωτήριόν ἐστι τὸ Κήναιον. ΤΕΜΕΝΙ'ΑΝ ΤΕ ΦΥΛΛΑ'ΔΑ. τὸν ἀπὸ τῶν τεμενῶν [h]) στέφανον, ἢ τέμενος πολύφυλλον.

762. ὩΣ ΣΥ' ΠΡΟΥΞΕΦΙ'ΕΣΟ. ὡς σὺ ἐνετείλω.

766. ΔΕΙ'ΛΑΙΟΣ ἽΛΕΩι ΦΡΕΝΙ'. ὁ Ἡρακλῆς ἱλαρᾷ τῇ Φρενὶ κατηύξατό σοι, χαίρων ἐπὶ τῷ πέπλῳ. ὍΠΩΣ ΔΕ' ΣΕΜΝΩ͂Ν ὈΡΓΙ'ΩΝ. ὅτε δὲ ἀπὸ τῶν θυμάτων καὶ τῶν ξύλων ἡ Φλὸξ ἀνεκαίετο, τότε ἱδρὼς ἀνῄει περὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ. ΦΛΟ'Ξ ΑἹΜΑΤΗΡΑ'. αἱματηρά, ὅτι ἐκ

e) Transpofita haec funt a Brunckio.

f) οὐδεὶς ἂν Brunck.

g) Brunckius infuper dat cum Triclinio: ὃ ἐστι, κατὰ στόμα αὐτοῦ ἱστάμενος, καὶ οὐ πόῤῥω, τούτεστιν, ἔμπροσθεν αὐτοῦ. ὅμοιον τῷ, κατὰ στόμα αὐτοῦ (Tricl. αὐτῷ) ἀπήντησε.

h) τοῦ τεμένους Tricl. Brunck.

ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἱερείων συνίσταται. [i]) Κ'ΑΠΟ' ΠΙΕΙ'ΡΑΣ ΔΡΥΟ'Σ. ἀπὸ λιπαροῦ ξύλου. δρῦν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον.

771. ΠΛΕΥΡΑΙ͂ΣΙΝ 'ΑΡΤΙ'ΚΟΛΛΟΣ. ὡς ὑπὸ τέκτονος καλῶς συγκεκολλημένος. τὸ δ' ἑξῆς· καὶ προςκολλητὸς ὁ χιτὼν κατὰ πᾶν μέρος, ὡς ἂν ξύλῳ νεαρὰ κόλλη [k]) ὑπὸ τέκτονος προςχρισθεῖσα.[l]) 'ΟΔΑΓΜΟ'Σ 'ΑΝΤΙ'ΣΠΑΣΤΟΣ. κνησμός. δήξασθαι [m]) γάρ, τὸ κνήσασθαι. ἀντίσπαστος δέ, ἴσος [n]) σπασμῷ, ἢ μετὰ σπασμοῦ.[o])

[ΑΝΤΙ'ΣΠΑΣΤΟΣ. ἀποσπῶν ἀπ' ἐκείνου τὰς σάρκας.]

774. 'ΕΧΘΡΑ͂Σ 'ΕΧΙ'ΔΝΗΣ. Τυφῶνος μὲν [p]) γὰρ καὶ ἐχίδνης ὕδρα. 'ΙΟ'Σ 'ΩΣ 'ΕΔΑΙ'ΝΥΤΟ. ὡς κατήσθιεν αὐτὸν ὁ ἰός.

778. ΤΟ' ΣΟ'Ν ΜΟ'ΝΗΣ ΔΩ'ΡΗΜ' ἜΛΕΓΞΕΝ. εἶπεν ὅτι σὺ αὐτῷ προςήγαγες τὸν πέπλον. ὡς ἀπέσταλται [q]) ὑπὸ σοῦ· οἷον, οὐδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ πανουργήσας.

782.

i) συνίστατο Tricl. Brunck.

k) κόλλα Tricl. Brunck.

l) προκείη χρισθεῖσα Tricl. Brunck.

m) Heathius mavult: ὀδάξεσθαι. Moer. Attic. ὀδαγμός, ὀδάξασθαι Ἀττικῶς, κνησμός, κνήσασθαι Ἑλληνικῶς. Hoepfner. Triclin. ὀδήξασθαι exhibet.

n) ἴσος Tricl. Brunck.

o) Tricl. et Brunck. addunt: γίνεται δὲ ὁ ψόφος ἀπὸ σπασμοῦ.

p) μὲν omittit Brunck. In ſqq. ἡ ὕδρα.

q) ὥσπερ ἦν ἀπεσταλμένον Tricl. ὥσπερ ἀπέσταλτο Brunck.

782. ΜΑ'ΡΨΑΣ ΠΟΔΟ'Σ ΝΙΝ. δραξάμενος τοῦ ποδὸς τοῦ Λίχα κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἔνθα δεσμεῖται τὸ ἄρθρον. λέγει δὲ τὸ περὶ τὸν ἀστράγαλον μέρος, ᾧ εἰώθαμεν δεσμεῖν τὸ ὑπόδημα, ἤ τι τοιοῦτον. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν λύγων. εὐέλικτον γὰρ τὸ Φυτόν, νέον ὄν. Ὅμηρος· (Ιλ. Λ. 105.) Δίδη μόσχοισι λύγοισιν. 'ΑΜΦΙ'ΚΛΥΣΤΟΝ. τὴν ἐκ τοῦ πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζομένην. Ἧι ΛΥΓΙ'ΖΕΤΑΙ. ἁρμόζεται, κάμπτεται, συστρέφεται, ὅπου ἐστιν ὁ δεσμὸς τῶν νεύρων, ἔνθα ὑποδεσμούμεθα. [r])

784. ΚΟ'ΜΗΣ ΔΕ' ΛΕΥΚΟ'Ν ΜΥΕΛΟ'Ν. διὰ δὲ τῆς κόμης τὸν ἐγκέφαλον ἐκραίνει, κατὰ μέρος [s]) τῆς κεφαλῆς διασχισθείσης, ὅτι διαιρεθείσης τῆς κεφαλῆς, διὰ τῆς κόμης ἀνεπέμπετο ὁ ἐγκέφαλος σὺν τῷ αἵματι.

786. 'ΑΝΕΥΦΩ'ΝΗΣΕ. κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τοῦ ἐστέναξε. ΤΟΥ͂ ΜΕ'Ν ΝΟΣΟΥ͂ΝΤΟΣ. τοῦ Ἡρακλέους νοσοῦντος, τοῦ δὲ Λίχου ἤδη ἀνυσθέντος, ὅ ἐστι πεφονευμένου.

['ΑΠΑΣ Δ' 'ΑΝΕΥ ΦΩΝΗ͂Σ 'ΕΝ 'ΟΙΜΩΓΗ͂ι. ἤγουν σιωπῶν ἐθρήνει καὶ ἐστενάζει, φοβούμενος τὸν Ἡρακλέα.]

789. 'ΕΣΠΑ͂ΤΟ ΓΑ'Ρ. σπασμῷ γὰρ εἴληπτο, κείμενος ἐπὶ τῆς γῆς. ΛΟΚΡΩ͂Ν 'ΟΡΕΙΟΙ ΠΡΩ͂ΝΕΣ. Ὅμηρος· (Ιλ. Β. 527.)

Λο·

r) ΛΥΓΙΖΕΤΑΙ — ὑποδεσμούμεθα Brunck. in antecedd. collocat poſt τοιοῦτον.

s) κατὰ τὸ μέσον Tricl. Brunck.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέραν ἱερῆς Εὐβοίης.

792. ἘΠΕΙ' Δ' ἈΠΕΙ'ΠΕΝ. ἀπέκαμεν, ἀπηγόρευσεν ἑαυτόν, ὑπερεκέκμηκε πρὸς τὰς ὀδύνας, ἐπὶ γῆς κυλιόμενος. ἘΝΔΑΤΟΥ'ΜΕΝΟΣ. σφοδρῶς λοιδορούμενος. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ σφοδρῶς ἐσθίειν. λοιδορῶν, μεμφόμενος, κατὰ μέρος τῶν λεγομένων ἀνακαλῶν. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ μερίσασθαι. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δαινυμένων. t) Ἄλλως· ἘΝΔΑΤΟΥ'ΜΕΝΟΣ. νῦν σφόδρα κακῶς λέγων, δυςφημῶν, συνεχῶς μεμφόμενος, ἐπαρώμενος. ἔνιοι δὲ γράφουσιν ἘΜΜΑΤΤΟΥ'ΜΕΝΟΣ, ἀντὶ τοῦ μασσώμενος. ΚΑΤΑΚΤΗ'ΣΑΙΤΟ. πλεονάζει ἡ κατά, ἀντὶ τοῦ ἔσχε.

[797. Ὅτε, φησίν, ἀπεῖπε καὶ ἐπαύσατο κυλιόμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν διὰ τῆς κεχυμένης τοῖς ὄμμασι λιγνύος, εἶδέ με δακρυῤῥοοῦντα. λιγνὺν δέ, τὴν περικεχυμένην τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ἀχλὺν λέγει ἀπὸ τῆς νόσου. ΠΡΟΣΕ'ΔΡΟΥ. ἐπιπολαζούσης.]

797. ΤΟ'Τ' ἘΚ ΠΡΟΣΕ'ΔΡΟΥ. ὅτε ἀπέκαμε κυλιόμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν διὰ τῆς κεχυμένης τοῦ σώματος λιγνύος, εἶδέ με δακρυῤῥοοῦντα. ΛΙΓΝΥ'ΟΣ δέ, τῆς παρακειμένης καὶ περικεχυμένης αὐτὸν φλογώδους νόσου.

802.

t) λοιδορῶν, μεμφόμενος, κατὰ μέρος κακῶς λέγων. ἐνδατεῖσθαι — δαινυμένων. Haec apud Brunck. ſupra leguntur poſt λοιδορούμενος.

802. ἈΛΛ' ἊΡΟΝ. προστακτικῶς. ἘΙ Δ' ΟἿΚΤΟΝ ἼΣΧΕΙΣ. ἐνήσχυται[u]) γὰρ αὐτοῦ θανεῖν, μὴ ἐγγελασθῇ ὑπὸ τῶν Οἰχαλίων.

808. ΒΡΥΧΏΜΕΝΟΝ. ἀνοιμώζοντα μεγάλως ἐκ τῶν σπασμῶν.

811. ΠΟΙΝΙΜΟΣ ΔΙΚΗ. ἡ τιμωρός, ἡ ποινὴν ἀπαιτοῦσα.

813. ΘΈΜΙΣ Δ' ἘΠΕΊ ΜΟΙ ΤΗ'Ν ΘΈΜΙΝ. θέμις δέ ἐστιν ἡμᾶς καταρᾶσθαί σοι, ἐπεὶ σὺ προτέρα τὴν θέμιν ἀπέῤῥιψας καὶ παρεῖδες. ἐὰν δὲ προὔλαβες, ἀντὶ τοῦ φθάσασα τὴν θέμιν καὶ οὐκ ἐξεδέξω, ἕως τι κατὰ τὸ δίκαιον πράξῃς. [x]) γράφεται καὶ ΠΡΟὙΒΑΛΕΣ.[y])

816. ΤΙ' ΣΙΓ' ἈΦΕΡΠΕΙΣ. σῖγα, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ σιωπηλῶς. τουτέστι, διὰ τί οὐδὲν ἀποκρίνῃ πρὸς τὸν Ὕλλον; ΞΥΝΗΓΟΡΕΙ͂Σ. συνᾴδεις.

818. ΟΥ῏ΡΟΣ ὈΦΘΑΛΜΩ͂Ν ἘΜΩ͂Ν. εἴθε οὖρος καλὸς ἐπιπνεύσοι αὐτῇ ἐπιούσῃ[z]), ἵνα μηκέτι αὐτὴν ἴδοιμι. τροπικῶς δὲ ΟΥ῏ΡΟΣ, ὡς ἐπὶ νεώς, ἀντὶ τοῦ οὐριοδρομείτω. ὌΓΚΟΝ ΓΆΡ ἊΛ-

u) αἰσχύνεται Tricl. Brunck. In fqq. hic Οἰχαλιέων.

x) παρεῖδες, καὶ οὐκ ἐδέξω, ἕως τι κατὰ τὸ δίκαιον πράξειας. ΠΡΟΥΛΑΒΕΣ. ἀντὶ τοῦ φθάσασα οὐκ ἐξεδέξω. Brunck. et partim Triclin.

y) Supervacaneum effe hoc putat H. Stephanus, quum ad hanc lectionem (προὔβαλες) pertineant, eamque exponant praecedentia, ἀπέῤῥιψας καὶ παρεῖδες.

z) ἀπιούσῃ Tricl. Brunck.

ἌΛΛΩΣ ὈΝΟ´ΜΑΤΟΣ. τί γὰρ μάτην ἐπαιρόμεθα τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι, οὐδὲν ἄξιον αὐτῆς διαπραξαμένης, ὧν ἡ Φύσις καὶ ὁ θεσμὸς ἀπήτει. ΤΡΕ´ΦΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ ἔχειν.

[ΜΕΤΡ. 824. ἼΔ' ΟἿΟΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο· τῆς μὲν πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ι, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τῆς δὲ δευτέρας ια, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος· ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ᾄσματος κορωνίς. Τ.]

824. ἼΔ' ΟἿΟΝ ὮΩ ΠΑΙ͂ΔΕΣ. ὁ Χορὸς πρὸς ἀλλήλας διαλέγεται [a]) περὶ τοῦ δεδομένου μαντείου τῷ Ἡρακλεῖ ἐν τῇ Δωδώνῃ, ὅτι νῦν ἀπέβη. Τὸ δὲ ΟἿΟΝ, ἀντὶ τοῦ οἵως. οἷον [b]), ὁρᾶτε, ὦ φίλαι, οἵως ἡμῖν ἀθρόως συνέπεσε, καὶ εἰς οἷον κακὸν ἀπέβη τὸ ἔπος ἐκ τῆς μαντείας πάλαι χρησθέν. ΠΡΟΣΕ´ΜΙΞΕ δέ, ἀντὶ τοῦ, προσεῤῥάγη ὀξέως. ΤΑ͂Σ ΠΑΛΑΙΦΑ´ΤΟΥ ΠΡΟΝΟΙ´ΑΣ. γράφεται ΠΑΛΑΙΦΟΙ´ΒΟΥ, ἵν' ᾖ, τῆς πάλαι μαντευσαμένης. Φοιβᾶσθαι γάρ, τὸ μαντεύεσθαι. ὍΤ' ἜΛΑΚΕΝ. ὅπερ ἐφθέγξατο, ἐπειδὰν ἐνιαυτὸς παρέλθοι [c]), τότε διαδοχὴν γενέσθαι τῶν πόνων τῷ Ἡρακλεῖ, τῷ Διὸς παιδί. ἈΝΑΔΟΧΑ´Ν

a) αἱ τοῦ Χοροῦ — διαλέγονται Brunck. cum Triclinio, qui tamen εἰσὶ διαλεγόμεναι exhibet.

b) οὕτως· Brunck.

c) παρέλθῃ Tricl. Brunck.

ΧΑ'Ν δέ, ἀνάπαυσιν, ἀνακωχήν, ἀναδοχήν [d]). 'ΑΥΤΟ'ΠΑΙΔΙ. γνησίῳ παιδί. ΤΕΛΕΟ'-ΜΕΝΟΣ 'ΕΚΦΕ'ΡΟΙ. ὁ ἐνιαυτός, ὁ τέλειον ἔχων τὸν δωδεκάμηνον. καὶ "ΑΡΟΤΟΣ, ὁ ἐνιαυτός, ἀπὸ τοῦ ἅπαξ κατ' ἐνιαυτὸν ἀροῦν. ΚΑΙ' ΤΑ'Δ' 'ΟΡΘΩ~Σ. ταῦτα δὲ τὰ χρησθέντα ἀσφαλῶς νῦν ἡμῖν ἀποβαίνει. τροπικῶς δὲ ΚΑΤΟΥΡΙ'-ΖΕΙ. ὥσπερ οὐρίῳ πνεύματι προςορμίζει ἡμῖν κατ' ὀρθὸν ἀνυόμενα. ΚΑΤΟΥΡΙ'ΖΕΙ. προςπνεῖ. ΠΩ~Σ ΓΑ'Ρ "ΑΝ 'Ο ΜΗ' ΛΕΥ'ΣΣΩΝ. πῶς γὰρ ὁ μηκέτι ὁρῶν τὸ φῶς παρὰ Εὐρυσθέως κελεύοιτο;

834. Ε'Ι ΓΑ'Ρ ΣΦΕ ΚΕΝΤΑΥ'ΡΟΥ. εἰ γὰρ αὐτόν, τὸν Ἡρακλέα, τὸ αἷμα τὸ θανάσιμον τοῦ Κενταύρου περιέχει, πλευρᾷ προστακέντος ἰοῦ, [e]) πῶς ἂν ἕτερον ἥλιον ἢ τανῦν ἴδοι; ΧΡΙ'ΕΙ ΔΟ-ΛΟΠΟΙΟ'Σ. χρίει δὲ τὸ ἱμάτιον τῷ αἵματι ἡ ἀνάγκη τῆς Δηϊανείρας, ἡ μετὰ δόλου τεχνησαμένη. [f]) ἠνάγκασται γὰρ ὑπὸ ζήλου τεχνήσασθαι. [g]) "ΟΝ ΤΕ'-ΚΕΤΟ ΘΑ'ΝΑΤΟΣ. τοῦτον τὸν ἰὸν ἐγέννησεν ὁ αἰόλος δράκων, μᾶλλον δὲ ὁ θάνατος. ΠΡΟΣΤΕ-ΤΑΚΩ'Σ ΦΑ'ΣΜΑΤΙ. προςκεκολλημένος τῷ ἰῷ τῆς ὕδρας. τοῦτο δὲ καθ' ἑαυτό. αἰτιατικὴν γὰρ ἐπιφέρει. Ἄλλως. προςκεκολλημένος τῷ ἰῷ, ἢ τῷ ὀλεθρίῳ, παρὰ τὸ πεφοινῦσθαι τῷ φάσματι. τουτέστι, τῷ ἱμα-

d) ἄνεσιν Brunck.

e) τῇ πλευρᾷ προστακέντος τοῦ ἰοῦ Tricl. Brunck.

f) τῆς — τεχνησαμένης Brunck., ut partim Triclin.

g) τεχνάσασθαι Tricl. Brunck.

ἱματίῳ τῷ κεχρισμένῳ τῷ φαρμάκῳ τῆς ὕδρας, τουτέστι τῇ χολῇ.[h] ΜΕΛΑΓΧΑΙΤΑ Τ' ΑΜΙΓΑ. τοῦ δασυτρίχου. καὶ ἅμα τῷ φάσματι τῆς ὕδρας, καὶ τὰ κέντρα τοῦ Νέσου αἰκίζει αὐτόν. δῆλον δέ, ὅτι φόνια τὰ κέντρα τοῦ Νέσου. λέγει δὲ[i] τὸ αἷμα αὐτοῦ τὸ συμμεμιγμένον τῇ χολῇ τῆς ὕδρας. ΦΟΙΝΙΑ ΔΟΛΟΜΥΘΑ. ὅτι τοῖς δολίοις τοῦ Νέσου λόγοις ἀπατηθεῖσα τετόλμηκεν. Ἄλλως. ΦΟΙΝΙΑ ΔΟΛΟΜΥΘΑ. τὰ δόλια φάρμακα.[k] καὶ γὰρ ἕτερά τινα ἐκέλευσεν αὐτῇ συμμίξαι τῷ αἵματι, ὡς ὀπίσω εἶπεν. ἘΠΙΖΕΣΑΝΤΑ. ἐπιχυθέντα, ἀνακαχλάσαντα ἀπὸ τῆς θέρμης τοῦ πυρός.

844. ὯΝ ἍΔ' Ἁ ΤΛΑΜΩΝ. ὧν τὴν βλάβην[l] ὁρῶσα ἡ Δηϊάνειρα τοῖς οἴκοις συμβᾶσαν, αὐτὴν μὲν ἐξ ἀρχῆς αὐτὴ οὐ συνεῖδεν, ἐκ κατασκευῆς δὲ τῆς Νέσου καὶ τῆς τούτου φωνῆς γενομένην, ὡς δῆθεν ἐπὶ τὸ[m] διαλλάττειν αὐτῇ τὸν Ἡρακλέα, λίαν ὀδύρεται καὶ στένει. Ἄλλως. ὯΝ ἍΔ' Ἁ ΤΛΑΜΩΝ. τῶν νεωστὶ δρωμένων, καὶ εἰς τὴν ἀμέλλητον βλάβην συμβάντων τοῖς οἰ-

h) προσκεκολλημένος τῷ φάσματι, τουτέστι τῷ ἱματίῳ τῷ κεχρισμένῳ τῷ φαρμάκῳ, ἤγουν τῇ χολῇ τῆς ὕδρας, τῷ ἰῷ. ΔΕΙΝΟΤΑΤΩι. ἤγουν ὀλεθρίῳ, παρὰ τὸ πεφονεῦσθαι. Brunck.

i) τοῦ Νέσσου εἰσί. λέγει δὲ Tricl. τοῦ Νέσσου λέγει, Brunck.

k) φάρμακα τὰ συμμεμιγμένα. Brunck.

l) βλάβην μεγάλην Tricl. Brunck.

m) τῷ Brunck.

οἴκοις, ἡ Δηϊάνειρα τὰ κακὰ μὲν ἐξ ἀρχῆς αὐτη [n]) οὐ συνεῖδεν, ἐπὶ τὸ διαλλάττειν [o]) τὸν Ἡρακλέα. ἌΟΚΝΟΝ δέ, τὴν οἰκίαν [p]) καὶ ἀμέλλητον· ἢ πολύοκνον, ὅ ἐστι πολύφοβον· κατ᾽ ἐπίτασιν δὲ τὸ α. ΝΕ´ΟΝ ἈΙΣΣΟ´ΝΤΩΝ. νεωστὶ προςβαλλόντων. ΟὙΤΙ ΠΡΟΣΕ´ΒΑΛΕΝ. οὐ συνῆκεν ἀπὸ τοῦ Νέσου. ΤΑ´Δ᾽ ἘΠ᾽ ἈΛΛΟΘΡΟ´ΟΥ. ἀλλοφώνου. ἀπὸ τῆς Νέσου φωνῆς γέγονεν ἡ καθ᾽ Ἡρακλέους συμφορά. ἢ τῆς ἄλλα εἰπούσης, ἢ [q]) τὰ ἀληθῆ. ἢ ἀλλοφώνου, ὡς ἠλλαγμένην τοῦ Νέσου φωνὴν ἔχοντος. ὈΛΕΘΡΙ´ΑΙΣ ΞΥΝΑΛΛΑΓΑῖΣ. ἢ ὀλεθρίαις καὶ ἐπιβλαβέσι φιλίαις. ἢ ἐπεὶ ἀντὶ τοῦ ἰδίου θανάτου ὁ Νέσος ἀντήλλαξεν αὐτῇ τὸ αἷμα. ἢ ὅτι ὁ μὲν Νέσος εἶπεν αὐτῇ πόθου καὶ διαλλαγῆς ἐργαστήριον εἶναι τὸ φάρμακον· γέγονε δὲ ὄλεθρος Ἡρακλέους. ἯΙ ΠΟΥ ὈΛΟΑ᾽ ΣΤΕ´ΝΕΙ. ὄντως δὴ ἡ ἀθλία καταστάζει καὶ διαβρέχει πολλῶν δακρύων ἀφρόν. ἐμφατικὸν δὲ τὸ ἄχνα [r]) διὰ τὸ πλῆθος. ΧΛΩΡΑ´Ν οὖν ἌΧΝΑΝ, τὸν νεαρὸν ἀφρόν. ἯΙ ΠΟΥ ἈΔΙΝΩ͂Ν. ἀθρόων, ἢ πολυθρηνήτων. ΔΑΚΡΥ´ΩΝ ἌΧΝΑΝ. περιφραστικῶς τὰ δάκρυα. Ἁ Δ᾽ ἘΡΧΟΜΕ´ΝΑ ΜΟῖΡΑ.

n) αὐτῇ Brunck.

o) οὕτως οἰομένη διαλλάξειν Brunck.

p) ὀξεῖαν Brunck. Heathius vult ὠκεῖαν.

q) Pro ἢ Tricl. et Brunck. καὶ μή.

r) ΑΧΝΑΝ Brunck.

ΜΟΙ͂ΡΑ. ἡ προσδοκωμένη κακομοιρία τοῦ Ἡρακλέους ἐμφένει [s]) μεγάλην ἑτέραν ἄτην. προσδοκῶσι δέ, ὅτι, ἀπολλυμένου Ἡρακλέους, αὐτόχειρ ἑαυτῆς γενήσεται. ἉΔ᾽ ἘΧΟΜΈΝΑ ΜΟΙ͂ΡΑ ΠΡΟΦΑΊΝΕΙ ΔΟΛΊΑΝ. δόλῳ γὰρ αὐτὴν καὶ λάθρα ἀναιρήσει.

855. ἜΡΡΩΓΕ ΠΑΓᾺ ΔΑΚΡΥ͂ΩΝ. ἀντὶ τοῦ, πάρεστιν ἡμῖν δακρύειν, ὡς ἀπὸ πηγῆς κρουνηδόν. ἐκτέταται γὰρ τὸ κακόν, καὶ πανταχοῦ διαβήσεται ἡ κατὰ τὸν Ἡρακλέα συμφορά. ἈΠΈΜΟΛΕ ΠΆΘΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἀπομόλοι. οἷον οὐδέποτε ἀπὸ τῶν πολεμίων γένοιτο. ἮΩ ΠΌΠΟΙ. φεῦ, φεῦ, κακὴ φήμη [t]) γέγονε τῷ Ἡρακλεῖ, οἷον οὐδέποτε πολεμίοις ἀνοίκτιστον σιωπηθήσεται. τὸ γὰρ ΟὔΠΩ ἀντὶ τοῦ, οὐχί. ἢ οὕτως· οἷον κακὴ φήμη οὐδέποτε ὑπὸ [u]) τῶν ἐχθρῶν συνέβη τῷ Ἡρακλεῖ, τοῦτο ἀπὸ τῶν ἰδίων αὐτῷ γεγένηται. ἸῺ ΚΕΛΑΙΝᾺ ΛΌΓΧΑ. κελαινὴν εἶπε τὴν λόγχην, διὰ τὸν ἐξ αὐτῆς ἀποτελούμενον θάνατον· μέλας δὲ ὁ θάνατος. δυσφορεῖ δὲ ἐπὶ τῷ αἰχμάλωτον εἰλῆφθαι τὴν Ἰόλην. διὰ γὰρ ταύτην ἡ συμφορά. ΛΌΓΧΑ δὲ ΔΟΡΌΣ, περιφραστικῶς ἡ λόγχη. ΠΡΟΜΑ͂ΧΟΥ δέ, τοῦ προβεβλημένου. τὸ δὲ ΛΌΓΧΑ πρὸς τὸ αἷμα. [x]) ὁ δὲ λόγος· ὦ θα-

s) ἐμφαίνει Tricl. Brunck.

t) κακόν, φησί, Brunck. Sic etiam inferius.

u) παρὰ Brunck.

x) τὸ ΑΙΧΜΑ. Brunck.

θανατοποιὲ λόγχη, ἥτις τότε ἀνελοῦσα τὸν Εὔρυτον, ἐνταῦθα τὴν Ἰόλην ἤγαγες ἐκ τῆς ὑψηλῆς Οἰχαλίας, ὡς εἴθε μήποτε. τουτέστι, φεῦ τῆς λόγχης ἐκείνης, ἐν ᾗ ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν ὁ Ἡρακλῆς, ἵνα ἐνέγκῃ y) τὴν Ἰόλην. διὰ γὰρ ταύτην ἡ συμφορὰ ἐγένετο. τὸ δὲ ἄρθρον τῇ λόγχῃ z) συναπτέον. ἥτις λόγχη. ΠΡΟΜΑ'ΧΟΥ ΔΟΡΟ'Σ. τὸ ΠΡΟΜΑ'ΧΟΥ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ληπτέον, οἷον, τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου. τὸ ΝΥ'ΜΦΑΝ δὲ συναπτέον τῷ ΤΑ'ΝΔΕ. — Ἃ ΤΟ'ΤΕ ΘΟΑ'Ν ΝΥ'ΜΦΑΝ. ἀντὶ τοῦ θοῶς. τινὲς δέ, τὴν ταχέως νυμφευθεῖσαν. ἈΠ' ΑἸΠΕΙΝΑ͂Σ. ἀπὸ τῆς ἐν ὕψει κειμένης. ΑἸΧΜΑ͂Ι. νόμῳ πολέμου. Ἁ Δ' ἈΜΦΙ'ΠΟΛΟΣ ΚΥ'ΠΡΙΣ. ἡ ὑπηρετησαμένη τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν ἔρωτα. ὁ νοῦς· ἡ δὲ Κύπρις ἦν ἄρα φανερῶς ἡ πάντων τούτων ἐργάτις, εἰς ἔρωτα Ἰόλης βαλοῦσα τὸν Ἡρακλέα. ΠΡΑ'ΚΤΩΡ. πρακτική.

[ΜΕΤΡ. 866. ΠΟ'ΤΕΡΟΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ϛ, καὶ κώλων δύο μεταξὺ κειμένων μονομέτρων καταληκτικῶν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

866. ΠΟ'ΤΕΡΟΝ ἘΓΩ' ΜΑ'ΤΑΙΟΣ. ὁ χορὸς τῆς τροφοῦ ἀκούων θρηνούσης ἐπὶ τῇ ἀναιρέσει τῆς Δηϊανείρας, φησὶ τοῦτο· ἄρα ἀναίσθητός εἰμι; κατακούω θρήνου τινός. ΔΥΣΤΥΧΗ͂ΚΩ-

y) ἐνέγκοι Brunck.

z) ἄρθρον Α τῷ ΛΟΓΧΑ Brunck.

ΚΩΚΥΤΟ'Ν Ε"ΙΣΩ. [a]) ἔοικέ τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος. ΞΥ'ΝΕΣ ΔΕ'. ἀλλήλαις παρακελεύονται αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ. Ο'ΥΚ "ΑΣΗΜΟΝ 'ΑΛΛΑ' ΔΥΣΤΥΧΗ͂. οὐ μικρόν, ἀλλὰ μέγα καὶ ἐξάκουστον. τοῦτο δὲ [b]) ὡς ἠσθημένη μείζονος βοῆς. "Αλλως. ΞΥ'ΝΕΣ ΔΕ'. ἀντὶ τοῦ, τῆσδε ἄκουσον. παρὰ τὸ ἔθος γὰρ κατεστυγνακυῖα πρόσεισι. [c])

[ΜΕΤΡ. 874. ῏Ω ΠΑΙ͂ΔΕΣ. κατὰ περικοπὴν ἕτεροι στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι η. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

875. ΤΟ' ΠΟ'ΜΠΙΜΟΝ. τὸ πεμφθέν. λέγει δὲ τὸν χιτῶνα.

877. ΒΕ'ΒΗΚΕ ΔΗΙ'Α'ΝΕΙΡΑ. εἰς Ἀΐδου. [d]) οὐ τοῖς ποσὶ βεβηκυῖα. τὸ γὰρ σῶμα οὐκ ἄπεισιν εἰς Ἀΐδου.

879. Ο'Υ ΔΗ' ΠΟΘ' 'ΩΣ ΘΑΝΟΥ͂ΣΑ. κατ' ἐρώτησιν. οὐχὶ ὡς θανοῦσα. βέβηκε δέ, [e]) ἐπεὶ καὶ ζῶντά ἐστί που πορευθῆναι.

[ΜΕΤΡ. 882. ΣΧΕΤΛΙΩ'ΤΑΤΑ. κατὰ περικοπὴν αὖθις κῶλα ἀμοιβαῖα ιζ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. μεταξὺ τούτων εἰσὶ καὶ δύο ἴαμβοι τρίμετροι. Τ.]

882.

a) ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΝΙΖΕΙ Brunck. Prius autem exhibet interpretationem verborum ΟΥΚ ΑΣΗΜΟΝ.

b) δέ φησιν Brunck.

c) Haec Brunckius omiſſis vocibus Ἄλλως. ΞΥ'ΝΕΣ ΔΕ' priori explicationi adjungit.

d) Addit Brunckius: ΕΞ ΑΚΙΝΗΤΟΥ ΠΟΔΟΣ.

e) οὐχὶ ὡς θανοῦσα βέβηκε δέ; Brunck. Sic etiam Heathius legendum putat, niſi quod pro δὲ habeat δή.

882. ΣΧΕΤΛΙΩ'ΤΑΤΑ. σχετλιώτατα ἦλθε πρὸς τὴν ἀναίρεσιν. τουτέστιν, ὡς ἄν τις ἰδὼν ἢ ἀκούσας σχετλιάσειε τὴν πρᾶξιν.

883. Ε'ΙΠΕ', ΤΩ͂ι ΜΟ'ΡΩι. τίνι θανάτῳ συνέπεσεν; ἀντὶ τοῦ, τίνι τρόπῳ ἐτελεύτησεν;

884. 'ΑΥΤΗ'Ν ΔΙΗΙ'ΣΤΩΣΕΝ. αὐτὴ ἑαυτὴν ἀφανῆ ἀπὸ τοῦ βίου ἐποίησεν.

884. ΤΙ'Σ ΘΥΜΟ'Σ, "Η ΤΙ'ΝΕΣ ΝΟ'ΣΟΙ. τίνι θυμῷ χρησαμένη ἑαυτὴν ἀνεῖλεν; ἢ τίς θυμός, φησίν, ἀνεῖλε τὴν Δηϊάνειραν;

885. ΤΑ'Ν Δ' 'ΑΙΧΜΑ'Ν ΒΕ'ΛΟΣ ΚΑΚΟΥ͂. περίφρασις τὸ βέλος. βέλος δὲ εἶπε τὴν Δηϊάνειραν, ὅτι τρόπον βέλους ἀνεῖλεν ἑαυτήν, [f]) ἢ ἥτις, ὡς βέλος ἰοβόλον, μέγα κακὸν προστρίψατο τῷ Ἡρακλεῖ.

886. ΠΡΟ'Σ ΘΑΝΑ'ΤΩι ΘΑ'ΝΑΤΟΝ. τὸν ἑαυτῆς πρὸς τῷ τοῦ Ἡρακλέους.

888. 'ΕΠΕΙ͂ ΔΕ͂Σ, ͂Ω ΜΑΤΑΙ'Α. τεθέασαι τὴν ἐκείνης τόλμαν; ἐκαρτέρησας ἰδεῖν τὴν ὠμότητα; οὕτως γὰρ εἶπε τὴν "ΥΒΡΙΝ. καὶ νῦν δὲ τὸ ΜΑΤΑΙ'Α κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ, ὦ μελέα. καὶ Ὅμηρος γὰρ τὸ μάταιον μέλεον καλεῖ· (Ιλ. Ψ. 795.) οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος.

890. ΠΩ͂Σ ΦΕ'Ρ' Ε'ΙΠΕ'. ἀντὶ τοῦ, τίνα θυμὸν εἶχε τότε; [g])

[892.

f) περίφρασις, τὸ βέλος. βέλος δὲ εἶπεν, ὅτι — ἑαυτὴν ἡ Δηϊάνειρα. Brunck.

g) ΤΙΣ ΗΝ ΠΩΣ; ἀντὶ — τότε; Φέρ' εἰπέ. Brunck.

[892. ΣΑΦΗΝΗ͂. ἀληθῆ.]

891. ΧΕΙΡΟΠΟΙΕΙ͂ΤΑΙ ΤΑ΄ΔΕ. ταῦτα τῇ χειρὶ ἑαυτῆς διεπράξατο.

892. ΤΙ΄ ΦΩΝΕΙ͂Σ. ἀντὶ τοῦ, ἄπιστα λέγεις.

894. Ἁ ΝΕ΄ΟΡΤΟΣ ὭΔΕ. ἡ νεωστὶ ἐνταῦθα ὁρμήσασα Ἰόλη. ἁ νέορτος h) δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἡ αἰσχρὰ καὶ ἀπρεπής.

[895. ἘΡΙΝΝΥ΄Ν. φθοράν.]

[ΜΕΤΡ. 896. ἌΓΑΝ ΓΕ· ΜΑ͂ΛΛΟΝ. οἱ ἑξῆς οὗτοι στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ὧν τελευταῖος, Πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

900. ΤΙ΄Σ ΧΕΙ΄Ρ ΓΥΝΑΙΚΕΙ΄Α ΚΤΙ΄ΣΑΙ. κατασκευάσαι καὶ ποιῆσαι. καλῶς δέ, ὡς ἐπὶ μεγάλῳ τολμήματι, εἶπε τὴν λέξιν. οὕτως ἀκριβῶς διηγήσομαί σοι τὸ πρᾶγμα, ὡς πεισθῆναί σε, ὅτι ἀληθῆ λέγω. i)

901. ΕΙ͂ΔΕ ΚΟΙ͂ΛΑ ΔΕ΄ΜΝΙΑ. γράφεται ΚΟΙΝΑ΄. ἢ τὰ τοῦ θανάτου, ἢ τὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἡρακλέους. ΣΤΟΡΝΥ΄ΝΘ᾽ ὍΠΩΣ. τὸν Ὕλλον στρωννύντα.

[905. ἘΡΗ΄ΜΗ. χήρα.]

907. ΚΛΑΙ͂Ε Δ᾽ ὈΡΓΑ΄ΝΩΝ ὍΤΟΥ. ἢ τῶν ἱστουργικῶν· ἢ τῶν ἐργαλείων, οἷς τὸν πέπλον ἔχρισεν. Ἄλλως. ἥπτετό τινος ἐργαλείου, ὧν εἰώθε

h) ΑΝΕΟΡΤΟΣ Brunck.

i) 901. ΩΣΤΕ ΜΑΡΤΥΡΕΙΝ ΕΜΟΙ. οὕτως ἀκριβῶς etc. Brunck.

εἴωθε μεταχειρίζεσθαι, συνόντος αὐτῇ τοῦ Ἡρακλέους, οἷον ἱστοῦ, ἢ τινος τοιούτου. ὠδύρετο [k]) ὡς λοιπὸν καταλιμπάνουσα αὐτά. ἱστοῦ δὲ ἴσως ἐφήπτετο, διὰ τὸν κατασκευασθέντα πέπλον ἐπὶ συμφοραῖς. ἌΛΛΗι ΔΕ᾿ Κ᾿ἌΛΛΗι. ἀντὶ τοῦ τῇδε κἀκεῖσε.

913. ΚΑΙ᾿ ΤΑ᾿Σ ἌΠΑΙΔΑΣ. ἐπεὶ μηκέτι ἔμελλε παῖδας τίκτειν, ἤτοι σχήσειν, ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐ γενήσονται συνουσίαι πρὸς τὸν Ἡρακλέα εἰς παιδοποιΐαν. ΟὙΣΙ΄ΑΣ. κοίτας, συνουσίας.

916. ἘΠΕΣΚΙΑΣΜΕ΄ΝΗ. περικεκαλυμμένη. ΦΡΟΥ΄ΡΟΥΝ. ἐφύλαττον. ΣΤΡΩΤΑ᾿ ΒΑ΄ΛΛΟΥΣΑΝ ΦΑ΄ΡΗ. ἔνθα συνεκάθευδεν.[l]) ἄλλο γὰρ ἦν, ὅπερ ἱστόρεσεν ὁ Ὕλλος.

919. ἘΠΕΝΘΟΡΟΥ͂Σ᾿ ἌΝΩ. ἐναλλομένη ἄνω εἰς τὴν κλίνην.

924. ἘΥΝΗ΄ΤΡΕΙΑΝ. εὐναζομένην, κοιμωμένην.

927. ΠΡΟΥ΄ΚΕΙΤΟ ΜΑΣΤΩ͂Ν. πρὸς τῷ στήθει γὰρ ἐπερονῶντο αἱ γυναῖκες. ἘΚ Δ᾿ ἘΛΩ΄ΠΙΣΕΝ. ἐγύμνωσεν, ἐξέδησεν. [m]) λῶπος γὰρ τὸ ἱμάτιον.

930. ΤΩ͂ι ΠΑΙΔΙ᾿ ΦΡΑ΄ΖΩ. τῷ Ὕλλῳ, τῷ παιδὶ τῆς τοιαῦτα τολμώσης.

931.

k) καὶ ὠδύρετο Tricl. Brunck.

l) συνεκάθευδε τῷ Ἡρακλεῖ Tricl. Brunck.

m) ἐξέδυσεν Tricl. Brunck.

931. Κ'Α ι Ν 'Ωι. καὶ ἐν ᾧ, ἐν ὅσῳ διετρέχομεν πρὸς τὸν Ὕλλον, εἶτα πάλιν πρὸς τὴν Δηϊάνειραν, ἔφθασεν ἑαυτὴν ἀνελοῦσα. 'ΑΜΦΙ' ΝΙΝ. περὶ αὐτήν. n) ΠΛΕΥΡΑ'Ν 'ΥΦ' 'ΗΠΑΡ. περὶ τὸ ἧπαρ φρένες ταχεῖαι. o) Ὅμηρος· (Ὀδ. Ι. 301.) Ὅθι τε p) φρένες ἧπαρ ἔχουσιν.

932. ἜΓΝΩ ΓΑ'Ρ ΤΑ'ΛΑΣ. ἔγνω γάρ, κατὰ ποῖον τρόπον τοῦτο ἐποίησεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. συνεῖδεν, ὡς ὀργισθεῖσα ἐπὶ τῷ ἠπατῆσθαι παρὰ τοῦ Νέσσου, τὸ ἔργον τοῦτο διεπράξατο.

939. ΠΛΕΥΡΑ'Ν ΠΑΡΕΙ'Σ. παρείς, ἐκτείνας ἑαυτὸν ἢ προσκολλήσας q) ὠδύρετο, ὅτι αὐτὴν ματαίως ᾐτιάσατο, ὡς κακοήθως ἀποστείλασαν τὸν χιτῶνα.

945. 'ΩΣ ἜΙ ΤΙΣ ΔΥ'Ο ΚΑΙ' ΠΛΕΙ'ΟΥΣ. τῶν ἀνθρωπίνων ἀδήλων ὄντων, ἀνόητοί εἰσιν οἱ λογιζόμενοι δύο ἢ καὶ πλείους ἡμέρας, καὶ οὐ προσδοκῶντες καθ' ἑκάστην ὥραν τὸν θάνατον. πολλάκις γὰρ λύπῃ τινὶ ἢ δυστυχίᾳ περιπεσόντες, ἑαυτοὺς ὑπεξάγουσι τοῦ βίου παραχρῆμα, καὶ οὐκ ἀναμένουσι τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, ὡς καὶ ἡ Δηϊάνειρα.

L 2 [ΜΕΤΡ.

n) ΑΜΦΙ — αὐτήν. Haec posuit Brunckius post explicationem v. 932.

o) ἐπειδὴ περὶ τὸ ἧπαρ φλέβες εἰσὶ παχεῖαι. Brunck.

p) τε omittit Brunck. Tricl. ὅθι τοι.

q) ἑαυτὸν ἐπὶ πλευράν, ἢ προσκολλήσαι ἐκείνῃ, Brunck.

[ΜΕΤΡ. 949. ΠΟ'ΤΕΡΑ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται προῳδικά· προῳδικὰ δέ ἐστιν, ὡς Ἡφαιστίων φησίν, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον προτίθεται τῶν ὁμοίων. ἔστιν οὖν ἡ μὲν προῳδὸς αὕτη, κώλων ϛ· ἡ δὲ στροφὴ κώλων θ, καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων· ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν προῳδοῦ καὶ τῆς στροφῆς, παράγραφος. τῆς δὲ ἀντιστροφῆς, κορωνίς, διὰ τὸ ἐξιέναι τοὺς χορευτάς. Τ.]

949. ΠΟ'ΤΕΡ' ἊΝ ΠΡΟ'ΤΕΡΑ. ποῖα, φησί, στένω, τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλέα, ἢ τὰ κατὰ τὴν Δηϊάνειραν; ποῖα χαλεπώτερα καὶ περαιτέρω δεινότητος; δυςκατάληπτά ἐστιν, ἰσομεγέθη ὄντα. ΤΑ'ΔΕ ΜΕ'Ν ἜΧΟΜΕΝ. τὰ μὲν κατὰ τὴν Δηϊάνειραν αὐταῖς ὄψεσιν ἔξεστι θεωρεῖν ἐν τῷ οἴκῳ· τὰ δὲ κατὰ τὸν Ἡρακλέα, ἐκδεχόμεθα. ΚΟΙΝΑ' Δ' ἜΧΕΙΝ ΤΕ ΚΑΙ' ΜΕ'ΛΛΕΙΝ. κοινὰ δέ ἐστι τὰ ἀμφοτέρων κακά. καὶ τὰ μὲν ἔχομεν, τὰ δὲ μέλλομεν. r) ἶσον δέ ἐστι τὸ ἔχειν κακά, καὶ τὸ προςδοκᾶν.

955. Ε'ἼΘ' 'ΑΝΕΜΟ'ΕΣΣΑ'. ΤΙΣ. ἀνεμόεσσα αὔρα, περιφανὴς ἄνεμος. ἜΠΟΥΡΟΣ. οὔριος. 'ΕΣΤΙΩ͂ΤΙΣ. κατοικίδιος. ὁ δὲ νοῦς· εἴθε, ὡς ἕστηκα, πνεύσειεν ἄνεμος οὔριος ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἵνα με λαβὼν ταύτης ἀπαγάγῃ τῆς ἑστίας, καὶ ἀποχωρίσῃ, ὅπως μὴ παραχρῆμα ἀποθάνω, θεασαμένη τὸν Ἡρακλέα κακῶς διακείμενον. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς μὴ καρτεροῦσα ἰδεῖν τὰς συμφοράς. ἭΤΙΣ

r) μέλλομεν ἕξειν. Brunck. cum Triclinio. Pro ἶσον dedit ἴσον.

ἭΤΙΣ Μ' ἈΠΟΙΚΙΣΕΙΕΝ. ἀποχωρήσειεν ἀπὸ τούτων τῶν τόπων. ΔΥΣΑΠΑΛΛΑΚΤΟΥΣ. δυσιάτους. ΧΩΡΕΙ͂Ν ΠΡῸ ΔΟ΄ΜΩΝ ΛΕ΄ΓΟΥΣΙ. λέγουσί τι παμμέγεθες κακὸν πλησίον που τῆς οἰκίας χωρεῖν, δυσιάτους ὀδύνας ἡμῖν ἐφελκόμενον.

[964. ἘΞΟ΄ΜΙΛΟΣ. ἀήθης.]

965. ΠΡΟ΄ΥΚΛΑΙΟΝ ὈΞΥ΄ΦΩΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ προκλαίουσιν. ὁ χορὸς αἰσθάνεται τοῦ Ἡρακλέους πλησίον φερομένου, καὶ πλῆθος θρηνούντων ἐπακολουθούντων αὐτῷ. ΞΕ΄ΝΩΝ ΓᾺΡ ἘΞΟ΄ΜΙΛΟΣ. ἐκ τῆς βαδίσεως συνῆκεν, τὸ φαινόμενον ἄθροισμα ξένων ἀνδρῶν εἶναι. οἷον, βάδισις ξένων ἀνδρῶν ἐστι, καὶ ἄλλου πλήθους συνέστηκε. ΠΑῖ Δ' ΑΥ῀ ΦΟΡΕΙ͂ ΝΙΝ. ποῦ φορεῖ καὶ φέρει αὐτὸν ὁ ὅμιλος; ὡς γὰρ ὑπὲρ φίλου κηδομένην, ἄψοφον φέρει τὴν βάσιν. ἌΝΑΥΔΟΣ. μηδὲ φωνὴν προέσθαι δυνάμενος. ΤΙ΄ ΧΡῊ ΘΑΝΟ΄ΝΤΑ ΝΙΝ. τί, φησί, δεῖ κρῖναι περὶ αὐτοῦ, καὶ τί ἄν τις δοξάσειε; πότερον τέθνηκεν, ἢ ὕπνῳ βεβάπτισται;

[ΜΕΤΡ. 973. ὮΩ ΜΟΙ ἘΓΩ΄. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν ιβ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

973. Ὤι ΜΟΙ ἘΓΩ΄ ΣΟΥ ΠΑ΄ΤΕΡ. ὁ Ὕλλος ὑπαντήσας τῷ πατρί, θρηνεῖ. ΜΗ΄ΣΟΜΑΙ. τεχνάσομαι, μηχανήσομαι, ὅπως σωθείης.

976. ΣΙ΄ΓΑ ΤΕ΄ΚΝΟΝ. γέρων τις ἀκολουθῶν τῷ Ἡρακλεῖ ἀπὸ Εὐβοίας, πρὸς τὸν Ὕλλον

φησί·

φησί· Μὴ ἀνεγείρῃς αὐτόν. τοῦτο γὰρ αἴτιον ὀδύνης τοῖς κάμνουσιν. ἈΓΡΙ'ΑΝ ὈΔΥ'ΝΗΝ ΠΑΤΡΟ'Σ ὨΜΟ'ΦΡΟΝΟΣ. ἐκ τῶν ὀδυνῶν ἠγριωμένου. ΖΗ͂ ΓᾺΡ ΠΡΟΠΕΤΗ'Σ. προπετὴς, εἰς τὸν θάνατον προνενευκώς, ἢ παρειμένος εἰς τὴν γῆν πεσών· ἢ ἐπὶ πρόσωπον κοιμώμενος· ἢ καὶ μόνον κείμενος.

981. ἈΛΛ' ἘΠΕΙ' ΜΟΙ ΜΕΛΕ'Ωι. ἀλλ' ἐνθουσιᾷ μοι τῷ μελέῳ ἡ φρὴν διὰ τὸ ἄπλετον βάρος. ἐν ἐπιθυμίᾳ, φησίν, ἔχω τὸ βάρος καὶ σιωπᾶν οὐ δύναμαι. ΤΟ'Ν ὙΠΝΩι ΚΑ'ΤΟΧΟΝ. τὸν μανιώδη. [s])

[ΜΕΤΡ. 983. Ὦ ΖΕΥ͂ ΠΟΙ͂ ΓΗ͂Σ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι κώλων εἰσὶν ἀναπαιστικῶν κε, μετὰ δὲ ταῦτα, ἐν εἰσθέσει στίχοι δακτυλικοὶ ἑξάμετροι ε, καὶ ἐν ἐκθέσει κῶλα τρία. τὸ πρῶτον ἀναπαιστικόν, τὰ δὲ δύο ἰαμβικά. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

983. Ὦ ΖΕΥ͂ ΠΟΙ͂ ΓΑ͂Σ ἭΚΩ. Ἡρακλῆς[t]) ὡς ἐξαναστὰς καὶ ἀγνοῶν ποῦ μετενήνεκται. ΒΡΥ'ΚΕΙ. ἐσθίει με ἡ νόσος, οὐκ [u]) ἀναλίσκει.

988. ἈΡ' ἘΞΗ'ιΔΗιΣ ὍΣΟΝ. πρὸς τὸν Ὕλλον λέγει. [x]) ἆρα, φησίν, ὅσον ἦν κέρδος τὸ σιωπᾶν ἔγνως, καὶ μὴ διασκεδάσαι τὸν ὕπνον;

991.

s) ΦΟΙΤΑΔΑ, τὴν μανιώδη. Superius haec collocavit Brunck.

t) Ἡρακλῆς ταῦτά φησιν, Tricl. Brunck.

u) καὶ pro οὐκ Brunck.

x) λέγει ὁ γέρων Brunck.

991. ΟΥ̓ ΓἈΡ ἜΧΩ ΠΩ͂Σ ἊΝ. ἀδυνάτως ἔχω καρτερεῖν ἐπὶ τηλικούτῳ κακῷ.

993. Ὦ ΚΗΝΑΙ͂Α ΚΡΗΠΙ͂Σ. τὸ ἔδαφος, περιφραστικῶς δέ, ἀντὶ τοῦ, ὦ Κήναιον. μέμφεται δὲ τῷ τόπῳ, ὅτι οὐκ ἐπὶ αἰσίοις αὐτῷ γέγονε τὰ ἐκεῖ θύματα. οἵαν οὖν, φησί, χάριν ἀπὸ τῶν θυμάτων διεπράξω. ΟἽΑΝ ἈΝΘ' ΟἽΩΝ ΘΥΜΑ͂ΤΩΝ. οἵαν μοι, φησί, προσετρίψω βλάβην, ὦ Ζεῦ, τὴν μανίαις ἀκμάζουσαν. λέγει δὲ ταῦτα ἀφορῶν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα.

1000. ὬΦΕΛΟΝ ὌΣΣΟΙΣ ΤΟΥ͂Δ' ἈΚΗ͂ΛΗΤΟΝ. ἀνίατον, ἀκαταπράϋντον. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὬΦΕΛΟΝ. y) ΚΑΤΑΔΕΡΧΘΗ͂ΝΑΙ. θεωρῆσαι, ἰδεῖν τὴν ἀκμὴν τῆς μανίας.

1002. ΤΙ͂Σ ΓἈΡ ἈΟΙΔΟ͂Σ. τίς, φησίν, ἐπῳδὸς ἢ ἰατρὸς διὰ χειρῶν τὴν τέχνην τῆς ἰατρικῆς ἐνδεικνύμενος θεραπεύσει τὸ πάθος μου, εἰ μὴ ὁ Ζεὺς βούλοιτο; ΘΑΥ͂Μ' ἊΝ ΠΟ͂ῬΡΩΘΕΝ. ἥδιστα ἄν, καὶ εἰ μακρόθεν μεταπέμψοιτό τις τὸν θεραπεύσαντα, z) θεασαίμην, μεταπεμψαμένων ὑμῶν.

1007. ΔΥ͂ΣΜΟΡΟΝ. γράφεται ὝΣΤΑΤΟΝ. — ΕΥ̓ΝΑ͂ΣΑΙ. ἢ τὸ καθευδῆσαι. ἢ τὸ ἀποθανεῖν. ΠΑῖ ΜΟΥ ΨΑΥ͂ΕΙΣ. ὡς ἐφαπτομένου αὐτοῦ τοῦ παιδός, ἐπὶ τὸ γνῶναι πῶς ἔχει

τῷ

y) ἀπὸ — ΩΦΕΛΟΝ. Haec Brunckius posuit post μανίας

z) θεραπεύσοντα Tricl. Brunck.

τῷ σώματι. Ἢ ΠΑΙ ΨΑΥΕΙΣ ἀντὶ τοῦ, παῦε ψηλαφῶν καὶ μεταφέρων τῇδε κἀκεῖσε τὸ σῶμά μου. ΠΟΙ ΚΛΙΝΕΙΣ. ποῦ προσάγεις τὰς χεῖρας; ἈΝΤΕΤΡΟΦΑΣ. ὅ τι ἂν ἡσυχάσῃ τοῦ κακοῦ τούτου, πάλιν κινήσας ἀνέτρεψας. οἷον, ὅ τι ἂν τῶν ἡδονῶν [a]) παύσῃ, τοῦτο διέγειρας. ΤΟΥΤΟ ΤΟΙ. [b]) τὸ κινηθῆναι ὑπὸ σοῦ καθήψατό μου.

[1014. ΠΟΘΕΝ ἜΣΤΕ. ἤτοι ποῦ ἐστέ;]

1014. ἩΔ' ΑΥ ἝΡΠΕΙ. ἡ νόσος, φησί, πάλιν ἐπίκειται. ΠΟΘΕΝ ἘΣΤ' ὮΩ ΠΑΝΤΩΝ ἙΛΛΑΝΩΝ. οὐ πρὸς τοὺς φέροντάς φησιν, ἀλλὰ καθόλου πρὸς πάντας τοὺς εὐεργετηθέντας πρώην ὑπ' αὐτοῦ. ποῦ, φησὶν ἄρα ἐστὶν [c]) ὦ πάντων Ἑλλήνων ἀδικώτατοι, τουτέστιν ἀχαριστότατοι, οὓς ἐγὼ πῇ μὲν κατὰ θάλατταν, πῇ δὲ ἐν γῇ ἔσωζον, πάντα [d]) τόπον καθαίρων, ὑπὲρ σωτηρίας ἐκείνων ἐγγὺς θανάτου ἐγενόμην. τὴν δὲ ἐκ τόπου σχέσιν εἶπεν, ἀντὶ τῆς ἐν τόπῳ, ὡς (Ὀδ. Β. 267.) Σχεδόθεν [e]) ἦλθεν Ἀθήνη, ἀντὶ τοῦ, σχεδόν. ὨΛΕΚΟΜΑΝ ὉΤΑΛΑΣ. ἔκαμνον, καὶ ἐγγὺς θανάτου ἐγενόμην. ΚΑΙ ΝΥΝ ἘΠΙ ΤΩΙΔΕ ΝΟΣΟΥΝΤΙ. δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ, ἐμοί. καὶ νῦν, φησίν,

a) ὀδυνῶν Brunck.

b) Heathius: Haec ad v. seq. referri debent; ibi enim pro μου νόσος in Aldina legitur etiam τοῦτό τοι, sed perperam, ut opinor.

c) ποῦ, φησὶν ἄρα, ἐστέ, Brunck.

d) καὶ πάντα Brunck.

e) Σχεδόθεν δέ οἱ Brunck.

φησίν, οὐδεὶς ἐκείνων ἐπ' ἐμοὶ νοσοῦντι. ΟΥ̓ ΠΥ͂Ρ, ΟΥ̓Κ, ἜΓΧΟΣ. λείπει προσαγαγών· οἷον, οὐ πῦρ, οὐ ξίφος σωτήριον προσαγαγὼν, ἀπαλλάξει με τοῦ ζῆν. ΟΥ̓Δ' ἈΠΑΡΑ'ΞΑΙ. οὐδεὶς ἐκείνων, φησί, βούλεται ἐλθεῖν τὴν κεφαλὴν μ' ἀποτεμεῖν καὶ ἐλευθερῶσαι[f]) τοῦ μοχθηροῦ βίου.

[1018. ὈΝΗ'ΣΙΜΟΝ. ὠφέλιμον, σωτήριον.

1021. ΣΤΥΓΕΡΟΥ͂. μοχθηροῦ, μισητοῦ.]

[ΜΕΤΡ. 1023. ὮΩ ΠΑΙ͂ ΤΟΥ͂Δ' ἈΝΔΡΟ'Σ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν, στίχων ὁμοίων τοῖς ἄνω δακτυλικῶν ἑξαμέτρων ε. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

1023. ὮΩ ΠΑΙ͂ ΤΟΥ͂Δ' ἈΝΔΡΟ'Σ. εἷς τῶν γερόντων ἀκολουθῶν[g]) ἐξ Εὐβοίας τῷ Ἡρακλεῖ, πρὸς τὸν Ὕλλον τοῦτο φησίν. ΤΟΥ̓͂ΡΓΟΝ ΤΟ'ΔΕ. τὸ βοηθῆσαι, ἢ βαστάξαι τὸν Ἡρακλέα, μεῖζόν ἐστιν ἢ κατ' ἐμέ. ἈΝΗ'ΚΕΙ δέ, ἀντὶ τοῦ ὁρμᾷ, ὥρμηται μεῖζον, φησίν,[h]) ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν. ΤΟΥ̓͂ΡΓΟΝ δὲ τὴν νόσον φησίν. ΣῪ ΔῈ ΣΥ'ΛΛΑΒΕ. σὺ γὰρ νέος εἶ καὶ ὀξύτερόν σοι τὸ ὄμμα πρὸς τὸ σώζειν τὸν πατέρα, μᾶλλον ἢ δι' ἐμοῦ.

[1025. ἜΜΠΛΕΩΝ. ὀξύτερον.]

1025. ΨΑΥ'Ω ΜῈΝ ἜΓΩΓΕ. εἰ τὸ κατασχεῖν αὐτὸν ἴαται, ἰδοὺ ἐφάπτομαι αὐτοῦ. ἴσθι δέ,

f) τὴν κεφαλήν μου — ἐλευθερῶσαί με Brunck.

g) τῶν ἀκολουθησάντων Brunck.

h) ὥρμηται, φησί, μεῖζον Brunck.

δέ, φησίν, ὅτι τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν ὀδυνῶν, οὔτε διὰ στόματος, οὔτε ἔξωθεν προςάπτειν δύναμαι. οὐκ οἶδα γάρ. τοιαῦτα γὰρ ἀλγήματα δίδωσιν ὁ Ζεύς. ΟΥ̓Τ' ἜΝΔΟΘΕΝ ΟΥ̓ΤΕ ΘΥ'ΡΑΖΕ. οὔτε ἀπ' αὐτοῦ, οὔτε ἀπό τινος τῶν ξένων δύναμαι ἐξανύσαι. i)

[1026. ΛΑΘΙ'ΠΟΝΟΝ Δ' ὈΔΥ'ΝΑΝ. τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ, φησίν, οὐ δύναμαι λαθίπονον ἐξανύσαι, οὔτε ἀπ' ἐμαυτοῦ, οὔτε ἀπό τινος τῶν ξένων.]

[ΜΕΤΡ. 1028. ὮΩ ΠΑΙ͂ ΠΑΙ͂. Ἡ μονοστροφικὴ αὕτη περίοδος κώλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν κ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

1028. ὮΩ ΠΑΙ͂ ΠΑΙ͂. αἰσθάνεται τῆς τοῦ παιδὸς φωνῆς ὁ Ἡρακλῆς. ΘΡΩ'ΣΚΕΙ. ἀναζωπυρεῖται. ΔΕΙΛΑΙ'Α. δειλοποιός. ἈΠΟΤΙ'ΒΑΤΟΣ. ἀπροςπέλαστος. ἸΩ' ΠΑΛΛΑ'Σ. ἐπικαλεῖται τὴν Ἀθηνᾶν εἰς βοήθειαν. ἸΩ' ΠΑΙ͂. κἂν σύ, ὦ παῖ, τὸν φύσαντα οἰκτείρας, ἐπίσπασαί μοι ξίφος ἀνεμέσητον, ἐφ' ᾧ οὐδείς σε μέμψεται ὡς πατροκτόνον. ὮΙ Μ' ἘΧΟ'ΛΩΣΕ. γράφεται ἘΧΟ'ΛΗΣΕΝ. οἷον, χολῇ ἔχρισε τὸν χιτῶνα. ἊΝ ὮΔ' ἘΠΙ'ΔΟΙΜΙ. ἣν ἴδοιμι τῷ αὐτῷ νοσήματι περιπεσοῦσαν. ὮΩ ΔΙΟ'Σ ΑΥ'ΘΑΙ'ΜΩΝ. ὦ τοῦ Διὸς ἀδελφὲ Ἀϊδωνεῦ.

[1035. ἈΝΕΠΙ'ΦΘΟΝΟΝ. ἄμεμπτον.]

[ΜΕΤΡ.

i) τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ, φησίν, οὐ δύναμαι λαθίπονον ἐξανύσαι, οὔτε ἀπ' ἐμαυτοῦ, οὔτε ἀπό τινος τῶν ξένων. Tricl. Brunck.

[ΜΕΤΡ. 1043. ΚΛΥ'ΟΥΣ' "ΕΦΡΙΞΑ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων στιγ, ὧν τελευταῖος, Ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις πάτερ. μετὰ δὲ τὸν λζ, κῶλον δίμετρον καταληκτικὸν ἀντισπαστικόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

1048. ΟΥ'ΤΘ' 'Ο ΣΤΥΓΝΟ'Σ. στυγνοποιός, διὰ τὰς τῶν ἄθλων προστάξεις. 'ΑΜΦΙ'ΒΛΗΣΤΡΟΝ. τὸν χιτῶνα ὡς ἀμφίβληστρον.[k]) ΠΡΟΣΜΑΧΘΕ'Ν. προσκολληθέν. 'ΑΡΤΗΡΙ'ΑΣ. τὰς βφλέβας.[l]) 'ΡΟΦΕΙ͂. ἐκπίνει. 'ΕΚ ΔΕ' ΧΛΩΡΟ'Ν. νέον, ἢ νεκρόν. 'ΑΦΡΑ'ΣΤΩι ΤΗ͂ιΔΕ. ἀπροσδοκήτῳ, ἀνενοήτῳ,[m]) ἢ ἀλέκτῳ· ἢ περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσασθαι, τίς εἴη[n]) τὴν φύσιν.

1057. ΛΟ'ΓΧΗ ΠΕΔΙΑ'Σ. ἡ ἐν πεζομαχίᾳ. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι οὔτε παραταττόμενος, οἷον πρὸς Λαομέδοντα, οὔτε πρὸς Αὐγείαν, ἢ Κενταύρους. "Αλλως. ΛΟ'ΓΧΗ ΠΕΔΙΑ'Σ. ἡ ἐν τῷ πεδίῳ βαλλομένη. ἢ ἐπεὶ ἐν τῷ Θεσσαλικῷ πεδίῳ ἐμαχέσατο πρὸς Κενταύρους. ΘΗ'ΡΙΟΣ ΒΙ'Α. λέοντος, ὕδρας, Κερβέρου, καὶ τῶν λοιπῶν. ΟΥ"Τ' "ΑΓΛΩΣΣΟΣ. κακόγλωσσος, βάρβαρος, ἢ ἀλλόγλωσσος.

1061. ΟΥ'Κ 'ΑΝΔΡΟ'Σ ΦΥ'ΣΙΝ. λείπει, ἔχουσα. 'Ω ΠΑΙ͂. ὦ "Υλλε, δεῖξον τοῖς ἔργοις, ὅτι

k) τὸν χιτῶνα λέγει Brunck.

l) φλέβας Brunck.

m) ἀνεννοήτῳ Tricl. Brunck.

n) ἐστὶ Tricl.

ὅτι ἀληθῶς ἐξ Ἡρακλέους ἔχεις τὸ γένος, καὶ μή μου προκρίνῃς τὴν Δηϊάνειραν. ἀλλὰ ταῖς σαῖς χερσὶ τῆς οἰκίας αὐτὴν ἔξαγε, καὶ παράδος μοι. ταῦτα δέ, ἀγνοῶν ὅτι τέθνηκε, λέγει. ὩΣ ἘΙΔΩ͂ ΣΑ΄ΦΑ. ἵνα μαθῶ, πότερον ὑπὲρ ἐμοῦ νοσοῦντος λυπῇ, ὅταν ἴδῃς τὸ σῶμα τῆς Δηϊανείρας παρ' ἐμοῦ βλαπτόμενον, καὶ δικαίως καταπονούμενον.

[1064. ΠΡΕΣΒΕΥ΄ΣΗΣ. τιμήσῃς.

1071. ΒΕ΄ΒΡΥΧΑ. ἀναβοῶ.]

1070. ὍΣΤΙΣ, ὭΣ ΤΙΣ ΠΑΡΘΕ΄ΝΟΣ. Ὅμηρος· (Ιλ. Π. 7.)

ἠΰτε κούρη
νηπίη, ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι
ἀνώγει.

1073. ἈΛΛ' ἈΣΤΕ΄ΝΑΚΤΟΣ ἈΙΕ΄Ν ἙΣΠΟ΄ΜΗΝ ΚΑΚΟΙ͂Σ. ἤγουν, ὑπέφερον πᾶν κακόν. ΝΥ͂Ν Δ' ἘΚ ΤΟΙΟΥ΄ΤΟΥ. ἐξ ἰσχυροῦ γέγονα ἀσθενής. ἢ ἀπὸ τοιούτου κακοῦ.

1078. ἸΔΟΥ΄ ΘΕΛ͂ΣΘΕ. ὁ λόγος πρὸς τοὺς περιεστῶτας. ἊΙ Ἄ͂Ι. ὀδυνώμενος ἀναβοᾷ. ἜΘΑΛΨΕΝ ἌΤΗΣ. πάλιν ἐξεπύρωσέ με ὁ τῆς νόσου σπασμός. ΟΥ΄Δ' ἈΓΥ΄ΜΝΑΣΤΟ΄Ν ΜΕ. ὀδύνης ἀπείρατον, ἄνετον ὀδυνῶν, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐνδίδωσί μοι. ἘΓΚΑΤΑ΄ΣΚΗΨΟΝ ΒΕ΄ΛΟΣ. τόξευσον κατ' ἐμοῦ τὸν κεραυνόν. ΔΑΙ΄ΝΥΤΑΙ. ἐσθίει με, ἡ νόσος δηλονότι. τὸ δέ, Ὦ ΠΑ΄ΤΕΡ ΚΕΡΑΥΝΟΥ͂, ἀντὶ τοῦ, ὦ κεραυνέ, εἴθε με λάβοις.

[1084. ΔΙΑ΄ΒΟΡΟΣ. ἡ κατεσθίουσα καὶ διαφθείρουσά με.

1089. ῞ΗΝΘΗΚΕΝ. ἤκμασεν. ΈΞΩ΄Ρ-ΜΗΚΕΝ. ἀνεκάχλασεν, ἐξεγήγερται.]

1090. ῏Ω ΝΩ῀ΤΑ ΚΑΙ΄ ΣΤΕ΄ΡΝΑ. ἀφορῶν εἰς ἕνα o) ἕκαστον μέλος, δυςφορεῖ, ὅτι ἀφ' οἵου οἷον γέγονεν αὐτοῦ τὸ σῶμα. ῾ΥΜΕΙ῀Σ ᾿ΕΚΕΙ῀ΝΟΙ ΔΗ΄. ἆρα ὑμεῖς ἐστέ, οἱ τὸν Νεμεαῖον χειρωσάμενοι λέοντα, τὸν τὴν Νεμέαν λυμαινόμενον; ΛΕ΄ΟΝΤ' ῎ΑΠΛΑΤΟΝ ΘΡΕ΄ΜΜΑ. ἀπρόσιτον, p) καὶ ἀναγόρευτον, ἀδιήγητο. ἢ φαῦλον καὶ μεμισημένον, ὃ οὐκ ἂν τις προςφθέγξαιτο. ΔΙΦΥΗ῀ Τ' ῎ΑΜΙΚΤΟΝ. τὸν τῶν Κενταύρων ἀπρόςπέλαστον, ᾧ οὐκ ἦν συμμίξαι καὶ συμβαλεῖν. ῾ΥΠΕΙ΄ΡΟΧΟΝ ΒΙ΄ΑΝ. ὑπερέχοντα κατὰ τὴν δύναμιν. ῾ΥΒΡΙΣΤΗΝ δέ, μάχιμον, ὠμόν, οὐ σώφρονα· διὰ τὸν Νέσον, καὶ τὸν Πειρίθου γάμον. ῞ΑΙΔΟΥ ΤΡΙ΄ΚΡΑΝΟΝ ΣΚΥ΄ΛΑΚΑ. τὸν Κέρβερον. ῾Ησίοδος (Θεογ. 312.) πεντηκοντακέφαλον αὐτόν φησιν εἶναι· οὗτος δέ, τρίκρανον. ΤΟ΄Ν ΤΕ ΧΡΥΣΕ΄ΩΝ ΔΡΑ΄ΚΟΝΤΑ. φασὶ τὸν ῎Ατλαντα τῷ ῾Ηρακλεῖ κεκομικέναι τὰ μῆλα, ὅτε καὶ αὐτὸς διαδεξάμενος τὸν οὐρανὸν ἐβάστασεν. ᾿ΕΠ' ᾿ΕΣΧΑ΄ΤΟΙΣ ΤΟ΄ΠΟΙΣ. τοῖς τῆς Λιβύης. ᾿ΕΓΕΥΣΑ΄ΜΗΝ. ἐπειράθην, πεῖραν ἔσχον.

1103.

o) ἓν Brunck.

p) ἀπρόσιτον. ΚΑι ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΝ. Brunck.

q) πεντηκοντακάρηνον Brunck.

1103. "ΑΝΑΡΘΡΟΣ. οὐκ ἔχων τὰ ἄρθρα τῶν μελῶν, διὰ τοῦ σεσῆφθαι αὐτά. ΚΑΤΕΡΡΑΚΩΜΕΝΟΣ δέ, τὰς σάρκας σαπεὶς, καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμένας, ὡς ῥάκη. ΤΥΦΛΗΣ ὙΠ' ἌΤΗΣ. ὑπὸ νόσου ἀφανοῦς καὶ ἀκαταλήπτου, ἣν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν.

1107. ΚΑἘΝ ΤΟ ΜΗΔΕΝ ὯΩ, ΚΑἘΝ ΜΗΔΕΝ ἝΡΠΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὦ παρόντες, κἂν μηδὲν ἕρπων, καὶ οὕτως ἔχων, καὶ οὕτω διακείμενος. [r])

1113. ΈΙ ΣΦΑΛΗΣΕΤΑΙ. εἰ ἀποτεύξεται τούτου.

1115. ΣΙΓΗΝ ΠΑΡΑΣΧΩΝ. ἀντὶ τοῦ σιωπήσας καὶ ἡσυχάσας. ΟΥ ΓΑΡ ἊΝ ΓΝΟΙΗΣ. τουτέστιν, ἐὰν μὴ τοῦ θυμοῦ παύσῃ πρότερον, οὐ δυνήσῃ γνῶναι ὑπὸ τῆς ὀργῆς σκοτούμενος, ὅτι ἀδίκως αὐτὴν ἀνελεῖν βούλει, ὅπερ σοι ἐστὶ μεγίστη χαρά, οὐδὲ ὅτι μάτην ἀλγεῖς τὴν ψυχήν, νεμεσῶν τὴν οὐδὲν ἀδικήσασαν. ἢ μάτην ἀλγεῖς, ἀνελεῖν αὐτὴν βουλόμενος.

1121. ὯΝ ΣΥ ΠΟΙΚΙΛΛΕΙΣ. σοφίζεις [s]) καὶ καλλωπίζεις τῷ λόγῳ.

1124. ὮΩ ΠΑΓΚΑΚΙΣΤΕ. αὕτη τοῦ μίσους ἐπίτασις, ὅτι καὶ μνήμην τῆς μητρὸς ἐποιήσατο· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἡρακλέους ἀκούοντος.

1126.

r) Brunck. sic: ΤΟΔ' ΙΣΤΕ. οἱ παρόντες. ΚΑ'ιΝ ΜΗΔΕιΝ ΕΡΠΩΝ. καὶ οὕτως ἔχων, καὶ οὕτω διακείμενος.

s) σοφίζῃ Brunck.

1126. ΈΧΕΙ ΓΑ'Ρ Ο'ΥΤΩΣ. τὸ γὰρ κατ' αὐτὴν, φησί, πρᾶγμα ἐκτός ἐστιν ἀδικίας, ὡς μηδὲν εἶναι τοῦτο σιωπῇ παραδοῦναι.

1129. ΛΕ'Γ' Ε'ΥΛΑΒΟΥ͂ ΔΕ'. εὐλαβοῦ, μὴ δι' ἃ ὑπὲρ τῆς μητρὸς λέγεις, περὶ ἐμὲ φαῦλος ἐξελεγχθῇς.

1131. ΠΡΟ'Σ ΤΟΥ͂; ΤΕ'ΡΑΣ ΤΟΙ. πρὸς τίνος; ἄπιστον γὰρ διὰ δυσφημῶν t) ὥσπερ ἐμαντεύσω. τουτέστιν, ἄπιστον λέγεις ὅτι ἑαυτὴν ἀνεῖλεν, εἰ μὴ ἄρα μαντικῆς μετέχων τοῦτο ἔγνως, ὡς μάντευμα ἄπιστον. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ μὴ προσδοκώμενα μαντεύονται.

1132. Ο'ΥΔΕΝΟ'Σ ΠΡΟ'Σ 'ΕΚΤΟ'ΠΟΥ. ἀντὶ τοῦ, ὑπ' ἄλλου ξένου.

1134. ΣΤΡΑΦΕΙ'Η ΘΥΜΟ'Σ. λήξειεν ἡ ὀργή.

[1135. ΔΕΙΝΟΥ͂. θαυμαστοῦ.]

[ΔΕΙΝΟΥ͂ ΛΟ'ΓΟΥ. θαυμαστοῦ. ἄπιστον γὰρ, εἰ παύσομαι τῆς ὀργῆς· ὅμως εἰπέ. Τ.]

[1137. ΜΝΩΜΕ'ΝΗ. ζητοῦσα.]

1137. 'ΑΠΑΝ ΤΟ' ΧΡΗ͂ΜΑ 'ΗΜΑΡΤΕ. ζητοῦσα, φησί, χρηστόν τι διαπράξασθαι, τοῦ ὅλου πράγματος ἥμαρτεν.

[1138. ΣΤΕ'ΡΓΗΜΑ. φιλίαν πρὸς αὐτήν.]

1143. 'ΙΟΥ' 'ΙΟΥ'. ἀναμιμνησκόμενος τῆς ἀπὸ Δωδώνης μαντείας, ταῦτα λέγει, ἀριθμήσας τὸν χρόνον· ἄρτι ἔγνων, ὅτι εἰς ἔσχατον ἦλθον συμφορᾶς. ΤΟ' ΠΑ͂Ν ΣΠΕ'ΡΜΑ ΣΩ͂Ν 'ΟΜΑΙΜΟ'-

t) δυσφημιῶν Tricl. Brunck.

ΜΟ'ΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ πάντας τοὺς σοὺς ἀδελφούς. ΜΑ'ΤΗΝ "ΑΚΟΙΤΙΝ. τὴν Ἀλκμήνην. τοῦτο δέ φησιν, ὡς ἀνάξια πάσχων. u) ὩΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙ'ΑΝ 'ΕΜΟΥ͂. ἵνα τὴν περὶ τῆς τελευτῆς μου φήμην μάθητε.

1151. 'ΑΛΛ' 'ΕΠΑΚΤΙ'Α. παραθαλαττία. "ΕΔΡΑ. διατριβή.

[1157. ΣΥ' Δ' Ο'ΥΝ. γράφεται, σὺ νῦν.]

1157. 'ΕΞΗ'ΚΕΙΣ. εἰς ἡλικίαν ἥκεις. "ΙΝΑ ΦΑΝΗ͂ΙΣ 'ΟΠΟΙ͂ΟΣ. ἵνα φανῇς, ἄξια πράττων, παῖς ἐμὸς εἶναι.

1159. 'ΕΜΟΙ' ΓΑ'Ρ 'ΗΝ ΠΡΟ'ΣΦΑΤΟΝ, προμεμαντευμένον, προειρημένον ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΡΟ'Σ ΤΩ͂Ν ΠΝΕΟ'ΝΤΩΝ. τῶν ζώντων. πνεῦμα γὰρ ἡ ψυχή. (Ιλ. X. 467.) ψυχὴν ἐκάπυσε. x) καὶ (Ιλ. Ρ. 447.) ὅσα γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.

1164. ΦΑΝΩ͂ Δ' 'ΕΓΩ'. ἐρῶ σοι ἄλλην μαντείαν νεωτέραν, συμφωνοῦσαν τῇ προτέρᾳ. ΣΕΛΛΩ͂Ν Ε'ΙΣΕΛΘΩ'Ν. y) ἀκούσας ἔγραψα. ἔθος γὰρ τοὺς χρησμὸν δεχομένους, παραχρῆμα γράφειν, ἵνα μὴ ἐπιλάθωνται. ἔνιοι δὲ χωρὶς τοῦ σ γρά-

u) τὴν Ἀλκμήνην omittit Brunck. cum Tricl. et ſcribit τοῦτό φησιν, ὡς ἀνάξια τοῦ Διὸς πάσχων.

x) ἐκάπυσσε Brunck. In ſqq. ὅσσα τε γαῖαν.

y) ΣΕΛΛΩΝ. οὕτω διὰ τοῦ σ, ἐν τῇ τραγικῇ λέξει· ἔνιοι δὲ ΕΛΛΩΝ χωρὶς κ. τ. λ. Verba: ἀκούσας — ἐπιλάθωνται Brunckius infra exhibet poſt οἰκήσαντας, praemiſſo, quod explicatur, vocabulo ΕΙΣΕΓΡΑΨΑΜΗΝ.

γράφουσιν, Ἑλλοὺς ἀποδεχόμενοι, καὶ Ἑλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι. τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει ἐν Ἠοίαις, λέγων οὕτως·

Ἔστι τις Ἑλλοπίη πολυλήϊος ἠδ' εὐλείμων
ἀφνειὴ μήλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν.
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται
πολλοί, ἀπειρέσιοι, φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων·
ἔνθα [z]) Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται.
τήνδε [a]) Ζεὺς ἐφίλησε καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι
τίμιον ἀνθρώποις· ναῖον δ' ἐν πυθμένι φυγοῦ. [b])
ἔνθεν ἐπιχθόνιοι μαντεύματα [c]) πάντα φέρονται,
ὃς δὴ κεῖθι μολὼν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεείνῃ,
δῶρα φέρων ἔλθησι [d]) σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν.

ἐντεῦθεν λέγουσιν εἶναι Ἑλλοπιεῖς, καὶ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ οἰκήσαντας. ΚΑΙ' ΠΟΛΥΓΛΩ'ΣΣΟΥ ΔΡΥΟ'Σ. ἤτοι πολλὰ μαντευομένης, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ φθεγγομένης. ἢ τῆς διαφόροις διαλέκτοις χρησμῳδούσης, καὶ [e]) τὴν ἑκάστου τῶν μαντευομένων γλῶσσαν. ΧΡΟ'ΝΩι ΤΩ'ι ΖΩ'Ν.

z) ἔνθα τε Tricl. Brunck.

a) Sic etiam Tricl. τὴν δὴ Brunck.

b) φηγοῦ Tricl. Brunck.

c) μαντήϊα Tricl. Brunck. — Clericus reponit ἐπιχθονίοις, sed male. φέρομαι enim active usurpatur. Hoepfner.

d) ἵκοιτο Tricl. θ' ἵκοιτο Brunck.

e) πρὸς Tricl. Brunck.

ΖΩ͂ΝΤΙ. τῷ ὑφεστῶτι. f) ὁ γὰρ παρελθὼν οἴονεὶ διέφθαρται· g) ὁ δὲ μέλλων, ἄδηλος.

1174. ΤΑΥ͂Τ' ΟΥ͂Ν ἘΠΕΙΔΗ' ΛΑΜΠΡΑ'. φανερά, σαφῆ, πρόδηλα. ἐπεὶ οὖν, φησὶν, ὁ χρησμὸς ἀπέβη, δεῖ σε γενέσθαι σύμμαχον ἐμοί. ΚΑΙ' ΜΗ' ἘΠΙΜΕΙ͂ΝΑΙ. καὶ μὴ, ἀπειθήσας μοι, παροξυνεῖς με εἰς λοιδορίαν κατὰ σοῦ. ἈΛΛ' ἈΥΤΟ'Ν ΕἸΚΑ'ΘΟΝΤΑ. ἀπὸ κοινοῦ τό, δεῖ δέ σε h) εἴκοντα τῇ ἐμῇ προστάξει, πράττειν ὃ βούλομαι. τὸ γὰρ τοῖς γονεῦσι πείθεσθαι, νόμος ἐστὶ κάλλιστος καὶ εὐκλεής.

1179. ΤΑΡΒΩ͂ ΜΕ'Ν ΕἸ'Σ ΛΟ'ΓΟΥ ΣΤΑ'ΣΙΝ. περιφραστικῶς, εἰς λόγους. εὐλαβοῦμαι μὲν εἰς τοιαύτην ὁμιλίαν ἐλθὼν, μὴ οὐχ αἱρετά μοι προτείνῃς. πράξω δὲ ὅμως, κἂν δεινὰ ᾖ.

1183. ΜΗ'Δ' ἈΠΙΣΤΗ'ΣΕΙΣ ἘΜΟΙ'. γράφεται, ΠΡΟΣΤΗ'ΣΕΙΣ ἘΜΟΙ'. ἐναντιωθήσῃ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ βρώσει ψωμῶν προσισταμένων.

1188. ἘΠΩ'ΜΟΤΟΝ. ὅρκιον. ΕἸ Δ' ἘΚΤΟ'Σ ἛΛΘΟΙΣ. εἰ παραβαίης τοὺς ὅρκους. ΟΥ' ΜΗ' ΛΑ'ΒΩ. οὐ χρὴ λαβεῖν με, πημονὰς δηλονότι. ποιήσω γὰρ ἃ προστάξεις μοι. ἢ ποιήσω δέ,

f) τῷ ἐφεστῶτι Tricl. τῷ ἐνεστῶτι Brunck. Idem addit cum Tricl. καὶ παρόντι νῦν.

g) διέφθαρται καὶ τέθνηκεν Tricl. Brunck.

h) τὸ ΔΕΙ. δεῖ δέ σε Brunck.

δέ, i) εἰ βούλει σύ. ΟἼΤΗΣ ΖΗΝΟ῍Σ ὝΨΙΣΤΟΝ ΠΑ΄ΓΟΝ. ὑψηλὸν ὄρος τῆς Οἴτης. πᾶν δὲ ὄρος, ὄρος τοῦ Διὸς ὀνομάζεται, ἐπεί φησιν ὑψίστῳ ὄντι τῷ θεῷ ἐν ὕψει τὰς θυσίας ποιεῖσθαι. k)

1193. ἘΞΑ΄ΡΑΝΤΑ΄ ΣΕ. ταῖς σαυτοῦ χερσὶ μεθ' ὧν θέλεις φίλων. οὐ γὰρ μόνος ἐδύνατο φέρειν αὐτόν. ΕἸ ΔΕ῍ ΜΗ΄, ΜΕΝΩ͂ Σ' ἘΓΩ΄. εἰ δὲ μὴ ταῦτα ποιήσεις, διατελέσω ταῖς κατάραις καὶ καθ' Ἅιδου βαρῶν σε. ὯΝ ἈΡΑΙ͂ΟΣ. ἐπάρατος, τιμωρὸς δαίμων.

1203. ΟἿΑ΄ Μ' ἘΙΡΓΑΣΑΙ. οἷς θέλεις ἐργάσασθαι κατ' ἐμοῦ, πατροφόντην γενέσθαι παρακελευόμενος.

1204. ὉΠΟΙ͂Α ΔΡΑΣΤΕ῍ ἘΣΤΙ΄Ν. τοιαῦτά σοι παρακελεύομαι, οἷα δρᾶσαι ὀφείλεις. l) εὐεργετήσεις γάρ με. ΕἸ ΔΕ῍ ΜΗ΄, ΠΑΤΡΟ῍Σ ἌΛΛΟΥ. ξένος, ἀλλ' οὐκ ἐμὸς ὢν υἱός.

[1206. ἘΚΚΑΛΗ͂ι. καταναγκάζεις. ΠΑΛΑΜΝΑΙ͂ΟΝ. ἀλάστορα, αὐτόχειρα.]

1211. ἈΛΛ' ΕἸ ΦΟΒΗ͂ι. ἀλλ' εἰ παραιτῇ τὸ ἀνελεῖν με, τὰ ἄλλα ποίησον, τουτέστι τὴν ὕλην συνάγαγε.

[1212. ΦΟΡΑ͂Σ. ἤγουν τοῦ φέρειν σε.]

i) δή, Brunck.

k) ὄρος Εὐβοίας ὑψηλόν, ἡ Οἴτη. πᾶν δὲ ὄρος, τοῦ Διὸς ὀνομάζεται ὄρος, ἐπεί, φασίν, ὑψίστῳ ὄντι τῷ θεῷ ἐν ὕψει δεῖ τὰς θυσίας ποιεῖσθαι Brunck.

l) ξένου τινὸς Brunck.

1213. Ἢ ΚΑΙ' ΠΥΡΑ͂Σ ΠΛΗ'ΡΩΜΑ. ὄντως οὖν πληρώσεις τὴν πυρὰν τῆς ὕλης;

1214. ὍΣΟΝ Γ' ἊΝ 'ΑΥΤΟ'Σ. πάντα, φησί, ποιήσω, πλὴν τοῦ σώματος ἅψασθαι.[m])

1216. 'ΑΛΛ' 'ΑΡΚΕ'ΣΕΙ ΚΑΙ' ΤΑΥ͂ΤΑ. καὶ ταῦτα μὲν ἀρκέσει. βραχὺ δὲ τούτοις πρόσθες. οἷον, ταῖς ἄλλαις εὐεργεσίαις καὶ ἑτέραν βραχεῖαν χάριν πρόσθες, γήμας τὴν Ἰόλην.

1221. 'ΕΠΙΣΚΗ'ΠΤΩ. ἐντέλλομαί σοι, παρεγγυῶ. ΠΡΟ'ΣΘΟΥ ΔΑ'ΜΑΡΤΑ. γυναῖκα ποίησον. ΜΗ'Δ' ἊΛΛΟΣ 'ΑΝΔΡΩ͂Ν. ἄτοπον γάρ, φησίν, ἅπαξ ἀνακλιθεῖσάν[n]) μοι, ἑτέρῳ ἀνδρὶ ξένῳ παρακαθευδῆσαι. ΚΗ'ΔΕΥΣΟΝ ΛΕ'ΧΟΣ. οἰκείωσαι.

[1227. ΚΗ'ΔΕΥΣΟΝ. οἰκονόμησον, οἰκείωσον.]

1230. Ὄ'Ι ΜΟΙ. ΤΩ͂Ι ΜΕ'Ν ΝΟΣΟΥ͂ΝΤΙ. τὸ θυμοῦσθαι, εἰ μὴ πεισθείην αὐτῷ, καὶ τὸ πείθεσθαι ὧδε φρονοῦντι, δυσχερές.

1232. ὩΣ 'ΕΡΓΑΣΕΙ'ΩΝ ΟΥ'ΔΕ'Ν. οὕτω λαλεῖς, ὡς μηδὲν πράξων, ὧν λέγω.

1233. ΤΙ'Σ ΓΑ'Ρ ΠΟΘ' Ἢ ΜΟΙ. τὸ ΤΙ'Σ ἐφ' ἑαυτοῦ ἔθηκεν, ἀντὶ τοῦ, πῶς ἂν ἐγὼ ἑλοίμην γῆμαι αὐτήν, τὴν τῶν κακῶν αἰτίαν οὖσαν;[o]) ΤΙ'Σ ΤΑΥ͂Τ' ἊΝ ὉΣΤΙΣ. τίς ἂν ταῦτα πράττειν ἕλοιτο ἐκτὸς ὢν μανίας καὶ θεηλασίας; ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἂν ἑλοίμην, εἰ μὴ μαινοίμην.

1238.

m) πλὴν τοῦ ἅψασθαι τοῦ σώματός σου Tricl. Brunck.

n) συνανακλιθεῖσαν Tricl. Brunck.

o) οὖσαν σοί τε καὶ τῇ ἐμῇ μητρί; Tricl. Brunck.

1238. ΟΥ ΝΕΜΕΙΝ Γ' ΕΜΟΙ ΦΘΙΝΟΝΤΙ ΜΟΙΡΑΝ. ἀντὶ τοῦ, μέρος εὐποιΐας οὐ νέμει μοι φθειρομένῳ. [p]

1241. ΟΙ ΜΟΙ. ΤΑΧ', ΩΣ ΕΟΙΚΑΣ ΩΣ ΝΟΣΕΙΣ. ὡς φανερὸς εἶ νοσῶν χαλεπῶς, οὕτω καὶ χαλεπῶς διαλεγόμενος.

1242. ΣΥ ΓΑΡ Μ' ΑΠΕΥΝΑΣΘΕΝΤΟΣ. σύ με, φησίν, ἀναταράττεις ἀπὸ τοῦ καταπραϋθέντος [q]) κακοῦ, μὴ πειθόμενος.

1243. ΩΣ ΕΙΣ ΠΟΛΛΑ Τ' ΑΠΟΡΕΙΝ ΕΧΩ. ἄτοπον γὰρ καὶ ἐναντιοῦσθαι, καὶ πείθεσθαι. [r]) διὸ ἀπορῶ.

1244. ΔΙΚΑΙΟΙΣ. δίκαιον νομίζεις.

1245. ΑΛΛ' ΕΚΔΙΔΑΧΘΩ ΔΗΤΑ. τοῦτο κατ' ἐρώτησιν. δίκαιόν σοι τοῦτο φαίνεται τὸ συναφθῆναί με [s]) τῇ Ἰόλῃ; πρὸς ὅν. ὅτι οὐκ ἄδικον [t]) τοῦτο ἡγοῦμαι, ἀλλ' εὐσεβές, τὸ πειθαρχεῖν τῷ πατρί.

[1248. ΤΟΥΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΑΣ. οὐκ ἄδικον τοῦτο ἡγούμενος, τὸ συναφθῆναί σε τῇ Ἰόλῃ.]

1250. ΘΕΟΙΣΙ ΔΕΙΚΝΥΣ ΕΡΓΟΝ. διαμαρτυράμενος τοὺς θεούς, γαμήσω τὴν Ἰόλην.

1252.

p) Φθειρομένῳ μοι εὐποιΐας μέρος οὐ προσνέμοι ἄν. Triclin. Brunck.

q) πραϋνθέντος Brunck.

r) ἄτοπον γὰρ τὸ ἐναντιοῦσθαι καὶ τὸ πείθεσθαι Brunck.

s) με omittit Brunck.

t) πρὸς ὅ, Οὐκ ἄδικον, φησὶν ὁ Ἡρακλῆς, Brunck.

1252. ΚΑΛΩ͂Σ ΤΕΛΕΥΤΑῖΣ. ἀντὶ τοῦ, καλῶς τὸν λόγον ἐπεραίωσας. ὩΣ ΠΡΙ'Ν 'ΕΜΠΕΣΕΙ͂Ν. ὡς πρὶν εἰς πυράν με θῇς, πρὶν ταραχθῆναι ὑπὸ τῆς νόσου. ἌΓ' ἘΓΚΟΝΕΙ͂ΤΕ. ἐνεργεῖτε, καὶ ἀνακουφίσατε. ΠΑΥ͂ΛΑ' ΤΟΙ ΚΑΚΩ͂Ν. μόνη γὰρ ἀνάπαυσίς, τὸ παραθεῖναί με τῷ πυρί, καὶ τοιαύτῃ τελευτῇ χρήσασθαι.

[1255. ἌΙΡΕΣΘΕ. ἀνακουφίσατέ με.]

[ΜΕΤΡ. 1259. ἌΓΕ ΝΥ͂Ν. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι εἰσὶν ἀναπαιστικῶν διμέτρων ἀκαταλήκτων καὶ καταληκτικῶν κ' τὸ ιδ' μόνον ἐστὶ μονόμετρον. ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος κορωνίς, τὸ δρᾶμα ἐπισφραγίζουσα. Τ.]

1259. ἌΓΕ ΝΥ͂Ν ΠΡΙ'Ν ΤΗ'ΝΔΕ. ἑαυτὸν παραθαῤῥύνει, ὥςτε μὴ βοᾶν κομιζόμενον εἰς τὴν πυράν. ἄγε οὖν φησιν ὦ σκληρὰ ψυχὴ [u]) ὡς ἀπὸ χαλυβικοῦ σιδήρου πεποιημένη, πρὶν τήνδε ἀνακινῆσαι νόσον, ἐνδοῦσα τὸ σεαυτοῦ στόμα [x]) ἐμφραγῆναι, ὡςανεὶ στόμα φρέατος λίθῳ κεκολλημένου, πρὸς τὸ μηκέτι ὕδωρ ἀνιμᾶσθαι. [y]) λείπει δὴ [z]) τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς ἀπὸ χάλυβος γενομένη. ἢ ΛΙΘΟΚΟ'ΛΛΗΤΟΝ ΣΤΟ'ΜΙΟΝ, ἀντὶ τοῦ, λίθινον καὶ σκληρὸν χαλινὸν σαυτῇ ἐπιβαλοῦσα.

'ΑΝΑ'-

u) πυράν, καί φησιν· ἄγε, ὦ σκληρὰ ψυχὴ ΧΑΛΥΒΟΣ, Tricl. Brunck.

x) τὸ στόμα τὸ σεαυτῆς Tricl. Brunck.

y) ἀνιμᾶσθαι, ἀνάπαυε τὴν βοὴν Tricl. Brunck.

z) δὲ Brunck.

'ΑΝΑ'ΠΑΥΕ ΒΟΗ'Ν. ἀνάπαυσον τὴν βοήν, ὡς εἰς ἐπίχαρτον ἅμα καὶ ἀκούσιον πρᾶγμα χωροῦσα, τὴν πυράν. πῶς δὲ ἐπίχαρτον καὶ ἀκούσιον; ἐπίχαρτον μέν, ὅτι ἀπαλλάττεται τῆς νόσου· ἀκούσιον δέ, ὅτι λυπεῖ πάντα a) ἡ ἀποστέρησις τοῦ βίου. παρὰ τό, (Ιλ. Δ. 43.) ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.

1264. Α'ΙΡΕΤ' 'ΟΠΑΔΟΙ'. οὐκ οἰκέταις, ἀλλὰ τοῖς ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ ἐξ Εὐβοίας. ΣΥΓΓΝΩΜΟΣΥ'ΝΗΝ. ἀντὶ τοῦ, συγγνώμην, ὅτι κατὰ γνώμην πατρῴαν τοῦτο ποιῶ.

1268. Ο'Ι ΦΥ'ΣΑΝΤΕΣ. πρὸς τὸν Δία ἡ ἀπότασις τοῦ λόγου. ἐκείνους, φησίν, ἀγνώμονας ἡγεῖσθε, οἵτινες γεννήσαντες αὐτόν, περιορῶσι τοιαῦτα πάσχοντα. 'ΕΦΟΡΑΙ̃. περιττὴ ἡ πρόθεσις.

[1272. 'ΑΙΣΧΡΑ' Δ' 'ΕΚΕΙ'ΝΟΙΣ. τοῖς γεννήσασιν.]

[ΜΕΤΡ. 1275. ΛΕΙ'ΠΟΥ ΜΗ'. Σύστημα ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος, κώλων ἀναπαιστικῶν δ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

1275. ΛΕΙ'ΠΟΥ ΜΗ' ΔΕ' ΣΥ'. τοῦτο λέγει ὁ χορὸς ἢ ὁ Ὕλλος. ἔοικε γὰρ ὁ Ὕλλος ἀποστραφεὶς ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ λέγειν, μὴ ἀπολιμπάνεσθαι τῶν οἴκων, ἕως ἂν ἐπέλθωσιν b) ἀπὸ τῆς πυρᾶς. 'ΑΠ' Ο'ΙΚΩΝ. γράφεται 'ΕΠ' Ο'ΙΚΩΝ. τουτέστι, μηδὲ ὑμεῖς περιλείπεσθε ἐνταῦθα,

a) πάντοτε Tricl. Brunck.

b) ἀπέλθωσιν Brunck.

θα, ἀλλ' ἀκολουθήσατε. ΚΟΥΔΕΝ ΤΟΥΤΩΝ. λείπει, ἐποίησε διὰ τὴν εἱμαρμένην, ἥτις κακῶν καὶ ἀγαθῶν ἐστιν αἰτία. Ἄλλως. ΚΟΥΔΕΝ ΤΟΥΤΩΝ Ὅ ΤΙ ΜΗ ΖΕΥΣ. οὐδὲν τούτων οὐδεὶς ἔπραξεν, εἰ μὴ μόνος ὁ Ζεύς. c)

c) λείπει, ἐποίησε. οὐδὲν τούτων οὐδεὶς ἔπραξεν, εἰ μὴ μόνος ὁ Ζεύς. διὰ τὴν εἱμαρμένην, ἥτις κακῶν καὶ ἀγαθῶν ἐστιν αἰτία. Brunck.

In Sophoclis TRACHINIAS Adnotationes.

V. 1. Aeschyl. Agam. 760.

παλαίφατος δ' ἐν τοῖς βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται.

Offensioni est articulus, ac scribendum videtur: παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται. In strophico versu 746. expungendum οὖν.

„Λόγος — ἀρχαῖος. dictum antiquum. Respicit quod de Solone prodidit Herodot. I, 32. nec tamen prout ab ipso proditum est, exhibet. Dixerat enim Solon neminem, felicitatis ergo, ante mortem praedicandum esse: non e contra, neminem ante mortem infelicem vocari posse." Musgr.

v. 2. ἐκμάθοις. Secunda persona pro tertia incerta et non definita eleganter ponitur in sententiis generalibus: quod utriusque linguae scriptoribus familiare est. Sic infra 597. ὡς σκότῳ κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ· pro κἂν αἰσχρὰ πράσσῃ τις, οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖται. Pravam hic exhibent lectionem membranae Regiae, ut in Eurip. Oreste 316. quo in loco ceterorum codd. et Aldi auctoritatem potius sequi debebam:

κἂν μὴ νοσῇς γάρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν,
κάματος βροτοῖσιν ἀπορία τε γίγνεται.

Sic in eadem fabula v. 699.

ὅταν δ' ἀνῇ πνοάς,
τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως, ὅσον θέλῃς.

pro τύχοι τις, ὅσον θέλῃ. Vide Taubmannum ad Plauti Amphitr. I. 1. 15. Brunck. Sententia ipsa apud Tragicos frequentissima. Oed. T. 1528.

ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

Hic quoque inficetus est articulus, quem sic abolitum velim, ut legatur vel ex Hermanni conjectura, τέρμα τις, vel ex mea, τέρματ' ἄν.

Tyn-

Tyndarei fragmentum:

Οὐ χρὴ ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας
ἀνδρὸς, πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος
διεκπερανθῇ, καὶ τελευτήσῃ βίον.
ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κὠλίγῳ χρόνῳ
πάμπλουτον ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις,
ὅταν μεταστῇ, καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε.

Fragmentum Terei X. a Wakefield. laudatum, ita quidem, ut ad Tyronem referret et a Brunckio neglectum opinaretur, apud Stobaeum Eth. Serm. cv. p. 435.

μήπω μέγ' εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς.

Sic bene correxit Heathius vulgatum μήπω μέγαν εἴπῃς. Videtur in antecedentibus nomen pofitum fuiffe illius, de quo ne magna praedicentur, poeta nunc maxime vetat. Male refcripfit Wakefieldius:

— — — — μέγαν
μήπω τιν' εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς.

Euripid. Androm. 100.

χρὴ δ' οὔ ποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὄλβιον βροτῶν,
πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἴδῃς
ὅπως περάσας ἡμέραν ἥξει κάτω.

Troadib. 513.

τῶν δ' εὐδαιμόνων
μηδένα νομίζετ' εὐτυχεῖν, πρὶν ἂν θάνῃ.

Ovidius Metam. III. 135.

Ultima femper
exfpectanda dies homini: dicique beatus
ante obitum nemo fupremaque funera debet.

Aufonius in ludo VII. Sapientum:

Spectandum dico terminum vitae prius,
tum judicandum, fi manet felicitas.

v. 3. Wakef. dubitat, an legendum fit πω pro τῳ, monetque, Mediolanenfem editionem Suidae nullam vocem inter εἰ et κακὸς interponere. Nihil opus.

v. 7. Quod in cod. B. legitur ναίουσα δ' ἐν Π., id poteft fufpicionem movere, fcripfiffe Sophoclem ναίουσ' ἔτ' ἐν Π. Accedit Vit. Winshemii auctoritas, qui in adornanda verfione lat. 1549. Francof. apud Petrum Brubach. edita codices videtur fecutus effe. Is enim vertit:

vertit: cum adhuc habitarem in Pleurone. Particula ἔτι Sophocli perquam familiaris. Reſcribenda ea etiam Electrae v. 952.

θάλλοντ᾽ ἔτ᾽ εἰςήκουον, εἶχον ἐλπίδας,

pro θάλλοντά γ᾽. Quod recte vidit Reiskius.

Νυμφείων. gl. νυμφευμάτων, μνηςευμάτων. Br. — Merito Stephanus et Wakef. praeferunt ὄτλον, tum quod dictio videtur auctoris menti commodior, tam quod uſitatior vox facilius expellere poterat rariorem. Winshemius vertit: magis quam ulla noſtrae gentis mulier, nuptiarum cauſa, miſera et afflicta fui. ὄτλος moleſtiam indicat. ὄτλος· μόχθος: Heſychius. ὄτλοι· οἱ μόχθοι: Suidas: ita enim caſtigandus eſt. Aeſchylus S. Theb. 18.

ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδίας ὄτλον.

κακοπάθειαν, πόνον: Scholiaſtae ibidem. Repugnat Musgravius propterea, quod loquatur Deianira de aegritudine, quam in paternis aedibus agens ob nuptias futuras perpeſſa erat, quae νυμφείων ὄκνος, nuptiarum metus, proprie fuerit. Contra, quae ob nuptias peractas in calamitatem incidunt, νυμφείων ὄτλον pati exiſtimat. — Haec diſtinctio vereor ut ſe tueri poſſit.

V. 11. male Wakef. poſt φοιτῶν interpunxit, ut conjungeretur φοιτῶν ἐν τρισὶν μορφαῖσιν. Idemque pro epitheto ἐναργής, quod prorſus inſulſum eſſe et otioſum pronunciat, ſpeciale quid deſiderari exiſtimans, conjecit ἐνεργής, Heſychio per δυνατός, ἰσχυρὸς explicatum. Affert inſuper Horat. epod. III. 17. efficax Hercules: noſtrum v. 507. ὑψίκερω ταύρου: Senec. Herc. Oet. 299. qui Acheloum in taurum trucem flexiſſe minas ait: Ovid. met. IX. 85. de eodem: reſtabat tertia tauri forma trucis: Cicer. in Arateis: valido connixus corpore taurus: et Lycophr. v. 730. qui fluvium vocat βουκέρως ἄρης: i. e. ἰσχυρὸς βουκέφαλος ποταμός. Neutiquam tamen hac tanta locorum nube adducor, ut mutationem illam comprobandam arbitrer. Etenim primum quidem neſcio, an ἐνεργὴς de hominibus potius, quam de animalibus dicatur, deinde quid obſtat, quo minus ἐναργὴς noſtro leibhaft reſpon-

ſpondere putetur? Tunc profecto nullus reprehenſioni locus eſt.

v. 12. 13. dubitavi lectionem a Strabone commemoratam, quae Musgravio quoque probatur, pro vera habere atque in ordinem recipere propterea, quod Strabo non poteſt certo dici noſtrum locum reſpexiſſe. Nam quod Brunckius hanc lectionem longe elegantiorem judicat vulgata, id non habeo quid ſibi velit, neque Brunckius ullum argumentum attulit. Laudat Wakef. Philoſtratum junior., icon. 4. p. 867. qui ex ſententia illius hunc locum ante oculos habuit ac Strabonis lectionem confirmat. Legendum putat ſic: *Ζητεῖς ἴσως τίς ἡ κοινωνία δράκοντός τε, ὃς ἐνταῦθα πολὺς ἀνέστηκεν, ἐγείρας τὸν πῆχυν, κατὰ νῶτα δαφοινός, καὶ γένεια καθιεὶς ὑπ' ὀρθῇ καὶ πριονωτῇ τῇ λοφιᾷ βρέμων τε καὶ δεινῶς δεδορκώς,* (pro *βλέπων τε δεινῶς δεδ.*) *καὶ ἱκανὸν* (ſcribo *ἱκανὸς*) *εἰς ἔκπληξιν ἀγαγεῖν· ταύρου τ' εὐΐνου,* (pro *γαύρου τε ἵππου*) *ὅς, ὑπὸ τοσαύτῃ κεραίᾳ γυρώσας τὸν αὐχένα, καὶ διασκάπτων τὴν ἐν ποσὶ γῆν, ὡς ἐς βολὴν ἵεται· καὶ ἀνδρὸς τούτου ἡμιθήρος. βούπρωρα μὲν γὰρ αὐτῷ πρόσωπα, καὶ γενειὰς ἀμφιλαφής, πηγαί τε ναμάτων ἐκπλημμυροῦσαι τοῦ γενείου· τό,τε συνερρυηκός, ὡς ἐς θέαν, πλῆθος, καὶ ἡ ἐν μέσοις κόρη, νύμφη τίς, οἶμαι — νεανίας τε ἐκδυόμενος λεοντῆς, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων κ. τ. λ.* Non poteſt pro certo affirmari, Philoſtrato locum Tragici eſſe obverſatum.

v. 14. *διεῤῥαίνοντο*, diffluebant. Enallage eſt conſtructionis: nam proprie *ῥαίνεσθαι* dicitur id, in quod humor diſperſus cadit. Similis enallage occurrit v. 794. Aliarum vocum exempla vide ad Aj. 376. Oed. Col. 1532. Musgr.

v. 15. *προςδεδεγμένη* expectans. Sic etiam Winshemius. Minus bene Heath., Musgr., Wakef. nacta, ad me recipiens — habens, quod paullo altius repetitum videtur et nexui parum conveniens. Nondum enim Deianira ſponſum habebat Acheloum, ſed expectabat metuebatque.

v. 18. Elegans phraſis eſt *ἐλθεῖν ἀσμένῳ τινί.* Comicus in Pace 582. *ὦ φιλτάτη γ', ὡς ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες.* Br. Cf. Musgr. et Porſon. ad Eurip. Phoen. 1075. (1061.)

v. 20.

v. 20. Argutatur Wakef. dum ſcribit: Non redundat vox μάχης· nam potuit eſſe quodvis aliud certamen. In Virg. Aen. XII. 598. quem locum affert, pugnae certamine itidem pro ſimplici pugna poſitum poetico more.

v. 21. temere Wakef. ἂν in οὖν mutavit, non memor, centenis in locis ἂν dupliciter adhiberi. Nec minus infeliciter pro πόνων repoſuit μόθων, allato Heſychio, qui μόθος interpretatur per πόλεμος, μάχη, πόνος. Non dicam, multo fortius eſſe vocabulum μόθος, quam quod h. l. requiratur, quippe cum pugnarum tumultus indicet. Sed hoc urgendum, quod Homerica potius vox eſt, quam tragica. Nusquam enim in Tragicis occurrit. Quapropter decebat Wakefieldium manus abſtinere etiam ab Aeſchylo, S. Th. 389. ubi pro μόρον pariter μόθον reſcribi jubet. Aeſchylus non ferme eſt curioſus ſingulorum ſcrutator vocabulorum, ſed ad ſententiarum vim et ſublimitatem adnititur.

v. 27. Nolim cum Wakef. λέχος pro nominativo habere: conveniens — congreſſa — uxor Herculi. Aj. 211.

— σε λέχος δουριάλωτον,
στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.

Phraſes enim συνιστάναι πόλεμον, λόγον, πολιορκίαν adeo ſunt huic noſtrae ſimiles, ut ratio illa vix videatur locum habere poſſe. Similiter Eurip. Phoen. 49. συνάπτειν γάμους. „λέχος — κριτὸν, conjux victoriae jure addicta. Infra habes κτῆμα κριτὸν v. 246. quod interpres ſatis bene vertit, mancipia electa.“ Musgr.

v. 29. προκηραίνουσα. gl. φροντίζουσα. Eurip. Hercul. Fur. 519. τί φημι; ποῖ' ὄνειρα κηραίνουσ' ὁρῶ; Br.

v. 30. unice vera eſt Brunckii interpretatio: nox enim adfert, et nox diſpellit angorem, alium mutans alio. διαδέχεσθαι, quod ſignificat excipere, non minus ad πόνον referendum, quam ἀπωθεῖ. — Comparat Wakef. Aeſchyl. Prom. 24.

ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος·
πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν·
ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ
τρύσει σ'· ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.

et

et Horat. Epod. XVII 24.

Nullum a labore me reclinat otium:
Urget diem nox, et dies noctem; neque est
Levare tenta spiritu praecordia.

„Constructio videtur esse, νὺξ γὰρ εἰςάγει (πόνον) καὶ νὺξ ἀπωθεῖ πόνον, διαδεδεγμένη, i. e. si una nox miseriam meam amoverit, proxime sequens reducit: διαδεδεγμένη interpretor alternans." Musgr.

v. 31. negat Wakef. φύειν de matre dici, quapropter κἀφύσαμεν praeoptavit, vereor, ut commodius. Licet enim concedam, nullo fortasse alio in loco φύειν de matre occurrere, tamen satis, opinor, erit docere, potuisse sic adhiberi. Idque faciam analogia usus similium verborum. Eurip. Med. 834. Musae dicuntur ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι, at multo frequentius φυτεύειν de viris. Contra τίκτειν de patre Eurip. Bacch. 467. cum proprie mulieribus tribui soleat. Pariterque invenitur τεκὼν, pater, et τεκοῦσα, mater. Quin etiam hoc addi potest, ipsum illud κἀφύσαμεν non excludere matris personam, ac parentes idemtidem τοὺς φύσαντας appellari. Consentit mecum Porsonus ad Euripidis Phoen. 34. locosque affert Med. 1059. ubi Medea de se sola verbum ἐξεφύσαμεν adhibet, et Euripidem Inone apud Stobaeum XXXVIII. p. 149. τίς ἄρα μήτηρ ἢ πατὴρ κακὸν μέγα βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυςώνυμον φθόνον.

Sequentia sic ordinanda sunt: οὕς κεῖνός ποτε προςεῖδεν ἅπαξ μόνον, ὅπως γήτης ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν προςεῖδεν αὐτὴν μόνον σπείρων καὶ ἐξαμῶν. Br.

v. 34. Consultius videbatur, librorum omnium, quam unius codicis scripturam praestare, atque eam quidem, quam credibile esset ex interpretamento irrepsisse. Namque a librario, quem male haberet pravus ille scilicet et perversus verborum ordo, suppositum arbitror, quod ex cod. B. rescripsit Brunck. At oportebat istum perpendere, solere homines, ubi animus vehementiori motu perturbetur, parum de logica vocabulorum serie sollicitos esse.

v. 35. λατρεύοντά τῳ servientem alicui. Emendabam λατρεύοντ' ἀγῷ, servientem regi, i. e. Eurystheo. Sed neque vulgatam damno. Praeter Eurysthea

ſthea enim, et Augeae operam ſuam vendiderat et Laomedonti. Musgr.

v. 36. ὑπερτελής. Extat vox Aeſchyli Agam. 294. (in edd. Ald. et Turn.) Eurip. Ion. 1571. Idem.

v. 38. Ἰφίτου βίαν, De Iphiti caede vid. v. 274. etc. Diodor. IV. 31. Id.

v. 39. ἀνάστατοι, domo pulſi, exſules, a Tirynthe ſc. Peloponneſi urbe, ubi prius habitaverant. Vid. v. 274. Id.

v. 40. ξένῳ παρ' ἀνδρί, Ceyci, Trachinis regi: vid. Diodor. IV. 36. 57. Id. — Non erat. quod ὅπου in ὅποι mutaret cum Brunckio Wakefieldius. Βέβηκεν eſt verſatur. Sic εὖ βεβηκώς, Electr. 979. ἐν κακοῖς, 1056. ἐν ἐσθλᾷ μοίρᾳ, 1094. ἐν πόνῳ, Oed. Col 1359. ἐν μάχῃ βεβώς, Eurip. Suppl. 850. ποῦ κυρεῖ βεβώς; Iphig. T. 1285. ἔνθα βαίνομεν. Troad. 57. ἐν λιμέσιν Ναυπλίοισι βεβῶτος, Electr. 453. κυρεῖ δὲ κήποις ἐν καταῤῥύτοις βεβώς, v. 777.

v. 50. f. πάνδακρυν κ' ὀδύρμασι (hoc eſt καὶ ὀδύρμασι) Reisk. Quae conjectura neque elegans eſt. nec neceſſaria, quandoquidem ex more Graecorum ſatis noto accuſativus, omiſſo κατὰ explicandus, ponitur pro dativo vel potius ablativo. „Uſitatius eſſet πολλοῖς ὀδύρμασι. Sed ſic Noſter Antig. 1217. τὸν μὲν — λούσαντες ἁγνὸν λουτρόν. Herodot. VII. 233. τοὺς δὲ πλεῦνας αὐτέων — ἔστιζον στίγματα βασιλήϊα." Musgr.

v. 57. vulgatam Brunckius tuetur ſcripturam, cujus hunc eſſe ordinem ait: μάλιστα δὲ Ὕλλον, ὅνπερ εἰκός ἐστι δοκεῖν, εἰ νέμοι τιν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν τοῦ πατρός, id eſt τῆς τοῦ πατρὸς εὐπραξίας. Horum verborum quam verſionem dedit, haec eſt: „maxime vero Hyllum, quem par eſt oſtendere, ſi quam paternae proſperitatis curam gerit." Miror, Virum elegantiſſimum non dubitaſſe tale quid proferre. Quid enim? num quis umquam δοκεῖν ita uſurpavit, ut eſſet oſtendere? num credibile eſt, Sophoclem, nitidiſſimum ſcriptorem, ita ſui oblitum, ut horrorem illum dicendi admitteret, quem non erit, quin duplici infinitivo πράσσειν δοκεῖν, et conſtructioni τοῦ καλῶς πράσσειν τοῦ πατρὸς ineſſe fateatur? num denique totam periodum immane quantum exulceratam Sophoclis ingenio malimus, quam librariorum digitis imputare? Mendoſa eſt lectio, nihil certius.

Ac plures jam viri docti conati ſunt ulcus depellere. Reſtituit Heathius adſtipulante Musgravio: εἰ πατρὸς νέμειν τιν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖ, ſi quidem videatur curam patriae felicitatis gerere, non tamen omnino evitatis, quae in vulgata lectione offenduut. Reiskius: εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὥραν οὐ καλῶς πράσσειν aut παγκάλως πρ. nihilo melius, aliquanto pejus. Wakef. denique τοῦ καλῶς πρόσω δοκεῖν, ſi quam curam habeat patris ultra meram ſpeciem bonae voluntatis. Quod primum quidem languet, nam, ſi abeſſet, nemo deſideraret: tum etiam vereor, ut loquendi uſui reſpondeat, quia non memini me legiſſe καλῶς δοκεῖν pro ἀγαθὸν δοκεῖν εἶναι. Lenitate pariter atque elegantia commendabilis eſt ea correctio, quam ab Hermanno benigniſſime mecum communicatam recepi in ordinem.

v. 58. Correxi, ſi minus ſoloecam, at ſaltem duriusculam orationem, reponendo δόμοις pro δόμους: neque enim recte dixeris vel ἐγγὺς δόμους, vel θρώσκειν δόμους. — θρώσκει: ardens vox, ad magnam celeritatem ſignandam adhibita: θρώσκει· πηδᾷ, τρέχει: Heſych. Verbum adhuc efficacius, ſed in efficaciori re, Valerius uſurpat, Argon. VI. 366.

Ille iterum in clypei ſeptemplicis improbus orbem
Arietat; et Canthum ſequitur, Canthumque repoſcit.

Cf. infra v. 1027. — Statius autem ad Sophoclis locum quam opportunus eſt: Theb. II. 208. de veloci Famae curſu:

Nec minus Ogygias eadem dea turbida Thebas
Inſilit.

Porro vocem ἀρτίπους nollem intelligere cum Scholiaſta de adventu opportuno, ſed gradu celeri; qualis contingit integris et nullo morbo laeſis pedibus: ut Homer. Il. IX. 505. aptiſſime:

ἡ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος· οὕνεκα πάσας
πολλὸν ὑπεκπροθέει· φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

et Agathias, epigr. 55. de ſalutari vita agricolarum:

λῖτα δέ σοι καὶ δεῖπνα, καὶ ἐν ξυλόχοισι καθεύδεις,

ὕδατος

ὕδατος ἐμπλήσας λαιμὸν ἀμετροπότην·
ἔμπης ἀρτίπος ἐσσί:

unde ſuppleas Heſychium, qui ſine controverſia Homereum locum pro more reſpicit, ſecundum ordinem literarum: ἀρτίπος· ἀρτίπους, ἄρτιος τοῖς ποσὶν, ὑγιόπους: nam poeticum eſt ἀρτίπος, commune autem ἀρτίπους· ideoque priorem recte interpretatur. Wakef. Non ſine cauſa commemoratur pedum robur in illo, qui ad Herculem mittendus erat. Vid. Herod. IV. 161. Musgr.

v. 61. ἀγεννήτων, δυςγενῶν: Heſych.

v. 65. 66. in Brunckiana editione ſic leguntur:

σοί, πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου,
τὸ μὴ πυθέσθαι, ποῦ 'στιν, αἰσχύνην φέρειν.

Quippe recepit Brunckius Valckenarii correctionem, prolatam ad Phoen. p. 140. Quae quidem conjectura magno hoc premitur incommodo, quod σοὶ prorſus non eſt ſuo loco collocatum, ideoque ſingularem quandam vim adſcivit, quae nexui ac ſententiae penitus adverſatur. Ineptiſſime Wakef. vulgatam propugnat, cujus hunc eſſe conſtructionem ait: εἴρηκε λόγον· ποῖον; ὅτι, μὴ πυθέσθαι σέ, φέρει αἰσχύνην. Nimirum belle ſcripſit μή, non τὸ μή, quod in textu eſt. Haud improbabitur, opinor, idoneis harum rerum arbitris, quod ex conjectura repoſui. Nam τὸ μὴ ex gloſſa textum invaſiſſe, probabile fit ex Antig. v. 263.

κοὐδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι.

quo loco expellendum τό, quod verſum adulterat.

v. 69. ἐν μήκει χρόνου. Conf. Aeſchyl. Agam. 619. Musgr.

v. 71. Scholion: πᾶν ὄνειδος ἀκούσομεν, εἰ καὶ ὑπέστη τὸ δουλεύειν τῇ Ὀμφάλῃ ὁ Ἡρακλῆς. Brunck.

v. 74. Recte in libris quibusdam γε exhibetur poſt θανών. Vult certe aliquid ſcire Dejanira.

v. 78. Idem fere verſus Euripidis Phoen. 719. τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

v. 80. ἄρας ἆθλον, auferens praemium certaminis. Sic φέρειν ἆθλον Homer. Il. IX. 124. — εἰς τὸν ὕστερον ſc. χρόνον. Reisk. legi juſſit εἰς τό γ' ὕστερον.

v. 80. „εἰς τὸν ὕστερον. Invenuſtam pleonaſmum efficit, ſequente τὸν λοιπόν. Legendum forte εἰς τὸ νόστιμον, quod verti poteſt, ita ut ſoſpes inde evadat. Heſychius enim νόστιμον ἦμαρ interpretatur τὸ σωτήριον καὶ ἀνακομιστικόν. Poteſt et νόστιμον dulce, ſuave ſignificare, ut Plut. Sympoſ. V. 9. Theophraſt. de Cauſ. Plantar. IV. 14. Si hanc notionem ſequamur, εἰς τὸ νόστιμον valebit κατὰ τὸ ἡδύ, ſecundum vota. Conf. Marc. Antonin. lib. II. ſect. 15. Clem. Alex. p. 121. Vel lege εἰς τὸ συμφέρον. Denique τὸν ὕστερον poteſt ellipſis eſſe pro τὸν ὕστερον χρόνον. Vide ad Electr. 1081." Musgr.

v. 83—85. Probabiliter tranſpoſiti ſunt a Brunckio, quos male in libris habere, Vitus jam Winshemius, Canterus et Iohnſon. animadverterant. Aliam ingreſſus eſt viam Billerbeckius, v. 85., ut ἅμα illuſtraretur, ab interpretantibus conditum ac tandem textui inſertum judicans. Quod vix crediderim, obſtante tum verborum delectu, tum numerorum elegantia, quae meo quidem judicio nimium quantum ultra iſtorum hominum ſoporem adſurgunt. In ephem. Ienenſ. 1802. p. 143. cenſuerat Hermannus probum eſſe locum, ſi pro κείνου βίον σώσαντος legeretur κενὸν βίον σώσαντες; ſed ipſe jam Brunckianam transpoſitionem praefert.

v. 88. ſqq. Brunckius hos quoque verſus loco ſuo motos eſſe ſubodoratus, locum conſtituit hunc in modum:

νῦν δ', ὡς ξυνίημ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ
πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.
ἀλλ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐᾷ πατρὸς
ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.

Qua transpoſitione facile carebit, qui cum Billerbeckio εἶα legendum pro ἐᾷ, et νῦν δέ, quae librorum lectio eſt ante ὡς ξυνίημ', in ἀλλ' mutandum ſibi perſuaſerit. Dudum ſic correxerat Hermannus: cf. ephem. Ienenſ. l. c. Librarii enim ſaepius vitiarunt particulas connectentes, ut ſupra v. 85. ἢ pro καὶ ſuppoſuerunt. Wakefield. edidit πρὶν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐᾷ — νῦν δ', ὡς

ὡς ξυνίημ', parum, ſi quid video, eleganter. Prioris enim δὲ vice haud dubie aliam adhibiturus fuiſſet Sophocles particulam, ut ὁ γὰρ ξυνήθης etc. quod ipſum an genuinum ſit, neſcio.

v. 93. ἐμπολᾷ· πραγματεύεται: Heſych. „negotiatione acquiro: ideoque κέρδος ἐμπολᾷ vult: hoc negotio ſibi lucrum parat: i. e. alicui eſt utilitati." Ita Wakef. Nihili eſt, quod addidit: is autem, cui durior videbitur locutio, non abſurde repoſuerit, κέρδος ἂν πέλῃ: lucrum ſit; nec nihil videtur favere Scholiaſtes: κέρδος σοὶ ἔσται. — Idem perperam explicat εὖ πράσσειν bene facere, nam ſemper eſt: felicem eſſe; recte autem ὑστέρῳ vertit: tardo, aliis χρόνῳ ſubintelligentibus. Senſus: Proſpera enim fortuna ei, qui ſero de ea reſciſcit, quando tamen reſciſcit, voluptatem adfert.

v. 94. αἰόλα νύξ, nox ſtellis diſtincta. Eurip. Fragm. II. Pirithoi: νὺξ αἰολόχρως. αἰόλα· ἤτοι μέλαινα, ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Heſych. — ἐναριζομένα· τοξευθεῖσα· diei ſpiculis, ἡλίου τόξοις, Eur. Herc. fur. 1093. percuſſa et confecta. Lucret. I. 148.

Non radii ſolis, neque lucida tela diei
Diſcutiant.

v. 95. Euſtathius ad Il. A. pag. 22. Λητοῦς δὲ υἱὸς ὁ Ἀπόλλων λέγεται, τουτέστι νυκτός. δοκεῖ γὰρ ἐξ αὐτῆς, οἷα μητρός, ὁ ἥλιος γεννᾶσθαι, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις λέγει, ἔνθα φασίν, ὅτι ἡ νὺξ ἐναριζομένη τίκτει κατευνάζει τε τὸν ἥλιον. παρέοικε δὲ πάντως τῇ τοιαύτῃ τοῦ Σοφοκλέους ἐννοίᾳ καὶ Αἰσχύλου ἐν Ἀγαμέμνον (272.) τό, Εὐάγγελος ἠὼς γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα. ὡς γὰρ ἐκ νυκτὸς ἥλιος, οὕτω καὶ ἠὼς ἐξ εὐφρόνης. Brunck. Haec partim leguntur etiam in Anecdot. Graec. Villoiſoni I. p. 7. adnotante Wakef.

v. 96. Homer. hymn. in Cer. v. 69.

ἀλλά, σὺ γὰρ δὴ πᾶσαν ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
αἰθέρος ἐκ δίης καταδέρκεαι ἀκτίνεσσι,
νημερτέως μοι ἔνισπε, φίλον τέκος εἴ που ὄπωπας:

Sic verba diſtinxit Wakef., vereor, ut recte. Orpheus hymn. VII. 1. ad Solem:

κλῦθι, μάκαρ, πανδερκὲς ἔχων αἰώνιον ὄμμα.

v. 97. Abſurde Wakefield., colo poſt Ἀλκμήνας et interrogationis ſigno poſt φλεγέθων poſito, locum ſic con-

conſtituit, ut Solem alloqueretur Dejanira. Quippe nimium ſubita eſt haec converſio, quam qua vehementer gaudere poſſit ſublimior poeſis.

v. 97. καρύξαι τὸν Ἀλκμήνας. Audacius paullo Aeſchylus Agam. 626. Μενέλεων δὲ πεύθομαι. Eurip. Oreſt. 1449. ἤκουσα — τὴν ἐμὴν ξυνάορον. Pindar. Olymp. XIV. ſtroph. 2. υἱὸν εἴπῃς. Musgr.

v. 100. αὐλῶνας. Poteſt αὐλὼν de freto accipi: et ſic Dionyſius Periegetes v. 136. ὅθεν στενὸς ἔρχεται αὐλών. Aeſchyl. Prometh. 730. αὐλῶνα — Μαιωτικόν. Lycophron v. 388. ubi Schol. τὸν δὲ στενὸν τόπον, αὐλῶνα καλεῖ. Idem.

v. 101. Communis librorum omnium lectio eſt δισσαῖς, quam ſi quis paullo accuratius conſideraverit, habere, quo diſpliceat, non inficiabitur. Europam intelligi atque Aſiam ſtatuunt interpretes; quid ſit, quod Africam praetermiſerit poeta, non explicant. Ambabus itaque manibus amplexus ſum Hermanni mei conjecturam, λισσαῖσιν reponentis, quam nemo erit, opinor, quin primo ſtatim adſpectu veram eſſe adgnoſcat.

Aliam lectio δισσαῖς offenſionem attulit Musgravio, qui ſic ſcribit: „Parum accurate dicitur. Non enim in duabus continentibus eodem tempore verſari potuit. Sed nimis ſeveri ſumus, nec tanta loquendi ſubtilitas a poeta exigenda.“

Ibid. κλιθείς, vicinus. Sic Homer. Iliad. E, 709. Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι. O, 740. πόντῳ κεκλιμένοι. Vid. et Eurip. Troad. 803. Musgr.

v. 102. ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα omnes, quod ego quidem ſciam, interpretes ita acceperunt, ut diceretur Sol oculorum acie praeſtare ceteris Deis. Id ſi voluiſſet poeta, ſcripſiſſet, ni fallor, ὄμμασιν. κατ' ὄμμα enim Scholiaſta, quam Sophocle dignius videtur. Imo ſignificat haec locutio nihil aliud, quam interdiu, ut Eurip. Androm. 1065. 1118. Bacch. 469. Cf. Hermannus in ephem. Ienenſ. 1802. p. 142.

v. 103. Cum ποθουμένᾳ, paſſivae formae et activae ſignificationis, ſit, ni fallor, prorſus inauditum Graeciae,

ciae, repoſui ex conjectura πονουμένᾳ, laboranti — aegrotanti animo. Sic Il. Δ. 374.

ὡς φάσαν, οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον.

et Il. K. 70.

ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα.

πονεώμεθα· κακοπαθῶμεν. Scholiaſtes. Wakef. πονουμένᾳ conjecit etiam Musgr., attulitque v. 987. πεπονημένος ἀλλήκτοις ὀδύναις, et Thucyd. II, 51. τὸν πονούμενον ᾠκτίζοντο. Quamquam ποθουμένᾳ tuetur Stephanus de dial. Att. p. 65.

v. 106. ἀδακρύτων βλεφάρων. Subaudiendum ὄντων, ut ſit genitivus abſolute poſitus. Niſi malis ἀδακρύτῳ βλεφάρῳ, palpebra ſicca, lacrymarum experti. Scholiaſtes ἀδακρύτων exponit πολυδακρύτων. Et ſic Homerus Il. Λ. 155. ἀξύλῳ ὕλῃ. Heſychius: ἄβιος, πλούσιος. Conf. ad Aj. 1225. ubi plura. Musgr. ἀδακρύτων pendet a voce πόθον.

v. 108. δεῖμα τρέφουσαν. Certa et elegans eſt Caſauboni emendatio, quem vide ad Athenaeum pag. 549. ubi plurimis exemplis oſtendit, quam familiaris Tragico noſtro fuerit uſus verbi τρέφειν pro ἔχειν. Supra v. 28. dixerat Dejanira, ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω. Br. Repugnat Wakef., allatis pluribus locis, in quibus φέρειν, eodem modo, quo τρέφειν, occurrit. Bion. I. 17.

μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.

ut Theocr. id. XI. ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος. Eur. Oreſt. 1506. τραῦμα φέρων, ut Ovid. Met. V. 426. — inconſonabile vulnus Mente gerit tacita; et Virg. Aen. IV. 2. Vulnus alit venis. Nonnus Dionyſ. VII. de Iove:

— — ἐν κραδίῃ δὲ
κάμνε πάλιν, Φοίνικα φέρων πόθον.

Ibid. XI.

εἴ σε λέων ἐδάμασσεν, ἐγὼ ξύμπαντας ὀλέσσω,
πάντας ὅσους Τμώλοιο φέρει λέπας.

Horat. Od. I. Quale portentum Daunia alit. Eurip. in Phoen. dicit ὄμμα φέρων: in Troad. πρόσωπα τρέφων, i. e. utrobique ἔχων.

Idem Wakef. totum hunc verſum ſic reſcribi jubet: εὖ-

εὔμναστον ἀνδρὸς δῆγμα φέρουσαν, ὁμοῦ etc.
Otiofam enim vocem ὁδοῦ turbare conftructionem, nec fimilem quandam dictionem memorari a Scholiafta; vocemque δεῖμα non iftiusmodi effe, qualem fententia poftulare videatur. Affert exempli loco Aefch. Agam. 100.

— — δῆγμα δὲ λύπης
οὐδὲν πρὸς ἧπαρ προςικνεῖται.

Futilia haec, futile in primis ὁμοῦ τρύχεσθαι, quo quid magis frigeat, vix poterit exputari. δεῖμα ὁδοῦ recte interpretantur commentatores: metum propter diuturnam viri abfentiam. Musgravius diftingui vult:

εὔμναστον ἀνδρὸς
δεῖμα φέρουσαν, ὁδοῦ
ἐνθυμίοις, εὐναῖς τ' ἀναν-
δρώτοις τρύχεσθαι.

Sed alentem intus formidinem viri memorem, macerari viae terroribus, et cubili viduo. De voce ἐνθύμιον conferri jubet Oed. T. 758. (739.)

v. 113. prius ἢ neceffario mutari debebat in εἰ. Conjungendum ὥςτ' εἰ, ut fi, quafi fi.

v. 114. Legendum fortaffe, κύματ' ἀν' εὐρεῖ πόντῳ, fluctus in lato pelago. Sic χρυσέαις ἀν' ἵπποις, in aureo curru, Pind. Olymp. I. antiftr. 2. An εὐῤῥοῖ ab εὐῤῥοος? Vid. Eurip. Hecub. 650. Musgr.

v. 116. quominus auctore Wakef. οὕτω δὴ legatur, impedit metri ratio. Idem totum locum fic refingendum arbitratur:

πολλὰ γὰρ ὥςτ' ἀκάμαντος
ἢ Νότου, ἢ Βορέα τις
κύματ' ἂν εὐρεῖ πόντῳ
στὰς ἐπιόντ' ἀπίδοι·
οὕτω δὲ τῷ Καδμογενεῖ
βρέφει τόδ' αὔξει βιότου
πολύπονον, ὥςπερ πέλαγος
Κρήσιον·

Στὰς ἀπίδοι: ut Il. Ψ. 141.

στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·

ὀχ-

ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

Porro τόδε πολύπονον βιότου locutionem esse ait in venustissimis numerandam: Eurip. Herc. Fur. 700.

— — τόδ' ἀκύμαν-
τον θῆκεν βιότου βροτοῖς.

(Leg. ἄκυμον.) Verumtamen in conjectura illa magnae offensioni est ἀπίδοι, quod quomodo congruat reliquis, equidem non dixerim. Non emendatione, sed explicatione opus videtur. Ac βάντα quidem de abeuntibus intelligendum fluctibus, quos si quis dicat ante advenire, quam abire debere, nae is nugas egerit maximas. Sequentia sic strui velim: αἶσα ουτω τρέφει τὸν Καδμογενῆ, (ita exercitum habet) τὸ δ' αὔξει, (eadem) scilicet, τὸ βιότου πολύπονον. Eandem comparationem de ira glifcente non admodum dissimiliter monente Wakef. adhibuit Valerius, Argon. V. 522.

Ceu tumet atque imo sub gurgite concipit Austros
Unda silens; trahit ex alto sic barbarus iras.

Pro οὕτω δὲ Musgr. conjecit οὕτω γε. Reisk. haec habet: Varia cogitavi de hoc loco. στρέφει, κυλίνδει βιότου. aut στρέφει τὸ μακροῦ βιότου. aut τῷ Καδμογενεῖ [τὸ μὲν] τρέχει (hoc est ἀποτρέχει, abit), τὸ δ' αὔξει. Omissum hic loci fuit τὸ μέν, ut v. 317.

v. 117. τρέφει. Tuentur quae citavi ad Eurip. Hippol. 372. Utrum cum βίος subaudito concordet, quae sententia est Heathii, non dixerim: quamquam talem ellipsin, nisi exemplis firmetur, vix admittendam putem. Potest etiam cum κύματα, quamquam plurali, conjungi Vel lege, Αἶσ' ὧδε τὸν —. Sic τὸν αἶσ' ἄπλαστος ἔχει Aj. 256. Conf. Apollon. Rhod. III. 261. 328. — αὔξει pro αὔξεται. Vid. ad Oed. Tyr. 1112. Musgr.

v. 118. πέλαγος Κρήσιον. Horat. Od. I. 26. 1.

Musis amicus, tristitiam et metus
Tradam protervis in mare Creticum
Portare ventis. Wakef.

v. 120. Brunckius ἀπλάκητον edidit, ut ἀπλάκητοι Oed. T. 471. inepta adductus Abreschii adnotatione ad Hesych. v. ἀπλάκητον, quod vocabulum iste idem quod ἀναμάρτητον esse sibi persuaserat e corrupto Hesychii

ſychii πλακίησιν. At plane contraria eſſe debet verbi ἀπλάκητον ſignificatio. Neque Heſychii πλακίησιν aliud quidquam eſt, quam error librariorum, litteram initialem, quae minio poſtea ſcriberetur, omittentium. Noſtro in loco ἀναμπλάκητον poſtulat et ſenſus, et metrum antiſtrophici verſus, in quo recte Aldina κυκλοῦσιν habet, atque inde etiam corrigendus Heſychius. Hermann. de emend. ratione graecae gramm. p. 19. Ita ſtatuit etiam Musgr.

v. 123. ἀδεῖα neutrum eſt plurale ab ἡδύς, inſerto ob metrum ι, quod in omni voce poſt literam ε poetis licuit. Adjectiva in ὺς femininum flectunt in εῖα. At poetis licet diphthongi poſteriorem literam ι exterere, ut ὠκέαν Ἶριν Homerus appellat pro ὠκεῖαν. Quidni contraria ratione ι inſererent in neutro plurali? Hoc ſi quis ob exemplorum raritatem aegre admittat, ἀδεῖα accipere poſſit pro nominativo ſingulari: ἀδεῖα μέν σοι γενήσομαι, ἄντια δ᾽ οἴσω. Utrumvis ſane praeſtat ineptae Heathii emendationi legentis ἀδεῖα ex ἀδεής. Formidine expertia, verum adverſa tibi dicam. Quaenam, obſecro, illa oppoſitio eſt? Neutrum plurale ἀδεῖα pro ἀδεᾶ non pluribus firmabitur exemplis, quam ἁδεῖα, jucunda, pro ἁδέα. Proinde cum bona Heathii et Pariſini editoris venia librorum omnium lectionem retinendam eſſe decernimus. Br. Reiskius ſcribendum cenſuit ὧν ἐπιμεμφομένα σοι δεινὰ μέν, ἄρτια δ᾽ οἴσω, ſana, proba conſilia afferam. Verum ſcire velim equidem, quomodo Reiskius δεινὰ explicuerit. Wakef. reſcribi jubet ᾄσσω pro οἴσω. Heſych. ᾄσσει· κατάσσει· ſic enim gloſſam iſtam concinnari debere. Infra noſter v. 396.

ὡς ἐκ ταχείας, ξὺν χρόνῳ βραδεῖ μολών,
ᾄσσεις.

et Ajac. v. 32.

κατ᾽ ἴχνος ᾄσσω.

Quid ſit, quod in vulgata lectione offendat, cum non commemoraverit Wakef., non is ego ſum, qui adſequatur. Caeterum ἀδεῖα non poteſt non ſingularis feminini eſſe. — Musgr. legendum ſuſpicatur αἰδοῖα μέν, reverentiae plena, ſed tamen ſenſibus

ejus

ejus contraria afferam. Αἰδοῖα ἔπη Aeſch. Suppl. 203. Nec ſpernendum putat ἄδειμα, intrepida, licet menti tuae adverſa, i. e. non metuam etiam tibi adverſa proferre.

v. 125. Haud aliter Pindar. Iſthm. VIII. 32.

— χρὴ δ' ἀγαθὰν
ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.

v. 129. Wakef. cum dubitaret, an πῆμα καὶ χαρὰ κυκλοῦσ' ἐπὶ πᾶσι dicere non liceret, depravatum exiſtimavit locum, quem ſic ferme a poetae manu proveniſſe ſcribit:

ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰν
πᾶσι κύκλος, etc.

Quodſi placuiſſet Viro docto, ſtruere verba hunc in modum: πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσιν ἐπικυκλοῦσιν, ſecus profecto ſtatuiſſet.

v. 130. Suſpectum aliquando habui hoc de urſa, ſidere, ſumtum ſimile. Videtur tamen Sophocli familiare fuiſſe e fragmento, quod in Excerptis Tragicorum Grotianis p. 137. legitur: ἄρκτου στροφάς τε καὶ κυνὸς ψυχρὰν δύσιν. Reisk. Urſa polum circumvolvitur perpetuo et indefeſſo gyro, neque unquam, ut aſtra caetera, in Oceani lavacris recreatur. Attulit Wakef. comparationis cauſa hos locos: Hom. Il. Σ. 487.

ἄρκτον θ'. ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει·
οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο.

αὐτοῦ· περὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ὡς μὴ καταδυομένη· Scholiaſtes. λοετρὰ non uſurpat poeta, niſi de balneis, quibus vires renovantur. Porro Valer. Flacc. II. 61.

Atque adeo non illa ſequi mihi ſidera monſtrant,
Quae delapſa polo reficit mare: tantus Orion
Jam cadit, irato jam ſtridet in aequore Perſeus:
Sed mihi dux, vetitis qui nunquam conditus undis
Axe nitet ſerpens, ſeptenosque implicat orbes.

Hinc Statius, Theb. III. 685.

— ubi ſola ſuperſtite plauſtro
Arctos ad Oceanum fugientibus invidet aſtris.

ubi haec habet Scholiaſtes: „Quia Arctos oceano non immergitur poſitione curſus ſphaerae circularis.

o. i. a.

o. i. a. d. o. a. m. o. p. a. c. e. etc. ιλοιποσονοκεανος:" quae monſtra transformavit Wakef. in verſum illum Homeri:

οἵη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο.

Musgr. inſuper affert Odyſſ. E. 274. Eur. Ion. 1173. Theocr. Idyll. XXIV, 11. Anacr. Od. III. Iuven. ſat. V, 23.

v. 133. κῆρες· συμφοραί: Heſych. Similiter Horat. Od. II. 10, 17.

— non, ſi male nunc, et olim
Sic erit.

Wakef. Perperam Brunck. κῆρες de morbis intellexit.

v. 135. Conſtructio haec videtur eſſe: τῷ δὲ χαίρειν ἐπέρχεται καὶ (τοῦ) στέρεσθαι: „alia re gaudere licet, alia privari contingit." Superflua eſt et languida Wakef. conjectura: ὧδ' ἐπέρχεται: ita ſupervenit. Musgr. legendum arbitratur: τῷ δ' ἐπέρχεται χαίροντι καὶ στέρεσθαι Nonnemini autem accidit, ut in medio gaudio excidat fortunis ſuis.

v. 137. ἃ, id eſt δι' ἃ, quapropter. Br. Inani metu, ne lectores ἃ ad τάδε retraherent, factum eſt, ut Wakef. ὃ reponeret, ea locutionis formula, quae Horat. epiſt. I. 7. extat:

Quod te per genium, dextramque, deosque penates
Obſecro et obteſtor, vitae me redde priori.

Exemplum e graeco ſcriptore nullum attulit.

v. 143. Pro μήτ' ἐκμάθοις Wakef. dedit μηδὲν μάθοις. Ferri poſſe arbitror vulgatam lectionem, ſequente quamvis δέ: ineſt enim his vocibus ſignificatio et — et. Non nimiam in uſu particularum, quales ſunt τε — τε, diligentiam adhibent Graeci, ſed aliam particulam, quae quidem ad ſenſum eandem vim habeat, uni illarum ſubſtituunt. Id quod Hermann. in Commentariis ſociet. philol. Lipſ. Vol. I. Partic. II. p. 260. oſtendit allato Oedipi T. v. 367.

πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως, Κρέοντί τε
θρόνους ἔχεσθαι, μηδὲ κραίνεσθαι πόλιν.

Sic

Sic locus carere poterit altera quoque Wakef. conjectura, μήτ' ἐκμ. — νῦν τ' ἄπειρος εἶ. Musgravium mireris ſic ſcribere: „Legendum putem:

Μήτ' ἐκμάθοις παροῦσ' ἄν, ᾧδ' ἄπειρος εἶ.

Neque praeſens cognoſcere potueris, adeo inexperta et rudis es. Ne doloris ſui magnitudinem recte animo conciperent, obſtabat, ſecundum Dejaniram, juvenilis aetas. Id autem quomodo obſtare potuerit, in ſequentibus exponere pergit. Ad finem ſtatuit, eos recte mala ſua intellecturos, quicunque ſimilem vitae conditionem nacti, ad ſuas aerumnas reſpexerint: v. 152. 3. Commode hic ratiocinium ab initio ad finem usque procedit: non item, ſi cum ed. Steph. παθοῦσα, reliquis manentibus, legamus. Nam ſi verbum ἐκμάθοις potentialiter accipimus, parum ſibi conſtabit Dejanira, utpote infra dicens mala ſua ab iis intelligi poſſe, qui ſimilia perpeſſi ſint: 154. Contra ſi optative cum Heathio interpretamur, negotium faceſſet particula μήτε, locum non ſuum obtinens. Dicendum enim erat μὴ vel μήποτε. Vel ſi hic ſcrupulus exemptus eſſet, periret ſaltem connexionis gratia, quae in altera lectione conſervatur; quam propterea Dejanirae placida, quamquam moeſta, oratione utenti, haud paullo melius convenire arbitror.“

v. 145. Legitur vulgo: ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροισιν αὐτοῦ, quod ſic explicant: juventus in talibus, i. e. amoeniſſimis paſcitur regionibus ſibi propriis, ſenſu quidem optimo, ſed dictione admodum invenuſta. Namque illud αὐτοῦ tam nude poſitum et contorte, nullo pacto concoquere poſſum, praeſertim cum ſimiles loci deficiant, quibus ejusmodi uſus confirmetur. Hermanni emendationem, χώροις ἰαῦον, tanto lubentius recepi, quanto et lenior eſt et Sophoclis conſuetudini, participium finito tempori adjungere amantis, accommodatior. Reiskius poſt βόσκεται figendum putat ſemicolon. „Iuventus in hisce ſe paſcit: nempe χοροῖς συναντᾷ convenit ad choreas.“ Musgr. ita: Neque αὐτοῦ hic ſententiam commodam habet, nec καί. Mihi legendum videbatur: χώροις, ἵν' αὐτοῦ χλοῦνιν. — Metaphora ab arboribus novellis deſumi vi-

videtur, quae, quantum fieri poteſt, a ſolis, imbrium, et ventorum vi, teneras frondes haud parum alioquin laeſura, muniri et defendi ſolent. Vocem χλοῦνις ſolus fortaſſe veterum conſervavit Aeſchylus Eum. 187. qui locus ſic legendus:

— σπέρματός τ' ἀποφθορᾷ
Παίδων κακοῦται χλοῦνις.

Ubi viridis aetas puerorum laeditur ſeminis abolitione, i. e. ubi pueri caſtrantur. Χλούνη extat Hom. Iliad. I. 535. ubi ego quidem ὦρσεν ἐπὶ χλοῦνιν malim legi, i. e. in frumenti viridem herbam inſtigavit. Legi poteſt et, ἶν' αὐτοῦ παιδνόν, vel denique ἶν' οὐ ψύχῃ νιν.

v. 145. Ut Sol hic emphatice nuncupatur θεός, haud abſimiliter Eurip. Phoen. 1013.

μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν', Ἄρην τε φοίνιον.

et apud Orph. hymn. VII. 14. audit Sol, ἀθάνατε Ζεῦ, Wakef. Mirum eſt Winshemii commentum, qui amoris ignem intelligi arbitratur.

v. 146. Horat. od. III. fin.

Quod non imber edax, non Aquilo impotens
Poſſit diruere. Wakef.

v. 147. ἐξαίρειν· ὑψοῦν: Heſych. extollit, firmat vitam, i. e. ſuperbit. Annon etiam poſſit verti, producit — peragit, quam ſignificationem Wakef. affert, id equidem neſcio. Certe exemplis erat demonſtrandum.

v. 149. λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος ſic intellexit Wakef.: quam nec noctu ſaltem dormire et quieſcere curae domeſticae patiuntur. Qui ſenſus vereor, ut, niſi torquendo, ex verbis elici poſſit. Accedit, quod aliud quid requiri videatur, expreſſum a Brunckio in verſione hunc in modum: interque unius noctis gaudia ſuam curarum accipiat partem. Nec tamen Vir Cel. quidquam mutavit de vulgata lectione, quod, ut ſententia illa exhiberetur, neceſſario fieri debebat. Quare monente Hermanno repoſui: μιᾷ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος λάβῃ. Quae emendatio quo probabilior fiat, adſcribam locum ex Sophocl. Terei fragm. VII. prorſus geminum:

ὅταν

ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθ' εὔφρονες,
ὠθούμεθ' ἔξω, καὶ διεμπολούμεθα
θεῶν πατρῴων τῶν τε φυσάντων ἄπο·
αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
αἱ δ' εἰς ἀήθη δώμαθ', αἱ δ' ἐπίῤῥοθα.
καὶ ταῦτ', ἐπειδὰν εὐφρόνη ζεύξῃ μία,
χρεὼν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν.

Conferri poteſt de virginum vita etiam Catullus in Epithalamio v. 38. et ſeq., quem locum affert Musgr.

v. 162. ὅτι. Malim ὅ, τι. Dixit, quid me ut bonum dotale habere oporteret. ἑλέσθαι, conſequi, adipiſci. λέχους κτῆσις fuerit fortaſſe id, quod uxori, tamquam dotis compenſatio, oppignerabatur. De quo more vide Harpocration. v. ἀποτιμηταί. Demoſthenes in Euergum et Mneſibulum: ἀπαγορευούσης τῆς γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι αὐτῶν (ſc. τῶν σκευῶν) καὶ λεγούσης ὡς αὐτῆς εἴη ἐν τῇ προικὶ τετιμημένα, pag. 1156. ed. Reisk. Musgr.

v. 165. Elegantem Wakefieldii correctionem dignam putavi, quae textui inſereretur. Frequens eſt apud optimos auctores haec forma regiminis cum adjectivis notionem temporis habentibus. Hinc Theocr. VII. 21.

Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριος πόδας ἕλκεις.

et Orph. Argonaut. v. 656. ex emendatione Wakef.

αὐτὰρ ὑπηῷοι λυγρὴν ἐπεράσσαμεν αἶαν,
ἔνθ' Ἄμυκος Βεβρύκεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἄνασσεν.

denique Apollon. Rhod. IV. 841.

ὥς κεν ὑπηῷδι μνησαίατο νόστον ἑλέσθαι.

Virgil. Aen. VIII. 465.

Nec minus Aeneas ſe matutinus agebat.

v. 168. Vox ὑπεκδραμεῖν, quam et alibi noſter adhibet, ac ſaepius Euripides et alii, notionem in ſe complectitur periculorum evitandorum cum difficultate, atque per aſtutiam aliquando; quaſi ſubſidendo et ſe occultando: — πτήξας, dum tranſierit periculum. Wakef.

Idem in vocibus τοῦτο τοῦ χρόνου τέλος agnoſcendam monet orationis Graecae redundantiam pro τοῦτον τὸν χρόνον, ſimulque corrigit Orph. Argon. v. 710.

καὶ

καὶ τότε δή, προφυγόντες ἀδευκέα πεῖρατ' ὀλέθρου,
Ῥηβάνου προχοαῖσι μέλαιναν ἐς ἱκόμεθ' ἀκτήν.

Quod Homerum ſapit. Il. H. 402.

ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πεῖρατ' ἐφῆπται.

Ac tamen, quo eſt affectus emendandi pruritu, temperare ſibi non potuit, quin aliquot conjecturis locum interpolaret. Scripſiſſe putat Sophoclem vel, τοῦ δρόμου τέλος, i. e. ἀγῶνος, vel, τοῦ μόρου τέλος. Eurip. Androm. 416. ἢν δ' ὑπεκδράμῃς μόρον.

v. 171. τελευτᾷν pro ἐκτελεῖν, τελειοῦν, περαίνειν, Tragicorum eſt. ἐκτελευτᾶσθαι poſitum pro ἐκτελεσθήσεσθαι, abitura eſſe in effectum, habitura finem. Reisk.

v. 173. πελειάδων proprie intelligendum puto de columbis, licet nihil de iis habeat Homerus Od. Ξ. 327.

τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ:

atque Heſychius explicet Πελειαὶ per αἱ ἐν Δωδώνῃ θεσπίζουσαι μάντεις. Serius hoc videtur conamen eſſe explicandi mythum. „De hac fabula videndus Herodotus II, 5. ſq. Quod ibi ait, Aegyptias mulieres ob ſermonem peregrinum avium nomen adeptas eſſe, firmari videtur ab Aeſchylo Agam. 1059. Conf. et Nonnum in Dionyſ. III. 286." Musgr.

v. 174. γαμμέρτεια· ἀλήθεια: Heſych. ut probabile eſt, Sophoclis locum innuens. Wakef. — χρόνου. Subaudiendum fort. ἐπί, ut in exemplis citatis ad Electr. 906. „Cadit in tempus praeſens." Cf. tamen annotata ad Oed. Col. 410. Musgr.

v. 176. εὕδουσαν ἐκπηδᾷν φόβῳ. Sic Virgil. Aen. III. 172.

Talibus attonitus viſis ac voce deorum.
Corripio e ſtratis corpus. Wakef.

v. 179. Vocem καταστεφὴς non meminimus nos alibi legiſſe, niſi in Eurip. Suppl. 259. Wakef.

v. 180. πρὸς χάριν λόγων, i. e. ἕνεκα λόγων, Antig. 30. Br. Frequentius haec formula in Tragicis occurrit, quam quae poſſit vulgatae lectioni, πρὸς χαρὰν λόγων,

γων, postponenda videri. Frustra renititur Wakef., exempla afferens, quibus cognatas esse harum vocum significationes doceat. Supersedere isto poterat labore in protrita re neminique ignota.

v. 186. πολύζηλον „multis de caussis optabilem:“ vel „quem multae expetunt — ob quem multi me beatam praedicant“ — exoptatissimum. Vox extat etiam in Oed. T. 382. An alibi in Graecia, haud affirmaverim. Eurip. Hippol. 169.

καί μοι πολυζήλωτος
αἰεὶ σὺν θεοῖσι φοιτᾷ:

valde desiderabilis et colenda. Wakef.

v. 189. Hunc locum videtur attingere Hesychii glossa: βουθερεῖ· ἐν ᾧ βόες θέρους ὥρᾳ νέμονται. Wakef.

v. 191. recte Brunck. τοι, quod vim habet ab hoc loco alienam, in σοι mutavit, repugnante Wakefieldio, qui σοι otiosum et inficetum pronuntiat.

v. 196. κρίνει, id est ἀνακρίνει. Simplex pro composito. Br.

v. 197. τὸ ποθοῦν· τὸ ποθούμενον. Schol. recte. Activam formam significatione passiva Sophocles prae ceteris frequentat. Sic Oed. T. 968. κεύθει occurrit pro κεύθεται. Oed. Col. 74. ὁρῶντα pro ὁρώμενα. 680. ἀμφιπολῶν pro ἀμφιπολούμενος. 1604. παντὸς δρῶντος pro δρωμένου. 1694. φέρον pro φερόμενον. Quae cum ita sint, temere sollicitaverunt lectionem Reiskius et Wakefield., quorum ille quidem conjecit τὸ γὰρ ποθούμενον ἐκμαθεῖν πᾶς τις θέλων, jambo per anapaestum vitiato; hic vero triplici commento locum adulteravit. Quod enim primo loco posuit, τὶ γὰρ πόθων ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων οὐκ ἂν μεθεῖτο, id propterea ferri non potest, quod versus insolenter a voce τὶ incipit. Nihilo melius est alterum, τὸ γὰρ πόνων ἕκαστος — μεθεῖτο, quo significari vult: rem laborum. At tum dicendum erat τὰ τῶν πόνων, vel, τὸ χρῆμα τῶν πόνων, ut Aristoph. Nub. init. τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν. Pessimum denique hoc protulit: τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστον — μεθεῖτο, desiderium enim, rem singulam pernoscere cupiens: re ipsa pro homine posita. Quod ceteris longe praeferendum putat, quia ipsissimus lepor sit Atticus. Ac sane τὸ ποθοῦν sic dici

poterat ex Atticorum elegantia, vid. Viger. de idiot. p. 344. b. ſed cujusmodi, quaeſo, putabimus eſſe elegantiae, maſculinum genus adhibere; ubi neutrum adhibendum erat? Si quid mutandum eſſet, reſcriberem nullo negotio, ὃ γὰρ ποθοῦσ', ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων.

v. 204. Elegans eſt, ſed parum neceſſaria Valckenarii in animadv. ad Ammonium p. 75. emendatio; αἴ τ' ἐκτός· αὐγῆς ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοί. Quam inſperata lux mihi ex hoc nuntio oboritur. Comparationis cauſa affert locum ex Eurip. Iphig. T. 194. ἀλλάξας δ' ἐξέδρας' ἱερὸν ὄμμ' αὐγᾶς ἅλιος. — ὄμμα, ut φάος, interdum lucem, ſolem vel ſimpliciter ſplendorem indicat, atque etiam metaphorice de re laeta uſurpatur. Musgr. legendum putat: αἴ τ' εἴσω στέγην, Αἴ τ' ἐκτός, αὐλῆς. Εἴσω στέγην ut Ἴλιον εἴσω apud Homer. Il. Σ. 439. Στέγην αὐλῆς ut μελάθρων στέγην Eurip. Alc. 23. Idemque, cum poſt particulam ὡς ſubjungere Graeci ament genitivum vel nominativum abſolute poſitum, ut Oed. T. 101. ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν, hic quoque ſcribi malit: τῆς γε νῦν καρπούμεθα. Utpote luce inſperata exoriente ex ſermone, quem nunc conſequimur. Eſſe ſaltem deberet ἧς γε.

Quod inde a v. 206—225. legitur canticum Chori, in Canteriana et Johnſoniana ed. antiſtrophicum eſt, adjuncto ſtrophicis epodo. Strophae autem ut reſponderet antiſtropha, parum iſti curaverunt. Atque equidem, Hermanno (ad Eurip. Hecub. p. LXXI.) auctore arbitratus, nullum facile in Tragicis, ſi vel aliquam longitudinem haberet, reperiri carmen melicis numeris conſcriptum, quod non eſſet pro antiſtrophico habendum, magno deſudavi opere, ut ſtropham atque antiſtropham inveſtigarem; ſed nullo pacto quidquam efficere potui. Quare perſuaſum mihi habeo, Sophoclem, relicta nunc quidem communi illa et Tragicorum et Ariſtophanis conſuetudine, maluiſſe monoſtrophico uti ſyſtemate. Cujus rei cauſam deprehendere mihi viſus ſum in ipſa carminis natura et indole, non tam lyrica ea, quam licentiorem dithyrambum referente. Etenim ſi ſenſibus et affectibus, qui cantione exprimuntur, non repugnare debet ſaltationis genus,

genus, haec, ubi tale carmen, quale noſtrum eſt, comitatur, libera ſit a certis legibus eamque ipſam ob cauſam ſine ſtropha et antiſtropha peragatur, neceſſe eſt. Apponere libet, quae in Scholiis Romanis leguntur, ſententiae meae peropportuna. Ad verſum enim 216. haec habent: τὸ γὰρ μελύδριον οὐκ ἔστι στάσιμον· ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ὀρχοῦνται. Et paullo poſt: ἐν δὲ τῷ ταῦτα λέγειν, ὀρχοῦνται ὑπὸ χαρᾶς.

v. 206. Wakef. edidit: ἀνολόλυξον δόμοις, ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς, ὦ μελλόνυμφος. Sic Horat. Od. III, 14, 10.

— vos, o! pueri, et puellae
Jam virum expertes, male ominatis
Parcite verbis.

ex mutatione Wakef. — Ac ſane ὁ μελλόνυμφος, quae librorum lectio eſt, nullo pacto ferri poterit. Nam quod Brunckius ſubaudiri vult ὕμνος, ut ὁ καλλίνικος, id nemo, opinor, probaverit, exemplorum auctoritate defectus. Praeſtat itaque ὦ μελλόνυμφος, quam conjecturam Heathius jam praeivit. Malui tamen ἁ μελλόνυμφος reſcribere, referendum illud ad ſequens κλαγγά, „virginum clamor,“ pro ἡ κλαγγὴ τῶν μελλονύμφων.

Sic video Musgravium quoque conjicere, quamquam ſecus explicat de virgine quacunque nubili, vel potius (quoniam ſingularis hic pro plurali ponatur) omnibus ex Dejanirae domo virginibus. Primum cantici verſum exhibuit, ut Wakef., ut δόμοις eſſet, intus in domo, Chorusque alloqueretur foeminas, quae intus tum agebant, v. 203. — ἐφέστιοι ἀλαλαγαὶ autem interpretatur, clamores laeti circa focum, et conferri jubet Libanium Vol. II. p. 162. ubi ſic: γυναικῶν, κατὰ τὸν αὐτῶν νόμον, οἴκοθεν ἑκάστης ἐκπεμπούσης εὐφημίαν. Scholiaſten Pindari ad Olymp. VII. epod. 2. ἡ ἀλαλαγὴ κυρίως ἐπὶ τῆς τῶν πολεμίων συμβολῆς γίνεται.

Ceterum non intelligo, cur Brunckius ἀλαλαῖς ſpreverit. Nuptiarum, inquit, proprium verbum eſt ἀλαλάζειν. Euripid. Herc. Fur. initio:

Κρέων δὲ Μεγάρας τῆσδε γίγνεται πατήρ,
ἣν πάντες ὑμεναίοισι Καδμεῖοί ποτε
λωτῷ συνηλάλαξαν, ἡνίκ᾽ εἰς ἐμοὺς
δόμους ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς νιν ἤγετο.

Quem

Quem locum putaverim ad utramque lectionem referri posse. Similis varietas lectionis est in Eurip. Phoen. 345.

v. 208. Voci κλαγγὴ adjunctam videmus veterem adjectivi formam generis feminini κοινὸς pro κοινή, Id quod Schol. Ἀττικὸν appellat. Sic Hom. Il. B. 742. κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Ant. 876. ἄκλαυστος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος Antigone.

v. 210. προστάταν. Apollinem προστατήριον commemorat Hesychius, eundem haud dubie, quem Noster hic προστάταν vocat. — ἀνάγετ'. Eurip. Phoen. 1388. ἀνάγετ', ἀνάγετε κωκυτόν. Idem Electr. 126. ἄναγε πολύδακρυν ἁδόνα, ex emend. Sopingii. Herc. F. 1336. Τίμιον ἀνάξει πᾶσ' Ἀθηναίων πόλις. Vid. ejusdem Troad. 330. Callimach. in Delum 279. Lasum apud Athenaeum XIV, 5. Nondum inveni qui dixerit ἀνάγειν θεὸν pro ὑμνεῖν θεόν. Quanquam ut ubique insolentiora amat Sophocles, ita et hic non incredibile est ultra aliorum poetarum licentiam progressisse. Musgr.

v. 212. Colo distinxit Wakef. post ἀνάγετε, ut alloqueretur vicissim Chorus et pueros et virgines. Quod nimis videtur coactum esse, quippe cum major Chori sit commotio, quam ut bis pueros, bis puellas videatur ad cantum excitare voluisse.

v. 213. Malim, asyndeti vitandi causa,

Βοᾶτε, τὰν τ' ὁμόσπορόν τ'
Ἄρτεμιν — Musgr.

v. 214. Ὀρτυγίαν. Alibi nomen loci est Ὀρτυγία, de qua vide Spanhemium ad Callimach. Apoll. 59. 60. Suspicetur aliquis inde legendum esse Ὀρτυγίας, ut ὁ Θήβας Βακχεῖος Antig. 159. Musgr.

v. 215. ἐλαφηβόλον: sic Homer. hymn. in Dian. v. 1.

Ἄρτεμιν ἀείδω, χρυσηλάκατον, κελαδεινήν,
παρθένον αἰδοίην, ἐλαφηβόλον, ἰοχέαιραν.

ἀμφίπυρον ambabus tenentem faces, ut de Hecate in mysteriis δᾳδουχούσῃ dicatur, ad mentem Scholiastae; vel undique lucidam, de Diana in plenilunio. Vocat Eurip. in Hippol. 559. fulmen ἀμφίπυρον, undique fulgidum: ἀπὸ ἀνατολῶν ἕως δυσμῶν.

Or-

Orpheus hymn. 35. in Dianam v. 3. πασιφαής, δᾳδοῦχε. Wakef.

Λαμπάδας Ἀρτέμιδος memorat Philippus Anthol. p. 333. addendus locis citatis Spanhemio ad Callimach. Dian. 11. Conf. ad Oed. Tyr. 217. Musg.

v. 216. γείτονάς τε νύμφας. Litus vicinum Dianae ſacrum fuiſſe docebimus infra ad v. 647. (39.) Hujus Dianae comites ſunt, quas γείτονας νύμφας vocat. — τὸν αὐλόν. Cum nulla in reliquo cantico tibiae mentio fiat, legendum fortaſſe τὸ σαυλόν, i. e. τὸ κοῦφον. Heſych. σαυλά, κοῦφα — σαυλόν, ἁβρόν, κοῦφον. Eur. Cycl. 40. ἀοιδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοι. Sententia eſt: Attollor, elevor, nec detrectabo motum ſaltatorium. ὦ τύραννε — o amata, o dilecta. Solenniter enim amati reges et tyranni amantium audiunt. Anacreon v. 141. ἁπάντων κρατοῦντα καὶ τύραννον. Regnum Cynarae habet Horat. lib. IV. od. 1. Dominus pectoris mei bis legitur apud Symmachum, lib. VII. epiſt. 104. lib. VIII. epiſt. 29. Musg.

v. 217. ἀείρομαι· ἄνω αἴρομαι· Σοφοκλῆς Τραχινίαις: Heſych. prae gaudio exſulto. Quare Reiskius ἀείσομαι legendum cenſuerit, non magis perſpicio, quam quomodo vulgatam, ſi quidem bene habeat, ita potuerit accipere, ut eſſet: tollam, capiam nunc tibias, neque deponam eas.

v. 218. ὦ τύραννε. Non probo Scholiaſtae ſententiam, Διόνυσε ſupplentis. Convenientius Sophocleo mori ſubauditur σὲ ad αὐλόν.

v. 219. Scribendum fuit ἰδού, pro ἰδού μ', quod eſſe ſaltem deberet ἰδοῦ μ', nam ἰδοῦ ſignificat vide, ἰδού en, ecce. Additum vulgo με prorſus ineptum eſt. ἀναταράσσει· turbat. Horat. Od. II. 19. 4.

Evoe! recenti mens trepidat metu,
Plenoque Bacchi pectore, turbidum
Laetatur. Wakef.

v. 220. εὐοῖ pro verbo capiunt Heathius et Brunckius, ita quidem, ut ſignificet impellere. Id nunquam comprobari poterit exemplis. — „ὁ κισσός, thyrſus, ab Euripide κίσσινον βέλος vocatus Bacch. 25. Thyrſi attactus quia animum enthuſiasmo implere credeba-

debatur, inde folenni metaphora thyrfo percuti valet extra fe rapi. Lucret. I. 922.

Percuffit thyrfo laudis fpes magna meum cor."
Musg.

v. 221. Durior eft locutio — ὑποστρέφων ἅμιλλαν et valde difplicet: praeftiterit, meo judicio, ὑποτρέφων: quam vocem legi apud Diod. Sic. Dion. Hal. Jambl. et Eufeb. Anne hoc voluit Scholiaftis gloffa, ὑποβάλλων? haud abfurdum eft. Wakef. Non male ὑποτρέφων; fed Scholiaften ὑποστρέφων legiffe, argumento funt haec gloffae verba: ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ λύπης εἰς ἡδονὴν μετάγων.

„ὑποστρέφων, reducens, renovans. Chorum ex innuptis puellis conftare liquet ex v. 146. Verum has, ea aetate, nihil prohibet Bacchi myfteriis antea initiatas effe. Sic Bacchanalium agmen Euripidi conftituunt Νέαι, παλαιαί, παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες Bacch. 694. Sic et Cybeles orgia concelebrabat Ariftodice quaedam, de qua fic Leonidas apud Reiskium Epigr. 499.

— — πολλὰ προνήϊα καὶ παρὰ βωμῷ
Παρθενικὴν ἐτίναξ' ἔνθα καὶ ἔνθα κόμην." Musgr.

v. 224. ἀντίπρωρα· ἀντιπρόσωπα· πρώρα γὰρ τὸ πρόσωπον· καὶ ἀνδρόπρωρον, ἀνδροπρόσωπον· Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Hefychius: qui lexicographus hic et in ἀνδρόπρωρας refpicit, opinor, Empedoclis locum, quem nobis confervat Aelianus de animal. XVI, 29.

πολλὰ μὲν ἀμφιπρόσωπα καὶ ἀμφίστερνα φύεσθαι,
βουγενῆ ἀνδρόπρωρα· τὰ δ' ἔμπαλιν ἐξανατέλλειν
ἀνδροφυῆ βούκρανα, μεμιγμένα, τῇ μὲν ὑπ' ἀνδρῶν,
τῇ δὲ γυναικοφυῆ, σκιεροῖς ἠσκημένα γυίοις.

i. e. villis umbrata — hirfuta membra. Wakef.

v. 227. Musgr. malit, φρουρὰν παρῆλθ'. Neque oculorum mihi cuftodiam fefellit, vel praeteriit. Perperam, οι enim in μοι perraro elifum inveneris.

v. 231. κτῆσιν. Malim κμῆσιν, i. e. ποίησιν. Hefychius: κμητά, πεποιημένα, πεπονημένα. Vulgata fi cui placuerit,

euerit, κατ' ἔργου κτῆσιν interpretari poteſt, κατὰ τοῦτο, ὃ τὸ ἔργον κέκτηται. Musgr.

v. 234. προςδέξομαι. Dubitabam aliquando, annon praeſtaret προςδέρξομαι. Idem.

v. 236. ζῶντα prorſus intolerabile eſt; cum praeceſſerit ἰσχύοντά τε. Qui robore dicitur valere, is hercle non poteſt mortuus eſſe. Haud diſplicet Wakefieldii correctio: χήβῶντα. Eurip. Alceſt. 714.

ταυτὸν γὰρ ἡβῶντ' ἄνδρα καὶ πρέσβυν θανεῖν;

Quamquam hic locus non videtur ſatis congruere, quippe in quo ἡβῶντα iuvenem ſignificet. Reſcribi volueram ipſe χλωρόν τε, eadem ratione, qua locum pariter depravatum Aeſch. Agam. v. 689. ſanavit Toup. in emendd. ad Suid. T. III. p. 557. Sed maxime laetor Schaeferi correctione, cujus hanc mecum communicavit defenſionem egregiam: „σῶς occurrit Oedip. C. 1210. σῶν Philoct. 21. ubi ſimili vitio in ed. H. Stephani legitur ζῶν. Eandem medelam Musgravius adhibuit Euripidis Ioni 871. (853.) Aelian. de N. A. L. XIV. c. 4. ὁ δὲ σῶν ἐργάζεται τὸν τέως νοσοῦντα."

v. 238. ὁρίζεται· ſibi ſtatuit: i. e. in proprios uſus, et ob ſuas res geſtas, non ob alienas. Infra v. 754. activam vocem maluit. Wakef. Neſcio, an argutius.

v. 239. Meliorem putavi lectionem τέλη, quam Scholiaſtes agnoſcit et Euſtath. ad Il. K. p. 702. ed. Baſil. σύστοιχον δὲ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν τέλος· οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, τέλη ἔγκαρπα· ὃ ἀλλαχοῦ διασαφῶν ἔφη· θύματα πάγκαρπα: Electr. 634. Fruſtra opponit Brunckius, τέλη τ' ἔγκαρπα cum ὁρίζεται non commode jungi, nam non opus eſt verbum ad duas cauſas pertinens aeque accurata proprietate utriusque ſubſtantivum reſpicere. Id quod ipſe Brunckius alibi obſervat, et innumeris exemplis liquido patet. Conferendus v. 757. unde nonnihil probabilitatis accedit receptae a me lectioni. Reiskius τέλη idem eſſe vult, quod τεμένη: „definit, deſcribit ſuis terminis ſacros lucos."

Val-

Valckenarii emendatione in Eurip. Diatr. p. 144. prolata facile caremus: βωμούς θ', ἕλη τ' ἔγκαρπα, ut per ἕλη designaretur lucus. Non displicet ἕλη Musgravio, modo ne quis paludes interpretetur, sed cum Hesychio σύμφυτον τόπον, vel χεῖλος ποταμοῦ. Malit tamen sic sublata copula, βωμούς, ἕλη τ' ἔγκαρπα, aras, et agros frugiferos. Si de luco hic loquatur auctor, satis commodum fore putat θάλη τ' ἔγκαρπα, et frondes pomiferas, v. 757. Τέλη ἔγκαρπα, inquit, ex Scholiastis interpretatione foret θυσίας ἐγκάρπους, quae hic non videntur convenire, quando Hercules non frugibus tantum aut libis litavit, sed bobus duodecim, praeter alias pecudes, v. 765. De voce τέλη vide ad Antig. 147. Nec absurdum foret τέλη interpretari προσόδους, proventus annuos. Vide Harpocration. v. ἀπὸ μισθωμάτων.

v. 244. inconditum prorsus est vocabulum οἰκτραί, quod consensu libri exhibent. „Miserandae enim sunt, nisi me fallunt earum calamitates", i. e. nisi forte non sunt infelices, non miserandae. Atqui haec manifesto sibi contradicunt. Accedit Scholiastae auctoritas, quem longe aliud quiddam legisse, arguit explicatio elegantissima, qua sententiam poetae illustratam dedit. εὐγενεῖς γάρ, inquit, δοκοῦσιν εἶναι, εἰ μὴ ἄρα με σφάλλουσιν αἱ κατ' αὐτὰς συμφοραί κ. τ. λ. Jam Wakefieldius legendum suspicatur, κυδραὶ γάρ. quod, cum neque ipsi satisfecerit, missum facio. Deterior etiam est altera ratio, qua vocem ξυμφοραί, tamquam fontem erroris, mutari vult ita, ut scribatur νῦν κόραι hoc sensu: nisi me fallunt oculi, quum ob distantiam non potuerint satis discernere, an pullis vestibus mulieres essent indutae. Sic Sophocli pariter ac lectoribus pessime consulitur. Quis enim, obsecro, κόραι non de captivis potius mulieribus, quam de oculis intellexisset? Apage istiusmodi aenigma, nam reliquas difficultates silentio praetermittam. Equidem presse secutus Scholiasten rescripsi εὐπάτριδες, poeticum vocabulum magis vulgari explicatum ratus. Quam ob rem vix vereor, ne in crimen adducar audaciae.

v. 246.

v. 246. κτῆμα κριτόν. Supra habes λέχος κριτὸν v. 27. Musgr.

v. 248. Facile praetulissem, si favissent codd., ἡμερῶν ἀνηρίθμων· fastidium movent et aures lassas onerant tot epitheta vulgaria et pari potestate, τὸν ἄσκοπον ἀνήριθμον χρόνον. Wakef. Imo ostendunt haec epitheta, totam Dejanirae mentem hac cogitatione esse defixam. ἀνηρίθμων prosaicum foret. ἀνάριθμος θρήνων Electr. 232.

ἄσκοπος· ἀνόητος, ἀπροόρατος: Hesych. respiciens ex Wakef. sententia ad Il. Ω. 157. Praestat, judicio meo, Scholiastae interpretatio, qua voc. ἄσκοπος respondet nostro unabsehbar. Cf. Electr. 864.

v. 250. ὥς φησ' αὐτός. Similem elisionem τοῦ ι in hac voce videas in Ajace, 1326.

v. 251. recte vertit Brunck.: et hoc quidem factum, mulier, reprehendere non licet. Aliter Wakef., qui sic scribit: „φθόνον· invidiam, quasi dies marito tuo jucundi fluerent, dum morem gereret arbitrio tam illustris foeminae. φθόνος· πάθος ἐπὶ τῇ τοῦ πέλας εὐπραγίᾳ: Hesych. cui concinit Aristoteles in rhetoricis et ethicis. Non audio Scholiastas ad hunc versum.“ Hanc interpretationem respuunt sqq. Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ. — Musgravio φθόνος simpliciter hic molestiam significare videtur. Non debet molestia adesse voci, cujus Jupiter auctor fuerit, i. e. non debet moleste ferri talis vox.

v. 252. Ζεύς: per Apollinem nempe: ut Tzetzes, Chil. II. 426.

χρησμὸν λαμβάνει Δελφικόν, ἀπαλλαγὴν τῆς νόσου,
εἴπερ πραθεὶς δουλεύσειεν Ομφάλῃ τῇ Λυδίᾳ.

Cf. Aeschyli Eumen. 621. Wakef. Adde Schol. ad Oed. Col. 793.

v. 257. ἀγχιστῆρα· auctorem: ab ἀγχοῦ, ἄγχιστος: vid. Etym. M. Hinc imprimis opportunus est Phaedri locus I, 10.

Lupus arguebat Vulpem furti crimine:
Negabat illa se esse huic culpae proximam:

quam

quam viam praeiverunt Burmannus ad locum, et Valcken. ad Ammon. p. 4. Wakef.

v. 258. Non abundat ἔτι, ut tradit Scholiastes. Significat aliquando, posthac. Vide Orvillium ad Charit. p. 98. Brunck.

v. 259. ἤλιωσε: vox Homerica: Il. Π. 737.

οὐδ᾽ ἁλίωσε βέλος·

μάταιον ἐποίησε. Schol. Wakef.

v. 261. τόνδε, Eurytum nempe, cujus nomen in praecedente adjectivo τὴν Εὐρύτειαν latet. Brunck. Non opus est rem notissimam exemplis comprobare, quae Wakef. plura attulit. Unum commemorabo Claudiani locum, cui ex hoc praesidio medicina possit adhiberi, Bell. Gild. 117.

— — tuque, o! quae vecta per altum,
Sponte Palatinis mutasti collibus Idam,
Praelatoque lavas Phrygiis Almone leones,
Maternis precibus natum jam flecte, Cybebe.

i. e. lavas in fluvio Almone praelato Phrygiis, i. e. fluviis.

v. 263. ἐφέστιον. Sic libri omnes recte. Abreschius ad Aeschylum pag. 79. emendandum censet ἐς δόμους ἐφεστίους, frustra. Perinde dicitur ἐλθὼν ἐς δόμους ἐφέστιος, ἐλθὼν δωμάτων ἐφέστιος, et ἐλθὼν ἐς δόμους ἐφεστίους. Nulla caussa est, cur librorum auctoritas deseratur. Eurip. Ione 666.

καὶ νῦν μέν, ὡς δὴ ξένον ἄγων σ᾽ ἐφέστιον,
δείπνοισι τέρψω.

Idem Medea 714.

δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.

Idem Rheso 201.

στείχοιμ᾽ ἂν ἐλθὼν δ᾽ εἰς δόμους ἐφέστιος,
σκευῇ πρεπόντως σῶμ᾽ ἐμὸν καθάψομαι.

Quae quidem exempla sufficiunt tuendae nostrae lectioni. Similia multa addi possent, quae in promtu habemus. Brunck.

v. 265. ἐπεῤῥόθησε· magno clamore blateravit. ἐπεῤῥόθησαν, ἐπεβόησαν: Hesych. Saepius de faventibus clamoribus vox adhibetur; aliter autem in hoc loco, et Antig. 413.

ἐγερτὶ

ἐγερτὶ κτνῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις
κακοῖσιν — Wakef.

Πολλὰ — ἐπεῤῥόθησε. Facile intelligerem, nisi oppositum haberet πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενί. Nam si ἐπιῤῥοθεῖν λόγοις interpreteris, (ut interpretari necesse est) dicteriis incessere, quid erit, quaeso, ἀτηρᾷ φρενὶ ἐπιῤῥοθεῖν? An ἀτηρᾷ φρενὶ ablativus erit causae incitantis, ut si dicas Latine, prae amentia? At nulla tum inter duo commata oppositio erit, neque ullus adeo locus particulis μὲν et δέ. Nam et dicteria ista aeque, credo, atque alia quaevis Euryti facta, a mente furiosa profecta sunt. At quid multa? Legendum:

— πολλὰ μὲν μόγοις
ἐπεῤῥόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενί.

Multa quidem ob labores et aerumnas illusit, (vel exprobravit) multa autem ob mentis furorem, tum sc. cum Megaram liberosque ex ea susceptos interemit. Musgr. Nimium quantum haec sunt arguta.

v. 266. Elegans est, sed superflua Wakef. conjectura, αὐχῶν pro ἔχων, ut Euripides Rhes. 452.

— — τοὺς μέγ' αὐχοῦντας δορὶ
πέρσας Ἀχαιούς.

Neque adsentior eidem, ironice et sarcastice dictum existimanti: „prout ipse prae te fers — prout tu jactas scilicet."

v. 269. ῥαίοιτο: proprie, ni fallor, tunderetur, pulsaretur, et inde, perderetur ictibus: unde ῥαιστήρ· malleus. Alcaeus Messenius, epig. 20.

— — — σῶμα δὲ πόντος
ἔκρυψ', Αἰγαίῳ ῥαιόμενον πελάγει.

(ῥαιόμενον Brunckius emendavit. Vulgata lectio, nihil illa mutato indigens, est ῥαινόμενον. Erfurdt.) Egregie quadrat Virgil. Aen. VI. 609.

Pulsatusve parens, et fraus innexa clienti.

Ad Sophoclis locum videtur respicere Hesych. ῥαίοιτο· φθείροιτο, πλανῷτο: et complecti forsitan voluit insuper Homeri locum, Od. I. 459. Opportune obversatur nobis Aeschyl. Prom. 189.

μαλα-

μαλακαγνώμων
ἔσται ποθ', ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ·

ubi probe tundetur, et corrumpentur res ejus, hac via. Optime Scholiaftes: οὕτω τυφθῇ ἀπὸ τοῦ ἀναγκαίου, ὥςπερ ἀπὸ ῥαιστῆρος· ἐκ μεταφορᾶς τῶν σιδήρων. Wakef. οἰνωμένος. Nempe Hercules. Poffis etiam de Euryto intelligere. Brunck.

v. 273. ἄλλοσ' — ἔχοντ', oculis alio, alioque mente intentum, ut vertit Brunckius. i. e. fecurum nihilque de fe timentem. Similiter Eurip. Phoenn. 1427. τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ. Wakef. malit ἔχων, ut fermo fit de ipfo Hercule alienato et oculis et mente, i. e. furibundo. Quod nullo pacto ferri poteft, tum quod nemo fic unquam furorem defcripfit, tum quod praecedit ὧν ἔχων χόλον. denique ob v. 277. 78. in quibus dolo, neque aperte Hercules ultus effe dicitur injurias. Diffimilia funt loca, in quibus κόραι διάστροφοι (Eurip. Bacch. 1111.) atque ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι (Soph. Ajac. 447.) occurrunt. Ceterum favet librorum lectioni Diodor. Sic. lib. IV. fect. 31.

v. 274. πυργώδους πλακός· phrafin non videntur intellexiffe quidam editores, mentem vertentes ad muros, quos memorant Apollodorus, Homereus Scholiafta et fortaffe alii. At veriffime Scholiaftes nofter: ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐδίσκευσεν. Neque aliter debet accipi Diodorus l. c., qui procul dubio tragicum noftrum ante oculos tenebat: κατεκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ πύργου, a caftello, qualia habebant in montanis locis paftores, ut a feris et latronibus defenderentur, ab his fpeculis venientem hoftem longe providentes. Sic Virgil. Georg. III. 476.

Tum fciat aërias Alpes, et Norica fi quis
Caftella in tumulis, et Iapygis arva Timavi
Nunc quoque poft tanto videat, defertaque regna
Paftorum:

et, ex hac confuetudine profecti, pro monte indifferenter adhibent arcem et turrem fcriptores probatiffimi. Hinc infelicibus aufpiciis Horatium Bentleius

ius interpolavit in ſincero, ſi quis alius, verſiculo: epiſt. I, 8, 4.

An freta vicinas inter currentia turres?

atque eo infelicius, quod jam praeceſſerat vox terrarum.

Virgil. Geo. IV. 125.

Namque ſub Oebaliae memini me turribus altis
Corycium vidiſſe ſenem.

Hinc de Alpibus eleganter Claudianus, bell. Get. 386.

Quum ferus Auſonias perfringeret Hannibal arces,
Et Trebiam ſaevo geminaſſent funere Cannae:

ubi rectiſſime rem Burmannus adminiſtrat. Melius diſtinctum dabo ſcriptorem nitidiſſimum Lactantium, VII, 3. p. 523. ed. Dufres. „— terrarum varia faecunditas, plana camporum, munimenta et aggeres montium.“ Denique Stat. Theb. IX. 307.

Crethea, nimboſam qui ſaepe Caphareos arcem,
Euboicasque hyemes, parva transfugerat alno.

Vid. Valer. Flacc. III. 565. ibique Burmann. — Ceterum dextre Sophocles ambiguum evitavit periphraſi πυργώδους πλακός. Sic Philoct. 1430. Οἴτης πλάκας, et Ajac. 1220. ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου. Neque aliter Eurip. Ion. 1267.

— — Παρνασοῦ πλάκες,
ὅθεν πετραῖον ἅλμα δισκευθήσεται. Wakef.

v. 280. pro τ' ἂν Wakef. repoſuit γ' ἄν: nam Jupiter ſcilicet ignoviſſet: quam veram ait vim eſſe particulae. Sed quid ſibi vult illud ſcilicet? non perſpicio. Malim τ' cum Reiskio ejicere propterea, quod non videtur explicari poſſe.

v. 282. Musgr. cum Heathio poſt ὑπερχλιδῶντες interpungendum ſtatuit.

v. 286. Wakef. ſcripſit τε σός, ut priori τε reſponderet.

v. 288. ἁγνὰ θύματα. Non hic cogitandum de hoſtiis καθαρσίοις. Hercules quippe, ante expeditionem ſusce-

susceptam, a caede Iphiti purus erat, v. 259. Intelligo igitur sacrificia perfecta, quibus nihil ad puritatem deerat, sive in victimis, sive in igne, sive in ritibus. Aeschyl. Pers. 613. βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα. Alia sunt Platonis ἁγνὰ θύματα p. 875, C. Idem: ἱερεῦσί τε καὶ ἱερείαις ἐγχειριζέτω τὰ θύματα, οἷς ἁγνεία τούτων ἐπιμελής, p. 961, B. Musgr.

v. 290. Wakef. nonnihil suspectas habet voces νιν ὡς, insontes illas, si quae aliae. Rectissime autem judicat, se non videri rem acu tetigisse conjiciendo τέως· cogita interim venturum esse.

v. 293. τὰ δὲ πεπυσμένῃ. Vere sic correxit jam Toupius, poscente numerorum elegantia. Quod autem insuper Wakefieldio in mentem venit, τᾶνδ' ἐπυσμένῃ, horribile est et inauditum.

v. 296. Tragicorum usui adversatur librorum lectio. Solent enim illi in responsionibus usurpare phrasin πολλή γ' ἀνάγκη, non πολλή 'στ' ἀνάγκη, multo minus πολλή τ' ἀνάγκη, quod Brunckius perperam πολλή τοι valere statuit. Namque οι in τοι nunquam eliditur. Genuinum esse, quod rescripsi, docent loca Euripidea, Hec. 394. Phoen. 1668. Med. 1013. qui locus itidem est ad hunc modum immutandus. Ac facile potuisse h. l. veram scripturam oblitterari, documento est varietas lectionis Oed. Col. 293. Postmodum vidi non sine magna voluptate mea, Valckenarium mihi adsensorem esse ad Eurip. Phoen. 1668. — τῷδε refertur a Brunckio ad praecedens πρᾶξιν τήνδε, ut sensus existat hic: necesse est admodum, ut mea hic factis concurrat laetitia. Wakefield. autem per τῷδε Dejaniram ipsam intelligit: necesse est hoc animo meo consonum venire; „ita enim uxorem marito decet in omnibus consentire." Vera est Brunckii explicatio.

v. 297. τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις recte vertit Brunckius: tamen inest his aliquis metus, si rem rite expendas. Quippe intelligitur prospera Herculis fortuna, neque, ut Hoepfnerus et Billerbeckius sibi persuaserant, ad puellas adstantes pertinet.

v. 298. ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτέ, pro ταρβεῖν, μὴ ὁ εὖ πράσσων σφαλῇ ποτέ. Vide quae notavimus

ad

ad Comici Concion. 1125. Sic Plautus Rud. Eam veretur, ne perierit. Brunck.

v. 299. Verissima Wakef. conjectura restituit ὄκνος, timor, pro adulterino οἶκτος, quod jugulat sententiam, nec probe a praecedentibus orditur argumentum. Opitulatur nobis, inquit, distichon Scholiastae:

καὶ τοῦτο τοὔπος ἀνδρός ἐστιν ἔμφρονος·
ὅταν καλῶς πράσσῃ τις, ἐλπίζειν κακά.

et Horat. Od. II, 10, 13.

Sperat infestis, metuit secundis,
Alteram sortem, bene praeparatum
Pectus:

nec non Seneca Troad. 259.

— — — quoque fortuna altius
Evexit ac levavit humanas opes,
Hoc se magis supprimere felicem decet
Variosque casus tremere, metuentem deos
Nimium faventes.

Litem dirimit v. 306.

οὕτως ἐγὼ δέδοικα, τάσδ' ὁρωμένη.

Similiter rescribi vult Aesch. Agam. 1298.

τί δῆτ' ἐγὼ κάτοκνος ὧδ' ἀναστένω;

vel etiam κάτοικτρος, quamquam illud praefert. Quae voces nescio an ab ipso Wakef. sint fabricatae. Neque aliter castigandum censet Eurip. Bacch. 461.

οὐκ ὄκνος οὐδείς· ῥᾴδιον δ' εἰπεῖν τόδε.

At ne quis putet, ὄκνος non posse, nisi prima syllaba brevi, adhiberi, exempla sunt afferenda, quae temere Wakef. neglexit. Ac de ipso voc. ὄκνος nonnisi unum habeo, Ajac. 139. cui tamen non multum arbitror tribuendum propterea, quod in versibus anapaesticis occurrit. Sed verbum ὀκνεῖν etiam in jambicis producit primam syllabam, Ajac. 1394. Electr. 320. Eurip. Orest. 792.

v. 301. Reiskius et Wakef. praeter necessitatem voluerunt χήρας. Memorem esse Dejaniram absentis mariti, luculenter apparet ex omni oratione, neque opus est, ut singulis vocibus innuatur.

v. 305. Quid sibi velit illud ποι, equidem non dixerim. Nec puto me prorsus improbabilem dedisse emen-

emendationem. Scribi tamen poterit etiam χωρήσαντά μοι, quae vox ſaepius adhibetur per abundantiam. Idque placuit cariſſimo Hermanno meo.

v. 306. Ecquis eſt, quem offendat ἔτι; Non erit, opinor; ego certe Wakefieldii ἔτι non magnopere deſidero.

v. 308. Ioles non pulchritudo ſolum, ſed, ni fallor, veſtimenta lautiora converterant oculos Dejanirae. Hinc pendet v. 367.

— — οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
οὐδ' ὥστε δούλην·

Favet Ovid. epiſt. Dejan. Herc. 125. ſic certo certius reſcribendus:

Nec venit incultis, captarum more, capillis,
Fortunae vultus veſte tegente ſuos;
Ingreditur late lato ſpectabilis auro:

i. e. pulla doloris veſte: cf. Eurip. Herc. Fur. 1162. 1201. Valer. Flacc. VIII. 204. Res eſt notiſſima. Wakef.

v. 309. Quod Brunckius edidit, τεκνοῦσσα, non eſt participium, ſed nomen adjectivum formae contractae ex τεκνόεσσα, qualia ſunt πτεροῦσσα in Eurip. Hippol. 738. αἰθαλοῦσσα in Aeſchyli Prom. 1000. οἰνοῦττα, μελιτοῦττα apud Comicum. Eodem, quo hic Tragicus, nomine uſus eſt Theophraſtus ab Athenaeo laudatus p. 31. itidem emendandus: Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ φυτῶν ἱστορίᾳ φησὶν, ἐν Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας γίγνεσθαι οἶνον, ὃς τοὺς μὲν ἄνδρας πινόμενος ἐξίστησι· τὰς δὲ γυναῖκας τεκνούσσας ποιεῖ — Dubitat de loci hujus orthographia Wakef., ac praefert τεκνοῦσα, liberos pariens, uxor, participium verbi τεκνόω, laudato Heſychio ejusque interpretibus. Non probo, etſi jam Toupium Emendd. in Suid. P. III. p. 331. repoſuiſſe video.

v. 310. Statius in argumento pari venuſtiſſime: Theb. IV. 743.

— — neglecta comam, nec dives amictu;
Regales tamen ore notae, nec merſus acerbis
Extat honos. — Wakef.

v. 314. οἶδεν locum habere poteſt, dummodo φρονεῖν praegnanter accipiatur cum Heathio, ut ſit: generoſe

rose se gerere, ut Eurip. Suppl. 445. Wakefieldio tragicus dedisse videtur: ὥσπερ ἔοικε καὶ φρονεῖν μόνῃ, versu per anapaestum vitiato. Idem addit: Si Hesychium sequi liceret, facilis oboriretur emendatio. εἶχε pro οἶδε. εἰχέναι· ἐοικέναι: iste lexicographus: ubi videas editorem et Kusterum.

v. 317. Henr. Stephanus probat lectionem τοῦ τυράννων, ut sit μή τινος τυράννων (ἴσως δὲ Εὐρύτου) σπορά τις ἦν, scribendum autem ait του (pro τινος) sine accentu. Quae ratio quam contorta sit, sponte apparet. Wakefieldium miror τῶν τυράννων retinuisse: „anne erat prognata aliquo de regia Euryti familia." Tam putide Sophocles scribere non potuit. Nec melior est conjectura, quam proposuit, haec: μὴ τῶν τυράννου γ' Εὐρύτου σπορά τις ἦν; num erat scilicet una de liberis regis Euryti? Musgr. distingui vult: μὴ τῶν τυράννων, Εὐρύτου σπορά, τὶς ἦν; i. e. μὴ τῶν τυράννων τις ἦν, Εὐρύτου σπορά; Legendum sine ulla dubitatione, ut edidi: μή που τύραννος Εὐρύτου σπορά τις ἦν; num fortasse regia Euryti proles est? Ac recte scripsit Sophocles ἦν pro ἐστί, quod intelligitur sententia hunc in modum expressa: num forte generator ejus erat rex Eurytus? Longius repetitum est Wakef. commentum, quo dictum putat ἦν propterea, quod mares omnes perierant.

v. 318. μακρὰν adverb. est, ut saepe, nec supplendum cum Wakef. ἱστορίαν, quod verbo ἀνιστόρουν extorquet.

v. 324. διοίσει γλῶσσαν dictum est, ut ψῆφον διοίσει Eurip. Orest. 49. 1652. Edet vocem. Hesychius: γλῶσσαι, φωναί Quare non opus habemus operosa Wakef. conjectura διήσει γλῶσσαν, tramittet linguam, i. e. ultra septum dentium per ora mittet.

v. 328. διήνεμον. Schol. ἣν Ὅμηρος ἠνεμόεσσάν φησιν. Nusquam in Homeri poesi, qualem eam hodie legimus, Oechalia ἠνεμόεσσα dicta reperitur. Verum Schol. noster meliorem lectionem secutus fuisse videtur Homerici vers. Il. B. 730.

οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου ἠνεμόεσσαν. Brunck. Wakef. existimat, Scholiasten respexisse Il. B. 606.

Ῥίπην τε, Στρατίην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,

v. 329. offenſui eſt αὐτῇ γ', propterea quod, cum non ſequatur, quod ei oppoſitum ſit, majorem, quam par eſt, vim habet. Monente igitur Hermanno repoſui ἀυτή γ', „ipſa quidem puellae fortuna adverſa eſt, ſed veniam meretur.“ Reisk. conjecit κακὴ μὲν αὐτῇ, τἄλλα (aut τἄλλα δέ, quod metrum reſpuit) συγγνώμην ἔχει.

v. 332. Peſſime depravata eſt lectio vocabulo λύπης. Nunquam enim Graeci λύπην λύπης adhibuerunt, nec de ſumma triſtitia, nec de novae calamitatis ad veterem acceſſione. Ac varios quidem Viri docti conatus ad emendandum locum paravere. Reiskius ſatis invenuſte reſcripſit: τοῖς οὖσι τὸ πρὶν πρὸς γ' ἐμοῦ λύπας λάβοι. Wakefieldius duplicem depromſit emendationem, alteram, τοῖς οὖσιν ὕλην πρὸς γ' ἐμοῦ λύπης λάβοι, dictione nimium quantum philoſophica; alteram, τοῖσδ' οὖσα, λύπην πρός γ' ἐμοῦ λύπη λάβοι, ut λύπη diceretur pro ipſa virgine luctuoſa. At vero modeſtior eſt Sophocles, quam qui tanta locutionis audacia non videatur abſtinuiſſe. Ipſe conjeceram τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ πικρὰν λάβοι, ut Eurip. Oreſt. 1105. ſed facile mutavit ſententiam Hermanni correctio, quam grata mente in textum recepi. Saepiſſime enim τινὰ in codd. oblitteratur.

v. 334. Mallem contra codd. δὲ mutare in τε cum Turnebo et Stephano, quam θ' in γ' cum Brunckio. Haec enim particula nihil ageret in hac ſede. Wakef.

v. 338. Particula γε ter adhibita intra verſuum trium intervallum vehementer diſplicet. Otioſe prorſus et inepte poſt τινάς et ἐκμάθῃς infercitur. Secutus ſum maximam partem Wakefieldium, nam nolui cum eo recipere εἰςήκουσας· ἐκμάθῃς δ' ἃ δεῖ, τούτων· etc. Quippe ſic τούτων commode poſſet abeſſe.

v. 339. Ut vulgo legitur hic verſus, vix dignus eſt Sophoclis elegantia. Claudicat illud πάντ', ſi cum Brunckio κατὰ πάντα explices, ac poterat haec durities facile evitari. Feliciter locum ſanavit Wakef. reponendo

nendo κάρτ', cujus quidem adverbii frequens eſt ad hunc modum uſus: Aj. 527.

καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ.

Eurip. Med. 328.

ὦ πατρίς, ὥς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.

Reiskius volebat παντεπιστήμην, quod, ni fallor, eſſe debuiſſet πανεπιστήμην.

v. 340. Non ejusdem generis in hoc verſu τήνδε βάσιν eſſe, cujus in antecedenti fuerat πάντα, facile, opinor, quisque concedet. Rectius hic ſuppletur κατά. Audacior eſt Wakefieldii mutatio τί δ' ἐστί; τοῦ χρὴ τήνδ' ἐφίστασθαι βάσιν, quam concinnavit ex eo, quod Scholiaſtes conſtanter det τοῦ κε τήνδ'. Affert Aelian. de animall. XII. 44. ἕπονται δὲ τῷ νομεῖ, ὅπῃ ἂν αὐτὰς ἐπάγῃ· ἐπιστάντος δέ, καὶ ἐκεῖναι ἐπίστανται. Reiskius conjecit τήνδε χρὴ (vel φῄς, praecipis,) στῆσαι βάσιν, quapropter oportet (aut jubes) me gradum ſiſtere. Porſonus ad Eurip. Phoen. 1373. locum noſtrum attingens haec monet: „Vertit Brunckius: Quid eſt vero? cur meum ſiſtis gradum? Quem ſenſum vereor ut verba admittant. Prima Scholiorum editio, τοῦ κε τήνδ' ἐφίστασαι (non ἐφίστασθαι, ut Brunck.) βάσιν. Lege igitur et diſtingue, τί δ' ἐστί; τοῦ καὶ τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Nonnunquam inter primam vocem et καὶ interponunt δέ, ut Hecub. 1191. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν Πρόθυμος ἦσθα; Androm. 396. τί δέ με καὶ τεκεῖν ἐχρῆν; Iph. A. 1202. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται Παίδων σ' ὅτων ἂν προθέμενος κτάνῃς τινά; Soph. Ant. 1314. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; Atque haec ſufficient ad vindicandum Hippol. 92. Οὐκ οἶδα· τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι; Quem imperite ſollicitavit Brunckius." Haec ratio optima videtur, quam ſi prius cognoviſſem, debueram ſequi.

v. 342. οὐδὲ νῦν δοκῶ, ſc. σὲ μάτην ἀκούσειν. Sic non video, cur Wakefield. flagitari contendat articuli repetitionem. νῦν ſimpliciter poſitum eſt ſine ulla ad τὸν μῦθον relatione. Quare repudiandam ſtatuo correctionem illius, οὐδ' ἐμὸν πάρος, quae ne apta quidem collocatione vocis ἐμὸν commendatur.

v. 343. Importunitatis accuſat hanc quaeſtionem Wakefieldius, quod v. 336. dixerat nuncius ἄνευ τῶνδ'.

In his itaque erroris aliquid ſublatere putat, hunc in modum removendi, ut ſcribatur αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἐμμείνασ' ὅμως, μάθῃς ἂν ἐκ τῶνδ': diſcas poſt illa, quae jam audiſti. Cujus rei vanitatem aperte monſtrat particula γε in reſponſionibus cum participio conjungi ſolita, ut tempus finitum ex antecedenti oratione ſit retrahendum. Atque omnino equidem abſurdum illud non invenio. Quidni enim fieri potuerit, ut Dejanira, cujus commotior eſſet animus, ad priora nuncii verba minus attenderet, quaeque jam ſignificaſſet nuncius, requireret?

v. 348. δίκης ἐς ὀρθόν, ſecundum rectum (i. e. rectitudinem) probitatis. Ἐς pro κατά, ut in exemplis citatis ad Eurip. Iph. T. 1483. Helen. 913. Ὀρθὸν δίκης, ut κακῷ χειμῶνος Aj. 1145. Musgr.

v. 351. Falſum eſt, quod Wakef. finalem ſyllabam vocis ἀγνοία produci poſſe dicit etiam per craſin litterarum: ἀγνοίαμ' pro ἀγνοία ἐμ'. Neceſſario enim hic loci encliticum με requiritur.

v. 355. ὑψίπυργον: ut Eurip. Troad. 376.

οὐδ' ὑψιπύργου πατρίδος. Wakef.

v. 356. αἰχμάσαι: ſic Ajac. 97. ἤχμασας χέρα: audacter pro χερί. Aeſch. Perſ. 753. ἔνδον αἰχμάζειν: ubi infeliciter corrigit Stanlejus; cum quo conferas Pindari Ol. XII, 20. ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ. Eurip. Rheſo 444.

σὺ μὲν γὰρ ἤδη δέκατον αἰχμάζεις ἔτος·

pulchre Lycophron, et feliciter, ut paſſim, audax, v. 440.

αὐτοκτόνοις σφαγαῖσι Δηραίνου κύνες
δμηθέντες, αἰχμάσουσι λοισθίαν βοήν:

magnifice vero Nonnus, Dionyſ. XXI.

καὶ δαπέδου βαθύκολπον ἀπεστυφέλιξεν ὀχῆα,
αἰχμάζων τριόδοντι θαλασσομέδων Ἐνοσίχθων. Wakef.

αἰχμάζει, πολεμεῖ· αἰχμάσας. πολεμήσας. Αἰχμάσαι τάδε fuerit ergo bellum hoc gerere. Musgr.

v. 357. πόνων λατρεύματ', laborum ſervitutem, i. e. ſerviles labores. Idem.

v. 359. ὅν, gl. τὸν ἔρωτα — πταρώσας, ἀπωσάμενος. Sic etiam accepit Scholiaſtes. Heſychius appoſite ad hunc locum:

locum: παρώσας, ἐάσας: praetermittens. Alium Brunckius sensum in versione expressit, quae sic habet: quod ille nunc praetendens, prioribus contraria dicit: ut ὃν referretur ad proxime praecedentem Ἰφίτου μόρον, quem Lichas modo in sermonem suum intruserat. Sed quo jure παρωθεῖν accipietur ita, ut praetendere denotet? Nova prorsus et inaudita haec significatio, standumque veteri illa, quam offert Hesychius. Verum tunc flagitat sententia, ut ὃν mutetur in ὅ: id est, ea, quae modo commemorata fuerunt de amore Herculis in Iolen. Reliqua videntur recto cursu defluere, sed, si accuratius rem perpendas, non potest non magna suboriri dubitatio. Versus enim,

τὸν Εὔρυτον τόνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων,

quae Brunckiana lectio est, si versum 364. excipit, mirifice otiosus est ac hebes, ut vitii aliquid in vulgatis latere facile suspiceris. Salutem locus Hermanno debet. Is enim docuit me rationem, qua luxatae partes sanari possent et in sedem suam collocari. Iam, ut caussam erroris explicem, potuit facile totus ille versiculus a librario praetermitti. Suppletum tamen fuisse puto in ima pagina, cujus forte ultima linea continebat v. 364. ἐπιστρατεύει κ. τ. λ. Quo factum, ut in aliis deinceps codd. ineptam stationem istam retineret. Sic sponte apparet, qua necessitate λέγων v. 359. in λέγει mutatum fuerit. Monuit de hoc ipso loco Hermannus in ephem. Ienenss. 1802. p. 142.

v. 361. φυτοσπόρον: insolentissima vox; quam non memini me legisse, nisi in Orphei fragmento apud Tzetzen in Hesiod. p. 170. ed. Heins.

πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσπόρου αἰτίη ἀλκῆς·

Substantivum habet Manetho, IV. 432.

γειοπόνοι ζήσουσι, φυτοσπορίας ἀγαπῶντες. Wakef.

v. 366. Brunckius vertit: et nunc, ut vides, domum repetens, puellam hanc praemittit. Rectissime, nec video, cur Wakefieldius νιν superfluum, ἥκει languidum et ineptum pronuntiet. Afferam tamen conjecturas, quas ille nobis propinavit, primum quidem, καὶ νῦν, ὡς ὁρᾷς, ἔχει δόμους εἰς τούσδε πέμπων· deinde, καὶ

νῦν,

νῦν, ὡς ὁρᾷς, ἥκει δόμους ἐς τούσδε· πέμπαν, οὐκ ἀφροντίστως γε, νιν· quod nefcio quid falebrofi habet.

v. 368. Vocis μηδὲ fignificatio aliena eft ab hoc loco. Non poftulatur enim neque, fed fimpliciter ne. Quare fcribendum putavi μή τι.

v. 369. ἐντεθέρμανται: verbum, opinor, Sophocli peculiare. Nec memini me legiffe alibi dictionem bicompofitam ξυνεξήκουον in v. 372. nifi paffive apud Clem. Alex. ftrom. III. p. 549. im. loco mutilo; quem fic obiter integritati fuae reftituam: συνεξακούσεται γὰρ προσεχῶς ὑπηκόους γενομένους· ἐπεὶ καί, κατὰ τὴν ἀλήθειαν, διὰ τοῦ Νόμου τῷ αὐτῷ Κυρίῳ ὑπακούομεν, πόῤῥωθεν παρακελευομένῳ. Wakef.

v. 377. Punctis aliter difpofitis Wakef. fcripfit οἴ μοι τάλαινα κ. τ. λ. quia cohaerere nequeant οἴ μοι τάλαινα. Sic etiam vult in Eurip. Hec. 1043. οἴ μοι, ἐγὼ πᾷ βῶ. Minime.

v. 378. λαθραῖον: ut morbus, qui delitefcens intus faevit, et vitalia coeca vi depafcitur: qualem nominavit nofter τυφλὴν ἄτην v. 1104. Porro diftinxi λαθραῖον, ὦ δύστηνος; ut ad Dejaniram rediret, non ad Iolen. Wakef. Ad Dejaniram vel fine illa diftinctione, et majore cum vi refertur.

v. 380. Fallitur Scholiaftes, verfum hunc nuncio tribuens. Sunt enim Dejanirae. τὰ hic loci idem atque ταῦτα fignificat. Suntne τὰ etiam haec (defignat de fortunis puellae hujus partem illam, in qua nomen ejus erat) funtne etiam haec fplendida, et κατ' ὄμμα καὶ φύσιν tam liberali ejus formae, quam natalibus ejus paria? Reisk. Haec partim falfa funt, partim perplexa. Wakef. quoque vulgatae lectionis fuscepit patrocinium, fed infaufto fucceffu. τὰ λαμπρὰ enim dictum vult pro ἡ λαμπρότης fplendor ipfe — merus fplendor; vel is fplendor, quem fubindicant os et fpecies. Senfus: „aut contra tantum abeft ab ignobilitate, ut fit etiam in primis fpectatiffima.“ Religio eft, tantam duritiem Brunckianae lectionis elegantiae anteponere.

v. 381. πατρὸς γὰρ οὖσα Reisk.

v. 383. δῆθεν· de hac voce ita Scholiaftes Apoll. Rhod. I. 998. ποτὲ μὲν παραπληρωματικόν· (i. e. ubi fine detrimento fententiae poterat abeffe) ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ, δηλαδή· ἤ, ὡς δή: cui congruit Phavorinus. Componam tumultus, quos excitant ad vocem interpretes Hefychiani, fic veriffime conftituta gloffa: Δῆθεν· ὡς δή, ἤ φησιν, (quatenus dicit, prout prae fe fert; quod apprime convenit Sophocleo loco) ἢ ἐντεῦθεν. Ubertim, atque nobis appofite Suidas: Δῆθεν· ὡς δή φησι. τοῦτο δὲ προςποίησιν ἀληθείας ἔχει; δύναμιν δὲ ψεύδους. Wakef. Musgr. conjecit ἱστορεῖν, quod non tacuerit tantum de natalibus ejus Lichas, quae vulgatae vis fit, fed nihil fe fcire affirmaverit. Inepte.

οὐδὲν (in neutro, aut οὐδέν' in mafculino pro οὐδένα) ἱστορεῖν, nihil aut neminem fe fcifcitatum fuiffe clamabat. Reisk.

v. 384. Wakef. pro μήτι fcripfit μήτοι, quod cum cunctantis effe et afperius dictum mollientis tradit, nefcio an pro arbitrio pronuntiaverit. Certe non poteft ifte fignificatus firmari auctoritate Suidae, cujus hanc attulit explicationem: μήτοι· μηδαμῶς. Ac fragmenti apud eundem pars pofterior fic videtur Wakefieldio legenda: τὸ τοῦ Ἰβύκου ἔπος αὐτὸν ἐπῄει, Μή τοι, παρὰ θεοῖς ἀμπλακών, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψαι. Porro τὰ λαθραῖα accipit pro τοὺς λαθραίους vel τὸν λαθραῖον, quo non poteft quidquam durius fingi. Quanto fimplicior eft Brunckianae lectionis, quam recepi, interpretatio: pereant nolim omnes improbi, fed quicunque dolo, quae non decet, moliuntur mala. Reiskius ὄλοιντο μέντοι.

Fortaffe nofter in hac ῥήσει ob oculos habuit Homer. Il. IX, 312.

ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ βάζῃ.

Wakef.

v. 389. pro εἴ νιν Wakef. dedit εἰ μήν: fi faltem vim adhibeas: „hoc pofito — hoc conceffo, te violenter agere fcilicet." Hom. Il. I. 302.

εἰ δ', ἄγε μήν, πείρησαι.

Fruftra.

v. 309.

v. 390. ἀπὸ γνώμης, absque prudentia, imprudenter. Sic ἀπὸ τρόπου valet maligne. Thucyd. I. 76. ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπείου τρόπου. Musgr.

v. 392. Ubi libri, ruente metro, ὅδ' ἀνὴρ exhibent, promptius eſt ſcribere ὅδ' ὡνήρ, quam ἀνὴρ ὅδ' cum Brunckio. Sic etiam Oed. Col. 630. legendum.

v. 395. Falſum putat Wakef. εἰσορᾷς ἐμοῦ, quamquam verba, quae dicuntur ſenſuum, cum genitivo ſtrui notum eſt vel puerulis. Repoſuit ὡς ἕρποντος, εἰσορᾷς; ἐμοῦ, quod pro re nata vehementius eſt. Ac nihil efficiunt loca Electr. 628.

ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει.

Virgil. Aen. VI. 670.

Ille, vides? pura juvenis qui nititur haſta.

Alteram, quam propoſuit emendationem, ὡς ἕρποντος, ὡς ὁρᾷς, ἐμοῦ, ipſe damnat ob repetitionem minus concinnam, allato quamvis loco Antig. 735.

ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος;

Musgr. defendendae vulgatae cauſa attulit Homer. Il. Δ. 357. ὡς γνῶ χωομένοιο. Dioſem. 2. ἀεξομένοιο διδάσκει μηνός. Homer. Il. Ρ. 427. Eur. Phoen. 1380.

v. 396. ὡς accipio pro οὕτως. tam longo tempore veniens huc. aut interrogantis modo, pro πῶς, qui, quare ſurgis? Deinde malim τροχείας, veniens ex itinere. τροχεία proprie eſt iter curru confectum, curſus vehicularis; deinde omnem, pedeſtrem quoque, ſignificat. Reisk. ἐκ h. l. cum genitivo feminini junctum circumlocutionem efficit adverbii. ἐκ ταχείας pro ἐκ ταχέος, i. e. ταχέως. Similiter ἐξ ἑκουσίας, infra v. 730. ἐξ ἴσου pro ἴσως, Oed. T. 61. 563. ἐπ' ἴσης, Electr. 1062. δι' ὀρθῆς pro ὀρθῶς, Ant. 994. ἀνανεώσασθαι recepit etiam Wakef.; alteram tamen lectionem καὶ νεώσασθαι Atticum ſapere dicit: „prius etiam quam vel verbum de novo commutemus.“

A v. 400. ſequentes deinceps priſtinum ordinem deſeruerunt, digerendi ſic, 401. 405. 402. 404. 403. 406. Reisk.

v. 410. δικαία retracto ad penultimam accentu. Eſt enim nominativus ſingularis foem. gen. digna enim eſt, quae ſit mea domina. Reisk. Inepte tum ob

rem

rem ipſam, tum ob v. 412. Quin etiam metrum repugnat, cum femininum δικαία ultimam longam habeat.

v. 413. ποικίλας ἔχεις· i. e. ποικίλλεις· varium agis: i. e. doloſum; nunc hoc. nunc illud ſe praebentem: Heſychius: ποικίλον, ἀπατηλόν, πυκνόν, συνετόν: nam ſic emaculandus eſt lexicographus. Wakef. Brunck. vertit: quas mihi narras ambages?

v. 419. κάτοισθα δή που; φημί. Sic libri omnes, nec eſt cur in ſuſpicionem vocetur haec lectio. Nuntius rogat, non, ut ante Dejanira, quaenam ſit illa captiva quibusve parentibus orta: ſed aditum ſibi parans ad ulteriorem ſermonem ait: Noſti ſcilicet captivam illam, quam domum adduxti modo? Tamquam ſi diceret, haud negas te captivam puellam domum adduxiſſe modo. Cui Lichas arroganter reſpondet: Sane eam novi: tu vero cur hoc me rogas? Nulla igitur cauſſa eſt, cur Pariſini editoris conjectura probetur, Κάτοισθα δῆτ'; Οὔ φημι. Brunck. Poſt δή που Wakef. puncto diſtinxit, quod fortius eſſe et ſignificantius judicat. „Noſti ſcilicet! certe noſti." Idem verba πρὸς τί δ' ἱστορεῖς perperam exponit ſic: quid autem inſuper quaeris? πρὸς τί ſignificat quorſum, quem in finem?

v. 420. Musgr. ὑπ' ἀγνοίας pro μετ' ἀγνοίας poſitum eſſe monet. Xenoph. Oecon. p. 489. ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας. Eur. Hippol. 1313. ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνῃ. Ion. 1353. ὑπ' οἰωνῶν καλῶν. Hecub. 351. ἐλπίδων καλῶν ὕπο. Schol. Ariſtoph. in Aves v. 1426. ὑπαὶ πτερύγων ἀντὶ τοῦ μετὰ πτερύγων. Nihilo minus tota phraſis, ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς, ſenſu caſſa eſt, nec dubium, quin correctione opus ſit. Ac Reiskius quidem conjecit ἣν ὑπ' ἀγνοίᾳ στέγεις, quam ignoratione ſimulata occulis; ſenſu egregie occulto. Wakefieldius autem negat proclivem ſe et probabilem reperire emendationem. Legendum, ut edidi, ἣν ὑπ' ἀγνοίας περᾷς, quam ſic adducis, ut ignorare eam ſimules.

v. 425. Wakef. nimiae concinnitatis ſtudio ſcribi vult πολλοῖς ἐν ἀστῶν, et ſequenti verſu ταῦτ' ἀπεισήκουσ' ὄχλος

ὄχλος, offenſus quippe particula γε. Sed ἀπειϱακοῦειν nunquam a Graecis dictum.

v. 427. Aeſchylus in Agamemnone 1378.

τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα. Brunck.

v. 434. φανείς. Lego σφαλείς, fruſtratus. Cfr v. 361. Musgr.

v. 435. ἀποστήτω librorum omnium veterum lectio eſt, eaque genuina; ſed quid ea ſignificaretur, nec veteres nec novi interpretes intelligere potuerunt, poſtquam ridiculo librarii errore Nuntii partes Dejanira invaſerat. Nunc quae prius abſurda videbantur, apparet, quam vera et perſonis convenientia ſint. Lichas Nuntium deſpectui habet, eique cum faſtu reſpondet, qualia nemo umquam famulum herae ſuae dicentem induxit in ſcenam: quumque Nuntius quaeſtionibus ſuis Lichae moleſtus ſit, hic ad heram converſus v. 430. percunctatur, quis tandem ille ſit homo: Nuntius Reginae reſponſum antevertit, ipſeque dicit, ſe eum eſſe, qui ex ore Lichae omnia vera acceperit. Tum Lichas, cui nullum effugium ſupereſt, heram orat, ut hominem illum amandet. 'ὤνθρωπος, ὦ δέσποιν', ἀποστήτω. Dignus fuiſſet Lichas, qui virgis illico caederetur, ſi heram ſuam Reginam ſtultam appellaſſet. Haud ſane miror, H. Stephanum νοσοῦντι de Dejanira acceptum concoquere non potuiſſe. Brunck. Non debebat Wakefield. obtemperare Daweſio, qui Graecos negat mutaviſſe vocum ὁ ἀνὴρ et ὁ ἄνθρωπος, quoties coaluerint articulus et nomen, orthographiam; ſed aſpero ſpiritu craſin notaviſſe contendit. Id neutiquam comprobari poteſt codd. conſenſu, quippe qui nunquam fictitium illud ἅνθρωπος exhibent.

v. 437. Subaudiuntur voces ἱκετεύω σε: rarius pronomen habet Sophocles cum voce ἱκετεύω; videas Oed. Col. 142. 519. Philoct. 1183. Wakef.

v. 438. καταστράπτοντος κατὰ νάπος: rara vox, rarius regimen: ſecundum uſitatiores leges grammaticae diceretur καταστράπτων νάπους vel κατὰ νάπους· i. e. in verticem montis fulmen jaciens: ut Horatius,

— — feriuntque ſummos
Fulmina montes:

ita

ita tamen Plutarchus in Timoleonte, sect. 28. τῶν βαρβάρων ἔτυπτε τὰ πρόσωπα, καὶ κατήστραπτε τὰς ὄψεις. Nec inopportunus accedet Longinus de subl. sect. XXXIV. καταβροντᾷ καὶ καταφλέγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας: ubi, ni fallor, necesse est vel interpreteris omnes prioris aevi oratores: quod scriptoris menti vix conveniet: vel legas ἐπ' αἰῶνος ῥήτορας· omnes istius aetatis oratores: quod genuinum credo. Wakef. Absurdissima est posterior haec correctio.

v. 441. Vehementer ineptit Wakef. αὑτοῖς scribens per spiritum asperum versusque constructionem sic complens: τὸ χαίρειν οὐκ ἀεὶ πέφυκε τοῖς οὖσι τοῖς αὑτοῖς.

v. 444. Non amavit Wakef., ut solet, vulgatam scripturam, sed obsedit eum suspicio, scripsisse nostrum καὶ θεῶν, ὅτων θέλει· i. e. vel in maximos dominatur, si libuerit. Ovid. epist. IV. 12.

Quicquid Amor jussit, non est contemnere tutum;
Regnat, et in dominos jus habet ille deos.

ubi, cum superos praestent quidam libri, scribendum putat: et in superos jus habet ille Deus: ut Euripides. Hippol. fragm.

Ἔρωτα, πάντων δυσμαχώτατον θεόν.

Tuetur librorum Sophocleorum lectionem Stobaeus serm. LXI. — κἀμοῦ γε. Inficetum γε mutavi in τε: atque etiam (καὶ) in me dominatur.

v. 446. Thais apud Terentium in Eunucho v. 2.
Non adeo inhumano ego sum ingenio, Chaerea,
neque ita imperita, ut, quid amor valeat, nesciam. Brunck.

Articulus in voc. ἀνδρὶ tolerari non potest. Scripsi ex more Tragici τῷδέ γ' ἀνδρί, cujus fortasse explicatio erat vulgatum τῷ 'μῷ, postmodum textui intrusum.

v. 447. μεμπτός· querula, facilis objurgare: rarior significatio: nam plerumque vult qui culpatur, qui reprehenditur. Longius repetitum est, quod Wakef. significari posse existimat: si forem marito accusanda, ob querulos mores scilicet ac zelotypiam. Musgr. μεμπτός εἰμι explicat μέμφομαι. Eur. Rhes. 327. κἀπίμομφος εἶ φίλοις.

v. 448.

v. 448. τῇ μεταιτίᾳ· vocem alibi habet noſter, ut Euripides etiam et Aeſchylus: cum vero in margine det Turnebus pro varia lectione, μήτ' αἰτίῳ, longe mollior exſurgeret locus et concinnior hoc modo reformatus. me ſaltem judice:

ἢ τῇδε τῇ γυναικί, τῇ μήτ' αἰτίῳ
τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ, μήτ' ἐμοὶ κακοῦ τινος. Wakef.

Mira eſt interpunctio illa, ac μήτ' αἰτίῳ gloſſam redolere videtur. Praeterea dictum oportebat αἰτίᾳ. „τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ. Sic ſi legamus, affirmabit Dejanira Iolen μεταιτίαν eſſe, ſed negabit rem, cujus μεταιτία eſt, turpem ſibi aut damnoſam eſſe. Sin cum H. Stephano τὸ μηδέν, idque pro μηδαμῶς accipiamus, tum negabit univerſaliter Iolen cauſam aut participem eſſe ullius rei, quae ſibi turpis aut domnoſa ſit. Heathio prior ratio, mihi poſterior magis placet." Musgr.

v. 453. ὀφθήσει κακός. Phaedrus L. I. fab. X.
Quicunque turpi fraude ſemel innotuit,
Etiamſi verum dicat, amittit ſidem. Brunck.

v. 455. κήρ· μερίς, κλῆρος, μοῖρα, τύχη: Schol. Quod quare Wakef. inuſitatum dicat, equidem non exputo. Malit interpretari κήρ· βλάβη, ac miratur interea Sophoclem non ſcripſiſſe κηλίς ἐστιν οὐ καλή. Quo admiſſo poſteriora verba mirifice languerent, imo eſſent quodammodo abſurda. Accedit, quod metrum rueret, voc. κηλίς ultimam producente. Musgr. κήρ de morbo intelligit, ut Philoct. 42.

v. 459. Cum ſit reginae ſermo praeconem alloquentis, fieri poteſt ſcripſiſſe noſtrum ὀργάνειεν ἄν· iram mihi moveret: cf. v. 552. Oed. T. 335. Wakef. Jugulatur vir bonus ſuo ipſe gladio. Verſu enim 552. dicit Dejanira:

ἀλλ' οὐ γάρ, ὥςπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν.

v. 461. Senec. Herc. Oet. 363.
Hoc uſitatum eſt Herculi, captas amat,
Ubique incaluit.

v. 463. ἦδε γ'. Reisk. Male.

v. 464. ἐντακείη: hac voce ſcriptores Graeci eleganter admodum ſaepius utuntur. Metaphora videtur ſumpta

sumpta a metallis liquefactis, quae facillime commiscentur et coalescunt; et quibus affusis res aliae constringi solent, et inprimis lapides. Sic κηρὸν τήκειν· liquefacere ceram: J. Poll. VII. 165. et Bassi epig. 9.

— ἐκ μαστῶν θερμὸν ἔτηξα γάλα·

stillavi lac: hinc, quod noster tragicus dicit Elect. 1311.

μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκ' ἐμοί·

Pausanias sic exprimit, l. IV. p. 360. ἐκεῖνό γε ἀντειπεῖν οὐκ ἔνεστι, μὴ οὐ τὸν πάντα αἰῶνα Ἀριστομένει τὸ μῖσος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους ἐνεστάχθαι. Pervenuste Lycophron, v. 497.

ἣ ζῶσ' ἐς ᾅδην ἵξεται καταιβάτις,
θρήνοισιν ἐντακεῖσα Μουνίτου τοκάς. Wakef.

v. 466. Senec. Herc. Oet. 220. inquit Iole:

— — — pro, saeve decor.
Formaque mortem paritura mihi.

v. 469. ἑρπέτω κατ' οὖρον, eant, quo ventus (i.e. sors) tulerit. Musgr.

v. 474. ἀγνώμονες· ἀσύγγνωστοι, ἀναίσθητοι: Hesych. apposite ad h. l. ac fortasse respiciens Oed. Col. 86.

Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες.

v. 475. Hodiernus quidem dixisset scriptor,

πᾶν σοι φράσω τἀληθές, οὐδὲν κρύψομαι·

sed hae formulae primaevam dicendi simplicitatem suavissime redolent. Herodotus IV. 161. διεδέξατο δὲ τὴν βασιληΐην τοῦ Ἀρκεσίλεω ὁ παῖς Βάττος, χωλός τε ἐών, καὶ οὐκ ἀρτίπους. Homerus, hymn. Apoll. 1.

μνήσομαι, οὐδὲ λάθωμαι, Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο. Wakef.

Explicat autem verba οὐδὲ κρύψομαι sic: neque celabo memet: „aperiam pectus, et omnia recondita de hac re depromam." Perperam. Frustra enim repugnat, ne ad κρύψομαι subaudiatur τἀληθές. Quasi vero medium semper nonnisi reciprocam habeat significationem!

v. 476. ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει. Nunc intelligi potest hic versus, cujus antea sensus absurdus videri debebat. Res enim ita se habet, ut praedicat οὗτος, hic qui praesens adest. Iohnsonus

nus vertit, quemadmodum ille Nuntius dixit. At vero, ut perſonis diviſae erant colloquii partes, cenſeri debebat Nuntius e ſcena abiiſſe poſt v. 327. Ne minimum quidem de eo reſciverat Lichas; proinde dicere non poterat rem ſe habere, quemadmodum Nuntius retulerat. Brunck.

v. 477. ὁ δεινὸς ἵμερος: ille amor vehemens, de quo nempe locutus erat ſupra nuncius ad v. 355. Haec enim eſt vis articuli in hoc loco. Wakef.

v. 478. διῆλθε· ſicut jaculum nempe per praecordia: ad Cupidinis ſagittas alludit dictio. Homerus, Od. T. 452.

τὸν δ' Ὀδυσεὺς οὔτησε, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
ἀντικρὺ δὲ διῆλθε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.

Eleganter Eurip. fragm. incert. 187.

πολλάκι μοι πραπίδων διῆλθε φροντίς. Wakef.

Philoct. 743. Musgr.

v. 484. νέμεις: putas: ita Heſychius: νέμει· νομίζει: — νέμω· νομίζω: ut alibi plus ſemel Sophocles. Haec autem ſignificatio videtur latuiſſe Etymologici magni confectorem, et, ni fallor, poſteriores lexicographos. Wakef.

v. 485. γὲ μὲν δὴ ſervari recte poterit, ſi δή, ut ſaepe, idem eſt, quod ἤδη. Wakef. correxit ἐπεὶ δ' ἐμὸν δή. „quoniam vero te certiorem feci de omnibus ſaltem, quae ipſe habeo dicenda.“ Videtur haec ratio nimis eſſe artificioſa. Si qua opus eſſet mutatione, in promptu foret reſcribere γε μέντοι, quae particulae in Sophocle et Euripide junctae occurrunt ſaepiſſime.

v. 489. In hanc rem nitidiſſime quidem, ut omnia, Naſo, in epiſt. Dejanir. ad Herc. v. 1. Sophoclis, ſicut autumo, non immemor:

Gratulor Oechaliam titulis accedere veſtris;
Victorem victae ſuccubuiſſe queror.
Fama Pelasgiadas ſubito pervenit in urbes,
Decolor et factis inficianda tuis,
Quem numquam Juno ſerieſque immenſa laborum

Fre-

Fregerit, huic Iolen impoſuiſſe jugum. Wakef.

v. 492. ἐπακτόν· ἔξωθεν ὄν: Heſych. Sic enim ejus gloſſa ſuppleri debet. Philemonis fragm. incert. 42. ex parte non inopportune lectori ſiſtam:

ὦ τρισμακάρια πάντα, καὶ τρισόλβια,
τὰ θηρί' οἷς οὐκ ἔστι περὶ τούτων λόγος· —
οὔτ' ἄλλο τοιοῦτ' οὐδὲν ἐστ' αὐτοῖς κακὸν
ἐπακτόν:

naturae ſuae alienum — aliunde accerſitum. — Caeterum haud aegre crediderim tragicum noſtrum, qui paſſim ὁμηρίζει, locum, egregium ſane ac pervenuſtum, Odyſſ. A. 32. ob oculos habuiſſe:

ὢ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται·
ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Wakef.

Ibid. ἐξαιρούμεθα: in nos ſuſcipimus; aut ſecernimus nobismetipſis — recondimus. Thucydid. VIII. 90. ἐς ἣν καὶ τὸν σῖτον ἠνάγκαζον πάντας τὸν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι, καὶ ἐντεῦθεν προαιροῦντας πωλεῖν: ubi conſulendi ſunt animadverſores docti. Nobis nihil melius in manu eſt. quo illuſtratam demus hanc perdifficilem ſane atque intractabilem (?) tragici noſtri locutionem; et lampada venientibus libenter tradimus. Wakef. ἐξαιρούμεθα. Interpretatur Heathius nobis eligemus, quod mihi locum nihilo clariorem efficit. Malim ἐξαρούμεθα, augebimus, ab ἐξαίρω. Non augebimus malum extrinſecus invectum. Hanc enim vim habet ἐπακτός, ut Eur. Hippol. 320.

Μῶν ἐξ ἐπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τινος;

Cf. etiam Aj. 1296. Oed. C. 1525. hujus fabulae 259. Aeſchyl. S. Theb. 589. Musgr.

v. 496. κενὸν ſine muneribus, non, ut Wakef. interpretatur, propoſiti non compotem. Homer. Il. B. 298.

v. 497. ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ. Cum tanto captivarum grege, ut eſt apud Terentium Heautontim. Ancillarum gregem ducunt ſecum. Brunck.

v. 498.

v. 498. ἐκφέρεται ſimpliciter reportat, non, effert ex ſe, profert, quae Wakefieldii eſt dura ſane interpretatio. σθένος νίκας i. e. σθένος νικητικόν. Memorat Scholiaſtes, pro σθένος legi etiam σθένουσα: quod quamquam ab anapaeſtici verſus menſura abhorret, non tamen negligendum viſum eſt Wakefieldio, ita, ut in ſequentibus poſito participio putaret ſcribi debere νικῶσ' ἀεί. Sed noluit ipſe quidquam innovare. Musgr. poſt Κύπρις colo diſtinguendum putat, ut μέγα σθένος ſit pro μέγα σθένουσα. Quam in rem affert παιδουργίαν pro παιδουργὸν Oed. T. 1248. Lucian. Dialog. Menippi et Merc. Ἑλένη καὶ Λήδα καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Juvenal. ſat. II. 32. vitia ultima.

v. 500. Wakef. quoque retinuit καὶ ὅπως, ut eſſet anapaeſtus, qualem dat antiſtropha. Neque aliter facere ſolet Pindarus.

v. 501. Bene ſe habet ἀπάτασεν, nec mutandum cum Wakef. in ἐπάτασεν. —

Propertius ſane videri poteſt hunc locum Sophoclis voluiſſe adumbrare, eleg. I. 1.

Tum mihi conſtantis dejecit lumina faſtus;
Et caput impoſitis preſſit Amor pedibus.

Contrariam init rationem Naſo, amor. III. 11. 5.

Vicimus et domitum pedibus calcamus Amorem.

Cf. Aeſch. Eumen. 110. Stat. Silv. III. 1. 24.

Porro ex ſupra dictis nullo negotio corrigere poterunt vel tirones interpretum errorem ad Callimachi hymn. Del. 248.

ἀλλὰ μὲν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι, οὕνεκ' ἐμεῖο
δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διὸς δ' ἀντείλετο πόντον. Wakef.

v. 502. ἔννυχον Αἰδαν. Virg. Aen. IV. 490.

Nocturnosque ciet manes.

(Cf. etiam Oed. C. 1558.) Hunc autem locum ſic expreſſit Seneca, Herc. Oet. 558.

Tu fulminantem ſaepe domuiſti Jovem:
Tu furva nigri ſceptra geſtantem poli,
Turbae ducem majoris, et dominum Stygis.

Valer.

Valer. Flacc. II. 192.

— — inferni qualis ſub nocte barathri
Adcubat attonitum Phlegyan et Theſea juxta
Tiſiphone.

Tangit tragicus noſter Proſerpinae raptum, ut Moſchus id. I. de Cupidine:

βάλλει κεἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα. Wakef.

v. 503. τινάκτορα γαίας, i. e. Homereum ἐνοσίχθονα et ἐννοσίγαιον, ſic nominatum, opinor, quod pulſu violentorum fluctuum, quem repraeſentat tridens, terram quatit. Eleganter et ἐναργῶς Horat. Od. III. 27. 23.

Aequoris nigri fremitum, et trementes
Verbere ripas:

et Valerius Flaccus, futurus quidem, ſi fata aſpera rupiſſet, ſecundus Maro, I. 330.

Quos jam mente dies, quam ſaeva inſomnia curis,
Proſpicio! quoties raucos ad littoris ictus
Deficiam, Scythicum metuens pontumque polumque!

Aliter Phornutus nat. Deor. c. 22. Wakef.

Immo vocatur τινάκτωρ γαίας ob terrae motus, quos ciet. Homer. Il. Υ. 57. ſqq.

— — αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε
γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Ἀϊδωνεύς.
δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὕπερθε
γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

v. 504. ἐπὶ τάνδ' — ἄκοιτιν. Rara conſtructio. Quoties enim fieri aliquid dicitur ſpe vel conditione praemii, plerumque id per dativum enunciatur, praepoſitioni ἐπὶ ſubjunctum, ut ἐπὶ μισθῷ, ἐπὶ στεφάνῳ, ἐπὶ κέρδει, ἐπὶ λήμμασι. Euripides tamen Electr. 618. Ἥκω 'πὶ τόνδε στέφανον. Callimach. epigr. VIII. ἐπὶ κισσόν. Musgr.

v. 505. ἀμφίγυοι: varias nobis commendat Scholiaſtes interpretationes hujusce dictionis; ni fallor,

τῶν ἅπαξ λεγομένων: hanc equidem amplector: ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γυίοις, μαχεσάμενοι χερσὶ καὶ ποσὶν — undique — membris omnibus — toto corpore pugnantes. Hanc autem et consimiles dictiones egregie illustrabit Erotianus in lexico Hippocrateo: ἀμφιδέξιος· Βακχεῖος φησιν, ἀμφοτεροδέξιος, ὡς ἀμφήκης, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος. σαφὲς δὲ αὐτὸ ποιεῖ Εὐριπίδης ἐν ʽ Ιππολύτῳ (780.) λέγων, ἀμφιδέξιον σίδηρον. ἀντὶ τοῦ, ἑκατέρωθεν τέμνοντα· ὁ δὲ Ἱπποκράτης — ἐπὶ τοῦ εὐχρήστου τίθεται κατὰ ἀμφότερα τὰ μέρη. διδάσκει δὲ καὶ ὁ ποιητής, τὸν μὴ καθ' ἓν μόνον μέρος εὔχρηστον περιδέξιον λέγων· (Il. Φ. 163.)

ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν.

ὁμοίως καὶ Ἱππῶναξ φησίν·

ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, κοὐχ ἁμαρτάνω κόπτων·

μέμνηται δὲ καὶ Ἡρόδοτος τῆς λέξεως (V. 92. 5.). δεῖ οὖν ἀκούειν Ἱπποκράτους λέγοντος, ὅτι γυνὴ κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη τοῦ σώματος οὐκ ἔστιν εὔχρηστος· οὐ γὰρ εὔχρηστος ἐν τῷ ἐνεργεῖν ἐστι, καθάπερ (οἱ) πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων.

Versus Hipponactis est tetrameter trochaicus claudus catalecticus; quod non admonueram, nisi falso de eo statuisset Valcken. ad Eurip. Hippol. l. c. Wakef.

ἀμφίγυοι. De hac voce parum inter se consentiunt veteres grammatici. Mihi ἔγχη ἀμφίγυα dici videntur, quae quis, prout usus exegerit, vel dextra, vel laeva manu protruserit: homines ἀμφίγυοι, qui in palaestra adversarios nunc pede utroque, nunc manu urgent. Vid. Virgil. Aen. 457. Sic etiam Phreneticus ille in epigrammate τὸν ἀναίσθητον παντὸς ἔτυψε μέλους, Anthol. p. 66. Musgr.

Ibid. πρὸ γάμων. Frigidissimum foret ante nuptias, nec πρὸ pro περὶ accipi finit aut versus superior, aut Graecorum usus. Προγαμοι (si conjunctim προγάμων legere malis) fuerint viri antea matrimonio juncti, quos in arenam puellae causa descendere magis fortasse mireris, quam si hoc idem adolescentes fecissent. Mihi legendum videtur πρὸ γαμβρῶν, coram, vel in conspectu consanguineorum. Γαμβροὺς proprie significare sponsi consanguineos, auctor est Pollux lib. III. segm. 31. πενθεροὺς, sponsae; sed hanc distin-

diſtinctionem non ſemper a poetis ſervatam eſſe. De proſodia vide ad Eur. Phoen. 442. Idem. πρὸ γάμων eſt, pro potiundis nuptiis.

v. 506. Recte cenſet Wakefield., non poſſe verba ἐξῆλθον ἄεθλα ſignificare certamen ingreſſi ſunt, explicatque, certamina confecerunt, ut dictum ſit pro ἐξέρχεσθαι τὸ τέρμα τοῦ ἀγῶνος. Sic Liban. vol. I. p. 304, C. πόσους ἀγῶνας ἐξῆλθε. Thucyd. III. 108. πολὺ τοῦ ἔργου ἐπεξῆλθον. Idem IV. 83. ὑπεξελθεῖν τὰ δεινά. Idem V. 100. πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν: quos locos laudavit Musgr. Protulit tamen ille conjecturam duplicem, alteram, ἐξήθλεον ἆθλ' ἀγώνων, alteram, ἐξῆνον ἄεθλ' ἀγώνων. Cui ad amuſſim reſpondere opinatur Scholiaſtae explicationem διήνυσαν, ἐπεξῆλθον, ἠγωνίσαντο. Vox primitiva, inquit, patrem Maeonidem agnoſcit: et quis neſcit Sophoclem nominari dramaticum Homerum? vide Heſych. et intpp. in dictionibus ἄνοιτο, ἄνωμεν, ἄνων, et ἦνον. Euripides etiam Androm. 1132.

ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερὶ
ἀλλ' οὐδὲν ἦνεν:

et Agathias, epigr. 24.

οἷσιν ἀφυσσάμενοι σχέδιον ποτὸν ἤνομεν ἤδη,
θερμῶν Νηϊάδων οὐ μάλα δευόμενοι

ἐξέρχεσθαι poſſit etiam eſſe, finiri, quo ſignificatu ſaepius occurrit de tempore. Vid. Reiskii index ad Demoſthenem ſ. h. v. Senſus: plagoſaque et pulverulenta confecta ſunt certamina.

v. 508. ποταμοῦ σθένος: elegantis artificii locutio, et Homeri incude elaborata; Il. Σ. 604.

ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος ὠκεανοῖο.

ibid. ὑψίκερω: epitheton ex eadem officina: Od. K. 158.

ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
ἧκεν. Wakef.

v. 509. τετράοροι hic quadrupedem ſignificat. Alias τετράοροι ſunt quadrijuges, τετράορον ἅρμα, quadrigae, ut apud Eurip. Helen. 732. et paſſim. Eleganti hypallage dictum τετράορον φάσμα ταύρου, ut apud Eurip. Or. 987. τὸ πτανὸν διώγμα πώλων. Brunck.

Idem

Idem eſt τετράορος cum τέτρωρος: τέτρωρος autem, ſicut auctores ſunt lexicographi, apud medicos eſt ſcriptores pars aſtragali; unde, procul dubio, peti debet vocis Sophocleae etymon. Hinc fortaſſe pendet etiam Od. P. 222. ἄορας· τρίποδας. — φάσμα· φάντασμα, σχῆμα. Schol. i. e. videbatur quod non fuit, indutus alienam formam. Hinc venuſtiſſime Virgil. Aen. VII. 17.

Setigerique ſues, atque in praeſepibus urſi
Saevire, ac formae magnorum ululare luporum.

Wakef., legens ille τετραόρου.

v. 512. παλίντονα τόξα: Homerus, Il. Θ. 266.

Τεῦκρος δ' εἴνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·

εἰς τοὔπισω τεινόμενα: ſchol. ὀπισθότονα, ἢ ἐπὶ θάτερα τρεπόμενα· Heſych. i. e. non circularis arcus, ſed retro vertens ſub extremitatibus in curvas contrariae flexurae: qualis erat Scythicus, quo utebatur Hercules, teſte Theocrito, idyll. XIII. 56.

Ἀμφιτρυωνιάδας δέ, ταρασσόμενος περὶ παιδί,
ᾤχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα·

ubi peſſime Wartonus legendum proponit τόξον· et conſuli meretur Scholiaſtes. De eodem arcu Herculeo ſimiliter Lycophron, v. 917.

— — ῥαιβῷ χεῖρας ὤπλισε Σκύθῃ
δράκοντ':

nec Apollonius Rhodius non illuſtrabit Sophoclem: I. 793.

Ἡρακλέης, ὃς δή σφι, παλίντονον αἶψα τανύσσας
τόξον, ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί.

Wakef. παλίντονα Musgr. intelligit elaſtica, reſilientia.

v. 513. τόξα καὶ λόγχας, arcum et ſagittas. Vocem λόγχας ſecus accepit Scholiaſtes, cujus inepta obſervatio eſt. Herculis ſagittas ἔγχη πτερωτὰ appellat Euripides Herc. Fur. 1101. Quidni eas noſter λόγχας appellaverit? Brunck. In Eurip. Bacch. 661. βέλος λογχωτὸν videtur velle cuſpidatum telum: ut apud Suidam v. λογχωτὸν in epigrammate:

— — καὶ τὸ δίθυρσον
τοῦτο τὸ λογχωτόν.

qui generaliter etiam nominat λόγχην, σιδήρεον ἀκόντιον. Wakef.

Ibid. τινάσσων, quatiens. i. e. paratam gerens: alii aliter hanc rem exprimunt. Homerus, Il. E. 594.

Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα.

ἐνώμα· ἐκίνει: Schol. et alii per δινεῖν, νέμειν et πάλλειν· ut noſter autem, pater ejus, repertor venuſtatum princeps, Il. M. 298.

τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
βῆ ῥ' ἴμεν.

quem ſecutus eſt Virgilius, Aen. XI. 656.

Tullaque, et aeratam quatiens Tarpeia ſecurim.

Valerius, Argon. VI. 293.

— — tunc corripit enſem
Turbidus, et furiis ardens quatit arma paternis. Wakef.

v. 514. Wakef. ſic corrigendum arbitratur:

— — οἵ τότ' ἀλεῖς συνέσπεσον, ἱέμενοι λεχέων.

„Vox ἀλεῖς, ſcribit, contracta pro ἀλέες, idem prorſus eſt cum ἀολλεῖς· proprie conferti, condenſi; hic autem, ἀθρόοι· vehementes, impetuoſe ſimul irruentes: eo quod vis et impetus numerum magnum comitari ſolent. Herodotus I. 196. ὡς ἂν αἱ παρθένοι γενοίατο γάμων ὡραῖαι, ταύτας ὅκως συναγάγοιεν πάσας, ἐς ἓν χωρίον ἐσάγεσκον ἀλέας: neque aliter plus ſemel alibi. Hippocrates de morb. I. ſect. 5. καὶ, ἢν μᾶλλον πληρωθῇ τὸ φλέβιον, ἀπεμεῖ τὸ πλήρωμα ἀφ' ἑωυτοῦ ἀλὲς τοῦ αἵματος. Affatim dabit exemplorum index Foëſianus in voce. In primis autem nobis ſubvenit Etymologici magni conditor: ἀλεῖς, (ſic enim ſcribo) ἀλέες ἐστὶν ἀολλέες· σημαίνει τὸ ὁμοῦ· καὶ κράσει τοῦ αο εἰς α μακρόν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἑνὸς λ, ἀλέες καὶ ἀλεῖς· ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν χωλιάμβοις·

ἐς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε·

ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ πρὸ τοῦ τείχους ἱερὸν ὁμοῦ δεῦτε.

Quod dicit de α longa, non eſt audiendus, cum Homerus corripiat cognatam vocem Il. Φ. 534. et alibi;

alibi; nec poſcat hanc ſibi conditionem Callimachi verſiculus, quum ille poeta ſaepius producat primam ſyllabam in ἱερός, et jambus claudicans patienter admittat anapaeſtum in quarto loco; cujus habemus locupletem auctorem Babrium, poſt nullos jambographorum elegantem. An ſit aſpiranda vox ἀλής, etymologiarum ſectatoribus magis diligentibus dijudicandum linquo: differunt enim paſſim ſcripturae in libris.

Denique, Scholiaſtes ipſe Sophocleus hanc lectionis varietatem in ſchedis ſuis videtur habuiſſe; et ſic reſtituendus: ἀολλεῖς ἴσαν· καταχρηστικῶς εἶπεν ἐπὶ δύο τὸ ἀολλεῖς. ἢ ἀλέεις ἀντὶ τοῦ λίαν ἀλέντες. Ὅμηρος· (Il. X. 308.) οἴμησε δὲ ἀλεὶς. Ita cohaerent congruuntque omnia.

Quid autem? nonne et Suidas probe conſtitutus utrasque noſtras divinationes, tum in Sophoclem tum in Scholiaſten, egregie ſtabilit et illuſtrat? Ipſum audias: ἀλεὶς· ἀντὶ τοῦ, συσταλεὶς. καὶ ἁλεῖς, ἀντὶ τοῦ ἁλιεῖς· ἁλεῖς σοφισταί: ſophiſtae piſcatores! mirifica ſane gens, et ante hunc diem, opinor, inaudita. Immo corrigas ocius: καὶ ἀλεῖς, ἀντὶ τοῦ, ἀλέες· Ἀλεῖς σοφισταί: ſophiſtarum turba.

De altera dictione συνέςπεσον nulla lis movebitur: hoc tamen ex Arriano libet exemplum apponere, de exped. Alex. l. III. c. XV. ἀνέστρεφον οἱ βάρβαροι· — ἀντιμέτωποι τοῖς ἀμφ' Ἀλέξανδρον ξυμπεσόντες."

Niſi alia fuerint, eaque aptiora allata exempla, non credam Sophoclem ſic ſcribere potuiſſe. Ac Brunckianam quidem lectionem quod Wakef. audacem appellat, videndum, ne ipſius conatus licentioſior iudicetur. Musgr. conjicit: ἀολλεῖς ἐς μόθον ἱέμενοι.

v. 516. εὔλεκτρος Κύπρις: i. e. formoſa — „ob pulchritudinem deſiderabilis." Sic Antig. 796. ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας. Wakef.

Κύπρις non intelligendum de Dea Paphia, quae neque εὔλεκτρος dici ſolet, neque certamini interfuiſſe a mythologis traditur. Eſt igitur nihil aliud quam εὐνή, connubium ſ. conjux. Sola autem puella formoſa in medio aſſidens certamini praeerat:

erat: i. e. nullius βραβευτοῦ juſſu, ſed puellae duntaxat amore incitati, in arenam deſcendebant. Musgr.

v. 517. δὲ ſignificat et, ut ſaepius. Perperam Wakef. repoſuit τε pro δὲ et viciſſim, ut priora pertinerent ad Herculem, deinde opponeretur Acheloi impetus. Satis profecto ſubtilis eſt iſta ratio, cui utcunque fidem facere conatur addita Scholiaſtae interpretatione: τότε οὖν ὁ Ἡρακλῆς καὶ χερσὶ καὶ τόξοις ἐμάχετο· ὁ δὲ Ἀχελῷος τοῖς κέρασιν.

Musgravio legendum videtur ταρσῶν, pedum, nullum enim arcui locum eſſe, ubi lucta res agebatur. Sed vid. v. 513.

v. 519. ταυρείων κεράτων: fluvios credo tauris aſſimilaſſe veteres ob flexuoſas per campum errationes, quae rapidis fluminibus potiſſimum contingunt. Hinc Horat. Od. III. 30. 10.

Dicar, qua violens obſtrepit Aufidus:

at IV. 14. 25.

Sic tauriformis volvitur Aufidus:

ut Sat. I. 1. 56. hinc Oceanum hoc nomine inſignit Euripides ob multiplices in continentem eructatos pontos: Oreſt. 1377.

ἢ πόντον, Ὠκεανὸς ὃν
ταυρόκρανος ἀγκάλαις
ἑλίσσων κυκλοῖ χθόνα.

Cf. Dion. Perieg. 43. „Taurorum ſpecie ſimulacra fluminum, id eſt, cum cornibus, quod ſunt atrocia, ut tauri.“ P. Feſtus p. 563. Sic Strabo p. 702. monet quosdam hanc ſimilitudinem derivare fluminibus ἀπὸ τῶν κατὰ τὰ ῥεῖθρα καμπτῶν, ἃς καλοῦσι κέρατα. Villoiſoni anecd. graec. I. p. 212. egregie confirmant hanc ſententiam. Pulchre Valerius VIII. 185.

Haud procul hinc ingens Scythici ruit exitus Hiſtri:
Fundere non uno tantum quem flumina cornu
Accipimus: ſeptem exit aquis, ſeptem oſtia pandit.

Sed in hanc rem commodiſſime adiri poſſunt anecdota graeca Villoiſoni etiam ad p. 254. Scholiaſtes ad Stat.

Stat. Theb. IV. 109. „Dicitur Achelous duobus alveis fluxiſſe; cui Hercules unum clauſit: ideoque dicitur cornu truncatus.“ Wakef.

v. 519. ἀνάμιγδα. Vocem rariſſimam habet etiam Nicander, Alexiph. 545. Wakef.

v. 520. ἀμφίπλεκτοι. Ovidius hoc luctandi genus clariſſimis deſcribit verſibus (Met. XI, 43. ſqq.): „erat cum pede pes junctus, totoque ego pectore pronus (κεκλιμένος, unde κλίμαξ) et digitos digitis et frontem fronte premebam.“ Billerb.

κλίμακες. Videas de hac figura luctationis interpretes Heſychianos in vocc. κλίμακες et κλιμακίσκοι. Wakef.

v. 523. στόνος· gemitus: ſic Statius de pugnantibus Tydeo et Polynice, Theb. I. 431.

Ni rex, inſolitum clamorem et pectore ab alto
Stridentes gemitus noctis miratus in umbris,
Moviſſet greſſus. Wakef.

Cicero hanc vocem in quaeſt. Tusc. II. 23. illuſtrat: pugiles vero, ait, quum feriunt adverſarium, in jactandis caeſtibus ingemiſcunt, non quod doleant animove ſuccumbant, ſed quod profundenda voce omne corpus intenditur venitque plaga vehementior. Idem faciunt athletae. Billerb.

v. 524. ἁβρά. mollis, delicata. Pindar. Nem. V, 48.

— — ὥς τέ νιν ἁβρὰ
Κρηθηῒς Ἱππολύτα δόλῳ πεδᾶσαι
ἤθελε. Wakef.

v. 525. τηλαυγεῖ· qui longe proſpiciebat: unde longinquus proſpectus erat: i. e. ſublimis: τηλαυγές· τηλέσκοπον: Heſych. ὄχθος tumulus, collis: τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ, ἢ τῆς γῆς: idem. Aeſchyl. Perſ. 661.

ἔλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμ-
βον ὄχθου. Wakef.

Magnopere turbant legentem verba τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ, quae omnem numerum vitiant. Quare ſcribi debuit ὄχθῳ ex conjectura Hermanni. Ad currum, vel in eo

erat

erat Deianira, quo vel advecta antea erat, vel poſtea domum ſponſi deveheretur.

v. 526. Hanc ſententiam, inter pugnam Acheloi et Herculis deſcribendam, transtulit in ſimilitudinem Ovidius met. IX. 46.

Non aliter fortes vidi concurrere tauros,
Cum, pretium pugnae, toto nitidiſſima ſaltu
Expetitur conjux: ſpectant armenta paventque,
Neſcia quem maneat tanti victoria regni.
Wakef.

v. 527. Sic Statius Achill. II. fin.

Hactenus annorum, comites, elementa meorum
Et memini, et meminiſſe juvat: ſcit caetera
mater. Wakef.

Friget Musgravii ſenſu hoc in cultiſſimo carmine emblema, legendumque cenſet:

Ἔγνω δὲ πατήρ μιν, ὄδια φράζων.

Agnovit autem eum pater (i. e. agnovit ut generum) laeta acclamans, i. e. gratulans. Schol. alter Pindari in Olymp. VI. ſtroph. 5. γνῶναι ἀντὶ τοῦ γνώριμον ποιῆσαι. Idem in Olymp. VII. antiſtr. 5. ἔγνω αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἐδεξιώσατο αὐτὸν νενικηκότα. Iſthm. II. antiſtr. 2. κάρυκες ἀνέγνων.

v. 529. Hanc periodum Wakef., prout vulgo lectus ſit locus et diſtinctus, frigidiſſimam atque etiam ineptiſſimam prae ſe ferre tautologiam arbitrans, parentheſi incluſit v. 527. et in ſequenti δὲ mutavit in γε. Sed ulteriori emendatione opus eſſe contendit eaque hunc in modum inſtituenda:

(ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα φράζω)
τὸδ' ἀμφινείκητον οἶμα νύμφα γ'
ἐλεεινὸν ἀμμένει.

hunc ſcilicet decertantem impetum expectabat nympha. οἶμα· ὁρμή: Heſych. „Vox, inquit, in rarioribus bis Nonno reſtitui debet; unde ejecit idem ὕμμα: Dionyſ. l. XXIV. init. de ſe dicit fluvius Hydaſpes:

— — Δηριαδῇ γὰρ
υἱέϊ πιστὰ φέρων, ῥοθίων ἐλέλιζον ἀπειλὴν
Ἰνδοῖς κτεινομένοισι βοήθοον οἶμα κυλίνδων:

et

et l. XXXVI. ſub finem:

— — ἐπεφθέγξαντο δὲ λαοί,
μῦθον ἐπαινήσαντες· ὁμογλώσσων δ᾽ ἀπὸ λαιμῶν
οἴμασι κινυμένοισιν ἰσόθροος ἔβρεμεν ἠχώ."

Quam Criticus ille ineptam dixit tautologiam, alii fortaſſe amabilem narrandi ſimplicitatem appellabunt. Deinde magnae offenſioni eſt γε poſt νύμφα. Denique nec diſſimulavit ipſe vulgatae periphraſis elegantiam — ὄμμα νύμφας: non, ut inſcite ſcholiaſtes, ἀπὸ τοῦ καλλιστεύοντος μέρους, ut alibi ſaepiſſime; ſed quod oculus virginis perpetuo occupabatur in certamine ſpectando, eventum ſollicita formidine manentis. Ajac. 140. πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.

„Ceterum credibile eſt Virgilium ex hoc loco Sophoclis ad illuſtrem ſuam taurorum concertantium deſcriptionem nonnihil profeciſſe, Georg. III. 218. praeſertim in verſiculo,

Paſcitur in magna ſilva formoſa juvenca;

quem ſunt, qui velint, et inſcite ſatis, obelo configere. Poetam utrumque reſpexit fortaſſe Statius Theb. VI. 864.

Non ſic, ductores gemini gregis, horrida tauri
Bella movent: medio conjux ſtat candida prato,
Victorem expectans: rumpunt obnixa furentes
Pectora: ſubdit amor ſtimulos, et vulnera ſanat." Wakef.

v. 531. Abiit, ut juvenca deſerta, i. e. triſtis et moerens. Musgr.

v. 532. θροεῖ gl. ἀποχαιρετίζει. Brunck.

v. 536. Verbo κατοικτίζω noſter alibi utitur, et Euripides: bicompoſito συγκατοικτίζω ſolus omnium, opinor, noſter. Wakef.

v. 537. δὲ prorſus alienum eſt. Scripſi οἶμαί γε, arbitror certe. Sic etiam Wakef.

v. 539. Poſt λωβητὸν demum interpunxit Wakef. hoc ſenſu: „Accepi eam, ut mercator damnoſam mercem, quae caeteras corrumpit, pro qua mens mea divendita eſt — cum qua muto libertatem meam atque animi tranquillitatem." Non poſſum equidem tantam penetrare caliginem, at vulgata ſcriptura nihil diluci-

lucidius. φόρτον ὥςτε ναυτίλος nonnisi hoc sibi vult: recepi ad me puellam, quae mihi onus erit. ἐμπόλημα autem sine epitheto absurdum est.

v. 541. μιᾶς ὑπὸ χλαίνης: rei indecorae honestior periphrasis. Haud aliter Euripides descripsit connubium in Peliasin apud Stobaeum:

ὅταν δ' ὑπ' ἀνδρὸς χλαῖναν εὐγενοῦς πέσῃς,
τὰ δ' ἄλλ' ἀφεῖναι μηχανήματ' ἀνδράσιν.

Accedat Athenaeus V. 19. Ἀλκιβιάδης συνεκοιμήθη ὑπὸ τὴν αὐτὴν γενόμενος χλαῖναν.

Rem sic venuste Latinis numeris ornavit Statius, Theb. I. 404.

— — — similesque Notos dequestus et imbres,
Infusam tergo glaciem et liquentia nimbis
Ora comasque gerens, subit uno tegmine, cujus,
Fusus humo gelida, partem prior hospes habebat. Wakef.

v. 541. ὑπαγκάλισμα: dictio sane perquam venusta, quam adhibuit etiam Euripides in Troad. 752. ubi Astyanactem filium alloquitur Andromache:

ὦ νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον·

et Helen. 246.

ἡ δὲ χρυσέοις θρόνοις,
Διὸς ὑπαγκάλισμα σεμνόν, Ἥρα·

nec suavem Lycophronis naeniam silebo, Cass. 307. qui vocibus transpositis sic legi, ni fallor, debet:

αἶ, αἶ, στενάζω καὶ σὸν εὔγλαγον θάλος,
ὦ σκύμν', ἐναγκάλισμα τερπνὸν συγγόνων·

non amat pedes anapaesticos scriptor nitidissimus. Porro locum distinctione sua misere depravavit Potterus, melius docente Scholiasta. Wakef.

v. 543. οἰκούρια· ὑπὲρ οἰκουρίας μισθοί: Eustath. ad Il. E. hunc locum respiciens. Wakef.

v. 546. Senec. Herc. Oet. 233.

O quam cruentus feminas stimulat dolor,
Cum patuit una pellici et nuptae domus.

v. 548. Magis expeditum esset τῇ μὲν ἕρπουσαν — τῇ δὲ φθίνουσαν. Sed raro Sophocles expedita sectatur. Musgr.

v. 549. ὧν. Ad provectiores aetate referri vetat sententia, jubet syntaxis. Perspicua omnia reddideris legendo: ζῶν δ' ἁφαρπάζειν etc. Amat oculus florem viventem (i. e. sospitem) arripere. Ζῶν, salvus, integer, sospes: ut in exemplis citatis ad Oed. T. 490. quibus adde ζώει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων Pind. Isthm. III. stroph. 1.

Lucianus Ἐρωτ. c. 3. ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὑτὸν ἁρπάζων. Lib. Judith. XVI, 9. τὸ σανδάλιον αὐτῆς ἥρπασεν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ. Musgr. Subaudias μὲν post ὧν, frequenter illud sequenti δὲ omissum. Sic enim vel maxime superfluam reddideris Musgravii correctionem.

v. 550. Pulchre pro homine posuit ὀφθαλμός· oculus, qui primas agit in his rebus: vide supra ad v. 528. Sic Propertius II, 12, 12.

— — oculi sunt in amore duces.

ὑπεκτρέπει exquisitius est et gratius ob constructionis variationem, quam vulgatum ὑπεκτρέπειν. Wakef.

v. 552. τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ. Frustra sollicitatur haec lectio. Eustath. p. 1384. ὅτι δοκεῖ μὲν ἀδιάφορον εἶναι ὁ πόσις τε καὶ ὁ ἀνήρ· Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις ὑπεμφαίνει διαφοράν τινα τῶν λέξεων τούτων, ἔνθα δέδοικεν ἡ ὑπέρακμος Δηϊάνειρα, μή ποτε ὁ Ἡρακλῆς μὲν εἴη πόσις, τῆς δὲ νεωτέρας Ἰόλης ἀνήρ. Brunck. πόσις· ut legitimo connubio junctus mihi: ἀνήρ, ὁ φύσει, ut loquitur Etymol. M. foeminae oppositus, in illam. Wakef.

v. 555. λύπημα: nescio an alibi vox occurrat praeterquam in Dion. Cass. LV. 17. fin. πολλὰ δὲ καὶ τῶν δειλοτάτων καὶ ἀσθενεστάτων λυπήμασί τε καὶ φόβοις καὶ ἐκταράττεται καὶ παροξύνεται. Wakef. Sed quid hoc est, λυτήριον λύπημα, liberatrix moestitia? Brunckius vertit: qua ratione possim huic aegritudini mederi, at non probavit λυτήριον significatione passiva occurrere, ut denotare possit dolorem sanabilem. Ac praeterea male abesset articulus. Conjecit Reiskius λυπηρίων λυτῆρα, adversorum remedium, inepte laudato Eurip. Electr. v. 137.

v. 137. ubi Iupiter πόνων λυτὴρ appellatur. Wakef. rescribi jubet λυτήριόν γ' ἄκημα. „si nefas sit irasci, liceat s a l t e m (γε) mihi medicinam excogitare, quae dolori medeatur, et animi solvat aegritudinem.“ Homer. Il. O. 394.

— — ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ
φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.

quem locum respexisse ait Suidam et Hesychium. Callida profecto usus est circumscriptione, qua tamen parum cavit, ne particula γε sensu carere videretur accuratius textum inspicientibus. Veram lectionem, quam textui restituendam putavi, monstrat Scholiastae interpretatio: ᾧ δὲ τρόπῳ τῆς λύπης ἴαμα σχοίην, ὑμῖν ἐρῶ. Feliciter eam eruit Hermannus proposuitque in ephem. Ienens. 1802. p. 142. Patrocinatur huic lectioni Sophocles ipse in fragm. incert. XXXIX.

τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον.

v. 556. Displicent sane et minus eleganter proxime collocari videntur, praesertim cum ποτὲ, voces παλαιὸν et ἀρχαῖον: scripsit, opinor, Sophocles ἀγρίου. Facile confunduntur invicem hae voces librariis: Eur. Herc. Fur. 366. de iisdem feris et eodem Hercule:

τάν τ' ὀρεινόμον ἀγρίων
Κενταύρων ποτὲ γένναν
ἔτρωσε τόξοις φονίοις.

Ovid. met. XII. 219.

— — s a e v o r u m saevissime Centaurorum,
Euryte:

et Avienus in Arateis:

Hic C e n t a u r e a e f e r a molis terga secantur:

et t r u c e s Centauros: Statius Theb. VI, 535. Emendationi favet etiam Pindarus, Pyth. III. 8. vel C e n t a u r o r u m justissimum C h i r o n a vocans φῆρ' ἀγρότερον: ut Statius, Achill. I. 39. t o r v u m nominat. Noster autem infra de Centaurorum genere ἐμφατικωτάτως, v. 109.

— — ἀμι-

— — ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν
θηρῶν, ὑβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν:

ubi docet Scholiaſtes inter eos Neſſum hunc eminuiſſe feritate. Porro hinc pendet Statius Theb. I. 457.

— — pariter ſtabulare bimembres
Centauros, unaque ferunt Cyclopas in Aetna
Compoſitos: ſunt et rabidis jura inſita monſtris,
Fasque ſuum. — Wakef.

v. 557. λέβητι χαλκέῳ: at λέβης per ſe proprie fuiſſe videtur vas aeneum: λέβης· χάλκειος ποδονιπτήρ: Heſych. unde pendet gloſſa Scholiaſtae noſtri: λέβητι χαλκέῳ· δύο ὀνόματα, ὡς κρατερὸν αἰχμητήν. Wakef.

v. 558. δασυστέρνου Νέσσου· hirſuto pectore: hoc epitheton ab Homerico theſauro ſumpſit, et parce detorſit in uſus proprios: Il. B. 743.

ἤματι τῷ ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας·

βαθύτριχας, δασεῖς Κενταύρους: Hom. Schol. Wakef.

v. 560. Inſignis eſt ellipſis praepoſitionis διὰ ante quartum caſum, pro διὰ τὸν βαθύῤῥουν ποταμόν. Eurip. Alceſt. 450.

πολὺ δή, πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίσταν
λίμναν Ἀχεροντίαν πορεύσας
ἐλάτᾳ δικώπῳ.

Eleganter narravit hanc rem Ovidius, metam. IX. 103.

— — nova repetens patrios cum conjuge muros,
Venerat Eueni rapidas Jove natus ad undas,
Uberius ſolito nimbis hyemalibus auctas.

Sic autem Seneca, Herc. Oet. 499.

Me conjugem dum victor Alcides habet,
Repetebat Argos. Forte per campos vagus
Euenos, altum gurgitem in pontum ferens,
Iam paene ſummis turbidus ripis erat.
Tranſire Neſſus verticem ſolitus vadis
Pretium popoſcit. — Wakef.

v. 561. Cauſſae nihil eſt, quare cum Wakef. 'πόρευε mutetur in 'πόρθμευε, quod nec melius eſt nec deterius. Attulit ille plura exempla verbi πορθμεύειν ab aliis in eadem re adhibiti, ſed inde non ſequitur etiam noſtro in loco eſſe reponendum. Sic Philoſtratus jun. icon. 16. πορθμεύοντος γὰρ τοὺς δεομένους Νέσσου, ἐπιστὰς ὁ Ἡρακλῆς ξὺν τῇ γυναικὶ Δηϊανείρᾳ καὶ τῷ παιδὶ Ὕλλῳ, ἐπειδὴ ἄπορος ὁ ποταμὸς ἐφαίνετο, τὴν γυναῖκα πορθμεῦσαι παρεγγυᾷ. Suidas in πορθμεύει, qui haec conſervavit: εὑρίσκει Νέσσον πορθμεύοντα μισθοῦ καὶ πείθει αὐτὸν, ὡς πορθμεύσειεν Ἀλκμήνην καὶ Δηϊάνειραν. Apollodor. bibl. l. II. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, ἐπὶ ποταμὸν Εὔηνον ἧκεν· ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσος ὁ Κένταυρος τοὺς παριόντας διεπόρθμευε. Tzetzes ad Lycophr. 50. τὸν Εὔηνον ποταμόν, τῷ Νέσσῳ Κενταύρῳ πρῶτος αὐτὸς διαπορθμεύεται. Denique Strabo l. X. p. 692. ὁ Νέσσος ἐνταῦθα λέγεται, πορθμεὺς ἀποδεδειγμένος ὑφ' Ἡρακλέους ἀποθανεῖν, ἐπειδή, πορθμεύων τὴν Δηϊάνειραν, ἐπεχείρει βιάσασθαι.

v. 563. Canterum hic loci offendit metrum, quod a ſpondaeo quartum pedem occupante violari credebat. Tam minuti nempe animi erat Sophocles, ut ο et ω pari loco non haberet, aut ſubtilitates, quas otium recentiorum ingeniorum ad nugas proclive peperit, tanti faceret, ob quas aut dictionem aut liberum ſpiritum in anguſtum cogeret. Locus ſanus eſt, conſtructio haec: ἡνίκα ξυνεσπόμην Ἡρακλεῖ εὖνις (i. e. ἐστερημένη, κεχωρισμένη) τῶν πατρῴων στύλων (ita leg. eſſe exiſtimo), quum comitarer Herculem, relictis paternis columnis, i. e. aedibus, quae columnis nituntur. στύλοι, κίονες, θριγκοὶ ſaepe pro aedibus uſurpantur. Reisk. Miſſis his, quae refutatione non videntur digna eſſe, Brunckianam diſpiciamus lectionem:

ὃς κἀμέ, τῶν στόλων πατρῴων ἡνίκα —

Reprehendit hunc verſum Hermannus (ad Hecub. 109.) ob vocabulum longa ſyllaba in medio quinto pede finitum, ſequente verbo triſyllabo. In fine enim cujusque verſus, ubi, exhauſtis jam propemodum pulmonibus, lenior pronunciationis decurſus deſideratur, aſperiora omnia, quo difficilius pronunciantur, eo magis etiam aures laedunt. Quae cum ita eſſent, maluerat

luerat cum duobus codd. scribere, quod exhibuit etiam Wakefieldius:

ὅς κἀμέ, τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον
ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἐστόμην,

ut εὖνις jungeretur accusativo, omisso κατά. Sic certe occurrit στέρομαι Eur. Bacch. 1371. στερεὶς Helen. 95. Nunc autem displicet ei haec lectio propter constructionis duritiem ac commendavit mihi eam, quam, utpote vero non absimilem, in textum intuli. — „στόλος proprie est turba navigantium: sed πατρῷος στόλος, turba, qualem patres habent, i. e. familia. Ita στρατὸς proprie vult militarem turbam: sed saepissime de civibus et hominum concursu quovis generaliter usurpatum novimus. εὖνις vero privata, deserta: Homer. Il. X. 44.

ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε·

ubi consulendus est Scholiastes. Aeschyl. Pers. 289.

εὔνιδας ἠδ' ἀνάνδρους·

sine liberis et maritis. Adeas etiam Choeph. v. 245. Manetho apotel. VI. 275.

εὔνιδες οἱ γάρ τοι τεκέων ἄγονοί τε πέλονται.

prout recte legendum perspexit etiam Dorvillius." Wakef.

v. 566. ματαίαις: infidelibus, improbis, lascivis. Pessime gessit officium in h. v. Scholiastes. Sic Meleager epig. 52. Cupidinem allocutus:

— — τί μάταια γελᾷς καὶ σιμὰ σεσηρὼς
μυχθίζεις:

quod respondet Horatiano illi perfidum ridens Venus. Hesychius: ματαίζει· μωραίνει: i. e. ἀκολασταίνει: ut probe Scholiastes ad Eur. Androm. 674.

γυναῖκα μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων.

Affinis est vox ἀργός. Caeterum sensui infidelibus, quem voci ματαίαις affingebamus, optime quadraret Ovidius, hanc ipsam rem denarrans: met. IX. 119.

— — Nessoque parante
Fallere depositum:

et Senec. Herc. Oet. 514.

Infide vector inquit. — Wakef.

v. 567. ἐπιστρέψας· εἰς αὐτὸν στραφεὶς καὶ βλέψας: recte Scholiastes: illuc convertens oculum, ad clamorem scilicet: nam a tergo Centauri nabat Hercules. Senec. Herc. Oet. 507.

Iam totus undis Nessus exierat ferox,
Medioque adhuc errabat Alcides vado.

Nec multo aliter caeteri fabulae enarratores. Wakef.

v. 568. κομήτην· pennatam: διὰ τὴν πτέρωσιν recte Scholiastes. Homer. Il. E. 171.

Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοί;

ἐπτερωμένα βέλη: Schol. ibid. ut alter e nostris: pennis instructa. Atque, ut hic Sophocles κόμην pro πτερόν. ita vicissim Aeschylus πτερὸν pro κόμην posuit, Choeph. 172.

καὶ μὴν ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος;

quem subsequitur Euripides Electr. 530.

πολλοῖς δ' ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους.

Comparari meretur Virg. Aen. IX. 578.

— — ergo alis allapsa sagitta,
Et laevo affixa est lateri manus, abditaque intus
Spiramenta animae lethali volnere rumpit.

Wakef.

v. 569. διεῤῥοίζησεν: signato vocabulo pulchre significavit stridorem nervi et sagittae: non immemor Homeri Il. Π. 361.

— — ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.

Similiter Philippus in epigrammate LII

ποῦ χλαίνωμα λέοντος, ὅ τ' εὐροίζητος ἐπ' ὤμοις
ἰός.

et Lycophron 1426.

κύφελλα δ' ἰῶν τηλόθεν ῥοιζουμένων
ὑπὲρ κάρα στήσουσι.

ibid. ἐκθνήσκων· linquens animam, jam moriturus: rara vox et in exquisitioribus: minus enim valet quam usitata ἀποθνήσκειν et θνήσκειν. Eximius hanc in rem est Aeliani locus, de animall. VIII. 7. quem temere sollicitabat Pauwius ad Philen notis. Μεγασθένους ἀκούω λέγοντος· περὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν θάλατταν γίνεσθαί τι ἰχθύδιον· καὶ τοῦτο μὲν ὅταν ζῇ, ἀθέατον εἶναι, κάτω που νηχόμενον,

νον, καὶ ἐν βυθῷ· ἀποθανὸν δὲ ἀναπλεῖν· οὗ τὸν ἀψάμενον λειποθυμεῖν καὶ ἐκθνήσκειν τὰ πρῶτα, εἶτα μέντοι καὶ ἀποθνήσκειν. Ut Hesychius: ἐξέθανεν ἐλειποθύμησεν.

Nec minus opportunum se nobis offert Hippocrates, de morb. vulg. V. 7. καὶ ἐξέθανε πεντάκις, ὡς τεθνάναι δοκέειν. Nec crediderim alio habuisse oculos lexicographum. — Plutarchus II. p. 563. de ser. vind. num. κατενεχθεὶς γὰρ ἐξ ὕψους τινὸς εἰς τράχηλον, — ἐξέθανε· καὶ τριταῖος ἤδη περὶ τὰς ταφὰς αὐτὰς ἀνήνεγκε. Accedat Alciphron, l. III. ep. 66. οἱ συμπόται δὲ, ὡς εἶδον, ἐξέθανον τῷ γέλωτι. Wakef.

v. 572. Noluit Wakef. pronomen σε recipere, propterea quod facile subintelligatur. Melius tamen additur, praesertim cum saepenumero pronomina omitti soleant a librariis, ut Antig. 48. pronomen με, flagitante sensu a Brunckio repositum.

v. 573. ἀμφίθρεπτον· τὸ πεπηγός· θρέψαι γὰρ τὸ πῆξαι: Schol. Sic Il. E. 902.

ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν,
ὑγρὸν ἐόν· μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι·

et Od. Ξ. 477.

— — σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος·

quem locum respicit Hesychius in voce περιτρέφετο, et imitatur Aelianus de animm. XIV. 26. Ὁ δ' οὖν κρύσταλλος, ὁ ἐν τῷ Ἴστρῳ, καὶ νηὶ φορτηγῷ κατὰ ῥοῦν περιτραφεὶς, εἶτα ἐπήδησεν αὐτήν: prout vere castigavit Gesnerus. Hinc emendes elegantem comparationem Quinti Calabri, X. 415. ubi frustra sunt Rhodom. et Dausq. atque se pro more deridendum propinat magnus promissor Pauwius:

οἵη δ' ἐν ξυλόχοισιν περιτρέφεται κρύσταλλος
αἰπυτάτων ὀρέων, ἥτ' ἄγκεα πολλὰ παλύνει,
χευαμένη ζεφύροιο καταιγίσιν, ἀμφὶ δὲ μακραὶ
ἄκριες ὑδρηλῇσι κατειβόμεναι λιβάδεσσι
δεύονθ'· ἡ δὲ νάπῃσιν, ἀπειρεσίη περ ἐοῦσα,
πίδακος ὡς χυμένης κρυερὸν περιτήκεται ὕδωρ·
ὡς ἥγ', ἀσχαλόωσα μέγα, στυγερῇ ὑπ' ἀνίῃ
τήκετ', ἀκηχεμένη πόσιος περὶ κουριδίοιο. Wakef.

ἐσσυμένης nolim in ὡς χυμένης mutari.

v. 574.

v. 574. ᾗ in qua parte: periodum obſcuriorem ſic exprimit Ovid. met. IX. 129.

— — ſanguis per utrumque foramen
Emicuit, miſtus Lernaei tabe veneni. Wakef.

v. 575. θρέμμα ὕδρας poetice pro ipſa hydra. Sic δάκη θηρῶν Eur. Hippol. 651. ἀρνῶν τροφαὶ Cycl. 189. Musgr.

v. 576. φρενὸς κηλητήριον: duarum interpretationum electionem nobis praebet Scholiaſtis elegantia, quarum neutram ſpreverim: ἐπιτήδειον πρὸς τὸ παῦσαι καὶ κηλῆσαι, καταπαυστήριον τῆς φρενὸς τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ πρὸς ἄλλην ἔρωτος. ἢ κατακηλοῦν τὴν ψυχὴν τοῦ Ἡρακλέους τῷ πρὸς τὴν Δηϊάνειραν ἔρωτι. Poſteriorem amplexus eſt Ovid. met. IX. 13.

— — velut irritamen amoris:

et ibid. V. 154.

— — quae vires defecto reddat amori.

Neque aliter Diod. Sic. IV. 36. et Hyginus fab. 34. ſed utcunque accipias, parum intereſt. Plenius Tzetzes ad Lyc. 50. qui ſic Neſſum loqui facit: ἐγὼ μὲν διὰ σὲ τελευτῶ· τοῦτο δέ σοι χαρίζομαι, φιλίαν ἐπισπᾶσθαι δυνάμενον· εἴπερ γὰρ Ἡρακλέα νοήσεις ἑτέρας πόθῳ κατασχεθέντα ἐπιχρίσεις τούτῳ αὐτοῦ τὰ ἱμάτια, καὶ πρὸς σὲ πάλιν ἀντιστρέψει τὸν πόθον. Wakef.

v. 578. Satis mirari non poſſum, cur Wakefieldius receperit στέρξαι contra omnem dicendi uſum. Quam lectionem ut, ſi Diis placet, defenderet, attulit Aeſchyl. Eum. 873. ex ed. Herm. et alios quosdam locos, Vigerum quoque de idiot. c. 5. ſect. 3. Refutandi labor inutilis foret.

v. 582. πεπείρανται: Homericum eſt, Od. M. 37.

ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται;

τετέλεσται: ſchol. Hom. cui cognata protulit Sophocleus interpres. Wakef.

v. 586. θέλκτροισι: idem cum θέλγητρον quam dictionem fidiſſime pariter et venuſtiſſime video Heſychium interpretari: τὸ ἐφηδόνον μετά τινος ἀνάγκης. Wakef.

v. 588. Scholiaſtes non intellexit locum. [illegible] reddi debet improbum, ſceleratum; [illegible]

ut venefica, qualem omnes abominantur; vid. v. 566. Wakef. Repugnare videntur ſequentia.

ibid. πεπαύσεται difficilius eſt, quam πεπαύσομαι, quod recepit Wakef., atque etiam ob praecedens μεμηχάνηται anteferendum. Neque adverſatur Antig. v. 91.

v. 591. non poteſt interpungi, ut Wakefieldio placuit: οὕτως ἔχει γ'· ἡ πίστις ὡς etc. „ita ſane ſe res habet: fides quidem expectationis adeſt, ſed experimentum nondum feci.“ Quam ſententiam non video quo pacto e verbis exſculpſerit.

v. 594. γνῶμα: certa ſententia: vox inſolens admodum: legi tamen apud Aeſchyl. Agam. 1361. Eur. Heracl. 408. Herodot. VII, 52. Aretaeum p. 87. ſub imum, ed. Oxon. quem indicavit etiam Weſſeling. ad Herdoti l. c. Huc commode referas Heſychium: γνῶμα λέγεται καὶ γνῶσις. Wakef.

v. 600. ἐσμὲν βραδεῖς, tardi ſumus, i. e. tardi nobis videmur, aegre moram toleramus. τῷ μακρῷ χρόνῳ. Abundat articulus, ut non raro apud Sophoclem. Senſus eſt: longum jam temporis ſpatium. Scriptor pedeſtris dixiſſet ἤδη μακρὸν χρόνον. Cf. v. 69. Musgr.

v. 601. αὐτὰ — πράσσω, eodem prorſus modo, quo tu, affecta ſum. Πράσσω enim hic non actionem ſignificare videtur, ſed conditionem vel ſtatum, ut in phraſi εὖ πράττε, aliisque innumeris. Mecum facit Heathius. Si interpreteris, huic ipſi rei operam do; non ſatis apte cum Lichae quaeſtione quadrabit, quae generalis eſt, (τί χρὴ ποιεῖν) non ad certam definitamque rem directa. Musgr.

v. 603. recepit Wakef. ex Euſtathio εὐαφῆ, quam lectionem dicit exquiſitiorem. Cur tandem? num forte propterea, quod Homerus ſaepius μαλακὸν adhibeat de veſtibus, quam εὔνητον? At illud profecto eſt hariolari. Iam vero producit agmen locorum, qui quidem ad unum omnes ejusmodi ſunt, ut parum videantur rem poſſe propugnare. In his maxime Phavorinum in v. χιτών: χιτών, οἷον χυτός τις, διὰ τὸ λεπτὸν· καὶ οὕτως εὐαφής διὸ καὶ μαλακὸς λέγεται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ φάρεος. — χιτών, οὐκ ἐξ ἀνάγκης μόνον, ὁ τῆς σαρκὸς ἀμέ-

σως

σως ἐχόμενος, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ἔνδυμα· πλὴν εὐαφὲς καὶ ἁπαλόν: nam jubet nos animadvertere, Sophoclem infra v. 770. χιτών appellare id, quod nunc πέπλον. An inde jam ſequitur, εὐαφῆ a Sophocle eſſe profectum? Nec magis idoneus eſt locus Diodori Sic. IV. 38. ἐνταῦθα δὲ θυσίαν ἐπιτελῶν, ἀπέστειλε Λίχαν τὸν ὑπηρέτην εἰς Τραχῖνα, πρὸς τὴν γυναῖκα Δηϊάνειραν· τούτῳ δὲ προςτεταγμένον ἦν αἰτῆσαι χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οἷς εἰώθει χρῆσθαι πρὸς τὰς θυσίας. Conſultiſſimum arbitror, ubi plures reperiantur lectiones pretio non multum diſtantes, Aldinae ſequi auctoritatem, quae non dubium quin maxima ſit. Reiskius volebat τόνδε νεοῦφῆ, recens textum.

v. 604. Non ſtare poteſt ſeorſim τῆς ἐμῆς χερός, ut opinabatur Wakef., ſed neceſſario refertur ad δώρημα: harum mearum manuum, nempe opificium. — Senec. Herc. Oet. 570.

Fidele ſemper regibus nomen, Licha,
Cape hos amictus, noſtra quos nevit manus.

v. 608. Voce ἕρκος ſignificari videtur ὁ περίβολος, i. e. ſeptum ſive arae ſive templi. ἐφέστιον σέλας, foci privati lux vel ignis. Musgr.

v. 609. Wakef. legit φανερόν, ἐμφανῶς σταθείς. Id placuit etiam Heathio.

v. 610. ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ, feſto conviviali die. Statius Theb. I. 262.

— — cur uſquam ſanguine feſto
Conjugis ara tuae, cumulo cur thuris Eoi
Laeta calet? Wakef.

v. 613. στέφειν, id eſt στεφανοῦν. Graeci pro donare, ornare, remunerari aliquem quacunque tandem re et materia dicere ſolebant στεφανοῦν et ταινιοῦν. στέφανος erat ipſis omne praemium. Reisk. στέφειν χιτῶνι mihi ſaltem nondum occurrit.

v. 614. Mos erat veteribus, ut ſacris operaturi veſtes aut novas, aut recens lotas induerent. Pollux I. 25. ὑπὸ νεουργῷ στολῇ, ὑπὸ νεοπλυνεῖ ἐσθῆτι, προςιέναι θεοῖς. Brunck.

Appian. Bello Civili, p. 181. ἱερὰν καὶ ἐπίχρυσον ἐσθῆτα ὡς ἐν θυσίᾳ περικείμενος. Musgr.

v. 615. Infauftis manibus attentarunt hunc locum Viri docti. Sanus eft, fi quis alius, nec nifi explicatione eget. Et adjectivum quidem εὐμαθές, referendum illud ad fequens ὄμμα, ex ufu poetarum Graecorum haud infrequenti fic pofitum eft, quafi effet participium, hac conftructione: ἐπιθήσεται ὄμμα εὐμαθὲς τὸ σῆμα, i. e. τοῦ σήματος. Sic Antig. 787.

καί σ' οὔτ' ἀθανάτων
φύξιμος οὐδείς.

Oed. Col. 1019. ubi recte fe habet librorum πομπὸν δέ με perperam a Brunckio mutatum. Aefchyl. Choeph. 21. quo in loco ex libris reponendum χοὰς προπομπός. — ἕρκος σφραγῖδος eft περίβολος, περιφραγμὸς, σφραγῖδος· muniens circuitus figilli. Eur. Hippol. 864.

φεῦ ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων.

Deinde phrafis ἐπ' ὄμμα θήσεται eft in elegantiffimis, quas novit Graecia; ut προςβαλεῖν, ἐπιβαλεῖν vel βαλεῖν ὄμμα: ut idem Ion. 43.

ὄψιν δὲ προςβαλοῦσα παιδὶ νηπίῳ·

et Meleager epigr. 44.

ἤν μοι συννεφὲς ὄμμα βαλῇς ποτὲ, χεῖμα δέδορκα.

Senfus: „cujus (figni) ille bene gnaros oculos figillo huic admovebit.“ Dixit de hoc loco Hermannus in ephem. Ienenf. 1801. p. 144. — Reiskius fic fcripfit: „Nihil mutandum. ἐπ' ὄμμα τίθεσθαι idem eft atque ὑπ' ὄμμα τ. oculis fubjicere, luftrare, arbitrari. Ad verbum igitur fonat fententia hoc: reddes illi hoc fignum ciftae impreffum, quod ille, fibi facile ab annuli firmaculo agnofcendum, ponet fub oculo feu luftrabit. Firmaculum annuli eft impreffa cerae nota fidem non effractae ciftae factura.“ De ufu illo, quem adfert, valde dubito deficientibus exemplis. Brunckius edidit:

καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος εὐμαθὲς
σφραγῖδι θέμενος τῇδ' ἐπ' ὄμμα γνώσεται,

cujus lectionis audaciam videtur ipfe fenfiffe, dum fcribit: Nifi fincerum eft, quod ex conjectura dedimus, Sophocleum faltem colorem refert. Lenior eft Wakefieldii emendatio:

καὶ,

καί, τῶν γ' ἀποίσεις σῆμα, κεῖνος εὐμαθὲς
σφραγῖδος ἔρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται.

Sed magnam ea offenſionem habet e conſtructionis duritie. Billerbeckius denique quam iniit rationem, non omnino ſpernenda eſt:

καὶ τῶνδ' ἀπείσεις σῆμ', ὃ κεῖνος εὐμαθὲς
σφραγῖδος ἔρκει τῷδ' ἐπὸν μαθήσεται.

Musgravii nota ſilentio praetermittenda videtur.

v. 618. Vox πομπὸς vult plerumque viae dux; ut ſaepius in Homero: hic autem generaliter nuncius; atque ita Phavorinus: πομπός· ἄγγελος. Wakef.

v. 624. Ex Scholiaſtae interpretatione conjicit Wakef. legiſſe eum ἂν θέλῃς pro ἂν ἔχῃς, ac longe illud vulgatae praefert. Mihi contra nihil certius videtur, quam gloſſam illam ad librorum lectionem pertinere. Musgr. malit ἣν ἔχῃς.

v. 630. ἐκπλαγῆναι ἡδονῇ: rarior elegantia, quam arripuit Virgilius, Aen. I. 513.

Obſtupuit ſimul ipſe, ſimul percuſſus Achates
Laetitiaque metuque. — Wakef.

v. 634. ναύλοχα — λουτρά. Pro accuſativis habere oportet; non enim loca ipſa alloquitur, ſed incolas. Ναύλοχα non concordat cum λουτρά, ſed cum ἕδη vel σταθμὰ ſubaudito. Nuſpiam enim aliter quam ut adjectivum inveni. Musgr.

v. 635. θερμὰ λουτρά. Harum thermarum meminere veterum ſcriptorum non pauci: vid. Herod. VII. 176. Piſandrum apud Schol. Ariſtoph. Nub. 1047. Catullus carm. LXVI. 54.

Quum tantum arderem, quantum Trinacria rupes,
Lymphaque in Oetaeis Malia Thermopylis. Idem.

v. 636. praetulit Wakef. περιναιετάοντες. Od. Δ. 176.

καὶ πᾶσιν λαοῖσι μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
αἳ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ·

et alibi plus ſemel.

v. 638. Μηλίδα πὰρ λίμναν. Herodotus, qui ſatis accuratam Trachinis et Thermopylarum deſcriptionem dedit VII. 176. et ſeq. 198. et ſeq. nullum ibi lacum

lacum noviſſe videtur. Λίμναν igitur cum Scholiaſta interpretandum mare; cujus notionis ſatis multa exempla ſunt. Λίμνα Μηλὶς fuerit ſinus Maliacus, abunde ille ex Geographis notus; μέσσα autem λίμνα ejus ſinus fundus. Musgr.

v. 639. χρυσαλακάτου κόρας: Homer. Il. Π. 183.

ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελαδεινῆς·

χρυσῷ τῷ βέλει χρωμένης· ἠλακάτην γὰρ καλοῦσι τὸ βέλος· ſchol. ibid. recte. ἠλακάτη· ἄτρακτος, ὁ τοξικὸς κάλαμος: Heſych. ob radios nempe, quos Luna jaculatur. Wakef.

Dianae ſacrum habebatur omne vicinum littus. Ceciniſſe dicitur Orpheus, ſtatim poſtquam a Pagaſa ſolviſſent Argonautae, Apollon. Rhod. I. 571.

Ἄρτεμιν, ἣ κείνας σκοπιὰς ἁλὸς ἀμφιέπεσκε
Ῥυομένη καὶ γαῖαν Ἰωλκίδα. —

Herodot. VII. 176. ἐκ δὲ τοῦ στεινοῦ τῆς Εὐβοίης, ἤδη τὸ Ἀρτεμίσιον ἐκδέκεται αἰγιαλός, ἐν δέ, Ἀρτέμιδος ἱερόν. Musgr.

v. 640. ἀγοραὶ Πυλάτιδες, i. e. concilium Amphictyonum. Vid. Herod. VII. 200. Musgr.

v. 641. Vulgatum καλέονται, quod non ſatis metro congruit antiſtrophico, Hermannus (de metr. p. 440) mutandum cenſet in καλεῦνται, quae forma cum ex altioribus Doricae dialecti receſſibus ſit petita, vix poterit Chori cantico inferri. Tragicorum conſuetudinem refert, quod monente praeceptore cariſſimo repoſui. Non item Musgravii κλέονται, quod defendere conatur Heſychii interpretatione: κλεῖ. ἐπαινεῖ. ὑμνεῖ. Κλεῖν — λέγειν. ἐπιφημίζειν. Κλέομαι, ἐπικαλοῦμαι, εὔχομαι, et loco Pindar. Iſthm. V. ſtroph. 2.

v. 643. οὐκ ἀναρσίαν — καναχάν. Tibiarum ſonus καναχὴ pariter audit Pindaro Pyth. X. ſtroph. 3. Quod dicit tibiam ipſis reverſuram non ſonos inimicos et acerbos edentem, diverſa tibiae officia reſpicit, de quibus ſic Ovid. Faſt. VI, 659.

Cantabat fanis, cantabat tibia ludis;
Cantabat moeſtis tibia funeribus.

Plutarchus de Ei Delphico ad finem:

Σύναυλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα, φίλα.

Καὶ γὰρ ὁ αὐλὸς ὀψὲ καὶ πρώην ἐτόλμησε φωνὴν ἐφ' ἱμεροῖσιν ἀφιέναι, τὸν δὲ πρῶτον χρόνον εἷλκε πρὸς τὰ πένθη. Ait igitur

tur tibiam ipſis reverſuram non funebres ſonos, veluti Hercule mortuo, edentem, ſed laetos, et hymnis deorum, paeanibusque concinentes. Eſt enim θεῖα μοῦσα carmen ſacrum, deorum laudibus plenum, qualia ob victoriam cantari ſolent: ἄμβροτα ἔπεα vocat acclamationes ſacras Antig. 1134. Musgr.

v. 650. Scripſit Wakef. πάντῃ· expectantes venturum ex omni parte: quod impatientiam huc illuc proſpectantium pulcherrime ſubindicare exiſtimat. Bene, modo poſſet πάντῃ eſſe ex omni parte. Id dicitur πάντοθεν.

v. 652. Ineptiſſima eſt Pariſini editoris conjectura, qui non intelligit, cur πελάγιον Herculem eſſe dicat Chorus, quem ſciat aut in Lydia apud Omphalam, aut in Euboea ad Oechaliam moratum fuiſſe. Verum id modo reſcivit Chorus, et nunc de tempore loquitur, quo nihil de fatis Herculis compertum habuit, quem tamdiu peregre agentem timere poterat, ne in Aſiam profectus pelago jactaretur. Haud minus ridicula eſt praecedentis verſus emendatio propoſita a Sam. Petito ad Leges Atticas p. 97. Brunck.

v. 654. διςτάλαινα, ſemel iterumque infelix. Vid. ad Philoct. Electr. 254. ubi eadem medicina iteranda. Ut τρίςμακαρ, ter et quater beatus, ſic quoque διςτάλανας et τριτάλανας dicebant. Reisk. De voce διςτάλας demonſtrandum erat.

v. 656. οἰστρηθείς. H. Stephanus in Mss. inventum teſtatur οἰστρωθείς. Non ineptum foret: νῦν δ' Ἄρης αὖ στρωθείς, at nunc iterum Mars compoſitus. Musgr.

v. 657. Demiror, editores tam patienter tuliſſe in lyricis ſaltem languidam phraſin ἐξέλυσ' ἁμέραν· ſolvit diem: quam vix intelligas, nec potuit accurate ſcholiaſtes interpretari; iis verborum uſus ambagibus, quae ſatis probant, non expediendam eſſe plano ſermone conſtructionem. Deinde non concinit recepta vox antiſtrophicae συγκραθείς· quae neceſſario producit ſecundam ſyllabam. His devictus rationibus ſcribendum puto ex facillima emendatione conjecturali, ἐξείλυσ' ἡμέραν devolvit diem: i. e. finivit et emovit;

vit; figurate noſter de volvendis annis, quod proprie Virgil. Geo. IV. 384.

— — dum fuſis mollia penſa
Devolvunt.

Sed opportunus eſt nobis, ut qui maxime, Ovid. epiſt. XII. 3.

Tunc quae diſpenſant mortalia fila, ſorores
Debuerant fuſos evoluiſſe meos:

ex quo Parcarum officio fluxit in linguam metaphorica locutio. Sic etiam εἱλισσόμενος αἰών Eur. Herc. Fur. 672. Wakef. Quod equidem exhibui repertum ab Hermanno, ſubindicare videtur Scholiaſtae Romani interpretatio: ἐξέλυσεν ἡμᾶς τῆς ἀνίας, ἣν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας εἴχομεν.

v. 660. Dedi ποτὶ pro πρὸς cum Wakefield. ob antiſtrophici verſus numeros.

ἀνύσσε. Sic Oppianus Hal. I. 617.

Θρηΐκιον δ' ἀνύουσι βοὸς πόρον αἰολόφυλοι
ἑσμοί·

et eleganter Dion. Hal. VI. 91. οὐδενὸς δ' αὐτῷ τολμήσαντος ὑπαντῆσαι, διανύσας τὴν χώραν κατὰ πολλὴν εὐπέτειαν, προσέβαλε τοῖς τείχεσι. Wakef.

v. 663. Hic locus, prout vulgo legitur, neutiquam poteſt intelligi. Ac primum quidem videamus de voce παγχρίστῳ, ad quam ſi πέπλῳ aut φαρμάκῳ ſupplere velis, nae id durum eſſet juxta duriſſima. Neceſſe igitur eſt referatur ad ſequens προφάσει, hoc ſenſu: per cauſam veneni a Centauro dati, hoc eſt ſimpliciter, per venenum. Sed quid tum ſibi volunt vocabula τᾶς πειθοῦς? Nimirum haec plane ſunt ſenſu caſſa et correctionis indigentiſſima. Ejusdemmodi videtur συγκραθείς, quod vel ideo poteſt ſuſpicionem movere, quia ſtrophici verſus metro non reſpondet. Ultima denique crux eſt lectio θηρός, qua itidem peſſumdantur numeri. Difficile eſt, probabilem aliquam loco medelam adhibere, et videri poſſet lectio prorſus deplorata, niſi in Scholiis Romanis aliquid reperiretur ſubſidii. Etenim quod interpres ille adſcripſit: ἔλθοις εἰς ἔρωτα τῆς γυναικός. inde conjecit Hermannus meus ſcriptum fuiſſe, ὅθεν μόλοι πανάμερος (ab ἥμερος, mitis,

mitis, blandus) οἷς πόθοις. Reliqua autem haec fuisse suspicatur, παγχρίστῳ συγκριθεὶς (reconciliatus) ἐπὶ προφάσει δείματος. δεῖμα de bellua adhibuerunt Aeschylus in Choeph. 584. et Sophocles Antig. 782. ibi enim Hermannus reponendum censet δείμασι pro κτήμασι. Hesychius: δεῖμα — φόβητρον. Wakefieldii emendationem non potui quin risu exciperem. Legendum enim arbitratur, ὅθεν μόλοι πανίμερος, τᾶς Πειθοῦς πάγχριστος, συγκραθεὶς, ἐπικροφανεὶς Ἔρως: unde redeat Amor (i. e. amans Hercules, mirabile dictu!) plenus cupidinum linimentis Suadelae personatus, probe temperatus, manifeste superveniens; post tot moras scilicet et dubitationes. Nempe πάγχριστος ὑπὸ Πειθοῦς, quale regimen occurrit etiam infra vv. 687. 769. — Reiskius conjecit τῷ Πειθοῦς παγχρήστῳ, imbibitis omnibus commodis moribus Obsequii, per medium et occasione sanguinis Centauri.

ibid. πανάμερος. Derivari potest vel ab ἥμερος, mitis, vel ab ἡμέρα, dies. Si priorem etymologiam sequaris, optabit Chorus Herculem mitem et cicurem reverti; parum profecto apposite, qui neque antea ferus aut inhumanus fuerat. Contra si πανάμερος ab ἡμέρα, dies, deducas, omittetur quod maxime Dejanirae ejusque amicis optandum erat, ut Hercules desiderio ipsius ardens rediret. Vix igitur dubitem, quin vere Mudgius Vir clar. emendaverit πανίμερος. Musgr.

v. 664. παγχρίστῳ. Subaudiendum φαρμάκῳ. Dubito tamen, annon scribendum sit παγχρήστῳ, quia in altera voce non apparet, quam vim habeat prior syllaba. Πάγχρηστος extat Xenoph. Memorab. II. p. 435. Cicero in Verrem III. 65. suo illo panchresto medicamento. Idem.

v. 665. προφάσει. Deducendum putem a προφαίνω. Sic φάσις, lunae adspectus, a φαίνω. Nisi malis προφράσει. Idem.

v. 666. περαιτέρω. gl. πέρα τοῦ δέοντος. Brunck. περαιτέρω, ultra quam par est. Vid. Oed. Col. 151. Musgr.

v. 671.

v. 671. Abundat τι, ut ſaepius, et ad τῶν σῶν ſuppl. ἕνεκα. Male Wakef. explicat διά τι, inconſiderate provocans ad Eur. Electr. 831. τι χρῆμ' ἀθυμεῖς. Multo minus etiam debebat conjecturae indulgere, ut legendum putaret οὐ δή 'πι κ. τ. λ. Cui quidem nullo pacto favet Scholiaſtae interpretatio: μὴ ἕνεκα ὧν ἀπέσταλκας δωρημάτων τῷ Ἡρακλεῖ ἀθυμεῖς; Quamquam ſic dici potuiſſe non inficior.

v. 672. προθυμίαν ἄδηλον ἔργου. In voce ἄδηλον enallage caſuum eſt. Dicendum utiqne erat προθυμίαν ἀδήλου ἔργου. Conf. Aj. 1005. Oed. Tyr. 1421. hujus fab. 830. (820). Musgr.

v. 675. Vulgatum οἷον ἂν φράσω depravatum eſſe arguit particula ἂν ſoloece prorſus adhibita. Nec convenit Wakefieldii οἷον οὖν φράσω, quod eſſet: qualecunque vobis dicam. Legendum ἐκφράσω. Eur. Herc. Fur. 1119.

εἰ μὴ καθ' Ἅιδου Βάκχος, ἐκφράσαιμεν ἄν.

Interpunxit Wakef. poſt ὑμῖν, et adoptavit lectionem παθεῖν· me paſſuram. Quod nollem feciſſet ob v. 695. quamquam μαθεῖν ex eo ipſo interpolari potuiſſe memorat.

v. 677. ἐνδυτῆρα πέπλον, i. e. χιτῶνα, tunicam, veſtem interiorem. Hae enim ἐνεδύοντο, ſuperiores (χλαῖναι ſc., χλαμύδες, et hujusmodi aliae) περιεβάλλοντο. Musgr.

v. 678. ἀργῆτ' non poteſt tertius caſus eſſe, ex quo littera ι nunquam eliditur. Eſt itaque pro accuſativo habendum, quae cauſa fuit, quare πόκῳ mutavi in πόκον, ita quidem, ut ſupplendum eſſet λέγω. Hinc ſponte apparet, quam non poſſit cum Wakef. εὐείρῳ praeferri, quod alioquin non omnino ſpernendum foret.

„εὐείρῳ· εὐπόκῳ: i. e. εὐπλόκῳ, εὐπλοκάμῳ: ex noſtra indubitata emendatione Heſychius; qui certiſſime locum Sophoclis in animo habuit. Haud aliter Photii Lex. Ms. εὔηρον· εὔεριον: apud Alberti. Leonidas Tarentinus vocem habet epig. 98.

ποιμένες, οἳ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰοπολεῖτε,
αἶγας κεὐείρους ἐμβατέοντες ὄϊς· —

Vid. Scholiaſt. ad Ariſtoph. Av. v. 121. Aeſchyl. Eum. 44. non inopportune:

λήνει

λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον,
ἀργῆτι μαλλῷ." — W a k e f.

Videtur in Aeſchyli loco legendum μακρίστῳ, „lana longiſila," quam vocem cum non intelligerent librarii, temere pro ſuperlativo accipientes, mutarunt in μεγίστῳ.

v. 681. ψῇ. A ψῶ, ſignificante λεπτύνω, ſit ψῆμι, ἔψην, et abjecto augmento ψῆν, ψῆς, ψῇ. ut a κνῆμι, κνῇ. Homerus Ιλ. Λ. 638. ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν. In hoc verbo duo ſunt obſervanda: primo formam eſſe poeticam, qua Tragici rariſſime in ſenariis utuntur: tum formam eſſe activam ſignificatione paſſiva, quod poeta ipſe v. 701. declarat:

ῥεῖ πᾶν ἄδηλον, καὶ κατέψηκται χθονί. — Brunck.

Wakef. adnotavit haec: „Scribit Brunckius ψῇ pro ἔψη, a ψῆμι: cui nec favet iota ſubſcripta librorum omnium, nec tragici ſermonis indoles. Credat aliquis ψεῖ reponendum eſſe: quod vel pro ἔψει capias imperfecti temporis, ad unius Scholiaſtae mentem, vel ad alterius praeſente: et mutatio longae in brevem literam nemini veteris ſcripturae memori debet ſcrupulum injicere. Nolui tamen innovare, cum ψῇ confirmet Euſtath. ad Il. I. p. 652. et alibi: et a ψάω fluit, ut ζῇ a ζάω. Eadem fuiſſe videntur ψάω, ψέω, ψιάω, ψίω, et fortaſſe ψῆμι· de quo tamen ultimo nihil compertum habeo. — Porro hac uſus occaſione plus ſemel deploratas Heſychii gloſſas conabor redintegrare. ψαίναι· φθάσαι, κτίσαι: corrigo: ψαῆναι· φθίσθαι, καταστάσαι: nam error in poſtrema dictione ex abbreviata τοῦ κατα ſcriptura ortus eſt: vel retineri poteſt φθάσαι· propere abire — ſpem celeritate praevenire, qui verus eſt dictionis ſenſus: et elegantius haud paullo legeres apud Sophoclem,

— — ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθάνει·

ut quovis pignore contenderim ſcripſiſſe noſtrum: φθάνει nempe καὶ ψῇ: i. e. φθάνει ψᾶν· „pene prius quam obſervare poteram;" — „ſubito, et me vix ſciente." Iterum Heſychius: ψείρει· φθείρει: emendaverim: ψεῖ· ῥεῖ, φθίνει: noſter Scholiaſtes: κατατήκεται, καὶ ῥεῖ, καὶ διαλύεται. Nonne vero, lector, reſpicit haec gloſſa locum Sopho-

Sophoclis, quocum nobis jam res eſt? mihi ſaltem videtur bene veriſimile. Ita autem noſter infra v. 698.

ῥεῖ πᾶν ἄδηλον, καὶ κατέψηκται χθονί.

Lexicographus denique: ψηνάζει· ἀποῤῥεῖ: corrige: ψεῖ· νάει, (vel στάζει) ἀποῤῥεῖ. Hanc poſtremam emendationem tibi veram praeſtabit idem Heſychius in ψινίζει (hinc itidem reſtituendus) collatus cum altero Scholiaſte Sophocleo ad ipſum verſum, in quo verſamur. Huc referas etiam Heſychianum illud, ψίσις· ἀπώλεια. Sed longo intervallo fructuoſior eſt omnibus grammaticis in hac voce illuſtranda Etymologici Magni auctor in voce ψεδνός: quem conſuluiſſe nullum ἀκριβείας philologicae amatorem poenitebit, cum ex his minutiis haud raro pendeat vera et ſolida ſcientia. Neque intacta praeteribo ſcholia, quae debemus Villoiſono, ad Il. B. 219. ψεδνή· παρὰ τὸ ψῶ· ὁ μέλλων, ψήσω: — ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, παρὰ τὸ ψῶ, τὸ εἰς ἐλάχιστον καὶ μικρὸν ἔκ τινος οὐσίας καθιστάμενον."

Musgr. ſic: „ψῇ. Heathius a verbo ψῆμι, mihi ignoto, deducit. Fuiſſe tamen tale verbum non negaverim, cui originem forte debuerit ψεκὰς gutta. Speciens porro huic conjecturae dat κατέψηκται infra v. 711. de eadem re adhibitum. Si ψῇ vel ψῆ quidquam cum ψεκὰς affine habuerit, per ſtillat, guttatim decidit reddenda erit. Heſychius: σῇ, τρέχει."

Peſſime Reiskius: „λαῖφος κατ' ἄκρας σπολάδος, ſegmentum pellis agninae. Cohaeret κατ' ἄκρας cum φθίνει. fatiſcit ſegmentum pellis agninae prorſus, ex toto, ne ipſis quidem extremis ſalvis relictis. λαῖφος idem eſt atque ῥάκος, pannucia, ſegmentum avulſum. σπολὰς eſt Heſychio χιτωνίσκος παχύς, tunicula panni craſſi. Sed eſt quoque pellis agnina villoſa. Ex praecedente τοῦτο, quod ad πόκον ut ad maſculinum, referri nequit, patet nomen ſubſtantivum neutrius generis requiri."

v. 682. ἐκτενῶ λόγον. Sic Dionyſius Halic. antt. Rom. II. 44. αἱ γυναῖκες ἧκον ἐπὶ τὸ συνέδριον· καί, τυχοῦσαι λόγου, μακρὰς ἐξέτειναν διηγήσεις: ut Herodotus et alii. Wakef.

v. 685.

v. 685. Mallem οὐδέν', i. e. θεσμόν: sed parum interest. Wakef.

ἐσωζόμην. gl. ἀντὶ τοῦ ἔσωσα. Id est, memoria condita servavi. Vide ad priorem Oedipum 318. Contra παρῆκα οὐδέν, nihil me fugit. Brunck. Ut σώζειν saepe adhibetur pro tenere memoria, sic διολλύειν adhibetur pro oblivisci. Vid. Brunck. ad Eurip. Bacch. 782. et Hippol. 391. — Voces ἐκ δέλτου nolim referri cum Wakef. ad γραφήν, ut significetur δελτωτῇ γραφῇ, sed ad δύσνιπτον. Male in rem suam utitur ille loco Homeri, Il. B. 557. ubi Αἴας ἐκ Σαλαμῖνος utique est Αἴας Σαλαμίνιος.

v. 688. ἀκτῖνος ἄθικτον: elegantissima locutio. Sic Propert. I. 9. 17.

Necdum etiam palles, vero nec tangeris igni:

Horat. Od. III. 13. 9.

Te flagrantis atrox hora caniculae
Nescit tangere:

et Statius, Theb. I. 159. de sole:

Quasque procul terras obliquo sidere tangit
Avius:

neque abludit hoc Lucretii, VI. 903.

Multaque praeterea prius ipso tacta vapore
Eminus ardescunt, quam comminus imbuat ignis:

nec Virgilianum illud, Ecl. I.

De coelo tactas memini praedicere quercus.

Tangit autem sol telo penetrabili radiorum; unde passim audit ὀξὺς apud poetas. Testis sit Callimachi mollissimum carmen:

Θεσσαλικὲ Κλεόνικε, τάλαν, τάλαν, οὐ μὰ τὸν ὀξὺν
ἥλιον, οὔ σ' ἔγνων·

et idem Flaccus, Epist. I. 10. 17.

Cum semel accepit solem furibundus acutum.

Porro, hanc tabis abditam custodiam sic fusius et licentius pro ingenio describit Seneca, Herc. Oet. 485. neque invenuste tamen:

Est

Eſt in remoto regiae ſedis loco
Arcana tacitus noſtra defendens ſpecus.
Non ille primos accipit ſoles locus;
Non ille ſeros, cum ferens Titan diem
Laſſam rubenti mergit oceano rotam:
Illic amoris pignus Herculei latet. Wakef.

Horatii locum, Od. III. 13. 9. in menda cubare putat, eaque criticis probroſiſſima. Horam enim tangere non poſſe, quia non ſit corpus. Ac reſcribi jubet ſatis confidenter aura Caniculae, allato Virgil. Aen. II. 648.

— — ex quo me divum pater atque hominum rex
Fulminis afflavit ventis, et contigit igni.

Valer. Flacc. III. 213.

— — trepidam Phaethon afflavit ab alto
Tiſiphonem.

Lucret. VI. 220. ubi ſic legit:

— — graves halantis ſulfuris auras:

ut de odoribus Apulejus, apol. 66. ed. Pric. — „Facilius ad eum Alexandriam vini aura, quam fumi, perveniret." Eadem medicina Senecae facienda videtur, Herc. Oet. 666.

Quae Phoebeis ſubditus auris
Legit eois Ser arboribus:

cui obverſatus ſit Virgil. Geo. I. 250.

— — primus equis oriens afflavit anhelis.

Similem probat caſtigationem Lucani, I. 16. Mihi quidem correctio illa Horatii neutiquam arridet, cum optima in promptu ſit vulgatae explicatio haec: te neſcit Canicula tangere, eo tempore, quo atrociſſima eſt.

v. 693. Haud ſatis liquet, quid ſibi velit κτησίου in hoc verſu. Dicam quod ſentio. κτήματα proprie videntur fuiſſe τὰ ἐν οἴκῳ χρήματα: quamvis, ut fieri ſolet, latius et generalius quidam ſcriptores uterentur. Hinc pendet Suidas: Κτησίου Διός· ὅτι τὸν Κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμιείοις ἱδρύοντο: unde recte interpretatur Scholiaſtes

ſtes noſter: κτησίου· ἐν οἴκῳ τρεφομένου: domeſtici pecudis: Veſtae fortaſſe ſacrificandi. Non alieni ſunt de famelico Eryſichthone verſus Callimachei: hymn. Cer. 108.

ἀλλὰ καὶ οὐρῆας μεγαλᾶν ὑπέλυσεν ἁμαξᾶν·
καὶ τὰν βῶν ἔφαγε, τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ. Wakef.

κτησίου βοτοῦ λάχνην, ovis lanam. Κτήσιον βοτὸν Heathius ἀγελαίῳ opponi putat, κτήσιον autem eſſe, qui domi in cella penuaria alebatur: Dejaniram enim hoc lanae fragmentum a viva ove avulſiſſe. Ego de his omnibus aliter ſentio; Dejaniram velleris particula (πόκον ipſa vocat v. 678.) ad veſtem illinendam uſam eſſe: βοτοῦ autem non a σπάσασα regi, quod Heathius exiſtimaſſe videtur, ſed a λάχνην: denique κτήσιον βοτὸν ovem in genere ſignificare, non quamvis prae caeteris ovium ſpeciem. Κτησίου βωμοῦ meminit Aeſchylus Agam. 1046. Muſgr.

v. 694. ἀλαμπὲς ἡλίου. Id eſt, ἄπωθεν τῆς λαμπηδόνος τοῦ ἡλίου. Forma loquendi haud abſimilis illius in Oed. T. 191. ἄχαλκος ἀσπίδων. Brunck. Supra v. 686. ἄθικτον ἀκτῖνος; Eur. Suppl. 259. φυλλάδος καταστεφῆ et ſimilia: ἐκ, ὑπὸ, vel διὰ ſubaudito: οὐ καταλαμφθέν, οὐ καταυγασθὲν ὑφ' ἡλίου: ut recte Scholiaſtes. Hunc Graeciſmum paſſim aemulantur, et optimo ſucceſſu, elegantiſſimus quisque Latinorum: et imprimis Silius, per omnem operis longi paginam. Wakef.

v. 695. Zonaras in lexico nondum edito, citatus a Valckenario ad Adoniazuſas Theocriti p. 335. Ζύγαστρον, κιβωτός. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός. Σοφ. Κοίλῳ ζυγάστρῳ, παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι τὰς σανίδας. Brunck.

Xenophon Cyropaed. lib. VII. p. 109. ἐν ζυγάστροις στήσαντας ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι. Muſgr.

v. 696. φάσιν ſpectaculum, phaenomenum. Reisk. et Muſgr. Quare?

v. 697. ἀξύμβλητον: gloſſam hujusce dictionis Heſychianam certatim corrigunt Viri docti: alii aliter, ut fit: omnes autem, meo judicio, minus feliciter: ita Bentlejus ad marginem exemplaris ſui: ἀξύμβλητον· τὸ μηδενὶ ἀπαντᾶν δυνατόν. Non probo: ſic, ni fallor, oportuit, cum nihil ſit ſolennius, quam ι et α finalium

lium commutatio: ἀξύμβλητον· ὃ μηδενὶ ἀπαντᾷν ἢ δυνατὸν· ἢ ἀσυνάντητον· Σοφοκλῆς Λημνίαις. Wakef.

v. 698. κάταγμα: Hesychius: κατάγματα· μηρύσματα ἐρίου, ἢ κατασπάσματα: ut supra v. 691. σπάσασα λάχνην· quod et alii viderunt. Idem: μήρυσμα· κάταγμα, ἢ σπάσμα ἐρίου. Porro duo alii articuli ejusdem lexicographi mihi videntur consociandi ad hunc modum, et corrigendi: ἄγμα· σύντριμμα, κάταγμα, κλάσμα· ἄγμα ἐρίου. Eustathius in Odyss. A. p. 52. ἰστέον δὲ, ὡς ἡ τολύπη καὶ ἄγμα λέγεται· τὸ καὶ κάταγμα παρὰ Σοφοκλεῖ. εὕρηται γὰρ ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ, ὅτι ἄγμα, οὐ μόνον σύντριμμα, ἀλλὰ καὶ κατειργασμένον ἔριον. Vide Aristoph. Lysistr. 583.

Vestigia Sophoclis subsequitur Seneca, qui nonnihil castigationis indiget: Herc. Oet. 722. cujus tamen meliorem partem sibi vindicat Gronovius.

Et forte, nulla nube respersus jubar,
Laxabat ardens fervidum Titan diem:
Medios in ignes solis et claram facem,
Quo tincta fuerat palla vestisque illita,
Abjectus horret sanguis, et Phoebo glomus
Tepefactus aret. Wakef.

Non discesserim equidem a vulgata lectione: et Phoebi coma tepefactus ardet. Sic Senecae Oedip. 311. coma ignis; Catull. LX, 77. faces quatiunt comas. Huc trahi potest etiam, quod Phoebus non raro ἀκηρεκόμης appellatur. — Musgr. ita: „κάταγμα — τῆς οἰός. Si vere superiora interpretati sumus, (v. 693.) τῆς οἰὸς valebit hic lanae. Et sic ἐλέφας Graecis est ebur, μέλισσα mel. Vid. Oed. Col. 194. et Toupium in Epistola Crit. in Suidam p. 118. Tibullus lib. II. eleg. IV. 28.

Et niveam Tyrio murice tingit ovem.“

v. 701. Persuasum pene habeo propria vestigia relegisse Sophoclem et scripsisse κατέψηται. Vide supra v. 678. Ibi Scholiastes: ψῆ· ῥεῖ, καὶ διαλύεται; hic autem: ὑπέῤῥευσεν, ἀφανῶς λέλυται. Verum enimvero non est meum dissimulare, locum insignem Nicandri in Theriacis egregie confirmare librorum omnium lectionem: v. 51.

καὶ μὴν καὶ βαρύοδμος, ἐπὶ φλογὶ μοιρηθεῖσα,
γαλβάνη, ἄκνηστίς τε, καὶ ἡ πριόνεσσι τομαίη
κέδρος, πουλυόδουσι καταψηχθεῖσα γενείοις,
ἐν φλογιῇ καπνηλὸν ἄγει καὶ φύξιμον ὀδμήν.

Apponam Scholiasten ex parte; nam luce tragicum perfundit: τὸ δὲ καταψηχθεῖσα, ἀντὶ τοῦ διαιρεθεῖσα ἐστί· ψῶ γὰρ καὶ ψήχω, τὸ κόπτω καὶ διαιρῶ. ἢ καταψηχθεῖσα, οἱονεὶ καταπρισθεῖσα. Patet igitur voces ψῆ et κατέψηκται cognatas quidem esse, sed nullo modo unam atque eandem vocem, sicut Brunckius opinabatur. Wakef.

v. 703. ἐκβρώματα: proprie edulia, quae comeduntur: sic nominata, quod lignum sit quodammodo exesum serrae dentibus; quos supra vocavit Nicander πουλυόδουσι γενείοις. Wakef.

v. 704. Male corrigit Wakef. ὅθι. Vide infra ad v. 1010. Seneca sic expressit Herc. Oet. 737.

Quin ipsa tellus spumeos motus agit;
Et, quicquid illa tabe contactum est, labat.

i. e. tellus spumas agit, quae magna cum vehementia moventur et effervescunt (ἀναζέουσι). Nolim cum Wakef. spumeos rores legi.

v. 705. ἀναζέουσι occurrit etiam vox in Mariani epigr. 4.

ἔνθεν ἀεὶ ῥοδόεσσαν ἀναζείουσιν ἀϋτμήν,
ὡς ἔτι τῆς χρυσῆς λουομένης Παφίης. Wakef.

v. 706. ὀπώρας. Rarum est nomen in genitivo temporis notando positum epitheton conjunctum habere. Alioqui passim obvia sunt νυκτός, ἡμέρας, ἔαρος, θέρους, χειμῶνος. Homerus etiam νηνεμίης. Quorum omnium eadem ratio est. Musgr.

v. 708. ποῖ γνώμης πέσω, quid putem. Confer Oed. Col. 314. Idem.

v. 710. Repetitam interrogationem, πόθεν γάρ, ἀντὶ τοῦ, commotio animi evocavit, nec quidquam ei sophistici atque affectati subest. Egregie languet Wakefieldii indubitata scilicet emendatio, ἀντὶ τοῦ θνήσκειν, propter sequentia ἧς ἔθνησχ' ὕπερ, quae nihil prorsus agerent.

ὁ θήρ· Centaurus: ut alibi noster plus semel: dubito, an alii sic simpliciter, sine adjunctis epithetis,

hoc vocabulo non utantur. κυρίως οἱ ποιηταὶ τὸν λέοντα φασὶ θῆρα: Schol. in Apoll. Rhod. I. 1244. θήρ· ὁ λέων· Hesych. Aeoles ſane φῆρας pro Centauris habent: Hom. Il. A. 268. et ibidem Schol. φῆρες· οἱ Κένταυροι, Αἰολικῶς: Hesychius: ut Pind. Pyth. III. 8. Wakef.

v. 712. ἀποφθίσαι, perdere: ut hujus fab. 1044. Aj. 1027. Electr. 1414. Apollon. Rhod. III. 460. IV. 1440. Musgr.

v. 713. ἔθελγεν· ἠπάτα: Hesych. Homerum reſpicies Il. φ. 604. ubi pariter Scholiaſtes:

— — δόλῳ γὰρ ἔθελγεν Ἀπόλλων. Wakef.

v. 716. ἐξαποφθερῶ: vocem adhibet etiam Aeſchyl. Perſ. 464.

ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον·

non alias inveni. Wakef.

v. 717. Dura eſt explicandi ratio, quam Wakefield. propoſuit: nam novi ſagittam, quae percuſſit, — Neſſum ſcilicet — etiam Chironem male affeciſſe. βαλὼν ἄτρακτος utique eſt ſagitta, quae vulneravit, ſed non Neſſum, verum Chironem. Male Brunck. βαλόντα pro βαλλόμενον accepit. — ἄτρακτος κυρίως γυναικεῖον ἐργαλεῖον, ἐφ' οὗ τὸ νῆμα περιειλεῖται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ βέλους· τὸν γὰρ βαλόντα ἄτρακτον οἶδε Σοφοκλῆς Τραχ. Etym. M.

„καὶ θεὸν Χείρωνα πημήναντα, etiam deo Chironi noxam intuliſſe. Hiſtoriam fuſe enarrat Ovidius Faſt. V. 379.“ Musgr.

v. 718. Brunckii lectio χρῶσαι περ ἂν θίγῃ verſum contaminat immixto anapaeſto. Praeterea verbum θιγγάνω cum genitivo multo frequentius, quam cum accuſativo ſtruitur.

v. 719. Ordo eſt (qui effugit, nec miror, Scholiaſten: neſcio an et alios): ἰὸς δ' ὅδε μέλας αἵματος ἐκ τοῦδε, διελθὼν σφαγῶν: ubi nempe ſagitta penetraverat. Quaero interea, cur non quodammodo ad hanc normam dederit Sophocles:

— — ἐκ δὲ τοῦδ', ὅπῃ
σφαγῶν διῆλθεν ἰός, αἵματος ψεκάς,
πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε;

„quomodo vero non et hunc interficient ſanguinis guttae ex illo, ea parte, qua vulnus tranſiit ſagitta?“ Wakef.

Wakef. Equidem verba ſic jungo: ὅδε ἰὸς αἵματος μέλας διελθὼν ἐκ σφαγῶν τοῦδε. Sic omnia expedita ſunt. — „φθείρει. Magis placeret φθεῖραι infinitivo, vel φθείρειν. Utrumvis ab οἶδα penderet.“ Musgr.

v. 721. Scripſi ἔδοξε γοῦν ἐμοί, eandem ob 'cauſam, quam ſupra ad v. 563. commemoravi. Wakef. et Musgr. probant Brunckii lectionem.

v. 727. κρίνειν h. l. idem eſt, quod κατακρίνειν, condemnare, abjicere. Concidit igitur Wakef. emendatio: τὴν δ' ἐλπίδ' αὖ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος· „certe in eventu formidoloſo neceſſe eſt timere: e contra tamen oportet ſpem praeponere fortunae; id eſt, non relinquere ſpes ante eventum.“

v. 730. ἐξ ἑκουσίας. Vide ad v. 396. et Antig. 1006. Musgr.

v. 731. ὀργὴ πέπειρα, ira mollis vel lenis eſſe ſolet. Vide ad Oed. Col. 450. Idem.

v. 732. δὲ poſt τοιαῦτα recte ſe habet. Objectionem indicat, ut, quod praeceſſit, ἀλλά. Non negaverim tamen, ſcribi potuiſſe ex Wakef. ſententia τοιαῦτα γ' ἄν. — Cf. Terent. Andr. II. 1. 9.

Facile omnes, cum valemus, recta conſilia aegrotis damus:
Tu, ſi hic ſis, aliter ſentias.

v. 733. Reſtitui ex conjectura οἴκοι pro οἴκοις, ſcriptorum proborum conſuetudini morem gerens. οἴκοι· domi: i. e. in propriis praecordiis — quibus nulla eſt animi aegritudo: ut Perſius IV. fin.

Tecum habita: et noris, quam ſit tibi curta ſupellex.

οἴκοι· οἴκοθι, ἐν οἴκῳ: Heſych. Il. Ω. 239.

— — οὔ νυ καὶ ὑμῖν
οἴκοι ἔνεστι γόος;

Eurip. fragm. incert. 136.

— — τὴν σωτηρίαν
οἴκοι παρ' αὑτῶν σχόντες.

Aliter, dediſſet, ni fallor, cum praepoſitione; ut alibi plus ſemel ipſe, et exemplar magnum, Odyſſ. Δ. 392, ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται. Wakef.

Ac

Ac profecto rara sunt omissae praepositionis ἐν exempla, sed inveniuntur tamen. Sic infra v. 952. δόμοις pro ἐν δόμοις. Vid. Hermann. ad Eur. Hecub. p. 133. 34.

v. 734. Wakefield. quoque amplectitur lectionem λόγον idemque Aeschyli Persar. 715. teste Stephano scribendum ait:

πάντα γάρ, Δαρεῖ', ἀκούσῃ μῦθον ἐν βραχεῖ λόγῳ.

„Σιγᾶν λόγον, ut σιγᾶν ἄμηνον ταἰσχρά, Eurip. Troad. 388. σιγᾶν λόγους Ion. 406." Musgr.

v. 736. μαστήρ' vox non temere et passim obvia: alibi vice simplici noster usus est; Euripides itidem semel in Bacchis, v. 985. Lycophron 1023.

μαστῆρας οὓς θυγατρὸς ἔστειλε βαρὺς
Αἴας, Κορίνθου τ' ἀρχός:

Nonnus etiam in Dionysiacis; Parthenius p. 344. quem Berglerus quoque indicat ad Alciph. epist. I. 11. qui pariter eam adhibet. Me non visum iri intempestivum arbitror, si vocem, de qua agitur, deperditam redonavero Dionysiacis, lib. VII.

χθιζὰ μὲν εὐρυάλωος, ἐμῆς ὑπὸ νεύματι Δηοῦς,
γαῖα, χαρασσομένη σταχύων μαστῆρι σιδήρῳ,
ξηρὸν ἀμαλλοτόκοιο λοχεύσατο καρπὸν ἀρούρης:

neque officium minus benevolum cupienti faciam Eratostheni in catasterismis de Delphine, c. 31. ὡς δὲ καὶ αἱ πλεῖσται Νηρηΐδες ἐκρύπτοντο, κεκρυμμένης ἐκείνης, πολλοὺς ὁ Ποσειδῶν ἐξέπεμψε μαστῆρας' ἐν οἷς καὶ τὸν δελφῖνα. Idem μνηστὴρ in utroque scriptore dictionem genuinam expulerat. Verissimam esse emendationem probat Hyginus, poet. astron. de Delphino, c. 17. Neptunum — complures eam quaesitum dimisisse: in his et Delphinum quendam nomine. Wakef.

v. 742. Rectum esset illud δ', si hoc ritu sermo processisset:

τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμόν, γύναι,
πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ:

cum vero λέγω importetur, et tum sit ordo: ἴσθι μὲν τὸν σὸν ἄνδρα, λέγω δὲ τὸν ἐμὸν πατέρα' — nulla opera efficies, opinor, ut non soloeca sit oratio, et indoli linguae contraria. Restituendam igitur censemus sinceram

ceram lectionem γ' pro δ'. Wakef. Facilius videbatur res confici poſſe mutata interpunctione, ut τόνδ' referretur ad antecedentia.

v. 746. Haec ſententia ex Homerico fonte, Il. I. 249. in poſteros bene multos fluxit.

— — οὐδέ τι μῆχαρ
ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν:

ut vere legit locum Pindari ſcholiaſtes, ad locum quem citat Scholiaſtes noſter; et veriſimiliter legit Heſychius: μῆχαρ· μηχάνημα, ὄφελος; qui pro more Homerum, nullus dubito, interpretari voluit. Wakef.

v. 750. Egregia eſt Brunckii correctio, κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων, quam praeter Aeſchyl. Perſ. v. 264. confirmat etiam Callimachi locus, a Wakef. laudatus, hymn. Del. v. 179.

— — ἴδωσι δὲ πίονα καρπὸν
γείτονος αἰθομένοιο, καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκουῇ·

et Plautus in Bacchidibus 3, 3, 61. „Quin ego, quum periret, vidi; non ex audito arguo.“ Idem tamen Wakef. vulgatam defendere conatur, intelligens quippe ejulatus et lamenta, quae Hercules ediderit. „Ex ipſius ore audivi.“ Adiri jubet Scholiaſten et S. Ioannem, l. epiſt. I, 1. ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἑωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν. — „Porro, inquit, huic interpretationi favet duplex verbum verſiculi proxime venientis:

ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρί, καὶ παρίστασαι;

u b i n a m e r a s t a m p r o p i n q u u s, ut audires; e t a ſt a b a s, ut inſpiceres hominem? Empedocles apud Clem. Alex. p. 694.

οὐκ ἔστι πελάσασθ', οὐδ' ὀφθαλμοῖσιν ἐφικτὸν
ἡμετέροις κ. τ. λ.

quem locum imitatus eſt Lucretius V. 101. ut obiter id notem:

Ut fit, ubi inſolitam rem adportes auribus ante,
Nec tamen hanc poſſis oculorum ſubdere viſu;

et quae ſequuntur.“ — Explicatio verborum κατὰ γλῶσσαν duriſſima eſt, quae non erit, quin de hominum

num ore, de rumoribus intelligat. Deinde verſus 751. interpretatio quanto ſubtilior eſt, tanto tenuiori filo pendet. Atque omnino meo quidem ſenſu requireretur, ut, ſi recte haberet vulgata lectio, γλῶσσα prius, quam oculi, commemorata eſſet. Musgr. non ſpreverit, κοὐκέτι γλῶσσαν κλύων, quod, niſi vehementer fallor, alius quisque ſpernendum putabit.

v. 753. εἷρπε: καινοπρεπὴς ἡ φράσις· ἦλθεν εἰς τὴν Εὔβοιαν· Scholiaſtes: cujus mireris ſane rationes: nam ita ſaepius locutus eſt Sophocles, neque Euripides minus raro, cum aliis. Heſychius opportune: εἷρπον· ἐπορεύοντο, μετὰ σχολῆς ἐβάδιζον: et par eſt Herculem credere, utpote victorem et expertem ſollicitudinum, ita lente feſtinaſſe. Hinc Horatius venuſte de otioſo, epiſt. I, 14, 4.

An tacitum ſylvas inter reptare ſalubres,
Curantem quicquid dignum ſapiente bonoque eſt:

Homerum ſcilicet imitatus, qui ſuaviſſime depinxit nobis tardo pede gradientem ſenem: Od. A. 193.

— — εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
ἑρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο:

Scholiaſtes: ἠρέμα βαδίζοντα διὰ τὸ γῆρας· ſecundam utique pueritiam: unde Quintilianus eleganter, inſtit. I, 2. „Quid non adultus concupiſcet, qui in purpuris repit?“ Non gravabimur apponere nitidiſſimos Orphei de ſomno verſus ingenio noſtro caſtigatos:

πάντων γὰρ κρατέεις μοῦνος, καὶ πᾶσι προςέρχῃ,
σώματα δεσμεύων ἐν ἀχαλκεύτοισι πέδῃσι·
λυσιμέριμνε, κόπων ἡδεῖαν ἔχων ἀνάπαυσιν,
καὶ πάσης λύπης ἱερὸν παραμύθιον ἕρπων·
καὶ θανάτου μέλλημ' ἐπάγεις, ψυχὰς διασώζων·

vel mortem moraris. Similiter Virgil. Aen. II, 268.

Tempus erat, quo prima quies mortalibus aegris
Incipit, et dono divum gratiſſima ſerpit.

Neque intempeſtive correcturus videor Suetonium in Nerone, c. 5. „Sed et in viae Appiae vico repentem

tem puerum citatis jumentis haud ignarus protritiv." Cf. Stat. Theb. IX. 797. qui et alibi ſic locutus eſt: Claudian. tert. conſ. Honor. 22. nec non Senec. Herc. fur. 218. Mart. IX, 21. 4.

ibid. Talpa quavis caecior ſit oportet, qui non videat tam inconnexa et disjuncta, prout vulgo accipiuntur, nullo modo Sophocli ſine crimine debere imputari. Quod affirmo, ſatis apertum faciunt editorum verſiones: quin et Scholiaſtes novitatem ſermonis demiratur. Tu vero, lector, ὅθ' capias non pro ὅτε, ſed ὅθι ubi proficiſcebatur, littus eſt: — omnia jam leni fluunt agmine, et recto conſtructionis ordine. Rem minutulam tantas turbas excitaſſe! Hom. Il. B. 572.

καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν:

vide nos ſupra ad v. 701. ὅθι· ὅπου, ἔνθα. Heſych. — Wakef.

v. 757. ὁρίζει: idem opportune: ὁρίζει· ἵστησιν. — τεμενίαν τε φυλλάδα: vel intelligi poſſunt hae voces de parte nemoris, aras cingente, quam una dedicavit Hercules; vel, ſecundum alteram Scholiaſtae interpretationem, de nemoroſis frondibus, quibus altaria velavit victor. Virgil. Aen. II. 248.

Nos delubra Deum miſeri, quibus ultimus eſſet
Ille dies, feſta velamus fronde per urbem:

et ibid. III. 25.

Acceſſi, viridemque ab humo convellere ſilvam
Conatus, ramis tegerem ut frondentibus aras.

Hinc Statii tenebras illuminabo: Theb. X. 604.

Ille coronatos jamdudum amplectitur ignes,
Fatidicum ſorbens vultu flagrante vaporem:

i. e. coronatas aras: ſic enim ſuppleveris mancam Scholiaſtae gloſſam: „ſive flammâ in coronam verſâ; ſive, quia arae in omnibus ſacrificiis coronabantur." Vera eſt poſterior interpretatio.

Egre-

Egregium poetam non ceperunt interpretes ad Achill. I, 508.

Eia, irrumpe moras, et fata latentia laxa;
Laurigerosque ignes, si quando, avidissimus hauri:

i. e. „ignes altarium laurigerorum:“ quod et seorsim liquido constat ex sequentibus, v. 521. Wakef. τεμενίαν φυλλάδα, i. e. ἄλσος, lucum. Musgr.

v. 758. Incomptum pronuntiat Wakef. vulgatum ἄσμενος πόθῳ, obscurius, non ad morem tragici; nec facile expediri, quo referendum sit πόθῳ. Quare a manu Sophoclis venisse statuit ἄσμενον ποθῶν· laetus laetum vidi. Electr. 172.

ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ·
ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

Qua tandem ratione ποθῶν laetum significabit? At vulgata recte exponitur: laetus ob desiderium longo post tempore expletum.

v. 763. ἐντελεῖς βοῦς: Homer. Il. A. 315.

ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τελήεσσας ἑκατόμβας.

— — tibi, diva, litabunt
Electa cervice greges.

Statius, Theb. I. 506. Locum Sophocleum memorat in Il. A. Eustathius p. 49. ed. Rom. et sic tangit Seneca, Herc. Oet. 874.

— — stetit ad aras omne votivum pecus,
Totumque tauris gemuit auratis nemus.
Wakef.

v. 767. κατεύχετο: i. e. εὔχετο κατὰ σοῦ· bona tibi precatus est: sicut interpretatur vim vocis scholiastes, qui sic reformandus est: ὁ Ἡρακλῆς ἱλαρᾷ τῇ φρενὶ κατεύξατο σοῦ (de te), χαίρων ἐπὶ τῷ πέπλῳ. Fusius hanc proprietatem praepositionis κατὰ illustratam praestitimus in Silv. Crit. sect. CXXIX. sed Ovidius auctor est, ut hic accipiam pro simplici εὔχετο· contra Scholiasten: nam vates ita Romanus locum tragici nostri adumbravit, met. IX. 157.

— — capit inscius heros:

In-

Induiturque humeris Lernaeae virus Echidnae.
Thura dabat primis et verba precantia flammis,
Vinaque marmoreas patera fundebat in aras:
Incaluit vis illa mali; refolutaque flammis
Herculeos abiit late diffufa per artus.

Sacrificii flammam vides tabem accendiffe; unde habent omnia locum fuum atque proprietatem: nec dubito, quin hinc elucefcat vera lectio Sophoclis v. 770.

ἱδρῶτ᾽ ἀνίει χρωτί·

φλὸξ fcilicet αἱματηρὰ fudorem fecit erumpere.

Nec diverfa narrat Apollodorus, lib. II. ἐνδὺς δὲ Ἡρακλῆς ἔθυεν. ὡς δὲ, θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τὸν χρῶτα ἔσηπε κ. τ. λ. Vide quae fupra notavimus ad v. 609. — κόσμῳ τε καὶ στολῇ per hendiadyn pro στολῇ κοσμίᾳ. Suppetit ubique exemplorum copia: unum tamen et alterum infignius, in juniorum gratiam, non pigebit protuliffe: Theocritus, VII, 57.

χἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα τάν τε θάλασσαν·

Virgil. Aen. I, 61.

— — molemque et montes infuper altos
Impofuit:

i. e. molem montium: et Valerius Flaccus I, 163.

— — prior huic tum regia proles
Advolat, amplexus fraternaque pectora jungens:

i. e. fraternorum pectorum amplexus: ubi fruftra follicitat receptam lectionem Burmannus. Wakef.

v. 768. σεμνῶν ὀργίων, facrificii: ut Antig. 1025. Aefchyl. Sept. Theb. 185. Musgr.

v. 769. δρυός. De quavis arbore dici folet: alioqui minus aptum epithetum erit πιείρας. Musgr.

v. 770. Retinuit Wakef. ἀνῄει furfum venit, nec nifi interpunctionem mutavit, deleto poft δρυὸς commate. Sic arbitratur connexionem ad v. 767. indicatam fatis elucefcere. Similiter ftatuit Musgr. — Προσπτύσσετο, quod offenfioni eft ob augmenti abfentiam, mutavi in προσπτύσσεται, quod et ipfum fuadet Musgr.

Musgr. Neminem enim turbare debet praeſens tempus praecedente imperfecto, cujus rei exempla in tragicis haud raro inveniuntur. Legi etiam poſſit πρός τ' ἐπτύσσετο.

v. 771. ἀρτίκολλος: i. e. ἀρτίως, τελείως κεκολλημένος· penitus adhaerens: vel, ut probe Scholiaſtes, καλῶς συγκεκολλημένος: ut Aeſchylus Choeph. 578. aliter, opinor, ad Sept. Theb. 379. quamvis diſſentiant mihi Scholiaſtae.

Caeterum Statius in loco venuſtiſſimo videri poſſit tragicum noſtrum ob oculos habuiſſe: Theb. XI. 254.

Qualis ubi implicitum Tirynthius oſſibus ignem
Senſit, et Oeteas membris accedere veſtes;
Vota incepta tamen libataque thura ferebat,
Durus adhuc, patiensque mali: mox grande, coactus,
Ingemuit, victorque furit per viſcera Neſſus.

Et ſane judicaverim Naſonem ipſiſſimos verſus, in quibus verſamur, adumbrare voluiſſe; vide ad v. 767. Wakef.

ἀρτίκολλος, firme agglutinatus: ut ἀρτίπους ſupra v. 58. — τέκτονος, a fabro, vel ope fabri. Niſi malis ὥστ' ἐκ τέκτονος. Musgr.

v. 773. ἀδαγμός, ὀδαξησμός, ὅπερ ἐστὶ κνησμός. οὕτως Σοφοκλῆς. Photii Lexicon Ms. Wakefield. vulgatum retinuit, cum ἀδαγμὸς ex Hippocrate videatur orthographiam Ionicam redolere, nec liqueat Photium reſpexiſſe locum, quem agitamus.

„ibid. ἀντίσπαστος: in contrarium vellens oſſa, de ſede quaſi evulſum iret carnem cum oſſibus: ἀποσπῶν ἀπ' ἐκείνου τὰς σάρκας: nam ordo eſt: ὀδαγμός, ἀντίσπαστος ὀστέων, ἦλθε.'

„Ovidius ſic ampliavit brevitatem tragici: met. IX. 166.

— — letiferam conatur ſcindere veſtem:
Qua trahitur, trahit illa cutem; foedumque relatu,
Aut haeret membris, fruſtra tentata revelli,
Aut laceros artus et grandia detegit oſſa:

et

et ſimilia ſuppeditant Seneca et mythographi: quos longum eſt memorare.“

„ibid. φοινίας autem in φοίνιος, libris aliud jubentibus, quis cum Brunckio mutaverit? vide quae dixi ad v. 675.“ (Sed neceſſario mutandum erat tum, quod adjectiva φοινίας ἐχθρᾶς copulam ſibi expoſcerent, tum etiam quod iniquum eſſet, ſubſtantivum ἐχίδνης in fraudem alterius duobus epithetis ornare.) „Porro, nemo videtur hunc locum intellexiſſe, ne ſcholiaſtes quidem: nam reddunt et interpretantur editores, quaſi ſciret Hyllus venenum Hydrae illitum eſſe veſtimento: quo nihil minus novit; prout res ipſa ſatis indicat, et ordo fabulae; et declarat ex abundanti Sophocles ipſe v. 934. Totam igitur periodum, nova adhibita interpunctione, ad auctoris mentem et rerum geſtarum ordinem concinnavimus.“ Wakef. Scripſit enim ſic:

— — (ἦλθε δ' ὀστέων
ὀδαγμὸς ἀντίσπαστος) εἶτα, φοινίας
ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὥς, ἐδαίνυτο.

Male. Quis enim ea, quae graviſſima ſunt, parentheſi includet, tanquam ſi parerga ſint ac nullius momenti? Deinde v. 934. nihil plane evincit; ibi enim Hyllus nonniſi hoc comperit, invitam matrem patraviſſe facinus.

v. 776. Inferebam ex conjectura τούτου κακοῦ pro τοῦ σοῦ κακοῦ; quod abſonum prorſus et ineptum videbatur, cum ecce! Ovidius me cohibuit, ſe vulgatam agnoſcere teſtatus: met. IX. 155. ſi modo ſit teſtatus:

Ignaroque Lichae, quid tradat neſcia, luctus
Ipſa ſuos tradit.

τοῦ σοῦ κακοῦ ſignificat, mali illius, quod tu excitaſti, criminis tui.

v. 779. ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον: i. e. nihil de ſuo addidiſſe tunicae, aut mutaviſſe: ſicut traditum ei erat a te, ita eum Herculi dediſſe: ut recte Scholiaſtes. Wakef.

v. 782. μάρψας νιν, ἄρθρον ᾗ ποδὸς λυγίζεται Reisk. λυγίζεται· ἁρμόζεται, κάμπτεται: Scholiaſtes: qui docte aperuit etiam figurae fontem: εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν λύγων· εὐέλι-

εὐέλικτον γὰρ τὸ φυτὸν, νέον ὄν. Nec diverſus abit Heſychius, quem reſpexiſſe Sophoclis locum judicaverim: λυγίζεται· συνδέδεται, στρέφεται. i. e. qua parte flexilis vertitur pes in articulo circa malleolum. Lucianus de ſaltat. ſect. 77. εὐκίνητος δὲ — ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος — ὡς λυγίζεσθαι — ὅπῃ καιρὸς. Vox eſt ſatis frequentata, neque exempla quaerentem fallent; aptiore vero, et ex omni parte rei ſignandae pulchrius comparata, non poterat uti Sophocles. Wakef.

v. 783. ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου, qui utrimque mari alluitur. Musgr. Haud aliter captivos, caeſtibus ejus impares, tractare ſolebat Amycus; ut ſuaviſſime cecinit Valerius Flaccus, IV. 109.

— — ea Neptuno trux ipſe parenti,
Sacrifici pro rupe jugi, media aequora ſupra,
Torquet agens:

qui Sophocleum λυγίζεται ad hunc morem παραφράζει: ibid. v. 310.

Vincula, qua primo cervix committitur artu. Wakef.

v. 784. Hunc et ſequentem verſum Aldus edidit, ut in codd. ſcripti ſunt, et in Athenaei epitome Libri II. pag. 66.

κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου
κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ.

Abſurda haec eſſe quis non videt, niſi ſit ipſe ineptiſſimo ineptior? Vitium oſtendit quidem Heathius, ſed male ei ceſſit emendandi conatus. κόμης διασπαρέντος purus putus eſt ſoloecismus. Vide quae notavimus ad Antig. 986. Scripſerat procul dubio Sophocles, ut edidimus:

κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου,
διασπαρέντος αἵματος, κόμης θ' ὁμοῦ.

Cerebrum cur λευκὸν μυελὸν κρατὸς appellarit Tragicus, docet Athenaeus: Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Ἀθηναῖος οὐδ' ὀνομάζειν τινὰ τῶν παλαιῶν φησὶν ΕΓΚΕΦΑΛΟΝ. καὶ Σοφοκλέα γοῦν ἐν Τραχινίαις ποιήσαντα τὸν Ἡρακλέα ῥιπτοῦντα τὸν Λίχαν ἐς θάλασσαν, οὐκ ὀνομάσαι ΕΓΚΕΦΑΛΟΝ, ἀλλὰ ΛΕΥΚΟΝ ΜΥΕΛΟΝ, ἐκκλίνοντα τὸ μὴ ὀνομαζόμενον. Brunck. Sed refu-

refutavit Apollodorum allatis locis jam Athenaeus, quibus Hoepfnerus addit Eurip. Thes. fragm. L. II. Hippolyt. 1353. et Odyss. ι, 291. s. cum quo parallelus est Eurip. Cycl. 401. ubi eodem modo legitur. Iam Brunckianam lectionem quod attinet, nihil in ea desiderari praeter probabilitatem recte judicat Wakefieldius. „Nam unde, inquit, exortas dicemus tam graves corruptelas, et tantam conversionem nitidorum atque elegantium versiculorum, nec supra captum scribarum vel quoad sensum vel orationem positorum? Modestis igitur conatibus certe patet via, nec venia non concedi debet."

„Imprimis non video, quare explodenda sit phrasis, κόμης μύελον ἐκραίνει· per comam defluit cerebrum. Saepe dicunt poetae comas sanguine inquinatas esse; et quid vetat, pro re nata, cerebro? Hom. Il. P. 51.

αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι·

sed magis apposite Quintus Calaber, XI. 471.

δὴ γάρ οἱ λασίοιο καρήατος ἄλλυδις ἄλλῃ
ἐγκέφαλος πεπάλακτο·

quae sane gemella sunt. Neque alienus est Euripides, Ion. 1266.

λάζυσθ', ἵν' αὐτῆς τοὺς ἀκηράτους πλόκους
κόμης καταξήνωσι Παρνησοῦ πλάκες.

Uno igitur vocabulo aliquantulum castigato, videbitur fortasse recte processurus locus omnium vexatissimus, hac distinctione sublevatus:

κόμης δὲ λευκὸν μύελον ἐκραίνει, μέσου
κρατὸς διασπασθέντος, αἱματός θ' ὁμοῦ:

quam vocem videri poterit legisse Scholiastes, quum interpretetur per διασχισθείσης et διαιρεθείσης· ad Hesychii normam: διασπάσαι· διαιρεῖν, διασχίσαι: et rursus: διεσπάσθησαν· διεσχίσθησαν. Atque hoc verum credebamus; cum ecce! Virgilii versiculus nobis persuasit tandem sanum esse Sophoclis locum hunc, depositum prius et deploratum, in omnium, quotquot sunt, sanissimis: Aen. X. 415.

— — saxo ferit ora Thoantis,
Ossaque dispersit cerebro permixta cruento:

cur

cur non igitur tragicus κρατὸς διασπαρέντος· capitis difperfi? i. e. fragmentorum medii capitis difperforum, cerebrique per capillos in terram defluentis. Statius Theb. III. 129.

Hae preffant in tabe comas.

Iam vero Scholiaften Sophocleum audiamus, cujus interpretatio mihi fummopere arridet; et, meo faltem judicio, nec obfcure, nec coacte, mentem auctoris feliciter explicat, ut nihil fupra: Διὰ δὲ τῆς κόμης τὸν ἐγκέφαλον ἐκραίνει, κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς διασχισθείσης· ὅτι, διαιρεθείσης τῆς κεφαλῆς, διὰ τῆς κόμης ἀνεπέμπετο ὁ ἐγκέφαλος σὺν τῷ αἵματι.

In juniorum gratiam quaedam fubjicere non pigebit, tragico illuftrando infervientia. Homerus, Il. P. 297.

ἐγκέφαλος δὲ παρ᾽ αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς,
αἱματόεις·

Euripides Phoen. 1190.

— — ἐκ δὲ κλιμάκων
ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη,
κόμαι μὲν εἰς ὄλυμπον, αἷμα δ᾽ εἰς χθόνα:

fulgur comam a capite abftulerat; quod Lichae contingere non potuit: ne quis hinc defendat Brunckianas rationes. Idem in Cycl. 400. loco in primis confimili:

τὸν δ᾽ αὖ, τένοντος ἁρπάσας ἄκρου ποδὸς,
παίων πρὸς ὀξὺν γ᾽ ὄνυχα πετραίου λίθου,
ἐγκέφαλον ἐξέῤῥανε:

confuli poteft etiam in corrupto fragmento Thefei, quod primum legitur apud Musgravium."

Κόμης ἐκραίνει λευκὸν μύελον dici neutiquam poteft. Id enim fignificaret, non, per comam defluit, fed, ex coma elidit, quod vehementer eft abfurdum. — Eam ob caufam repofui κομμοῖς, origine depravationis ex Reuchliniana, quae dicitur, pronunciatione repetita. „Iteratis ictibus effundit cerebrum, medio capite disjecto et fanguine fimul." Heathii κόμης διασπαρέντος defendit Musgr. allato Nicand. Theriac. 329. ubi Scholiaftes: καταψυχθέντος ἀκάνθης, ἀντὶ τοῦ, καταψυχθείσης καὶ ἀποτιναχθείσης· κέχρηται δὲ τούτῳ

τῷ

τῷ σχήματι πολλάκις. Nempe prius v. 129. et 180. ubi eandem figuram notare non neglexit. Idem ille citavit Aeſchyl. Agam. 122. parum huic loco aptum.

v. 786. Cum in Heſychio extet gloſſa, ἀνευφημήσει· ἀνοιμώξει, κατὰ ἀντίφρασιν· Σοφοκλῆς Τραχινίαις· ſolenni depravatione finalis ι pro ν, hunc locum certiſſime deſignans; atque inſuper ſole meridiano clarius ſit ſcholiaſten Sophocleum non aliter legiſſe, qui ſic explicet: κατὰ τὸ ἐναντίον, (i. e. κατὰ ἀντίφρασιν, ut Heſychius; quum iſta vox laetum ſtrepitum plerumque ſignificet) ἀντὶ τοῦ ἐστέναξε· his perpenſis, de vera lectione nulla poteſt manere dubitatio. Poſteriores librarios offendit vox exquiſitior: unde alii aliter, pro captu et ingenio, emendatum ibant. Hinc eſt, quod in altero Scholiaſte ſic currat verſus:

ἅπας δ' ἄνευ φωνῆς ἐν οἰμωγῇ λεώς.

i. e. ipſo interprete, σιωπῶν ἐθρήνει καὶ ἐστέναξε· quod aliter, in re difficili et obſcura, neutiquam ſpernendum eſſet; nam ita Pindarus, Pyth. IV. 422.

— — ἴυξε δ' ἀφω-
νήτῳ περ ἔμπας ἄχει.

Similiter autem Euripides, Oreſt. 1335.

ἐπ' ἀξίοισιν ἆρ' ἀνευφημεῖ δόμος;

ἐνηχεῖ· Scholiaſtes: unde non mirum eſt gloſſam ἀνευφώνησεν a Sophocle primaevam dictionem expuliſſe. Aelianus var. hiſt. XII. 1. ἡ δὲ Ἀσπασία — ἀνευφημήσασα — θεοὺς πάντας ἐκάλει Ἑλληνικούς· quos locos ſero comperi criticis ad Heſychium praereptos, ut alium quoque Platonis. Nec non Porphyrius de abſtinentia, II. 31. τοῦτο δὲ ὁμοίως γένοιτ' ἄν, εἰ, πρὸ ἐμμάτων ποιησάμενοι τὸ δεινόν, ἀνευφημήσαιμεν κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, λέγοντες·

οἴ μοι, ὅτ' οὐ πρόσθέ με διώλεσε νηλεὲς ἦμαρ,
πρὶν σχέτλι' ἔργα βορᾶς περὶ χείλεσι μητίσασθαι.

Heſychius: εὐφήμοις γόοις· δυςφήμοις κατὰ ἀντίφρασιν· Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ: et in Agamemnone, v. 1256.

εὔφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα. Wakef.

ἀνεκφώνησεν. Reiſk. Extat vox ἀνευφημεῖν in Eurip. Oreſt. 1341. Philoſtratus p. 738. οἰμωγὴ τῆς Θέτιδος διεφοίτα τὸν στρατόν, ἀνευφημούσης τε καὶ τὸν υἱὸν βοώσης. Musgr.

v. 789. ἐσπᾶτο. Non proprie motum a loco significat, quamquam ita adhibent poetae, perinde ac οἰστρεῖν et μαίνεσθαι. Vid. Eurip. Bacch. 32. 36. Musgr.

v. 790. ἰύζων: Homerus, Il. P. 66.

πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν:

ubi Scholiasten corrigas ab Etym. Mag. in voce. Sic etiam Hesiodus, Pindarus, Aeschylus, Philostratus, et alii.

Porro, locum Sophoclis, qui nos exercet, videtur memoriter citare Diogenes Laertius, X. 137. cujus verba sic concinnanda esse judicaverim: αὐτοπαθῶς οὖν φεύγομεν τὴν ἀλγηδόνα· ἵνα καὶ ὁ Ἡρακλῆς, καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ τοῦ χιτῶνος, βοᾷ,

λακῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἔστενον πέτραι,
Λοκρῶν τ' ὄρειοι πρῶνες, Εὐβοίας τ' ἄκρα.

Hanc autem clausulam turgidius expressit Seneca, Herc. Oet. 802.

Sic ille gemitus sidera et pontum ferit:
Et vasta Chalcis sonuit, et voces Cyclas
Excepit omnis: hinc petrae Capharides,
Hinc omne voces reddit Herculeas nemus.
Wakef.

v. 792. Hunc locum sic idem adumbravit: Herc. Oet. 834.

Nunc ore terram languidus prono ferit,
Nunc poscit undas. Wakef.

v. 794. ἐνδατεῖσθαι proprie significat dividere, ut Oed. T. 205. atque hoc verbo usus est Euripides Herc. Fur. 217.

λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος.

Convicia dividens, id est, conviciis incessens. Hinc ἐνδατεῖσθαί τι vel τινά, pro σφόδρα λοιδορεῖν. Simplex δατεῖσθαι frequentat Homerus. Ut Graeci ἐνδατεῖσθαι, sic Latini differre. Plautus Pseudolo: Iam ego te differam dictis meis. et Aulul. Te jam pipulo hic differam ante aedis. Brunck. Utrum respexerit, Aeschylum (S. Theb. 580.) aut Sophoclem, an utrumque, lexicographorum doctissimus Hesychius, haud temere dixerim; sed autumo mancam glossam ejus ad hunc modum verisimillime sup-

ſuppleri poſſe: ἐνδατούμενος· μεριζόμενος, καὶ οἱονεὶ κατὰ μέρος κακῶς λέγων, κακῶς λέγων σφοδρῶς, ἀπὸ τῆς δαιτός: in dictionum repetitionibus quaedam omiſiſſe ſaepiſſime inveniuntur librarii ſcriptores. — Neque abſurde conjecerim hanc vocis ſignificationem a contumeliis, quibus inceſſebant paraſitae ſortis inferioris convivas, ut regibus ſuis ludum et riſum praeberent, originem duxiſſe. Wakef. ἐνδατούμενος. Interpres, vituperans. H. Stephanus proſcindens Latinorum comparat. Mihi et hic et alibi ingeminans ſignificare videtur. Vide Oed. Tyr. 214. Eurip. Herc. Fur. 217. Musgr.

v. 795. τὸν Οἰνέως γάμον. Oenei nuptiae vel conjux quem hic locum habeat, nondum inveni. Legendum fort. τὸν Οἰνέως δόμον, domum Oenei. Musgr. Intelligitur Oenei filia nupta vel affinitas.

v. 797. λιγνύος· φλογώδους νόσου· ſcholiaſtes optime: tunc attollens oculum, qui diſtorquebatur violentia calentis morbi, me vidit: rationem conſtructionis et verborum vim non bene perſpectas habuerunt editores. Tempeſtivum eſt Scholion in Nicandri Alex. v. 52. λιγνὺς δέ ἐστι κυρίως, τὸ καπνῶδες τοῦ πυρός· νῦν δὲ αὐτὴ ἡ φλόξ. Nec diſcordat Heſychius: λιγνύς, φλόξ.

Vivide Hyginus expreſſit locutionem Sophoclis, fab. 36. „quam Hercules jam induerat; ſtatimque flagrare coepit.“ Wakef.

v. 802. Fortaſſe dedit Sophocles, diviſis ſyllabis, ut v. 807.

— — καὶ μάλιστα μέν με θὲς
ἐνταῦθ'. — Wakef.

v. 804. Vox οἶκτον abſona eſt et inopportuna; lege, ὄκνον: „ſi vero formides, ne taedio te afficiat, tam longam deportationem; ſaltem ne pigeat ex hac terra deportare.“ Wakef. Ne puſillum quidem male me habet οἶκτον, imo aptiſſimum videtur. Sic enim recte Musgravius: Maxime omnium cupiebat Hercules, ut ſolus, nemine mortalium praeſente, mortem obiret: proximum ab eo erat, ut ex Euboea ſaltem ante mortem aveheretur, ne Oechalienſibus gaudii

 mate-

materiem praeberet, ut bene judicat Scholiaſtes. Hoc igitur impenſius quam alterum rogat: At ſi misericordia tangeris, ſaltem tu me ex hac regione deportari cura.

v. 808. βρυχώμενον· rugientem: ut alibi noſter. Heſychius: βρυχήσασθαι, ὡς λέων. Vid. vv. 906. 1073. Wakef.

v. 812. Veriſimilius putat Wakef. εἰ θέμις δή, 'πεύχομαι. Id Heathius quoque voluerat.

v. 813. προὔβαλες recte interpretatur Scholiaſtes per ἀπέῤῥιψας· projeciſti conculcandum, ut rem nihili. Noſter Philoct. 1017.

ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ᾗ με προὐβάλου
ἄφιλον, ἔρημον.

Plutarchus, ſympoſ. apud Stob. δοκεῖ μοι πόλις ἄριστα πράττειν, ἐν ᾗ τὸν ἀδικήσαντα τοῦ ἀδικηθέντος οὐδὲν ἧττον οἱ μὴ ἀδικηθέντες προβάλλονται καὶ κολάζουσι: inſequuntur et accuſant. Wakef.

v. 816. In literula una exiſtimaverim equidem librariorum ſcriptorum manus aberraſſe: ſic enim legeris, ſermonis indoli, ſi quid videam, convenientius:

τί σῖγ' ἀφέρπεις; οὐκ ἄρ' οἶσθ' ὅθ' οὕνεκα·

nonne igitur noviſti? Wakef. Nihil opus eſt. — Ceterum horribilia minatur tacitus diſceſſus, Oed. T. 1073. Antig. 1245. 1257. et 766. Senec. Herc. Oet. 889.

v. 821. μητρῷον. Enallage caſuum pro μητρῴου. Conf. Aj. 1005. Oed. Tyr. 1293. et 1421. hujus fab. 682. (672.) Musgr.

v. 822. τὴν δὲ τέρψιν· hoc eſt corrigentis, quod dixerat: „χαίρουσα dixi? imo, χαρὰν eam vellem, quam patri dederit.“ Wakef.

v. 824. προςέμιξεν· advenit: ſic Heſychius: προςμίξας· προςελθών: et ἡμῖν ſubauditur. Hinc diſtinguas rectius, et futilem eſſe Canteri conjecturam diſcas, ad Euripidis Oreſt. 1288.

τάχα τις 'Αργείων,
ἔνοπλος, ὁρμήσας
ποδὶ βοηδρόμῳ
μέλαθρα, προςμίξει.

Miror

Miror Scholiaftae noftri gloffam: προςέμιξε· προςεῤῥάγη: legiſſe videtur προςήϊξεν: neque abſurde. Wakef.

v. 826. παλαιφάτου. gl. τῆς πάλαι λεχθείσης. Brunck. Variam lectionem memorat Scholiaftes, παλαιφύβου, fed opinor, illud jam dudum depravatum erat pro παλαιφοίτου· olim venientis: fed nihil muto, tum ob antiftrophen, tum ob Homeri auctoritatem: Od. l. 507.

ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.

De hoc oraculo etiam infra agitur, v. 1172. Wakef. Vulgatae favet etiam Oed. Col. 454. monente Musgr.

v. 827. τριττόμηνος ἐκφέροι (nempe ἑαυτὸν εἰς τὸ τέλος) δωδέκατός τε γόρος, quando fefe extulerit in finem tertius fuper duodecimum orbis (nempe lunae), hoc eft menfe decimo et quinto decurfo. Nam ἄροτος δωδέκατος effet annus, non menfis, duodecimus. Reisk.

ἐκφέροι· παρέλθῃ: Scholiaftes: praeteriiffet. At quis alibi fic locutus eft? nimium vellem fcire: fed tranfeunt locum editores, quafi plana effent omnia, et fine falebris. Utinam lentius interdum feftinarent! Quod egomet habeo, perexiguum fane eft, nec quale vellem; fed acuat utinam doctiorem quendam, et orationis opibus inftructiorem. Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς φέρειν χρή· eft apud Suidam γνώμη: ubi τὸ φέρον vult quod venit: Sophocleum igitur, ὁπότε ἐκφέροι· cum evenerit. Sane verbum φέρειν neutre ufurpari, in alio quamvis fenfu, apud Aelianum invenio, et Orpheum de lapidibus. Wakef. Ex Oed. Col. 1424. quem laudat Musgr., neutiquam probari poteft, ἐκφέρειν effe exire, excurrere. ΑΡΟΤΟΥΣ. ἐνιαυτούς. Σοφ. Τραχινίαις. Hefych. Haec gloffa quem poffit alium locum attingere, nifi eum, in quo cum maxime verfamur? Oftendit itaque veram lectionem effe ἀρότους, quam antiftrophici quoque verfus numeri flagitant. Porro, ad τελεόμηνος fupplendum videtur σελήνη, ut fenfus fit: quando exactis menfibus luna ad finem perduxiffet duodecimam arationem, h. e. duodecimum annum.

Quid

Quid autem? Supra v. 165. mentio fit non duodecimi anni, ſed unius tantum cum ſpatio trimeſtri, numerandi a tempore, quo Hercules ultimam hanc expeditionem ſuſcepit; in qua totum tempus ab oraculo praefinitum jam conſumptum erat, v. 44. licet Chorus minus accurate abſentiae ejus non ultra annuum ſpatium tribuere videatur v. 651. Quam repugnantiam ut ſolvas, ſtatuendum eſt, duplex editum fuiſſe vaticinium, alterum prius, alterum ſerius. Neque id temere, namque in noſtrae ipſius fabulae v. 1167. commemorantur μαντεῖα καινά, τοῖς πάλαι ξυνήγορα. Sic poſſumus carere Musgravii emendationibus: δωδεκάπους ἄροτος, et δωδεκάπαις ἄροτος, annus ex duodecim menſibus conſtans. Cleobulus apud Stobaeum Eclog. Phyſ. cap. XI. de anno:

Εἷς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δυώδεκα — .

v. 829. ἀναδοχάν· ἀνάπαυσιν, ἀνακωχήν, ἄνεσιν: Scholiaſtes: et hoc poſtulat loci ſcopus: at quo auctore, qua analogia talem interpretationem bonus vir eſt ingreſſus? Muſſant iterum editores, et ipſe nihil expedio. Interea, donec aliquis facem in has tenebras intulerit, ſtatuo equidem ſic legendum eſſe atque concipiendum periodum:

ὅ τ' ἔλακεν, ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι
δωδέκατος ἄροτος ἀναδοχάν, τελεῖν πόνων
τῷ Διὸς αὐτόπαιδι· καὶ τάδ' ὀρθῶς
ἔμπεδα κατουρίζει.

Quod oraculum et dixit ad finem venturum eſſe laborum Iovis filium, cum duodecimus annus ſucceſſionem annorum extuliſſet; et nunc completur: et τῷ αὐτόπαιδι, vel ad τελεῖν refer, vel ad ἔλακεν: τελεῖν vero ad finem venire, ut Apollonius Rhodius, I. 252. quem tamen dubito, annon alibi adduxerim:

δειλὴ Ἀλκιμέδη, καὶ σοὶ κακόν, ὀψέ περ, ἔμπης
ἤλυθεν· οὐδ' ἐτέλεσσας ἐπ' ἀγλαΐῃ βιότοιο. Wakef.

Difficultas evaneſcet omnis, ſi cum Hoepfnero et Billerbeckio ἀναδοχὰν de ſuſceptione explicueris. ἀναδέχεσθαι enim eſt ſuſcipere.

v. 830.

v. 830. *αὐτόπαιδι' γνησίῳ παιδί*: Scholiaftes. De Hercule itidem Virgil. Aen. VIII, 301.

Salve! vera Iovis proles. Wakef.

αὐτόπαιδα, αὐτὸν τρόπῳ τινὶ παῖδα ὄντα. οὕτως Σοφοκλῆς. Lex. Ms. Sangerm. Pertinet ad h. l.

v. 831. *κατουρίζει*: vocem memorant Hefychius et Euftathius; nec me alibi legiffe memini, praeterquam in Polybio. Wakef. *κατουρίζει, κατ' οὖρον ἔρχεται* vel *ῥεῖ*. Conf. fupra v. 469. Aefchyl. Perf. 604. Musgr.

v. 832. *λεύσσων*· videns pro vivens: cujus auctorem habuit Homerum, Il. A. 88.

— — *ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο*·

ut etiam Euripides, Alceft. 140.

καὶ πῶς ἂν ωὑτὸς κατθάνοι τε καὶ βλέποι;

et prior Aefchylus, Eum. 323.

— — *ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσι*·

caecis et videntibus: i. e. „vivis et mortuis." Wakef.

ibid. Heathius et Brunck. menfuram fulfultum eunt fcribendo: *ἐπίπονόν γ' ἔχοι*, quod probari non poteft ob particulam *γε* fenfu carentem. Wakefieldius autem edidit, *ἐπὶ πόνων ἔχοι*. Poftulare enim proprietatem et decorum, ut vox oraculi, *πόνων*, fine mutatione repetatur. Id non video. Probabilius, ni fallor, transpofitis vocibus rem confeci, auctore Hermanno.

ibid. *θανών*. Mallem *ἄνυν*, hoc eft, *ἀνύειν*, perficere. Reisk.

Parum neceffaria videtur vox *θανών*· fed additur, pro more poetarum, quem faepius attigimus, ut explicet obfcuriorem atque rariorem phrafim *μὴ λεύσσων*. — Opportune autem ad hujusce loci mentem Palladas Alexandrinus, epig. 17.

μὴ τοίνυν κλαύσῃς τὸν ἀποιχόμενον βιότοιο·
οὐδὲν γὰρ θανάτου δεύτερόν ἐστι πάθος.

Cf. Eur. Alceft. 958. Wakef.

v. 835. Non difcedimus a fcriptura librorum omnium unanimi in hoc loco: cujus rationem ne quidem per nebulam fuam, quam feftiviffime nobis propinant boni editores, difpicere valuerunt. *Νεφέλα* fcilicet eft rete: cum quo venuftiffime comparatur tunica, quae tam ftrictis amplexibus fe corpori Herculis

culis implicuerat. Quod vero magis commendat usum vocis νεφέλα in hoc loco, dictio χιτὼν etiam pro rete videtur aliquando usurpari. Utrumque una opera probabit tibi lepidum Satyrii Thyilli carmen, quod ideo integrum proferri debet:

Θηρευτὴς δολιχὸν τόδε δίκτυον ἄνθετο Δᾶμις,
Πίγρης δ' ὀρνίθων λεπτόμιτον νεφέλην,
τριγλοφόρους δὲ χιτῶνας ὁ νυκτερέτης θέτο Κλείτωρ,
τῷ Πανὶ, τρισσῶν ἐργασίην καμάτων.
ἵλαος εὐσεβέεσσιν ἀδελφειοῖς ἐπίνευσον
πτηνά, καὶ ἀγροτέρων κέρδεα, καὶ νεπόδων.

Lucem vicissim dabit et accipiet locus Nonni longe venustissimus: Dionys. lib. XLV.

καί τις, ἀνοιστρηθεῖσα, θυελλήεντι πεδίλῳ
κούρη λυσιέθειρα διέσσυτο παρθενεῶνος,
κερκίδα καλλείψασα καὶ ἱστοτελείαν Ἀθήνην·
καί, πλοκαμῶν ἀκόμιστον ἀποῤῥίψασα χιτῶνα,
μίσγετο Βασσαρίδεσσι, καὶ Ἀονὶς ἔπλετο Βάκχη:

reticulum nempe Latinorum; ut Iuvenalis II, 96.

Reticulumque comis auratum ingentibus implet.

Phavorinus: Νεφέλη· εἶδος δικτύου θηρευτικοῦ· ὡς παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει· (Av. 194.)

μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα:

qui ex Scholiaste ad locum sua desumpsit. Addas licet Artemidorum oneirocr. II. 11. λίνα, καὶ στάλικες, ποδάγραι, βρόχοι, καὶ πᾶσα ἀρκυοστασία, καὶ αἱ νεφέλαι λεγόμεναι: ut Aristophanes iterum, ejusdem fabulae v. 528. Athenaeus I. 19. οὐδὲ τὸν ἀέρα δ' ἥρωες τοῖς ὄρνισιν εἴων ἐλεύθερον, παγίδας καὶ νεφέλας ἐπὶ ταῖς κίχλαις καὶ πελειάσιν ἱστάντες. Hesychius: νέφεα· λίνα θηρατικά: respiciens procul dubio, et recte capiens Hom. Od. X. 304.

ταὶ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται.

Et nollem te, mi lector, vocem χρίει de unguendo cum editoribus intelligere; sed de pungendo et laedendo ob arctam membris adhaesionem: ut Aeschylus, Prom. vinct. 569.

χρίει τις αὖ με τάλαιναν οἶστρος.

ἔχρισεν· ἐκέντησεν: Hesychius: ad cujus glossam dignae sunt, quae consulantur, editoris observationes.

Deni-

Denique ſic concipias locum Sophoclis: „Si Herculem conſtringendo crucient Centauri crudeles et lethiferae caſſes, ea neceſſitas fatalis, quam dolus excogitavit; quomodo mortem poterit effugere?“ Scholiaſtes, quamvis ſtatim in diverſum abeat, nihil multum diſſimile videtur voluiſſe: εἰ γὰρ αὐτὸν τὸ αἷμα τὸ θανάσιμον τοῦ Κενταύρου περιέχει. — Haud alienus eſt Aeſchyl. locus, ſept. Theb. 609.

ταυτοῦ κυρήσας ἐνδίκως ἀγρεύματος,
πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ 'δάμη:

et Agam. 1622. ed. Schütz. Quid autem? prorſus ſimiliter ipſe Sophocles intra paucorum verſuum intervallum:

— — νιν αἰκίζει
Νέσσου φόνια δολόμυθα κέντρ'
ἐπιζέσαντα·

et v. 1051.

οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη
καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς 'Ερινύων
ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.

denique, v. 1058.

— — ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ·

nam inde retia vocari quaedam νεφέλας judicaverim, ob tenuitatem ſuam et texturae ſubtilitatem; ut ἄφρασta tantum non evaderent, atque oculorum aciem effugientia.

Verum enimvero ſentio denique, quamvis nullae gratiae ſint interea editoribus habendae, quos credibile eſt nihil cogitaſſe de iis, quae dicturus ſum, non tantopere deridendam videri eorum interpretationem, quanto primum exiſtimavi. Si pro νεφέλα Κενταύρου, nubes Centauri, quod nullo modo ferendum videtur, νεφέλα λύπας aut ſimile quid ſcripſiſſet Sophocles, patienter tuliſſemus: non aliter enim Valerius Flaccus III. 573. quem exploſae ſatis interpretationis defenſoribus invidere nolui:

— — varios hinc excitat aeſtus
Nube mali percuſſus amor:

ſed ne dubites, lector, ita corrigendum eſſe locum:

Nube mali perculſus amor:

id

id eſt, attonitus, ἐπτοημένος: ut, ingruente tempeſtate nubibusque, timent volucres, agricolae, nautae; totaque naturae facies evadit triſtis ac terroris plena: huc enim retorqueri nec debet nec poteſt Lucanus I, 539. Nec vereor parem caſtigationem admovere eidem Valerio, VIII. 81. loco longe commodiorem:

Nec dare permiſſae, quamvis jubet, ora quieti
Suſtinet; ac primi perculſus nube ſoporis,
Horruit, et dulces excuſſit corpore ſomnos.

Homerus quodammodo praeivit, Il. P. 591.

— — τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.

Nobis favet Lucanus, VI. 297.

— — coeci trepidus ſub nube timoris.

Quin etiam, ſi fieri poſſit, ut in animo habuerit Sophocles noſter peſtilentiae ferventem aethera, non invidebimus hanc quoque nebulam editoribus. Statius, Theb. I. 630. de Phoebo loquens, quam pulcherrime:

Peſtifera arma jacit; camposque, et celſa Cyclopum
Tecta ſuperjecto nebularum incendit amictu.

Sed de his ſatis. Wakef. His plura videntur opponi poſſe, primum quidem, quod, cum Tragici tot vocabulis utantur, quae ſignificent rete, nunquam tamen νεφέλη hoc ſenſu adhibeant; deinde quod verbum χρίειν, ea ſignificatione, ut denotet pungere, de κέντροις maxime occurrens, parum commode dicatur de reti; tum diſplicet etiam appoſitio, qualis eſt verborum φονία νεφέλα et δολοποιὸς ἀνάγκα. Quare ſatius arbitror, νεφέλα de morte intelligere, quam ſi quis obiit, ſolem non amplius adſpicit. Poſitus autem eſt effectus pro cauſa, mors pro veneno Centauri nebulam (σκότον, mortem) efficiente, i. e. mortifero, quod recte animadvertit Billerbeckius. Supereſt vox ἀνάγκα, qua neceſſitatem, fatum indicari puto, eaque appellatur δολοποιὸς, quod fati neceſſitas dolum Neſſi adduxit.

adduxit. Cf. Eurip. Phoen. 1017. ubi εἰς ἀνάγκαν δαιμόνων ἀφιγμένος is est, qui fatis ad aliquem casum protruditur. vid. Billerbeck. Brunck. vertit, dolosus furor, Wakef. dolosa vis, perperam, si quid video, uterque. — Musgr. φονίᾳ νεφέλᾳ, mortifera nebula, exponit, morbo vel dolore mentem instar nebulae obfuscante: χρίειν, ut Wakef., stimulare, excruciare: denique δολοποιὸς ἀνάγκα vertit astutiarum artifex cruciatus. Dolor sc. (ἀνάγκα) Nessi, inquit, ipsi callidum hoc consilium subministravit. Ἀνάγκα, ut Philoct. 208. τοῦ στίβον κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος.

v. 837. πλευρᾷ. non potest admitti metri causa. Scripsi igitur πλευρά, ut subaudiendum esset κατά.

v. 838. Depravationem quandam sublatere certissimum est: in eadem re repetenda nunquam fregisset vigorem loci noster mutanda dictione, τέκετο: scripsisset nempe:

ὃν γ' ἔτεκε θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων:

sed unde tam perspicuum versum corrumperent librarii? aliam igitur dispiciamus decet medicinam, tum hac de causa, tum quod insulse caudam trahat illud δ', et sic potius excurrere debuerat versiculus:

ὃν ἔτεκε θάνατος, ἔτεκεν αἰόλος δράκων.

Quid facerem? anne his sordibus inquinatus editori studioso locus erat relinquendus? neutiquam, opinor. Hinc lenissima usus correctione δέχετο pro τέκετο substituerim: quod mors excepit, i. e. Centaurus moriens, ut puellae donaret: nam constabat virus e Nessi sanguine, quem moriens Deianirae dederat; et e veneno, quod peperit Hydra; supra autem vocat δῶρον θηρός· Centauri donum Deianirae — noster Sophocles: et Diodorus IV. 36. ὁ Νέσσος — ἔφησε τῇ Δηϊανείρᾳ δώσειν φίλτρον· — οὗτος μὲν οὖν, ταύτην τὴν ὑποθήκην δοὺς Δηϊανείρᾳ, παραχρῆμα ἐξέπνευσεν.

Ovidius autem emendationi nostrae felicissime aspirat: met. IX. 130.

— — Sanguis per utrumque foramen
Emicuit, mistus Lernaei tabe veneni:
Excipit hunc Nessus:

neque

neque abnegat se comitem Hyginus, fab. XXXIV. „Neſſus moriens — ſanguinem ſuum exceptum Deianirae dedit.“

Neque te, Seneca, ſilebo, Herc. Oet. 519.

— — ille, jam quaerens diem,
Tabum fluentem vulneris dextra excipit
Traditque nobis. Wakef.

Apparet, pro verbo τέκετο aliud requiri, quod minorem vim habeat, quam ſequens ἔτεκε. Hanc enim gradationis neceſſitatem manifeſto oſtendit particula δὲ, quae alioquin perquam inſulſe addita foret. At quale fuerit verbum illud, quod deſideramus, difficile eſt conjectura adſequi. Mirifice tamen placet Hermanni ratio, ſcriptum fuiſſe ſuſpicantis a Sophocle, ὃν ἄροσε θάνατος, „quod mors ſeminavit, peperit autem draco.“ Wakefieldius quam attulit explicationem vocis θάνατος, morientem Neſſum intelligens, eam non credo a quoquam probatum iri.

v. 841. προςτετακώς: at ſtatim ſupra v. 837. προςτακέντος: et te, mi lector, rogatum velim, an credibile ſit, Sophoclem ea fuiſſe verborum egeſtate aut iudicii inopia, ut neceſſe habuerit cramben recoctam ſic apponere nobis convivandam. Ne dubites priorem locum ſic reſcribi oportere:

πλευρᾶ προςπαγέντος ἰοῦ·

lateribus infixo telo: eleganti ſane figura, et vocibus φονία et χρία feliciſſime accommodata. Virgil. Aen. IV. 173.

— — haeret lateri lethalis arundo:

ut mox ſimiliter idem virus κέντρα nominat v. 844. Wakef. Amat eorundem verborum repetitiones tragicus noſter, prae caeteris autem Aeſchylus. Nihil itaque mutandum.

v. 842. Veſtram fidem, critici! quotquot eſtis, atque editores! dicite mihi, quid ſibi velit librorum φάσματι? muſſant nec habent quod eloquantur. Procul dubio vox exquiſitior hic ſcrupulum fecit indoctis librariis, atque anſam corruptelae praebuit. Non inepte repoſuiſſem στάγματι ut Aeſchylus Perſ. 611.

τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα:

ſed

ſed ne dubites unice genuinum eſſe alterum vocabulum. Ut μίαμα, μιασμός, μίασμα, et ſimilia: ita νᾶμα, νασμός, νάσμα. Euripides quoque ejusdem jacturam dictionis diu deflevit, et in hunc diem fruſtra: ſic enim, me hortatore, reſcribas ad Supplicum v. 520.

— — ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι
τὰ νάσμαϑ' οὕτως.

Importunas ſcribarum manus paſſim expertae ſunt magno vocum exquiſitarum detrimento hae venuſtates. Vocem cognatam νασμὸς ſaepius hoc infortunium de loco pepulit: cujus injuriae exempla non ſunt huic tempori opportuna. Noſtrae emendationi reſpondet accurate prior interpretatio Scholiaſtis: προςκεκολλημένος τῷ ἰῷ τῆς ὕδρας: nec vel poſterior verbo φάσματι reſpondet.

Cum vero habeat Heſychius, φάσμα· τέρας· et ὕδρας φάσματι poetica locutio eſſe poſſit pro hydra ipſa, nihil mutavi, quamvis dura videatur et huic loco parum conveniens periphraſis. Wakef. Vulgata ſaniſſima eſt.

Ibid. μελαγχαίτα: i. e. δασυστέρνου, ut ſupra v. 558. hic autem Heſiodum intuebatur Sophocles, in grandi carmine, ſcut. Herc. 187.

Κένταυροι δ' ἑτέρωϑεν ἐναντίοι ἠγερέϑοντο
ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον, ἰδ' Ἄσβολον οἰωνιστὴν,
Ἄρκτον τ', Οὔρειόν τε, μελαγχαίτην τε Μίμαντα.

Porro Brunckio obtemperavi reponendo δ' pro τ' poſt μελαγχαίτα: cum id popoſcerit linguae ratio, praecedente μέν: non auſim tamen pariter rejicere librorum ϑ' ὕπο poſt Νέσσου· nam vocula poteſt ab antithetico verſu decidiſſe, aut ei menda non detegenda inſidere. Dedi quod veriſimile judicavi (Νέσσου ϑυμοφόνια δολόμ.): nec abſurde crediderim tragicum noſtrum, ut alias ſaepiſſime, magnum exemplar ſuum imitandum ſibi propoſuiſſe: Il. N. 544.

— — ἀμφὶ δέ οἱ ϑάνατος χύτο ϑυμοραϊστής·

atque Od. B. 329.

— — ὄφρ' ἔνϑεν ϑυμοφϑόρα φάρμακ' ἐνείκῃ. Wakef.

Vocabulum ϑυμοφόνιος ignoro. Νέσσου autem, quod videntur etiam ſcholia Romana a Sophocle omiſſum indi-

indicare, cum Hermanno (de metris p. 440.) ex interpretatione adjectum arbitror, ejusque loco, quod libri habent, ὑπο restitui, absolute illud positum, ut saepius. Pro δολόμυθα Reiskius conjecit δολόμυχα aut δολόβυθα, habentia in recessibus suis fundisque dolos. „προςτετακὼς φάσματι. Quomodo Hercules, tunicam mortiferam gerens, cum φάσματι, i. e. specie, forma hydrae conglutinari dicitur? Nimirum hydra, quamdiu vivebat, δεινότατον φάσμα erat: Poeta autem audaci figura de Hercule loquitur ut cum vivae hydrae terroribus, vivique Nessi astutiis simul conflictante. Quid enim aliud sibi vult, quod sequitur, δολόμυθα κέντρα? Non enim δολόμυθα dici, credo, poterant doloris, quo Hercules cruciabatur, calcaria. Statius Thebaid. XI. 238.

— — victorque furit per viscera Nessus."
Musgr.

v. 843. αἰκίζει: Phavorinus: αἰκίζω· μαστίζω: apposite: ut noster Aj. 110.

ΑΙ. μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ·
ΑΘ. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ.

Rarior est Atticae formae usus. Wakef.

v. 844. δολόμυθα κέντρα. Eupolis de Pericle: μόνος τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις, apud Scholiast. Aristophanis ad Acharn. 529. Aculeos orationis meae habet Cicero pro Sylla 26. Idem Acad. IV. 31. sed ut omnes istos aculeos relinquamus. Musgr.

v. 845. ἐπιζέσαντα. Ignita vertit interpres. Verum si δολόμυθα κέντρα versu superiore recte orationem dolosam et aculeatam reddidimus, multo convenientius erit transitivo sensu accipere pro coquentia. Sic λέβητ' ἐπέζεσεν Eurip. Cyclop. 392. τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον Apollon. Rhod. III. 273. Τυφῶνος δέμας φλογμῷ ζέουσα Lycophron v. 690. Conf. et Aeschyl. Prometh. 370. Reiskii Epigram. 601. Oppian. Hal. II. 528. Aristoph. Equit. v. 916. Musgr.

v. 846. ἄοκνον. gl. ὀξεῖαν, ταχεῖαν. Brunck. Quae significatio vereor, ut possit exemplis comprobari Perperam enim inde deduxeris, quod vox occurrit sic, ut

ut indicet affiduum, indefeffum. Neque rectius ftatuunt, qui paffive intelligi volunt, quod non timetur, non exfpectatur cum metu. Idem valet de Brunckii ratione, formidolofam vertentis. Expeditus locus fcribendo ἄοκνος· quod fuafit Hermannus in Ephem. Ienenf. 1802. p. 143. et Musgr. Tum fenfus erit: a quibus (Neffi telis) mifera nihil metuens.

v. 847. Conftructionem fic inftituo: προςορῶσα νέων γάμων ἀΐσσόντων μεγάλαν βλάβαν δόμοισι, cernens novas nuptias fufcitantes magnam noxam domo. Νέων γάμων pro νέους γάμους: vide citata fupra ad v. 395. Deinde ἀΐσσειν tranfitive, ut Aj. 40. ubi alia. Musgr. parum probabiliter.

v. 848. Brunckiana lectio eft:

τὰ μὲν οὔ τι προςέβαλ' ἀπ' ἀλλοθρόου —

quam Vir Cel. defendit hac ratione: „Sic legendum effe et metri et fententiae ratio oftendit. Quia τὰ μὲν initio phrafeos pofitum, credidit librarius huic referri debere partitivum vel adverfativum τὰ δέ, qui error vulgatae lectioni originem dedit, προςέβαλε, τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθρόου. Eadem imperitia variam lectionem peperit v. 7. ναίουσα δ' ἐν Πλευρῶνι, quomodo librarius eximie emendaffe fibi vifus eft, quia μὲν in proximo verfu praeceffierat. At haec particula faepiffime initio fententiae adhibetur, altera non fubfequente."

Wakef. fic edidit:

νέων ἀσσόντων γάμων
τὰ μὲν οὔτι προςέβαλε, τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθροῦ —

„Horum quidem partem non animadvertit, mala fcilicet probabilia ex hoc facinore eventura: fed hoc folum cogitabat, ope philtri converfionem in fe mariti; converfionem perniciofam."

At longe melior eft lectio, quam l. l. Hermannus ex conjectura protulit, quamque debueram ipfe in textu collocare:

ἃ μὲν οὔτι προςέβαλε, τάδ' ἀπ' ἀλλοθροῦ —

„Dejanira nihil metuens a Neffi telis, quum magnum damnum praevideret, novo impendente connubio, quae non exfpectaverat, ea alienis confiliis evenerunt (μολόντα fc. ἐστὶ f. εἰσί.) funefto cum cafu." V. 850.

cum

cum antiſtrophici verſus metrum non congrueret, pro ὀλεθρίαισι monente eodem Hermanno ſcripſi ἀνταίαισι, cujus in locum vulgata ex interpretatione ſuccedere potuit.

v. 849. ἀλλοθρου: hanc vocem non intelligo id velle quod Homereum, Od. A. 183.

πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους·

i. e. βαρβαροφώνους: ſed ſecundum alteram Scholiaſtae noſtri explicationem: τῆς ἄλλα εἰπούσης, καὶ μὴ τὰ ἀληθῆ: ut Il. I. 313.

ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ. Wakef.

τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθρόου — ξυναλλαγαῖς interpretatur Musgravius: quae Neſſus aſtute de Herculis amore philtris conciliando commentus erat in colloquio, quod moribundus cum ipſa habuit, vel quum moribundus in gratiam cum ipſa redire vellet.

v. 851. ὀλοά, gl. ἡ δυςτυχής. ἢ ὀλέθρια στένει καὶ δεινά. Brunck. ὀλοά· ἄθλια: Scholiaſtes: vel pernicioſorum molitrix. Wakef. Magnam creat difficultatem lectio στένει metri ratione habita, cum antiſtrophicus verſus finiatur vocabulo νύμφαν. Id facile poſſit in κόραν mutari, quas voces et ipſas confuderunt librarii Antig. 1128. ubi codex Auguſtanus ab Hermanno collatus feliciter exhibet Κωρύκιαι κόραι. Sed obſtant ſequentes verſiculi, iisdem prorſus numeris ſcripti, ut manifeſta ſit verbi στένει depravatio. Ac niſi στείνει reſcribere velis, nullum habeo, quo locus focilletur, remedium. Verum anceps hoc eſt auxilii genus, ſiquidem formam στείνει quibus locis defendam, qui quidem indubitatae ſint auctoritatis, non reperio.

v. 852. χλωρὰν δακρύων ἄχναν. Euſtathius ad Ιλ. Δ. p. 492. Ιστέον δέ, ὅτι ἄχνην Ομήρου εἰπόντος τὸ λεπτότατον τοῦ κύματος, ὅπερ ἐν ταῖς ἔξω προςρήξεσιν ἀπαφρίζεται, Σοφοκλῆς ἄλλως τὴν λέξιν ἐκλαβόμενος, ἄχνην τὴν δρόσον ἔφη ἐν τῷ, (Oed. Col. 681.) θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνης ὁ καλλίβοτρυς νάρκισσος. οὐδ' αὐτὸς ἀπροςφυῶς γράψας, διὰ τὸ μηδὲ τὰς τοῦ ὑετοῦ σταγόνας συνεχεῖς εἶναι, ἀλλὰ διεχεῖς· ὅθεν καὶ ἡ ἄχνη ὠνόμασται, ἀέχη τις οὖσα, καὶ κατὰ κρᾶσιν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἄχνη. Εὐριπίδης δὲ καὶ αὐτὸς μιμησάμενος τό, ἁλὸς ἄχνη,

οἰνωπὸν

οἰνωπὸν ἄχνην λέγει (Or. 115.) τὴν ἐν λοιβαῖς καταχεομένην τῆς γῆς. Idem ad Il. B. p. 217. Ἰστέον δὲ, ὅτι, ἐπεὶ καὶ κυρίως θάλλοντα, καὶ ἁπαλά εἰσι, διὰ τοῦτο καὶ τέρεν δάκρυόν που λέγεται τὸ ἁπαλόν. ἐπεὶ δὲ καὶ χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Εὐριπίδης φησί. (Med. 921.) Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις, χλωρὰν ἄχνην δακρύων ἔφη. Hinc intelligere eſt, quam prava ſit Heathii explicatio ἄχναν pro lanugine, et per ſynecdochen pro genis accipientis. Brunck.

Heathium de emendationibus cogitaſſe ſatis mirari nequeo. Vocem χλωρὰν de lachrymis uſurpatam vel pueri ſtatim intelligent ad Homereum exemplar effinxiſſe Sophoclem: Il. B. 266.

— — θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ:

χλωράν· νεαράν: Scholiaſtes noſter: lachrymae vero, quae ſemper novae flenti deciderint, copioſae ſint neceſſe eſt. Opportuniſſimam gloſſam ſuppeditat lexicographorum utiliſſimus Heſychius: θαλερὸν δάκρυον (Il. Ω. 9.) τὸ πολύ, καὶ μὴ ξηραινόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀεὶ θάλλον. Eodem redit Il. H. 426.

δάκρυα θερμὰ χέοντες.

Adducam elegantem locum Philonis de Ioſepho: II. p. 66. νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους, μέλλων ἐνδακρύειν, ὡς μὴ γένοιτο καταφανής, ἀποστρέφεται· καί, προχέας θερμὰ καὶ ἐπάλληλα δάκρυα, καὶ πρὸς ὀλίγον ἐπικουφισθείς, τὴν ὄψιν ἀπομαξάμενος, ἐπιστρέφει. Vide inferius ad v. 105. Wakef.

ibid. ἀδικῶν· ἀθρόων: Scholiaſtes: ut Homerus, Il. Ω. 510.

κλαῖ' ἀδινά. Idem.

Confert Muſgr. Apollonium Rhod. lib. I. 269.

ὣς ἔχετο κλαίουσ' ἀδινώτερον, ἠΰτε κούρη.

Et paullo poſt: ὡς ἀδινὸν κλαίεσκε.

v. 853. τέγγει· στάζει: Heſychius, non alio reſpiciens, ut opinor: in me ſaltem haud ſuſceperim aliud exemplum neutrae ſignificationis exhibere. Wakef.

ibid. ἄχναν: humorem lachrymarum. Pro maris aſpergine vocem adhibuit Homerus, Ιλ. Δ. 426.

— — ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην:

U quam

quam rorem Virgilius et alii nominant: Geo. IV. 430.

— — eum vasti circum gens humida ponti
Exsultans rorem late dispersit amarum:

quo vocabulo etiam lachrymas designant: Lucretius, III. 470.

— — lachrymis rorantes ora, genasque.

et Horatius, art. poet. 429.

— — super his etiam stillabit amicis
Ex oculis rorem.

Hinc est, cur ἄχνη, ut ros, generaliter humorem velit, quod pro rore proprie sic dicto utatur Sophocles, Oed. Col. 681.

Bene Etymologicum Magnum: ἄχνη, πᾶσα λεπτότης ὑγροῦ τε καὶ ξηροῦ. Eustathianis de voce cognata praebuit Phavorinus. Idem. Locum hic habet, monente Musgr., enallage constructionis: nam plerumque τέγγεσθαι dicuntur res, quae liquori immerguntur, vel eo asperguntur, non liquor ipse. Eadem usi sunt licentia, et in eodem quoque verbo, Pindar. Nem. X. stroph. 5. ubi θερμὰ τέγγων δάκρυα. Anacreon v. 878. νέκταρ ἐπιτέγξας.

v. 854. Plene distinguo post ξυναλλαγαῖς: et hic lego: τάδ' ἐρδόμεν' ἅ. Gemit et lacrymatur haec facta esse, quae Fatum ostendit dolosa et exitiosa fuisse. Musgr.

v. 855. Pulchre tragicus mentem lectoris erigit et suspensum efficit spe quarundam ingentium calamitatum, brevi spatio eventurarum.

Has Chori, vatem agentis, partes gravissime sic innuit Horatius, art. poet. 218.

— — divina futuri
Sortilegis non discrepuit sententia Delphis.

Wakef.

v. 857. ἔῤῥωγε παγὰ δακρύων: elegantissimus versiculus, quem pulchre παραφράζει scholiastes: ὡς ἀπὸ πηγῆς κρουνηδόν: neque aliter Dioscorides in epigr. 34.

δάκρυα δ' οὐκ ἔῤῥηξ' ἐπὶ πένθεσιν:

Cf.

Cf. etiam Herc. Fur. 448. Alceſt. 1089. Aelianus de animm. VII. 7. πετόμενος δὲ ἐρωδιὸς τῆς θαλάττης εὐθὺ ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ ῥαγήσεσθαι αἰνίττεται Plutarchus de Pericle: I. p. 172. ἐπιφέρων δὲ τῷ νεκρῷ στέφανον, ἡττήθη τοῦ πάθους πρὸς τὴν ὄψιν, ὥστε κλαυθμόν τε ῥῆξαι, καὶ πλῆθος ἐκχέαι δακρύων. Sed illuſtrandae Sophoclis locutioni quid aptius verſione LXX. virali ad Ieremiae IX, 1.

τίς δώσει κεφαλῇ μου ὕδωρ,
καὶ ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων;

quae videri poſſint lachrymis potius, quam atramento exarata.

Seneca Herc. Oet. 590.

Nec praecipitem volveret amnem
Flavus rupto fonte Lycormas.

Statius, Theb. VII. 316. de Aſopo flumine:

— — abruptis cum torrentiſſimus exit
Fontibus.

quam judico ſinceram eſſe iſtius loci lectionem. Finem faciat Virgil. Geo. III, 428:

— — amnes — rumpuntur fontibus.

Wakef.

ἔῤῥωγεν. Aeſchyl. Perſ. 433. κακῶν δὲ πέλαγος ἔῤῥωγεν. Conf. et Oed. Tyr. 1311. Musgr.

v. 858. κέχυται νόσος: pulchram metaphoram noſtri poetae in animo habuit Ovidius, met. IX. 161. ut opinor:

Incaluit vis illa mali; reſolutaque flammis
Herculeos abiit late diffuſa per artus.

ἀναρσίων: Heſychius: ἀνάρσιοι· πολέμιοι. Homerus Il. Ω. 365.

οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασι·

ἄδικοι, ἐχθροί: Scholiaſtes.

Enimvero quaedam his lyricis inſunt, tam metrum quam ſenſum ſpectantia, in quibus me haerere fateor. Ut de caeteris taceam, neutiquam mihi queo ſatisfacere in hoc ipſo loco: et valde ſuſpicor graviorem ſubeſſe corruptelam, libros emendatiores manu ſcriptos poſtulantem. Interea judicaverim Sophoclem voluiſſe aliquid ab iſtis, quae parum confidenter oblaturi ſumus lectoribus, haud immaniter abhorrentem:

tem: nam receptam ſcripturam (Brunckiana eſt, nonniſi ἀγακλυτὸν in ἀγάκλυτον mutato) ſalebroſam eſſe, inconditam, obſcuriorem etiam, atque perturbato verborum ordine, nemo non fatebitur.

κέχυται νόσος, ὦ πόποι· οἷαν ἀναρσίων οὔ τις ἀγάκλυτον
Ἡρακλέα 'πίμολον πάθος οἰκτίσαι;

qualiter quis hoſtium non miſeraretur malum Herculi ſuperveniens? Paucis immutatis; nam Π in πω vix diſcrepat a TI. Ad hunc ſenſum Maro, Aen. II, 6.

— — quis talia fando
Myrmidonum, Dolopumve, aut duri miles Ulixi,
Temperet a lachrymis?

et Aen. XI. 258.

— — ſcelerum poenas expendimus omnes,
Vel Priamo miſeranda manus. Wakef.

v. 859. Scholiaſtes quum dicit in expoſitione ſua οἷον κακὸν συνέβη τῷ Ἡρακλεῖ, et γέγονε, non dubium eſt quin ἐπέμολε legat, non ἀπέμολε. Quo minus auſcultare debemus illi expoſitioni quae ſubjungitur, videlicet ἀπέμολε, ἀντὶ τοῦ ἀπομόλοι. Nam praeterquam quod violentus eſſet hic indicativi uſus pro optativo, accipiendum foret ἀπέμολεν ἀναρσίων pro ἔμολεν ἀπ' ἀναρσίων, cujus uſus verbi ἀπομόλω exemplum deſidero. At cum ἐπέμολε ſatis apertus eſſe videtur ſenſus, accipiendo πάθος ἀναρσίων paſſive, τὸ ὑπὸ τῶν ἀναρσίων ἐπαχθέν. Quod idem ſignificabit, ſi ſola praepoſitio ἀπὸ ſubaudiatur, ut ſit πάθος ἀπὸ ἀναρσίων. Hic denique erit hujus loci ſenſus: Invaſit Herculem malum, propter quod miſerari eum debemus, quale nullum ab hoſtibus ei contigerat. Atque ita fuerit idem νόημα, quod ab ipſo Hercule infra pronuntiatur, (v. 1049.) Κοὔπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς Προὔθηκεν, οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοί, Οἷον τόδ' ἡ δολῶπις etc. Aliae certe quae afferuntur expoſitiones, ſunt prae hac modis omnibus violentae, aut ego valde fallor. H. Stephan. Metri vitium eadem, qua ego, ratione ſanat Musgr., niſi quod Ἡράκλε' ſcribit

ſcribit et ὤστ' retinet ante οἰκτίσαι, renitentibus numeris.

v. 862. θοάν. Malim θοᾷ, i. e. αἰχμᾷ, forti haſta. Sic θοὸς πολεμιστὴς Iliad. E. 571. et O. 585. θοὸς μάχεσθαι E. 536. θοὸν ξίφος Anthol. p. 35. Venuſtam puellam qui θοὰν diceret, nondum inveni. Musgr. Praeterquam quod exempla illa minus conveniunt huic loco, epithetum θοὰν non tam ad perſonam refertur, quam ad rem, ut poſitum ſit pro adverbio. Celeri impetu raptam bene explicat Billerbeckius.

v. 865. ἁ δ' ἀμφίπολος. An legendum ἇς ἀμφίπολος, cujus [Ioles] muta miniſtra Venus. Veneri nempe, Iolen tacito comitanti, idem officium tribuere videtur, quod Decori Tibullus, IV. II. 8.

Illam quicquid agit, quoquo veſtigia movit,
Componit furtim, ſubſequiturque Decor.

Libanius vol. I. p. 583. αἱ Χάριτες αὐτῇ διακονοῦσι. Musgr. Vulgatae idem ſenſus ineſt.

v. 881. Accedimus ad locum, cujus deſperata conclamataque vitia nullum ſanaturo relinquunt aliud remedium, niſi quo Agamemnon in cognomine Aeſchyli fabula v. 858. noxium reipublicae morbum ait depelli oportere:

ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων,
ἤτοι κέαντες, ἢ τεμόντες εὐφρόνως
πειρασόμεσθα πήματος τρέψαι νόσον.

Ac reſtituendae inprimis erant ſtrophae et antiſtrophae, flagitantibus potiſſimum vſſ. 891 — 894. quorum ex aſſe numeri reſpondent. Idque non poterat fieri, niſi verſuum et lectio et vero etiam numeri immaniter commutarentur. Sit ergo audaciae venia!

v. 883. Musgr. male diſtinguit τάλαιν', ὀλεθρία, ut ὀλεθρία adverbialiter accipiatur pro ὀλεθρίως.

v. 884. πρᾶξις hic loci fort. mores, ingenium feminae, vitam anteactam ſignificat. Reisk. Vulgata dupliciter offendit, tum ob numeros disjectos, tum ob particulam γε inepte adhibitam. Correctionem monſtrat Scholiaſtae interpretatio: ἦλθε πρὸς τὴν ἀναίρεσιν. Senſus: miſerrime mortua eſt: et perfecit. σχετλιώτατα

τλιώτατα pro σχετλιωτάτως. Obſcurius innuitur, Dejaniram ſua ipſam manu occidiſſe.

v. 886. διηΐστωσε. Non memini me vocem ſic compoſitam alibi legiſſe. Wakef. θυμός, ἢ νόσοι — Subaudiendum ex ſequentibus ξυνεῖλον. „Furorne, an morbus eam ſuſtulit?“

v. 887. Vocabulum βέλος, quod videtur ex gloſſa textum invaſiſſe, turpiter locum adulteravit. Scripſi αἰχμῇ pro αἰχμᾶ, quam formam jambici verſus reſpuunt. — Wakef. ſic edidit:

XOP. τίς θυμός, ἢ τίνες νόσοι;
τίνα δ' αἰχμὰν βέλεος κακοῦ
ξυνεῖλε;

cetera, ut Aldus. ξυνεῖλε nimio ſpinoſius explicat: corripuit, i. e. rapuit cum hoc furore vel morbo; inter furendum ſcilicet, aut aegrotandum. Virgil. Aen. VI. 290.

Corripit hic, ſubita trepidus formidine, ferrum
Aeneas, ſtrictamque aciem venientibus offert.

v. 889. θανάτῳ θάνατον. Herculis morti ſuam ipſius. — σιδάρου. Dorica forma requirebatur propterea, quod melico verſus numero conſcriptus eſt.

v. 890. ματαίαν h. l. eſt temerariam, improbam. Legitur vulgo ὦ ματαία, quod ſignificaret, o miſera, ut alibi noſter et Euripides. μάταιος· τάλας: ματαίαν· τάλαιναν: Heſych. Neque aliter interpretatur Wakef. Aeſchrionis choliambos apud Athenaeum, VIII. 3. quamvis retrahi poſſint ad alium ſenſum, de quo ſupra v. 565.

μή μ', ὦ μάταιε ναῦτα. τὴν ἄκραν κάμπτων,
χλεύην τε ποιεῦ, καὶ γέλωτα, καὶ λάσθην·

Virgil. Geo. III. 313.

Uſum in caſtrorum, et miſeris velamina nautis.

v. 892. τίς ἦν; qualis erat? i. e. quo animo — quo in rerum ſtatu — quomodo affecta — hoc patravit? Wakef. Malim equidem τίς ad ὕβριν referre.

v. 894. σαφηνῆ: certa: vocabulum rariſſimum: Pindar. Ol. X. 67.

— — τὸ δὲ σαφηνὲς, ἰὼν πρόσω,
κατέφρασεν.

Adverbium σαφηνῶς uſurpat Aeſchylus in Prom. vincto cum Theognide. Wakef.

v. 895. Pene crediderim vocem hoc loco elapſam eſſe, ſimilitudine circumſidentium literarum ludificata minus intentos oculos librariorum: ſic enim magis ad morem tragicorum periodus, me judice, proceſſiſſet:

ἔτεκεν, ἔτεκεν μεγάλαν ἄταν
ἁ νέορτος ἅδε νύμφα,
δόμοισι τοῖσδ' Ἐριννύς. Wakef.

Vulgata ſpernit quamvis reprehenſionem. ἐριννὺν indicat ſcelus indeque natam perniciem.

v. 896. ἁ νέορτος probant etiam Wakef. et Musgr., laudato Oed. C. 1507.

τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ Λαΐου, νέορτον αὖ;

quem verſiculum ad partes vocat Suidas in voce: ſed dubitat Wakef., annon vox alibi inveniatur.

v. 900. καὶ ταῦτ' ἔτ' ἔτλη. Reisk. — κτίσαι· creare — facere: dictio magnifica, et gravibus facinoribus accommodata, ut urbibus fundandis, aut etiam totius mundi machinae fabricandae. Homerus, Il. Υ. 216.

κτίσσε δὲ Δαρδανίην·

S. Ioannes Apoc. X, 6. ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν — καὶ τὴν γῆν — καὶ τὴν θάλασσαν: unde pendet eruditum gloſſema Scholiaſtae noſtri: κτίσαι· κατασκευάσαι καὶ ποιῆσαι· καλῶς δὲ, ὡς ἐπὶ μεγάλῳ τολμήματι, εἶπε τὴν λέξιν. Wakef.

v. 903. δέμνια· lectum: in quo ſeorſim reponeretur cruciatus Hercules; qualem ad epulas ſtratum ſolebant adhibere: ſicut accipi debet S. Marcus, XIV. 15. καὶ αὐτὸς ὑμῖν δείξει ἀνώγεον μέγα ἐστρωμένον, ἕτοιμον· ἐκεῖ ἑτοιμάσατε ἡμῖν: in qualibus veteres etiam otiabantur interdiu, legentes vel meditantes. Horat. Sat. I. 4. 133.

— — neque enim, cum lectulus, aut me
Porticus excepit, deſum mihi.

Et

Et κοῖλα interpreter equidem capacia, ob Herculei corporis magnitudinem. Hefychius: κοίλησι· βαθείαις: refpiciens Il. A. 26. Interea fi qui fint, quibus hoc epitheton, fic pofitum, difpliceat, nos in illis nomen profitemur noftrum: ideoque conjeceram legendum κοινὰ δέμνια: quam varietatem poftea inveni fcholiaftâ memoratam, fic monente: γράφεται κοινά· — τὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἡρακλέους. Wakef. κοινὰ malit etiam Musgr., idemque conjecit εἶδεν οὖλα δέμνια. Billerbeckius autem κοίτης δέμνια, κοῖλα nonnifi ornans epitheton eft.

v. 906. βωμοῖσι, aris, fc. quae intus in aedibus erant. Eurip. Alc. 168. πάντας δὲ βωμούς, οἳ κατ' Ἀδμήτου δόμους. Socrates οἴκοι ἔθυε Xenoph. Mem. I. in princip. Cephalus apud Platon. de Repub. I. (in initio) domi facrificaverat. Musgr.

v. 907. ἐρήμη· deferta: vox folennis in orbitate vel mariti, vel conjugis, vel liberorum deploranda; neque ob frequentiam ufus, et potiffimum in tragicis, exemplorum indiga. Non adhibuit in hoc negotio Homerus. Hinc Hefychius: ἔρημα· δειλά, οἰκτρά. Tranfiit ad Latinos: Virg. Aen. IV. 330.

Non equidem omnino capta ac deferta viderer.

Et de utenfilibus domefticis, quae tangens flebat Dejanira, recte ftatuit atque explicuit dilucide Scholiaftes: ἥπτετό τινος ἐργαλείου, ὧν εἰώθει μεταχειρίζεσθαι συνόντος αὐτῇ τοῦ Ἡρακλέους· οἷον ἱστοῦ, ἤ τινος τοιούτου· καὶ ὠδύρετο, ὡς λοιπὸν καταλιμπάνουσα αὐτά. Locus eft patheticus, et liquido demonftrat, Sophoclem quoque, grandem licet ac magnificum poetam, in lachrymofis Naturae fontibus alte calamum tinxiffe. Wakef.

v. 908. οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος. Puto, quibus in fatali illa tunica texenda ufa fuerat. Tentaveram quoque, οἷς κέκρεκτο δειλαία φάρος. Musgr.

v. 910. φίλων οἰκετῶν δέμας. Periphrafis pro φίλους οἰκέτας. Sic Eurip. Or. 107.

τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας;

Peri-

Periphrasi itidem servit nomen ὄμμα. Supra 527. ὄμμα νύμφας, pro νύμφη. Aj. 140. ὄμμα πελείας pro πέλεια. Brunck. Virgil. Aen. VI. 21.

— — tum pendere poenas
Cecropidae jussi, miserum! septena quotannis
Corpora natorum. Wakef.

v. 912. Verisimile putat Wakef. ad hunc modum scripsisse tragicum:

αὐτὴ πρὸς αὑτῆς δαίμονας καλουμένη·

eodem, quo vulgata, sensu. At vero πρὸς αὑτῆς significaret sponte sua. vid. supra v. 893.

v. 913. οὐσίας, rem familiarem, domum. Nolim hanc vocem cum Scholiasta concubitum, nec cum Musgr. vitam interpretari. Sensum recte expressit Brunckius: dolensque sibi spem sublatam augendi Herculem prole. Inepta igitur est Musgravii nota, qui sic scribit: „Quem hic locum habet ἄπαιδας? An enim, interempto Hercule, Dejaniram, tot liberis florentem v. 54. omnibus continuo privari necesse erat? Legendum forte ἀπαυδεῖς, ab omnium colloquio sejunctas. Qui enim piaculo inquinati erant, a nemine compellari sinebat lex. Eurip. Orest. 47. et 428. Oed. T. 1458. Ἀπαυδεῖς, ut ἀπότιμος pro ἄτιμος Oed. T. 223. Nec suspecta esse debet terminatio: sic enim ἀναυδεῖς habet (praeter lexica) Epicrates apud Athenaeum p. 59. Nonnus III, 229. ἀναυδέες ὀπωπαί. Vel, ἀμαδεῖς, quod illustrat Graevius ad Hesiod. Op. et D. 508." Reiskius οὐσίας mutat in ἑστίας, focos, i. e. domos.

v. 914. Hos Sophoclis versus aemulatus est Virgilius in Didonis morte Aen. IV, 645.

Interiora domus irrumpit limina, et altos
Conscendit furibunda rogos . . .
Hic, postquam Iliacas vestes notumque cubile
Conspexit, paullum lacrimis et mente morata,
Incubuitque toro, dixitque novissima verba:
Dulces exuviae, dum fata, deusque sinebat,
Adcipite hanc animam, meque his exsolvite curis.

Vide

Vide P. Victorii Var. Lect. V. 14. Brunck. Addit Wakef. ex praecedentibus v. 82.

Sola domo moeret vacua, ſtratisque relictis
Incubat.

v. 917. ʼΦρούρουν: ſervabam: Virgil. Aen. VI. 338.

Ecce! gubernator ſeſe Palinurus agebat,
Qui Libyco nuper curſu, dum ſidera ſervat,
Exciderat puppi. Wakef.

v. 920. εὐναστηρίοις· cubilibus. Sic Eurip. Oreſt. 589.

μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναστήριον. Wakef.

v. 921. ῥήξασα θερμὰ νάματα: properum, copioſum, velociter decurrens flumen: hinc θερμὸς ἀνὴρ eſt acri, veloci ingenio vir: vid. ad v. 1047. ut rurſus ψυχρὸς ἀνήρ· lentus, timidus: redeas ad ea, quae ſupra contulimus ad hanc phraſin elegantem illuſtrandam, v. 857. Virgil. Aen. IV. 553.

Tantos illa ſuo rumpebat pectore queſtus:
Seneca, Troad. 785.

— — rumpe jam fletus parens.

Ordinem verborum invertere maluit Valerius, Argon. V, 341.

— — ſeque trementem
Spargere caede manus, et lumina rumpere fletu.

Vide nos Silv. Crit. IV. p. 172. Wakef. Malim θερμὰ proprie intelligi, calida. Musgr. attulit Dioscoridem Anthol. p. 202. δάκρυα δ' οὐκ ἔῤῥηξ'. Incertum ibid. p. 270. ἔῤῥηξαν Μοῦσαι δάκρυα. Eurip. Troad. 757. πνεῦμ' ἀποῤῥήξεις. Iph. Taur. 981. βίον ἀποῤῥήξειν.

v. 922. νυμφεῖα. gl. παστοί, θάλαμοι. Brunck. νυμφεῖα· thalamus conjugalis, qui continebat τὸ λέχος, lectum. Venuſtiſſime noſter in Antigone v. 1205.

— — αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰςεβαίνομεν·

et Lycophron, v. 323.

σὲ δ' ὠμὰ πρὸς νυμφεῖα, καὶ γαμηλίους
ἄξει θυηλάς, στυγνὸς Ἶφιδος λέων:

νυμφεῖα· παστάδας: ibidem Scholiastes: et νυμφίον· παστάς: Phavorinus. Wakef.

v. 923. τὸ λοιπὸν χαίρεθ'. Similiter Anacreon, Od. I.

χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
ἥρωες. Wakef.

v. 924. Haud dixerim equidem contemni debere εὐνήστρειαν, nam v. 920. voluit noster εὐναστηρίοις, cum altera forma sit usitatior: sic Aeschylus Pers. 158.

καὶ τὸ Δαρείου τε κἀμοῦ κοινὸν εὐνατήριον. Wakef.

v. 926. Certa est Wakef. emendatio ᾗ χρυσήλατος — „ea parte solvebat vestem, qua fibula extabat.“

v. 927. Non occurrit alibi, ni fallor, composita vox ἐκλωπίζω, nisi in lexicographorum collectaneis, qui hunc Sophoclis locum tangunt. Mihi denique sic videtur emendanda, tantopere criticis agitata, Hesychii glossa: ἐξελώπισεν· ἀπήσθησεν, ἐξεσκύλευσεν, ἐξέδυσεν: qua voce, ut lexicographus, perspicuitatis ergo non injuria uti poterat. I. Pollux, VII. 43. τὰ δὲ ῥήματα, ἠσθῆσθαι, ἀμπέχεσθαι — κ. τ. λ. vide et Suidam in ἀγείρει, ἠσθῆσθαι, et ἤσθητο: quam formam legi in Euripide, Xenophonte, Aeliano, Polyaeno, et Philostrato vit. Apoll. Tyan. quod ibidem latuit editores, et in errorem adeo induxit: ἐσθήμασί τε πρῶτος ἐκόσμησεν, ἃ πρόσφορον ἥρωσί τε καὶ ἡρωΐσιν ἠσθῆσθαι: commoda quibus heroes et heroinae vestirentur: ita scriptum oportuit et acceptum locum. Hinc pulchre corrigas et verissime Diogenianum in proverbiis, cent. III. 82. ed. Schot. Γαλῇ (sic scribe) χιτώνιον· ἐπὶ τῶν τὰ μὴ ἑαυτῶν περιβλήματα ἐσθούντων: qui locus sedulo est animadvertendus. Apposite Etymologicum magnum: ἕω ἕσω· πλεονασμῷ τοῦ θ γίνεται ῥῆμα περισπώμενον ἐσθῶ· — ὁ μέλλων ἐσθήσω· καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἔσθησις. Neque ab alia quam ab hac radice Graecis pullulant ἐσθὴς usitatior dictio, et ἔσθημα. Permirum est sane Eustathium ad Od. N. 224. oblitum esse in Trachiniis extare hanc dictionem; et memoriae falli Pollucem, qui in VII. 44. ἀπολωπίσαι nostro tragico attribuit. Wakef.

v. 928. Emovit Wakef. comma poſt ἅπασαν, quia εὐώνυμον pariter reſpiciat utrumque ſubſtantivum, πλευρὰν et ὠλένην: denudavit ſiniſtrum latus, ut ad cor pateret ictus gladio.

v. 930. τῆς τεχνωμένης regitur a παιδί, non a φράζω, quod putat Musgr.

v. 933. ἐφ' ἧπαρ usque ad hepar et diaphragma. Percuſſerat enim latus ſiniſtrum. Vid. v. 928. Sic liberatur Sophocles a contumelia ignoratae ſedis praecipuarum in homine partium, quam illi vulgata lectio adſpergit. Reisk. Vid. Scholiaſtes.

v. 935. ἐφάψειεν. Pro ἐφάπτοιτο, reprehenderit. Activum vix alibi hac poteſtate invenias. Sed amat inſolentiſſima quaeque Sophocles, in quibus et verba obſoleta. Vid. ad Oed. Col. 132. Musgr.

v. 940. πλευρόθεν eſt idem atque πλευρᾷ in dativo, hoc eſt πρὸς πλευράν. Ita deinceps v. 1140. σέθεν poſuit pro σοί, eodemque modo Eurip. Iphig. Aul. 726.

τί χρῆμα; πείθεσθαι γὰρ εἴθισμαι σέθεν,

et Suppl. 566.

Βούλει συνάψω μῦθον ἐν βραχεῖ σέθεν; Reisk.

v. 941. παρείς· ἐκτείνας ἑαυτὸν ἐπὶ πλευράν: optime Scholiaſtes: ſe ad latus extendens. Cf. Alceſt. 373. Hinc ſuppleas Heſychii gloſſam: πάρειμι· ἕω, ἢ παραλελυμένος εἰμί. Ignotus auctor apud Suidam in παρείς: καὶ παρεὶς ἑαυτὸν ὑπὸ λύπης ἔκειτο. Epiſt. ad Heb. XII, 12. ſecuta verſionem LXX. viralem, elegantiſſime: διὸ τὰς παρειμένας χεῖρας καὶ τὰ παραλελυμένα γόνατα ἀνορθώσατε. Wakef.

v. 942. βάλοι· feriret: falſam ſi accuſationem impingeret: elegans dictionis uſus, nec raro obvius. Sic Syneſius in Dione: βάλλοντι Σωκράτην καὶ Ζήνωνα τοῖς ἐκ Διονυσίων σκώμμασι. Saepius autem invertunt ordinem verborum: ut Lycophron v. 620.

εὐχὰς ἀρούραις ἀμφετητύμους βαλεῖ.

Horat. Od. III, 12, 3.

Patruae verbera linguae.

Aeſchyl. S. Theb. 384.

θείνει τ' ὀνείδει μάντιν Ὀϊκλείδην σοφόν:

θείνει·

θένει τύπτει: Scholiastes: ferit — verberat. Vid. Eur. Alceſt. 691. Wakef.

v. 943. Nihil mutavi; ſed procul dubio inſeruit copulam Sophocles, prout poſtulant ingenium linguae ac flumen orationis.

κλαίων θ', ὅθ' οὕνεκ' — Wakef.

v. 944. Dedi ex conjectura βίον pro βίου: i. e. κατὰ βίον: nec deterius eſſet βίος: nam ὠρφανισμένος βίου vult vitali aura, vel victu ſpoliatus: quorum illud incongruum, hoc humile. Eur. Alceſt. 403.

προλιποῦσα δ' ἀμὸν βίον
ὠρφάνισε τλάμων.

Pindar. Pyth. IV. 504.

ὀρφανίζει μὲν κακὰν
γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός:

Lycophron v. 102.

καὶ τὴν ἄνυμφον πόρτιν ἁρπάσας λύκος,
δυοῖν πελειαῖν ὠρφανισμένην γονῆς. Wakef.

Proba eſt illa Wakefieldii conjectura, quam vellem in textum recepiſſem.

v. 946. πλείους εἰς ἡμέρας, ſpem longam plurium dierum inchoare. Reisk. Cavillatur Wakef. verba, ἢ καὶ πλέους, hac periphraſi: ſi quis duo, vel, ſi hoc nimium ſit, etiam plures! jactatque primaevas ſe loci venuſtates e tenebris ſuſcitaturum ſic reſcribendo: ἦκ' ἐμπλεούσας: ut ſi quis duos dies, molliter fluentes, ſibi computaverit, ſpes vanas fovet. Homer. Od. Υ. 254. ἦκα κιόντας: Heſychius: ἦκα· πράως, ἡσύχως. Altera vox, inquit, etiam Homerum, magnum exemplar Sophoclis, agnoſcit: Il. Λ. 22.

— — οὕνεκ' Ἀχαιοὶ
ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον.

Suus cuique guſtus eſt. Nec tamen diſſimulavit, Euſtathium ad Il. K. 237. vulgatas lectiones laudaviſſe, et repetitionem vocabuli τις, quae merito diſplicet, loco citato ſtabilire:

μηδὲ σύ γ', αἰδόμενος σῇσι φρεσί, τὸν μὲν ἀρείω
καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι.

Pro

Pro τις ſine ulla dubitatione reſcripſi τάς, quod neceſſario requiritur ob ſignificatum vocis ἡμέρας, utpote vitae dies indicantis.

v. 947. Hunc quoque locum peſſime depravatum judicat Wakefieldius: otioſam enim hic loci eſſe particulam γ', quam poſtulet ſequens verſiculus. Reponi jubet:

— — οὐ γάρ ἐσθ' ἡ 'ς αὔριον,
πρὶν γ' εὖ παθεῖν τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν·

laudato Oed. Col. 567.

— — ἐπεὶ
ἔξοιδ' ἀνὴρ ὤν, χὤτι τῆς ἐς αὔριον
οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

γε h. l. adſeverandi vim habet. Profecto enim non certa eſt dies craſtina. Ac παθεῖν nullo pacto ferri poteſt.

v. 949. Wakef. edidit: πότερ' ἂν πρότερ' ἐπιστένω; ruente metro.

v. 950. τέλεα. Cum κακὸν ut epithetum conjungit Plutarchus in Craſſo p. 555. D. πάντων ὅσα συνήνεγκεν εἰς ὄλεθρον ἡ τύχη κακὰ — τελεώτατον γενόμενος. Neque abſurde Mudgius a τέλος deducit, quod Suidas per πρᾶξιν exponit, Etymologus per πρᾶγμα. Si neutrum placuerit, in promptu erit legere μέλεα. Musgr. Sic Wakef. quoque conjecit. „Receptae, inquit, ſcripturae non quadrat interpretatio Scholiaſtis: ποῖα χαλεπώτερα, καὶ περαιτέρω δεινότητος; Illum crediderim in chartis inveniſſe ad hanc normam:

πότερ' ἀργαλέα περαιτέρω;

quod extra dubium videtur ponere Heſychius: ἀργαλέους· χαλεπούς, δεινούς: et fortaſſe receptam in textum oportuit hanc dictionem." Reisk. volebat μελέα, ego miſera. Acquieſcendum puto in librorum lectione, ex qua Scholiaſtes non tam vocem τέλεα, quam περαιτέρω interpretari voluit. Similiter ſupra v. 666.

v. 953. μέλλομεν: i. e. ὁρᾶν: viſuri ſumus, interim in expectatione exiſtentes. Wakef. At legendum eſſe, μελόμεν', quae curae nobis ſunt, (intellige Herculis mortem) oſtendit metri ratio. Poſſit etiam μένομεν ſcribi.

v. 954. κοινά, i. e. ἴσα, aequalia. Vid. ad Antig. 151. Musgr.

v. 955. Εἴθ' ἀνεμόεσσά τις. Similia miserorum vota pluribus in locis tragicorum invenias. Cf. Aeschyl. Suppl. 786. Eurip. Hippol. 739. Ion. 809. denique Homeri Od. Υ. 63. Idem.

ἀνεμόεσσα αὔρα· περιφανὴς ἄνεμος: ficut explicat Scholiastes per vocem non invenustam, sed in hoc sensu rariorem: περιφανὴς vero valet λαμπρός· et λαμπρὸς ἄνεμος passim valet, fortior — ferens — ventus. Neque aliter accipiendus est, quantum judicare liceat, Virgil. Aen. XII, 848.

— — paribusque revinxit
Serpentem spiris, ventosasque addidit alas:

i. e. ventorum comites — aurae plenas; ideoque solvi metuentes. Illi fortes alae contigerant scilicet, de quo Flaccus,

Multa Dircaeum levat aura cygnum. Wakef.

v. 956. ἔπουρος Schol. interpretatur οὔριος, quae quidem notio loco optime convenit; voci an conveniat, non item constat. Contrarium suspiceris ex Clementis Alexandrini illo: μόνῳ δὲ ἄρα τῷ ἀληθείας πνεύματι ἔπουρος ἀρθείς, Paedagog. lib. I. 7. p. 130. Ubi navita, non ventus, ἔπουρος dicitur. Sed turbant in similibus poetae. Virgilius rigui — amnes, licet proprie agri, non amnes, rigui sint. Si alias voces in ουρος desinentes conferre libuerit, vid. Oed. Tyr. 203. et ibi citata, Philoct. 701. Aeschyl. Agam. 504. — ἑστιῶτις αὔρα, ventus e terrae sinu editus, quales a Theophrasto lib. de Ventis ἀπόγειαι αὖραι vocantur. Seneca Natural. Quaest. lib. V. 4. Alias terra ipsa magnam vim aeris ejicit, et ex abdito spirat; alias immutatio ipsa halitus mixti in ventum vertitur. Meminit et Apulejus de mundo p. 719. ed. Delph. Ἀπόγειον πνεῦμα habet et Aristoteles Meteor. lib. II. 5. Musgr. Non dubium est, quin Sophocles scripserit ἄπουρος tum ob sequens ἀποικίσειεν, tum ob simillimum locum Oed. T. 194. ubi legitur πάτρας

πάτρας ἄπουρον. Eadem de caufa malim ἑστιῶτις cum Mudgio explicare: ventus a domo furgens, quam cum Brunckio: noftris adfpirans aedibus. Peffime Reisk. conjecit ἑστιαιῶτις, fpirans ab Heftiaea, promontorio Euboeae, id eft eurus.

v. 959. θάνοιμι. Eurip. Hecub. 246. ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν. Musgr.

v. 960. nolim cum eodem μοῦνον pro adverbio accipi.

v. 963. Sufpicari quis non abfurde poterat refcribendum effe,

ἄσπετόν τι κλαῦμα·

immenfi fletus occafio: fed retineo vulgatam, cum certe mirandum fuerit morbi genus tunica molefta fic corpori adhaerefcens, nullis viribus avellenda, et carnem cum offibus confumens; ac potiffimum ob v. 1007. Wakef.

v. 965. Si verum fit κλαῦμα v. 963. atque h. l. legatur προὔκλαιεν, fenfum Wakef. hunc effe putat: ingens fletus, qui propinquus eft, ut folet flere; nam accedunt quidam. Poffe etiam pro Turnebi ἔκλαιον fubftitui τὸ κλαῖον, fletus: participium pro fubftantivo. Vulgatam retineo, nec nifi fcribi velim προκλαῖον, omiffo augmento. Senfus eft: Commodum et opportune paullo ante acceffum Herculis lugere coepi.

„Ibid. ὀξύφωνος: Homeri vocem aliquantulum variavit: Il. T. 350.

— — ἅρπῃ εἰκυῖα, τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ·

λιγυφώνῳ· ὀξυφώνῳ: Hom. Schol. ut poeta nitidus Dionyfius, perieg. 529.

— — εὖτ' ἐν ὄρεσσιν

ἀνθρώπων ἀπάνευθε κυεῖ λιγύφωνος ἀηδών:

fic recte legitur; neque enim tam terfus fcriptor, et munditiis fimplex corriperet vocalem ante duas denfas confonantes." Wakef.

v. 966. ἐξόμιλος: i. e. ἐστὶν ἐξόμιλος, ἐξομιλεῖ, verfatur, eft: Eurip. Cycl. 515.

στεφάνων δ' οὐ μία χροία

περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλήσει·

et

et similiter Iph. Aul. 735. Egregiam sententiam exhibet Synesius in Dione, et diligenter tironibus notandam: ἀξιῶ γὰρ ἐγὼ τὸν φιλόσοφον μηδ' ἄλλό τι κακὸν μηδ' ἀγροῖκον εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ Χαρίτων μυεῖσθαι καὶ ἀκριβῶς Ἕλληνα εἶναι· τουτέστι, δύνασθαι τοῖς ἀνθρώποις ἐξομιλῆσαι, τῷ μηδενὸς ἀπείρως ἔχειν ἐλλογίμου συγγράμματος.

ἐξόμιλος· ἀήθης: alter Scholiastes: quod non damno, sed exemplum hujusce significationis non reperio; et tum ξένων saltem superflua est. Wakef. Vid. Brunckii nota ad v. 984.

v. 967. Musgravio verum videtur, πᾶς δ' ὃς φορεῖ νιν, ὡς φίλου — omnes autem, qui ei gestando operam dant, lente, tamquam ipsi prospicientes, vestigia ponunt. Reisk. πᾶς δ' ἀσφαλῆ νιν.

v. 968. Reisk. et Wakef. praeferunt προκηδομέναν, epithetis parum aequabiliter distributis.

v. 970. ἀναύδατος etiam activa significatione occurrit. Nicander Alex. 560.

αὐδήεσσαν ἔθηκεν, ἀναύδητόν περ ἐοῦσαν.

et epigr. ap. Suid. in ἀγλωττία:

νῦν εἰς πᾶν ἄγλωσσος ἀναύδητός τε πεσοῦσα
κεῖμαι.

v. 971. Heathius legit τί δὴ χρὴ — Wakef. τί χρὴ δέ. In strophico versu edidit Χωρεῖν πρὸς δῶμα λέγουσιν

v. 973. Quod sequitur carmen ad versum usque 1044. pertingens, strophas habet atque antistrophas eadem ratione, quam Hermannus ad Eurip. Hecub. v. 63. aperuit. Namque antistrophici versus anapaestis et hexametris heroicis, quorum dispar est numerus, intermixti reperiuntur. Hos autem et ipsos, ut lectorum commoditati consuleretur, strophis et antistrophis distinguendos putavi, cum antistrophicorum versuum proprie hic esset ordo: stropha 1. v. 985. antistropha 1. v. 999. stropha 2. v. 996 — 998. antistropha 2. v. 1014 — 1016. stropha 3. v. 1008 — 1013. antistropha 3. v. 1030 — 1035. stropha 4. v. 1020 — 1024. antistropha 4. v. 1040 — 1044.

v. 975. τί πάθω: quid agam? ut tragici saepe, et Romani: Horat. Od. 1, 3, 25.

Audax omnia perpeti,
Gens humana ruit per vetitum nefas.

Ennius apud Ciceronem Tusc. diſp. III. 3. „animus aeger ſemper errat; neque pati neque perpeti poteſt: cupere nunquam definit.“ Wakef.

v. 977. ὠμόφρονος· ἐκ τῶν ὀδυνῶν ἠγριωμένου: probe Scholiaſtes: iraſci, efferari celerem, ob dolores. Wakef.

v. 978. ζῇ γὰρ προπετής: vivit enim leto proximus: enimvero, an dedit Sophocles?

ζεῖ γὰρ προπετής·

nam facile accenditur, proclivis eſt flammari: et explicat praeviam dictionem ὠμόφρονος. Noſter Oed. Col. 434.

ὁπηνίκ' ἔζει θυμός.

Opportunus adveniet Heſychius: προπετής· προπίπτων, πρὸ λογισμοῦ: i. e. „ob iracundiam praecurrens rationem in agendis rebus:“ ſicut explicat egregie Erotianus in lexico Hippocrateo: προπετής· προπίπτων· καὶ αὐτὴ ἡ λέξις μεταφορικῶς εἴρηται· καὶ γὰρ ἐν τῷ βίῳ προπετεῖς ἀνθρώπους λέγομεν τοὺς μὴ κατέχοντας ἑαυτῶν, ἀλλ' οἷον πρὸ καιροῦ προσπίπτοντας ταῖς πράξεσι: quae ſic legenda ſunt, ac noſtram emendationem luculenter illuſtrant. Fieri autem poſſit, ut ad ſymptoma moribundorum noſter reſpexerit, et recto talo ſtabit vulgata lectio; quae hinc omnino derivare debet interpretationem. Hippocrates, in praenotionum libro, ſic docet: εἰ δὲ καὶ προπετὴς γένοιτο, καὶ καταῤῥέοι ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ πόδας, δεινότερον ἐστί. Et fieri quidem poteſt vocem προπετὴς in hoc ſenſu eatenus occupaſſe quotidianam dicendi conſuetudinem, ut Graecis auditoribus nihil ambigui contineret aut obſcuri phraſis ζῇ γὰρ προπετής. Rem integram ad arbitrium criticorum deferimus. Vulgatam interpretationem, quam dedit etiam Scholiaſtes: προπετής· εἰς τὸν θάνατον προνενευκώς· commendabit Valerii Flacci locus v. 22.

Qualem praecipiti gravidum jam forte parentem
Natorum flet parva manus; trepidique precantur,
Duret ut invalidis, et adhuc genitoris egenis.

Nec

Nec non opportunus maxime videtur Eurip. Alceſt. 141.

ἤδη προνωπής ἐστι, καὶ ψυχοῤῥαγεῖ:

ubi appoſite etiam Scholiaſtes: προπεπτωκυῖα, προνενευκυῖα εἰς θάνατον: et ſane in ejusdem dramatis v. 908. ipſiſſimam locutionem video ſimiliter adhibitam:

πολιὰς ἐπὶ χαίτας,
ἤδη προπετὴς ὤν,
βιότου τε πρόσω.

Denique non intempeſtivus acceſſerit Lucanus VII. 353.

Si ſocero dare regna meo, mundumque pararent,
Praecipitare meam fatis potuere ſenectam. Wakef.

δακὼν στόμα σόν. Ad cohibendum ſc. luctum. Theodectes apud Stobaeum de Rer. Nat. c. XI. ἀλλ', ὦ τάλαν Θυέστα, καρτερεῖ δάκνων Ὀργῆς χαλινόν. Musgr.

v. 980. Wakefield. improbat οὐ μὴ 'ξεγερεῖς, quod non poſſit niſi hoc ſignificare: nullo modo excitabis? Reſcripſit igitur, ſed dubitanter, εἰ μή, 'ξεγερεῖς. At vero futuris imperative adhibitis nihil frequentius.

Seneca Herc. Oet. 1427. exhibuit hunc locum ita:
Compeſce voces, inclitum Alcidae genus:
Longus dolorem forſitan vincet ſopor.

v. 984. ἐμμέμονε. Sic codd. omnes recte. Quod erudito Britanno apud Heathium, neſcio qua gratia, reponi placet, ἐκμέμονε, ne graecum quidem eſſe credo. Multis hujus viri conjecturis chartas ſuas oneravit Heathius, quae melius ſuppreſſiſſet, qualis eſt v. 964. ἐξόμιλος pro ἐξόμιλος, quod gloſſae noſtrae recte exponunt ἀήθης, eodem ſenſu, quem huic voci tribuit Henr. Stephanus in Theſauro. Brunck. ἐμμέμονε· ἐνθουσιᾷ· ἐν ἐπιθυμίᾳ ἔχει: recte Scholiaſtes: i. e. aeſtuat, incenditur, ut aegre me continere poſſim. Homer. Il. Π 435.

διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσίν:

et alibi. Heſychius: μέμονε· θέλει, ὁρμᾷ. „Vellem ſilere, ſed nequeo:“ ſicut ſatis explicat v. 995. Wakef.

v. 985. sqq. Wakef. male dispofuit hunc in modum:

ὦ Ζεῦ, ποῖ γᾶς
ἥκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν κεῖμαι
πεπονημένος ἀλλήκτοις ὀδύναις;
οἴ μοι, μοι· ἐγὼ τλάμων· ἥδ' αὖ
μιαρὰ βρύκει.
φεῦ.

v. 989. μιαρά: nefcias quid fubintelligi poffit nifi νόσος, ad mentem Scholiaftae. βρύκει, mordet, vorat: de ferpente in Theriacis Nicander 271.

τοῦ μέν, ὅταν βρύξῃσιν, ἀκκέλιον περὶ νύγμα,
ἥλῳ ἐκδόμενον, τυλόεν πέλει·

et ad Sophoclis locum magis appofite Erycius Cyzicenus, epig. 9.

— — χύδην δ' ἔβρυξε μελαίνη
σηπεδόνη χλωρὴν σάρκα καὶ ἀστραγάλους.

Metaphorae nusquam non obviae fufficiat ex Latinis exemplum fingulare: Virgil. Georg. III. 458.

— — artus depafcitur arida febris.
Wakef.

v. 990. ἐξήδην: Prifcianus p. 587. ed. Putfch. „Hoc autem facere folent Latini: id eft, ei in e longam convertere in penultima fyllaba, us purâ fequente, vel a, vel um: ut Ἀχίλλειος poffeffivum Graecum, Achilleus: Δηϊόπεια, Deiopea: γυναικεῖον, gynaeceum. Hanc autem mutationem ei diphthongi in e longam faciunt more Ionico vel Attico: illi nam ἤδην pro εἴδειν dicunt, et μῆον pro μεῖον, et πλῆον pro πλεῖον.“ Hefychius: ᾔδεα· ᾔδειν: ᾔδημεν· ᾔδειμεν. Etym. M. ᾔδη· ἐκ τοῦ ᾔδειν — οἱ Ἴωνες — ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ — ᾔδεα· — ἐν δὲ τῷ τρίτῳ — ᾔδεε· εἶτα οἱ Ἀθηναῖοι — τὸ ε καὶ α εἰς η συναιροῦσιν· οἷον, ᾔδη ἐγώ, ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην· — καὶ τὰ δύο εε εἰς η· οἷον, ᾔδη ἐκεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκε. Hinc emaculandus eft nofter tragicus Oed. Col. 440.

τοτηνίκ' ᾔδη τοῦτο μὲν πόλις, βίᾳ
ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον.

v. 992. fq. Musgr. et Wakef. fic fecandos arbitrantur:

Τῷδ' ἀπὸ κρατὸς
Βλεφάρων θ' ὕπνον. ΤΛ. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἄν.

v. 994. Lego cum Valckenario et Brunckio στέξαιμι, pro στέρξαιμι: et, quoniam iſtius dictionis neutra ſignificatio rarior ſit, nec dignati ſint viri doctiſſimi vel uno exemplo confirmatam dare conjecturam, aliis intenti, unum et alterum locum lectoribus minus eruditis praeſtare non gravabor. Eurip. incert. frag. ΙΙ.

οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι
σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους:

Plutarchus de anim. tranq. II. p. 476. καὶ πάρεστιν ἀπονήξασθαι τοῦ σώματος, ὥσπερ ἐφολκίου μὴ στέγοντος.. — Ceterum non eſt error, qui ſaepius graſſetur per chartas veterum, quam is τοῦ στέργειν pro στέγειν. Potterus fruſtra defendit Lycophronis v. 525. contra Canterum. Cf. Silv. Crit. I. p. 98. Wakef.

v. 996. Brunckius edidit:

ἱερῶν, οἵαν ἀνθ' οἵων
θυσιῶν ἐπί μοι
μελέῳ χάριν ἤνυσας, ὦ Ζεῦ,

ex quibus verſiculis primum vehementer perſtringit Wakefieldius. Ipſe locum ſic exhibet:

ἱερῶν οἵαν
ἀνθ' οἵων θυμάρων ἐπί μοι
μελέῳ χάριν ἤνυσας, ὦ Ζεῦ, —

θυμάρων, animo gratorum, Homerica dictio, quam de ſacrificiis recte dici, et in hoc loco venuſtiſſime quidem, neminem ſibi denegaturum exiſtimat. Musgr. ſic legit:

Θηασμῶν ἐπί μοι μελέῳ χάριν
Ἠνύσω' ὦ Ζεῦ.

Heſychius: θηασμοῦ, εὐωχίας — θηασμοῖς, εὐωχίαις.

„κρηπίς: ſaepius de ſepulchrorum et templorum baſi adhibetur hoc vocabulum: ſed de ora etiam Eurip. Herc. fur. 985.

— — ἀμφὶ βωμίαν
ἔπτηξε κρηπῖδ':

et Lycophron Caſſand. 1191. Hectora celebrans, in gemello tragici noſtri loco, et quidem nitidiſſimo:

σὺ

σὺ δ', ὦ ξύνευνε. πλεῖστον ἐξ ἐμῆς φρενὸς
στερχθείς, μελάθρων ἔρμα καὶ πάτρας ὅλης,
οὐκ εἰς κενὸν κρηπῖδα φοινίξεις φόνῳ
ταύρων, ἄνακτι τῶν Ὀφίονος θρόνων
πλείστας ἀπαρχὰς θυμάτων δωρούμενος.

κρηπῖδα· τὴν βάσιν τοῦ βωμοῦ: ibi Tzetzes." Wakef.

v. 1000. οἵαν λώβαν· qualem cladem! vivide et perſpicue: quaſi merus eſſet morbus, nihil niſi congeries angoris et opprobrii. Neque abludit Euripideum illud, Herc. fur. 1245.

γέμω κακῶν δή, κοὐκέτ' ἔσθ' ὅπῃ τεθῇ.

Lucretius IV. 1155.

Parvula, pumilio, Χαρίτων ἴα, tota merum ſal.

Terentius Adelph. III. 3. 40.

Tu, quantus quantus! nil niſi ſapientia es. Wakef.

v. 1002 ἀκήλητον: Homerus Od. K. 329.

σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν:

ἄθελκτος: bene ibi Scholiaſtes; ut noſter ἀκαταπραΰντον· et erudite ἀνίατον: quae vox morem reſpicit morborum, incantationum ope levandorum; quem tangit noſter infra v. 1004. et loco longe venuſtiſſimo Pindarus Pyth. III. 91.

— — τοὺς μὲν μαλακαῖς
ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
τοὺς δὲ προσανέα πι-
νοντας ἢ γυίοις περάπτων πάντοθεν
φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς, ἔστασεν ὀρθούς:

quam notionem poſt eum ſimiliter exhibuit Callimachus in loco poſt paucos elegante: hymn. Dian. 128.

κείρονται δὲ γυναῖκες ἐφ' υἱάσιν· αἱ δὲ γυναῖκες,
ἢ βληταὶ θνήσκουσι λεχωΐδες ἠὲ φυγοῦσαι
τίκτουσι· τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.

Hinc dudum reſtitui gloſſam Heſychii mendoſiſſimam: κατεκήλει· δι' ᾠδῶν ἥδυνεν: vide Silv. Crit. ſect. XII. et v. 1004. Wakef.

v. 1003. μανίας ἄνθος· flos inſaniae: elegantiſſima locutio pro magna et vegeta inſania: i. e.

morbo

morbo tam violento, ut ad infaniam adigat. Infra fimiliter de eodem cruciatu v. 1091.

ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν:

et conferri debet Eurip. Alceft. 1106.

Χρόνος μαλάξει· νῦν δ᾽ ἔθ᾽ ἡβᾷ σοι κακόν. Wakef.

Valckenarius conjecit ἀνίας ἄνθος, Diatrib. in fragm. Eurip. p. 179.

Graviter fuccenfet Wakef. lectioni καταδερχθῆναι, ut quae languida fit et otiofa poft proxime antecedens προσιδεῖν. Emendavit igitur καταφλεχθῆναι, qud adferere ftudet locis Homer. Il. X. 512.

ἀλλ᾽ ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ:

Ariftoph. Thesmoph. 680.

μανίαις φλέγων:

coll. Oed. T. 166. et hujusce fabulae vv. 845. 1015. Horat. epod. III. 17.

Nec munus humeris efficacis Hercules
Inarfit aeftuofius:

XVII. 30.

— — O! mare, et terra, ardeo:
Quantum neque atro delibutus Hercules
Neffi cruore.

Hercules item de hoc tormento fic ipfe dicit apud Senecam, Herc. Oet. 1218.

Heu! qualis intus Scorpio's? quis, fervida
Plaga revulfus, Cancer infixus meas
Urit medullas?

Anecd. graec. Villoif. 1. p. 210. περὶ δὲ τὸ Κήναιον, Εὐβοίας ὂν ἀκρωτήριον, θύων ὁ Ἡρακλῆς Διῒ χαριστήρια, στολίζεται τὸν πεφαρμακευμένον τοῦτον χιτῶνα· ὑφ᾽ οὗ, δραστηρίῳ καὶ πυρώδει κρατηθεὶς τῷ κνισμῷ, τελευτᾷ.

Vetus Scholiaftes in Iuvenalis fat. XI. 63. „Hercules in Oeta monte fe incendit, non tolerans ardorem veftis, — fanguine Neffi — tinctam.“ Lactantius in Stat. Theb. XI. 235. quem fic emendat: „Dejanira, verita ne ei pellex praeferretur, hanc veftem Herculi mandavit; quam ille indutus, cum veneni afficeretur incendio, in Oeta monte rogum voluntate confcendit.“

Equi-

Equidem ſupra jam monui, non debere cuiquam vocabula. quae ejusdem ſunt ſignificationis, in Aeſchylo maxime ac Sophocle, moleſtiam adſpergere.

v. 1004. Abeſſe oportebat articulum poſt alterum τὶς pariter quam poſt prius abeſt.

v. 1005. ἰατορίας· artis medicae: non memini equidem me alibi legiſſe hanc formam vocis, praeterquam in Euſebio, praep. evang. III. 14. ubi ſic de ſe loquitur Aeſculapius:

Τρίκκης ἐξ ἱερῆς ἥκω θεός· ὃν ποτε μήτηρ,
Φοίβῳ ὑπευνασθεῖσα, κύει σοφίας βασιλῆα,
ἴδριν ἰητορίας, Ἀσκληπιόν.

Unde fortaſſe ſic caſtigari debet Heſychii gloſſa: ἰητορίη· ἰατρική.

v. 1006. κατακηλήσῃ: vox exquiſita, et in primis elegans: digna certe, quae in tyronum venuſtorum gratiam paucis illuſtretur. Appoſita eſt Heſychii interpretatio: κατεκήλησε· κατεπράϋνε, (ſic lege, ut alii dudum viderunt: μετεπράϋνε non novit Graecia) ἔθελξεν· κηλεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ ὑπὸ αὐλῶν θέλγεσθαι. Vide quae nuper dixerim ad v. 1002.

Suaviſſimus extat Appiani locus de bello civil. I. 72. quem nitori priſtino reſtituam: οὖς ὁ Ἀντώνιος, ἡδὺς ὢν εἰπεῖν, κατεκήλει λόγοις μαλακοῖς· οἰκτιζόμενός τε, καὶ πολλὰ καὶ ποικίλα διεξιών: ſic certiſſime legendum, tum ob ſequentem πολλά, tum ob Pindari illud μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς, modo allatum ad v. 1002. Eodem modo utebantur Graeci verbo κατεπᾴδειν. Plautus, Amphit. II. 2.

Delenitus ſum profecto ita, ut me qui ſim neſciam. Wakef.

v. 1007. Optativo, ſi votum exprimatur, non poſſe particulam ἂν adjungi, recte obſervavit Vauvillerius. Quae ratio effecit, ut Hermanno auctore ὃν reponerem hoc ſenſu: „utinam hunc, veluti miraculum, procul viderem!" Musgravius ſic: Si vera eſt lectio, interpretandum cum admiratione viderem, μετὰ θαυμασμοῦ ἴδοιμεν. Sed malim eodem ſenſu, θαύματι πόῤῥωθεν ἴδοιμ' ἄν. Niſi dixerunt θαύμη, ut χάρμη. Tum enim mallem θαῦμα πόῤῥωθεν ἴδοιμ' ἄν. Plurima ſunt hujusmodi apud Graecos: ſc. ἅρμη, ἅρμα· βρώμη, βρῶμα· γνώμη, γνῶμα· γραμ-

γραμμή, γράμμα· δέσμη, δέσμα· κωλύμη, κώλυμα· λύμη. λῦμα· μνήμη. μνῆμα· νυγμή, νύγμα· ξυσμή, ξύσμα· πλήμη, πλῆμα· ῥύμη, ῥῦμα ῥώμη. ῥῶμα· στιγμή, στίγμα· τρώμη, τρῶμα· τυμμή, τύμμα· φήμη. φῆμα [Hefych. φήματα, ῥήματα] χάσμη, χάσμα· χρήμη. χρῆμα.

v. 1009. Memorat Scholiaftes variam lectionem ὕστατον: quare Wakefield. εὐνάσαι, quod altero verfu legitur, ex praecedenti interpolatum arbitrans, fic edidit:

ἕ, ἕ. ἐᾶτ' ἐμὲ δύςμορον εὐνάσαι·
ἐᾶτ' ἐμὲ δ' ὕστατα.

Homer. hym. Merc. 289.

ἀλλ' ἄγε, μὴ πύματόν τε καὶ ὕστατον ὕπνον ἰαύσῃς.

Odyff. Υ. 119.

— — νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.

Equidem voce ὕστατον fic utendum putavi, ut novum confingerem verfum, quem male vulgo deeffe antiftropha oftendit. Exclamationes, quales funt οἴ μοι μοι, frequenter a librariis et omittuntur perperam et adduntur.

Ad εὐνάσαι Wakef. ex fuperioribus fupplet ἄτην: finite morbum fopire me: i. e. mortis fomno. Apollonius Rhodius II. 858.

— — ἀλλά νυ καὶ τὸν
αὖθι μινυνθαδίη πάτρης ἑκὰς εὔνασε νοῦσος.

At illud cum durius fit, praeftat εὐνάσαι neutraliter accipere pro dormire. Ceterum recte judicat, falli Brunckium, cum verfum.

ἐᾶτέ μ', ἐᾶτέ με δύςμορον εὐνάσαι

dimetrum anapaefticum nominet. Nam unde corripietur ultima fyllaba in εὐνάσαι, cum verfus fequens a confonante incipiat?

v. 1011. recte Wakef. pronomen με interpofuit, flagitante fyftematis anapaeftici lege: ita tamen, ut errorem etiam ex compendio fcripturae oriri potuiffe exiftimet ac propemodum legi malit:

πᾷ μου ψαύεις; ποῖ κατακλίνεις;

vel:

πῇ μου ψαύεις; ποῖ καὶ κλίνεις.

v. 1013. ἀντέτρεφας ὅ, τι καὶ μύσῃ, quod connivebat, iterum excitasti. Proprie μύειν connivere valet, quo sensu de oculis dicitur, vel de ulceribus. Quia autem conniventia plerumque tranquilla sunt, translato sensu significat etiam quietum, indolentem esse. Isidorus Anthol. p. 247. ἢ πνέοντες, ἢ μεμυκότες, sc. venti. Musgr.

v. 1015. Ex membranarum lectione τοτοτοὶ Wakef. sic putat constituendum esse versiculum:

ἧπταί μου· ὀττοτοῖ.

Imo debebat ὀτοτοῖ bis positum, singularem efficere versum. Quod enim vulgo non legitur, sic facillime explicaveris, ut ob similitudinem literarum in vocibus τοῦτό τοι, supra quas scriptum esset, oblitteratum dicas.

v. 1016. πόθεν ἔστ' — ubinam estis? Adverbia in θεν apud poetas saepe habitum in loco significant. Apollonius Argon. II. 914. κεῖθεν ἐπ' ἀγχιάλου θῖνεν ἀκτῆς. pro κεῖθι. Brunck.

v. 1017. πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες. Graecorum omnium injustissimi deberent esse pars aliqua Graecorum, quos Hercules prae caeteris notandos censuit, ut beneficiorum immemores. An ergo unam tantum gentem, unum inter Graecos populum beneficiis obstrinxerat, quem omnis antiquitas ut universi generis humani sospitatorem depraedicat? Imo ipse hic Hercules ea facinora commemorat, quorum utilitas ad universum genus pertinebat:

Πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατά τε δρία πάντα καθαίρων.

An legendum ideo? Πάντων Τελχίνων ἀδικώτεροι ἀνέρες — O homines quibusvis Telchinibus injustiores. De Telchinibus his vide loca ab interpretibus Hesychii citata. Non repugnem tamen, si quis malit ἀδικώτατοι retinere, ut sit superlativus pro comparativo. Vide quae dedi ad Antig. 1062. et 1349.

Pro Ἑλλάνων dubitabam quoque annon legi posset ἐλλύρων, i. e. ἐλλέρων, malorum, impiorum. O homines omnibus impiis injustiores, quos ego terra marique exterminans perii. Vox ἐλλύρων extat apud Etymologum v. ἔλλερος. Prosodia

est

est ut οἰζυρός, ἰσχυρός. Vel ἐρπηστῶν. Musgr. Immutanda est ne literula quidem. Compellat Hercules eos, ad quos merita sua et beneficia proxime pertinerent, singulos dico Graeciae populos. Namque universum genus humanum nonnisi remotiore quadam relatione attingebant.

„ἀδικώτατοι· ἀχαριστότατοι: Scholiastes: neque aliter nitidissimus epistolographus ad Hebraeos VI. 10. οὐ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς ἐπιλαθέσθαι τοῦ ἔργου ὑμῶν καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης: ut Virgil. Geor. II. 460.

Fundit humi facilem victum justissima tellus.“ Wakef.

v. 1018. πολλὰ μέν, i. e. πολλάκις μέν. Conjungo autem cum ὠλεκόμαν, ut sit πολλὰ ὠλεκόμαν, saepe interibam, i. e. saepe morti propinquus eram. Musgr. Sic etiam Brunck. in vers. ἐν πόντῳ καθαίρων· in mari purgans. Wakef. ad Eur. Herc. F. 20. 224. affert de his rebus Senec. Herc. Fur. v. 250.

Sensere terrae pacis auctorem suae
Abesse terris.

et ibidem, v. 441.

— — post tot ingentis viri
Memoranda facta, postque pacatum manu
Quodcunque Titan ortus et labens videt.

Virgil. Aen. VI. 804.

Nec vero Alcides tantum telluris obivit;
Fixerit aeripedem cervam licet, aut Erymanthi
Pacarit nemora, et Lernam tremefecerit arcu.

„Laboribus marinis accenseas cetum, quem cum Telamone interfecit Hercules, et de quo Hyginus, fab. 89. Plura in hanc rem videas apud Pindarum, Nem. I. 96. III. 41. et ejus Scholiastem; quos ad partes jam vocaverunt Barnesius et Musgravius. Videas etiam infra v. 400. et 853.“

Ad nostrum locum haec insuper monuit: „Suavis est Lucani locus, atque huic occasioni praesentissimus, Pharsal. IV. 610. de Hercule et Antaeo:

— — tan-

— — tandem vulgata cruenti
Fama mali, terras monſtris aequorque levantem,
Magnanimum Alciden Libycas excivit in oras:

et tragici noſtri locum reſpexit Tzetzes, Chil. II. 484 de Dejanira ſermonem faciens:

ὅθεν ἀνεῖλε τὸν κλεινὸν ἐκεῖνον Ἡρακλέα,
τὸν γῆν πᾶσαν καὶ θάλατταν καθάραντα κακίας.

Opportunus etiam adveniet Homerus, hymn. in Herculem:

ὃς πρὶν μέν, κατὰ γαῖαν ἀθέσφατον ἠδὲ θάλασσαν
πλαζόμενος, πομπῇσιν ὕπ' Εὐρυσθῆος ἄνακτος
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἔρεξεν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἀνέτλη.

Et repoſui κατὰ δὲ pro κατά τε, quod adverſatur linguae genio ſcopoque loci. „Multa quidem in ponto, ſed omnia per ſilvas:“ nam opponuntur invicem πολλὰ et πάντα: quum terreſtres labores Herculis longe numero praeiverint marinis; adeo ut de his raro audias, illis vero narrandis ferveant omnes libri veterum. Scriptoris mentem minus accurate perceptam habuerunt editores.“ [Oppoſitio illa nimium quantum ſubtilis eſt ac ſpinoſa.]

„Porro facilior eſſet lectio οἷς δή, quam οὓς δή: propter quos purgavi: quam, licet veram putem, non interpolavi, cum tolerabilis ſit vulgata.“

Perperam locum cepiſſe videtur Musgravius ſic ſcribens: „καθαίρων. Cum ab hoc participio regatur οὓς, quos (impios, ſceleſtos,) oportet Graecos dixiſſe καθαίρειν λῃστάς, ἀσεβεῖς, κακούργους, non minus quam καθαίρειν γῆν vel πόντον. Vel ſi hoc non tulerit Graecorum conſuetudo, in promptu fuerit legere mutato accentu καθαιρῶν. Arrianus Indicis p. 524. καθάραντα ὅ, τι περ κακὸν κίναδος.“

v. 1019. ὠλεκόμαν me perdebam: dictio Homerea, quod tyrones in memoriam revocabunt; cujus elegantis in media voce uſus alterum fortaſſe exemplum nusquam reperietur. Vere Scholiaſtes: ἐγγὺς θανάτου ἐγενόμην: ut S. Paulus 1. Cor. XV. 31. καθ' ἡμέραν ἀπέθνῃσκον. Wakef.

v. 1020.

v. 1020. Post ὀνήσιμον figendum fignum interrogationis. Nonne gladium mihi quis utilem futurum? fcilicet porriget. Quod folet non fine elegantia reticeri. Horat. Satyr. II. 116.

Unde mihi lapidem? quorfum eft opus? unde fagittas?

fcilicet fumam. Ariftoph. Acharn. v. 54. οἱ τοξόται, et v. 61. οἱ βασιλέως πρέσβεις, fcilicet ἐλθέτωσαν. Arrianus differt. Epictet. I, 16. p. 126. fin. καὶ μή μοι νῦν τὰ μεγάλα. Ariftides T. I. p. 531. μὴ γάρ μοι Λυσίμαχον ἔτι, μηδὲ Ἀλέξανδρον αὐτόν, μηδὲ Θησέα καὶ μύθους, fcilic. προςενεγκάτω τις. Plutarch. Moral. p. 897. 14. καὶ βάσανοι καὶ πῦρ καὶ μάστιγες ἐπ' αὐτὸν (fcil. προςεφέροντο) et talium abunde eft in libris veterum. Porro verba οὐκ ἀποτρέψει feorfim quafi recitanda et parenthefeos fignis a reliquo grege feparanda funt; quibus Hercules morbum fuum increpare fingitur. Nonne tu hinc, odiofe, quantocyus faceffes? ἀποτρέψει Atticum eft pro ἀποτρέψῃ. Reisk. Elegans eft Wakef. correctio:

οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον ὧκ' ἐπιτρέψει;

quam quidem neutiquam pro vera habeo, cum vulgatum οὐκ hac quidem in fede non fine fingulari quadam vi pofitum effe videatur.

Musgravius legendum arbitratur ἀπορέξει, protendet, porriget, ut radix fit ὀρέγω. ἐπιτρέψει, quod Brunckius edidit, videtur pro re nata paullo infirmius effe: quare fecutus fum Hermannum, ἀποπέμψει corrigentem, non nimis illud a litteris vulgati ἀποτρέψει recedens.

v. 1021. ἀπαράξαι κρᾶτα: Homerum, ficut adfolet, fubfequitur: Il. Ξ. 497.

— — Πηνέλεως δέ, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
αὐτῇ σὺν πήληκι, κάρη.

Hinc recte conftituas atque intelligas locum infignem Aeliani, quem corruperunt editores, dum nec fenfum, nec conftructionem perfpectam tenuerunt: de animm. XII. 18. ἤδη δέ τινα, καὶ κλάδοις περισχεθέντα καὶ ἐμποδίζοντα, εἰς τὸν ὠκὺν δρόμον ὑπὸ ῥύμης τὸ θηρίον ὠθούμενον ἀπήραξε: quaedam, ramis inhaerentia et eam remo-

remorantia, fera, se in velocem cursum cum impetu impellens, solet abrumpere.

βίου, vitae, pro ipso homine. Nihil novi simile ab omni parte apud alium quemlibet auctorem: non longissime distat locus in terso scriptore Heraclide Pontico, p. 408. ed. Gale: ὁ δεισιδαίμων βίος, ὁ ναοῖς καὶ τεμένεσι, καὶ ταῖς διὰ ἔτους ἐν ταῖς περὶ θεῶν προςτρεπόμενος ἑορταῖς: superstitiosum vulgus. Ac sic legendum: προςτρεπόμενος· se applicans, conversus: non, ut perperam vulgatur, προτρεπόμενος.

Cum vero phrasis adeo sit peregrina, et extra consuetudinem dicendi jaceat, non immerito suspicari concedatur nobis, ad hanc normam fortasse dedisse Sophoclem:

ἆ, ἔ' οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίᾳ
θέλει μολὼν
τοῦ στυγεροῦ·

de qua emendatione unusquisque suo judicio fruatur. Wakef. ἀπαράξαι κρᾶτα. Nicander Theriac. 705. κεφαλῆς ἄπο θυμὸν ἀράξαι. Synesius de Provid. p. 81. τὴν κοπίδα σπασάμενος, ὡς ἀπαράξων τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλήν. Musgr.

v. 1024. Lacunam, quam notavi, facile suppleveris scribendo:

φεῦ, φεῦ, ἰὼ τάλας.

v. 1025. Wakef. posito post παῖ commate, conjungit voces τοῦδ' ἀνδρὸς cum sequentibus, cum frigidissimum et invenustum ei videatur ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρός. Ita supra senex Hyllum erat allocutus, v. 976. σίγα, τέκνον: ut Philoctetes Neoptolemum, Philoct. v. 750. ἴθ', ὦ παῖ. Sed quid tandem sibi haec volent, τοῦδ' ἀνδρὸς τοὔργον τόδε?

v. 1026. σοί γε (saepius γε pro γὰρ ponitur) ῥώμας ἔνι πλέον, ἢ παρ' ἐμοί, σώζειν. Constructio haec est: παρὰ σοὶ γάρ ἐστι πλέον ῥώμης, ὥςτε σώζειν, ἢ παρ' ἐμοί. Reisk. ἔμπλεον· ὀξύτερον: glossa Scholiastis. Egomet nihil hic video, neque habeo ὄμμα ἔμπλεον ipsius senis oculo. Quum caeteri facile fuerint acutiores, textum nolui mutare, sed mordicus teneo, quae protuli ad Silv. Crit. sect. CXII. ad quam disputationem lectores ablega-

legamus: nam lectionem noſtram conjecturalem hi- ſolummodo proponam nonnihil caſtigatam, quum futilis ſit particula τε.

— — σὺ δὲ σύλλαβε' σοί 'στι γὰρ οἶμα.

Υλ. εἰ πλέον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν, ψαύω μὲν ἔγωγε:

de voce οἶμα vide ad v. 528. et Homereum Scholiaſtem, qui ſimilis variationis meminit ad Ιλ. Θ. 349. Wakef. τε γὰρ non debebat ſollicitari. ſaepius enim hae voculae junctae reperiuntur. cf. Viger. de idiot. p. 496. ed. Zeun. Sed οἶμα recte conjecit Wakef. Reliqua multo lenius reſtituit Hermanni ingenium, corrigendo ἔμπεδον, ut poſitivus pro comparativo adhibitus ſit ex more Graecorum ſatis frequenti, Viger. p. 68. a.

v. 1028. λαθίπονον δ' ἀμύναν. at auxilium, quod poſſet aerumnarum oblivionem inducere, non poſſum expedire — Hoc enim ad Iovem pertinet. βιότου redit ad ἔνδοθεν et θύραζε. Neque intra, neque extra vitam, nempe meam, hoc eſt, neque penes me, neque penes alios invenio auxilium. Reisk. λαθίπονον. Noſter Aj. 711. ὅτ' Αἴας λαθίπονος πάλιν. Pro ὀδύναν fort. legendum ὀδυνᾶν genitivo plurali, et pro βιότου, βιότον. Quomodo autem interpretandum ſit ἔνδοθεν et θύραζε, nondum mihi conſtat. An, nec penes me, neque alios; vel, neque opera propria, neque aliena; vel, neque intus in pectore Herculis, neque extrinſecus in corpore. Eligat lector. Musgr. Recte vertit Wakefieldius: ſed clam cruciantem dolorem vitae neque rebus domi, neque foras, poſſum expellere. Eurip. Oreſt. 603.

τά τ' ἔνδον εἰσί, τά τε θύραζε, δυςτυχεῖς.

ἐξανύσαι, conficere, devincere.

v. 1033. θρώσκει: inſilit, velut in praedam vorax fera; aut Furiae contra inſanientem: ut Eurip. Oreſt. 257.

αὗται γάρ, αὗται, πλησίον θρώσκουσί μου. Wakef.

v. 1036. ἰὼ Παλλάς: Scholiaſtes: ἐπικαλεῖται τὴν Ἀθηνᾶν εἰς βοήθειαν. Haud aliter Homer. Il. Δ. 8.

— — ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη.

ἤ

ἡ ἀλάλκουσα τῷ μένει· ὅ ἐστι, βοηθοῦσα: ibi Schol. et v. 390. ibidem:

— — τοίη οἱ ἐπίῤῥοθος ἦεν Ἀθήνη:

similiter etiam Orpheus, hymn. 31.

Τριτογένεια, λύτειρα κακῶν. Wakef.

v. 1037. ἀνεπίφθονον· ἀνεμέσητον· ἐφ' ᾧ οὐδείς σε μέμψεται ὡς πατρόκτονον: apte et dilucide Scholiastes. Homer. Od. A. 346.

μῆτερ ἐμή, τί τ' ἄρ' αὖ φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδόν.

Eustathius in locum: τὸ φθονεῖν — κωλύσεως καὶ μέμψεως τίθεται· οὕτω καὶ Εὐριπίδης, (Hecub. 288) φθόνον, τὴν μέμψιν λέγει· καὶ Ἑρμογένης δέ, ἀνεπίφθονόν που φησὶ τὸ ἄμεμπτον. Neque aliter Thucydides lib. VII. sect. 77. Wakef. Laudat praeterea Musgravius Aristidem Vol. I. p. 378. ἀνεπίφθονον διορθώσασθαι. Schol. Thucyd. ad I. 75. ἀνεπίφθονον ἄμεμπτον. Eundem ad I. 82. ἀνεπίφθονον, ἄψογον, ἀμώμητον.

v. 1038. κλῇδος: Hesychius: ἐνίοτε δὲ καὶ ἡ κλεὶς καὶ θύρα παρὰ τὸ ἐπικλείεσθαι· τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπείου μέρους. Clavis proprie, et apud medicos jugulum; sic dictum fortasse, quod ibi sit quasi vitae janua. Il. E. 578.

τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
ἑσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληῗδα τυχήσας. Wakef.

v. 1039. ἐχόλωσε dant editi, ira efferavit: qui sensus mihi videtur intempestivus et loco minime consentaneus. Amplector igitur lubentissime lectionem Scholiaste memoratam, quam et ipse dudum proprio ingenio extuderam, ἐχόλησε: quo dolore me affecit suo felle evomendo. Vox elegans et furioso Herculi accommodata, de uxore quasi vipera loquenti. Sic Creon de Antigone, Antig. 531.

— — ἣ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη,
λήθουσά μ' ἐξέπινες:

et Ion de Creusa, Euripides, Ion. 1281.

οἵαν ἔχιδναν τήνδ' ἔφυσας:

Lycophron etiam appositissime de Clytaemnestra maritum interficiente: v. 1113.

καὶ

καὶ πᾶν λακίζουσ' ἐν φοναῖς ψυχρὸν δέμας,
δράκαινα διψάς, κἀπιβᾶσ' ἐπ' αὐχένα,
πλήσει γέμοντα θυμὸν ἀγρίας χολῆς:

i. e. ſatiabit animum, plenum ſaevi fellis: ne male capias ordinem verborum: vide Potterum ad v. 1120. Credebant igitur antiqui hujusmodi animalia venenatis veſci, ut haberent quo furorem poſſent exercere: hinc Dorion apud Athenaeum, VII. 15.

— — ἰοβόρον σκολόπενδρον:

quod epitheton infelici manu caſtigatum ivit Caſaubonus. Haud aliter Virgil. Aen. II. 471.

— — coluber mala gramina paſtus:

id eſt, venenatis herbis, ibidem Servius: ab Homero, Il. X. 93.

ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι,
βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός:

unde cum Dorvillio vidi corrigi debere Servium.

Excitetur etiam Statius, Theb. I. 563.

Terrigenam Pythona deus, ſeptem orbibus atris
Amplexum Delphos ſquamisque annoſa tenentem
Robora, Caſtaliis dum fontibus ore triſulco
Fuſus hiat, nigro ſitiens alimenta veneno,
Perculit.

Nec putaverim equidem Terentium alio alluſiſſe: Adelph. III. 2. 12.

Ut ego iram hanc in eos evomam omnem:

iram — χολὴν — fel.

Si quis autem malit interpretari ἐχόλησε ad inſaniam adegit, ille conſulat interpretes Heſychianos in χολάοντα, et Suidam in χολᾶσι. Porro locum Sophocleum ad noſtram mentem acceptum illuſtrabit Oppiani fabula de ſerpente in amaſium ſuum murenam piſcem: Hal. I. 559.

— — τάχα δὲ γλαφυρὴν ἐσκέψατο πέτρην,
τῇ ἔνι λοίγιον ἰὸν ἀπήμεσε, πάντα δ' ὀδόντων
ἔπτυσε πευκεδανὸν ζαμενῆ χόλον, ὄλβον ὀλέθρου,
ὄφρα γάμῳ πρηΰς τε καὶ εὔδιος ἀντιάσῃ. Wakef.

Explicare debebat Vir doctus, qua tandem de cauſa ἰχόλωσε intempeſtivum eſſet. Ego quidem nil tale reperio.

v. 1044. Immerito Wakef. miratur, non ſcripſiſſe Sophoclem:

τὸν μέλεον οἰκτίσας.

v. 1047. ſqq. Maximam partem ſequentis ῥήσεως Cicero convertit in Tusculana II. Romanorum diſertiſſimi verſus neminem pigebit hic legere:

O multa dictu gravia, perpeſſu aſpera,
quae corpore exanclata atque animo pertuli!
nec mihi Iunonis terror implacabilis,
nec tantum invexit triſtis Euryſtheus mali,
quantum una vecors Oenei partu edita.
haec me irretivit veſte furiali inſcium,
quae latere inhaerens morſu lacerat viſcera,
urgensque graviter pulmonum haurit ſpiritus:
jam decolorem ſanguinem omnem exſorbuit.
ſic corpus clade horribili abſumtum extabuit;
ipſe inligatus peſte interimor textili.
hos non hoſtilis dextra, non terra edita
moles gigantum, non biformato impetu
Centaurus, ictus corpori inflixit meo:
non Graja vis, non barbara ulla immanitas,
non ſaeva terris gens relegata ultimis,
quas peragrans, undique omnem hic feritatem expuli:
ſed feminea vir, feminea interimor manu.
o nate, vere hoc nomen uſurpa patri,
ne me occidentem matris ſuperet caritas.
huc adripe ad me manibus abſtractam piis.
jam cernam, mene an illam potiorem putes.
perge, aude, nate; inlacrima patris peſtibus:
miſerere. gentes noſtras flebunt miſerias.
heu virginalem me ore ploratum edere,
quem vidit nemo ulli ingemiſcentem malo!
ſed feminata virtus adflicta occidit.
accede nate, adſiſte, miſerandum adſpice
eviſceratum corpus laceratum patris.

videte cuncti: tuque coeleftum fator
jace, obfecro, in me vim corufcam fulminis.
nunc, nunc dolorum anxiferi torquent vertices:
nunc ferpit ardor. o ante victrices manus,
o pectora, o terga, o lacertorum tori!
veftrone preffu quondam Nemeaeus leo
frendens efflavit graviter extremum halitum?
haec dextra Lernam, tetra mactata excetra,
placavit: haec bicorporem adflixit manum:
Erymanthium haec vaftificam abjecit belluam:
haec e Tartarea tenebrica abftractum plaga
tricipitem eduxit Hydra generatum canem:
haec interemit tortu multiplicabili
draconem, auriferam obtutu obfervantem arborem.
multa alia victrix noftra luftravit manus,
nec quisquam e noftris fpolia cepit laudibus.

Henr. Stephano auctore Accius hujus loci totius interpres eft, non Cicero, ut et ipfe aliquando crediderat. Verfuum lectionem hic ibi mutavit Wakef., quod qua ratione factum fit, cum maxime indicandum videtur. Scripfit igitur v. 5. Oeneo et v. 6. hac v. 7. lateri. v. 8. fpiritum, e cujus quidem dictionis contracta fcriptura ortum putat voc. fpem, quod Mss. Oxon. exhibent. Vulgata lectione ambiguam reddi conftructionem. Tum v. 10. edidit corpus extabui, quae et pulchra fit locutio, et pulchre variet conftructionem. Valer. Flaccus V. 171. de aquila Prometheum vellicante:

— — fixos fcopulis dum vellitur artus.

Addit refpondere Sophocleo, διέφθαρμαι δέμας. V. 11. infulfiffimam judicat vocem ipfe, propterea quod videri poffint diverfae res fuiffe corpus et ipfe. Repofuit ita parum probabiliter, cum credibile fit interpretem praecedens fic repetiturum fuiffe. V. 14. legi malit Centaurea, i. e. moles: vix enim fingularem Centaurus ftare poffe pro exercitu Centaurorum. Quippini? V. 17. recte praeftant expulit

 codd.

codd. Oxonienses: hic expulit — hic nempe, quem cernitis, Hercules: δηκτικῶς: pectus fortasse dextra feriens. V. 18. sic exhibet cum Bentlejo: Sed foeminea vis: foeminae interimor manu: favente aliquantulum Ms. Oxon. quod praestat femina. V. 20. dedisse putat Ciceronem: nec te, hoc videntem, ut exemplar ejus v. 1070. δρῶν λωβητὸν εἶδος. V. 25. codd. Oxon. dant virginalem more, et virginem me ore: unde non absurde, sed propius ad Graeci verba effectum iri censet: heu! virginis me more — . Frustra. V. 27. pro sed scripsit sic. v. 29. lacerati. V. 30. praeter necessitatem mutavit ita:

— — tuque, coelestis sator,
Iace, obsecro! in me vim corusca fulminis!

Accedit, quod voces, in me, sic videntur inepto loco positae. V. 32. Metaphoram putat a mari vel amne verticoso derivatam. Virg. Aen. I. 116.

— — illum ter fluctus ibidem
Torquet agens circum, et rapidus vorat
aequore vertex.

V. 33. Serpit ardor, inquit, absonum est, tum contra acceptum dicendi morem, tum loco Sophocleo prorsus contrarium: morbus enim serpens is est, qui non subito, sed tarde grassetur, et per gradus: Virg. Geo. III. 468.

Continuo culpam ferro compesce, prius quam
Dira per incautum serpant contagia vulgus:

reponas igitur, Nunc surgit ardor: i. e. uno verbo ἐξῴδηκεν. (Sic enim legi vult v. 1091. pro ἐξώρμηκεν.) Ita Seneca, Thyest. 943.

— — quid flere jubes,
Nulla surgens dolor ex causa?

V. 36. distinxit ad frendens, ut staret ista vox epitheton perpetuum leonis, nec jungeretur cum efflavit. Id magnopere vereor, ne non patiatur Latini sermonis indoles. V. 38. recte scripsit pacavit. V. 43. variant lectiones. Wakef. restituit servantem, quae venustas latuit librarios. Vid. nota ejus ad Eurip.

rip. Herc. F. 51. coll. Virg. Aen. VII. 52. V. 44. dedit, nescio an vere, g u s t a v i t: Sophoclis ἐγευσάμην v. 1103. allato Lucret. V. 180.

Qui nunquam vero vitae g u s t a v i t a m o r e m:

et Prudentio, Psychom. v. 430.

Lascivas vitae illecebras g u s t a t u s amarae
M o r t i s et horrifico s a p o r ultimus asperet haustu.

v. 1048. θερμά: c a l i d a: quae a r d o r e m excitant ac s u d o r e m: ideoque m a g n a, g r a v i a, d i f f i c i l i a, a c e r b a. Non intempestivus est Aeschylus, S. Theb. 604.

— — ξυνεμβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ
ναύτῃσι θερμοῖς:

θερμὸν ἔργον· τὸ ἀναιδὲς καὶ θρασύ· θερμουργὸς δὲ ἀνήρ, ὁ θαῤῥαλέος καὶ μὴ ψυχρὸς εἰς ἔργον: Scholiastes prior. Egregie ad nostram rem Aelianus, Var. Hist. III. 12. ἡ γὰρ τῆς πατρίδος ἀπηλλάγησαν; ἢ καί, τὸ ἔτι θερμότερον, καὶ τοῦ βίου αὐτοῦ. Suidas: θερμός· θρασύς. Vide Aesch. Eum. 563. Noster in Antig. 88. paullo frigidius et σοφιστικωτέρως:

θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις. W a k e f.

v. 1049. Ex Ciceronis versione suspicatur Wakef. olim sic lectum esse versum Sophoclis:

καὶ χερσὶ καὶ γνώμαισι μοχθήσας ἐγώ.

ut idem Hercules in Eurip. Alcest. 837. ad vulgatam lectionem:

ὦ πολλὰ τλᾶσα καρδία, ψυχή τ' ἐμή.

γνώμαισι vocabulum est huic nexui perquam incongruum. Quid autem sit, quod in universo dictionis colore displiceat, equidem non perspicio. Expectaverat quippe Wakef., ad hunc morem quodammodo decurrisse clausulas:

ἦ πολλὰ δή, καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακά,
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἔχω·
οὔπω δὲ τοῖον — κτλ.

„Certe multa quidem prius pertuli, sed nunquam ad hunc diem huic aliquid par malo.“ ἦ δή: ἀληθῶς, καὶ δή: H e s y c h i u s, sic omnino corrigendus.

v. 1050. Non reddiderim στυγνός, o d i o s u s, cum editoribus: sed ad mentem potius Hesychii, cujus glossa

glossa sic fortasse castiganda est: στυγνόν· ἀργαλέον, ὠμόν, χαλεπόν: ut Virgil. Geo. III. 4. Eurysthea durum: vel immodicum, ut eundem vocat Avienus in Arateis: et de illo et Hercule Martialis, epigr. IX. 67. 5.

Argolico famulum non te servire tyranno
Vidissent gentes, saevaque regna pati.

Wakef.

v. 1052. Ἐριννύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον: i. e. ὑφαντὸν δι' Ἐριννύων. Similem locutionem adhibuit Aeschylus, Agam. 1589.

ἰδὼν ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐριννύων
τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον φίλως ἐμοί:

et Lycophron v. 405.

ἥ μιν παλεύσει δυςλύτοις οἴστρου βρόχοις·
ἔρωτας οὐκ ἔρωτας, ἀλλ' Ἐριννύων
πικρὰν ἀποψήλασα κηρουλκὸν πάγην. Wakef.

ἀμφίβληστρον. Eodem nomine Aeschylus tunicam, qua illaqueatus est Agamemnon, designat Choeph. 490.

v. 1056. χλωρόν· νεκρόν: Scholiastes: cui concinit Ciceronis vocabulum decolorem: i. e. venenato morbo mutatum corruptumque: sed quaesiverim, anne hoc voluerit Sophocles? non immerito, me judice, disputari potest: malim equidem intelligere viridem, vegetum, vitalem; ad alteram interpretationem Scholiastae: χλωρόν· νέον: ut Eurip. Hec. 128.

τὸν Ἀχίλλειον τύμβον στεφανοῦν
αἵματι χλωρῷ.

Tragici locum sic adumbravit Seneca, Herc. Oet. 1222.

— — ardet felle siccato jecur,
Totumque lentus sanguinem avexit vapor. —
Exedit artus penitus, et totas malum
Hausit medullas; ossibus vacuis sedet.

Fort. tostas medullas. Wakef.

v. 1057. διέφθαρμαι δέμας: huc videtur respexisse Lucianus, dial. deor. XIII. ubi Aesculapius irridet Herculem: ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός. Lucanus IX. 814.

— — totum est pro vulnere corpus. Wakef.

v. 1058.

v. 1058. ἀφράστῳ· non explicabili: quam, qualis ſit, nequeas diſcernere, neque enarrare. Cum varie fruſtra tentaverat interpretationem, ſic demum recte Scholiaſtes: περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσασθαι, τίς εἴη τὴν φύσιν. Similiter infra noſter appellat τυφλῆς ἄτης, v. 1104. ubi conſulas Scholiaſten. Ita ſenſum exhibuit Seneca, Herc. Oet. 1249.

Quaecunque peſtis viſcere in noſtro lates,
Procede: quid me vulnere occulto petis?

et ibidem, v. 832.

Nec cauſa dirae cladis in medio patet.

Ovidius autem, met. IX. 175.

— —, coecaque medullis
Tabe liquefactis —

Credibile eſt, Homerum nunc etiam, ſicut alias ſaepiſſime, ob oculos fuiſſe Sophocli: Od. Θ. 279.

πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
ἠΰτ᾽ ἀράχνια λεπτά· τά γ᾽ οὔ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο
οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο:

ut leviter erat corrigendus ſecundus verſus. Wakef.

v. 1059. Πηλιάς. Heſychius: Πηλιάς, ἰδίως τὸ τοῦ Ἀχιλλέως δόρυ, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν. Reisk. λόγχη πεδιάς: haſta campeſtris: recte capit Scholiaſtes de haſtis ab exercitu in acie campeſtris praelii inſtructo vibratis: et comprehendit phraſis omnes Herculis cum communibus hominibus concertationes. Horatius, art. poet. 379. de exercitationibus militaribus:

Ludere qui neſcit, campeſtribus abſtinet
armis. Wakef.

v. 1060. θήρειος βία: Centaurea vis: vide quae ſupra diximus ad v. 710. Wakef.

v. 1061. Ἑλλάς· editores γαῖα ſubintelligi volunt: perperam, ut opinor. Vel repetenda eſt βία e verſu praecedente, quod Ciceroni placuit; vel, quod mallem, homo hic ſubauditur: nam licet vox γαῖα bene reticeri poteſt in Ἑλλάς, non aeque tolerabitur haec ratio in ἄγλωσσος. Scholiaſtes: ἄγλωσσος· βάρβαρος. Eurip. Phoen. 1547.

τίς Ἑλλάς, ἢ βάρβαρος,
ἢ τῶν πάροιθεν —

Haec

Haec Seneca, Herc. Oet. 1161. longius perſecutus eſt, ingenio pro conſuetudine indulgens. Wakef. γαῖα utique ſupplendum eſt. utpote in ſequentibus diſerte expreſſum. — ΑΓΛΩΣΣΟΝ Σοφοκλῆς τὸν βάρβαρον εἶπε. Pollux I, 109.

v. 1063. θῆλυν σχοῦσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν. Norint Sophocli familiares, ei ſchema hoc θῆλυν φύσιν pro θήλειαν amatum fuiſſe. Reisk. γυνὴ θῆλυς· i. e. mulier vere mulier, et foeminina: non indole ſcilicet naturali, qualis poeticâ fuit Lesbiae lyrae decus:

Temperat Archilochi muſam pede mascula
Sappho,

Horat. epiſt. I. 19. 28. aut qualis ab eodem, ſat. I. 1. 100. vere nominatur

— — fortiſſima Tyndaridarum.

Conferas v. 1076. Wakef. Duritiem, quae in verbis, κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν, deprehenditur, remotum ivi Hermanni conjectura, κοὐκ ἀνδρὸς φύσις, i. e. ſimpliciter ἀνήρ. Ipſe conjeceram, κοὐκ ἀνὴρ φύσιν.

v. 1064. μόνη με δή: nolui mutare receptas lectiones; ſed haec mihi videntur languida prorſus, et ſpiritus egentia. Dedit, opinor, Sophocles:

γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν,
γυνὴ 'πάτῃ καθεῖλε, φασγάνου δίχα:

hae repetitiones tempeſtivae ſunt, et animi ſupra modum indignabundi. Neque aliter Cicero. Illud autem. ἀπάτῃ δίχα φασγάνου. Lycophron ſic extulit v. 50.

ἐξηνάριξεν ὄν ποτ' ἀξίφῳ δόλῳ
νέκυς.

Ita Romanus, Herc. Oet. 1352.

Nuptae jacentem cernis Alcidem dolis.

Nec repetitionem non habet idem, ibid. v. 1176.

— — foemina Herculeae necis
Auctor feretur: — cadere foemineâ manu
Voluere fata.

Quid autem? doctis fortaſſe magis arridebit ſecundarum cogitationum conamen, inprimis elegans, et receptae ſcripturae proxime accedens:

δολιουμένη καθεῖλε, φασγάνου δίχα:

ΑΙ

ΔI enim et N parum difcrepant, nec raro commutantur N et Δ. Suidas in Βούλγαροι: πάντες γὰρ ἐγένοντο ἔμποροι, καὶ ἀλλήλους δολιούμενοι. Wakef. Vulgatam defendet Sophocles ipfe v. 888.

v. 1065. γενοῦ γεγώς: quae fcabies locutionis! qualem nemo Graecorum ufurpavit, aut potuit ufurpare. Nihil quod omnino placet excogito; nam emendationem verifimiliorem textui intuliffem. Interea, ulceri quodammodo conatus fum mederi melioris ope diftinctionis. (h. e. commate poft παῖ collocato.) Favet noftrae fufpicioni Scholiaftes; et videtur in fchedis habuiffe, qualem dictionem fruftra volumus extundere. Non puto hanc formam verbi φαίνομαι reperiri, aut verum eft,

ὦ παῖ, φανοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς:

oftende te verum filium: vid. 1131. Sed fortaffe noftra diftinctio fatis occurrit difficultati, quam tetigimus; nam poterat effe pro filio, quamvis non vere et natura filius: ficut veros parentes ejus pro adulterinis habuit Admetus in Alceft. 647. Favere videtur huic interpretationi Tulliana verfio. Wakef. Lepide profecto ait, fe fruftra, i. e. temere voluiffe correctionem extundere. Non offendetur, credo, quisquam, fi latine dixeris: fis mihi talis, qui vere fit filius meus. Cur igitur Graeca repudiemus eundem in modum dicta?

v. 1066. πρεσβεύειν pro τιμᾶν ufurpat Euripides Hippolyti initio:

τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη.

Alceft. 289. Rhefo 944. Brunck. πρεσβεύειν· προτιμᾶν. Hefych.

v. 1070. Hic verfus in Ciceroniana verfione non eft expreffus.

v. 1072. Non admodum arridet Wakefieldio πολλοῖσιν οἰκτρόν: ac veretur, ne fcripferit Sophocles κἄλλοισιν οἰκτρόν: cujus vel alii mifertum irent, quanto magis tu filius? Idque commendaffet, nifi obftaret Romanus.

„ὥστε

„ὥςτε παρθένος: ſubindicat Homeri locum ſcholiaſtes. quem ſibi effingendum tragicus noſter ſumſerit: Il. Π. 7.

— — ἠΰτε κούρη
νηπίη, ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει.", Wakef.

v. 1073. βέβρυχα: i. e. οἰμώζω: cf. cum v. 1075. hanc Heſychii gloſſam: βρυχηθμός: στεναγμός, οἰμωγή: et noſtrum Oed. T. 1265.

— — δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας.

nos ſupra quaedam ad v. 808. Vox generaliter ſignificat quosvis lugubres ſonos, non articulatim prolatos. Wakef.

v. 1075. ἀστένακτος: cf. Eurip. Herc. F. 1356. Idem Alceſt. 171.

ἄκλαυστος, ἀστένακτος:

Hinc audit Hercules apud Theocritum, XIII. 5.

— — Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός. Wakef.

v. 1076. ἐκ τοιούτου· ſcilicet ἐξ ἀστενάκτου: „cum talis fuerim, nullis malis ingemiſcens, factus nunc ſum mollis, inſtar foeminae." Pudet editorum, recta monente Scholiaſte, quem apponere non gravabimur: ἐξ ἰσχυροῦ γέγονα ἀσθενής. Ovid. met. IX. 207.

Saepe illum gemitus edentem, ſaepe frementem. —

Senec. Herc. Oet. 1265.

Unde iſte fletus? unde in has lachrymae genas?
Invictus olim vultus, et nunquam malis
Lachrymas ſuis praebere conſuetus, pudet!
Jam flere didicit. Quis dies fletum Herculis,
Quae terra vidit? ſiccus aerumnas tuli. Wakef.

v. 1079. ἐκ καλυμμάτων, i. e. ἔξω καλυμμάτων. Contrario ſenſu habet Aeſchylus Agam. 1187. Musgr.

v. 1084. ἔθαλψεν· incaluit, cum calore inſilit: praetulerim ſane, ἔθαλψ' ἐμ'· me incendit: et favere videtur Scholiaſtes: πάλιν ἐξεπύρωσέ με ὁ τῆς νόσου σπασμός: ſed reticeri poteſt pronomen. Haud aliter Aeſchyl. Prom. 884.

ὑπὸ

ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς
μανίαι θάλπουσ':

ὑπεκκαίουσι: Scholiastes: ibidem Paulus Silentiarius, poem. LXXIV.

ἄλλη δέ τις βραχεῖα
πῦρ ἐξέθαλψε πέτρα:

unde pulcherrime Valerius I. 108. venenatas ſagittas Herculis nominat

— — flammata veneno
Tela.

Ita Seneca, Herc. Oet. 1277.

— — urit ecce! iterum fibras:
Incaluit ardor. Wakef.

v. 1085. διῇξε: loquitur artificioſe noſter; nam ſimiliter medicorum filii in his rebus: Aretaeus de morbis chronicis, II. 4. διαίσσει δὲ ἡ ὀδύνη μέσφι ἄκρων: Hippocratem ſecutus, in morbis I. 5. exempli gratia: ὅταν δὲ ταῦτα διαθερμανθῇ, ὑφ' ἑωϋτῶν ὀδύναι διαίσσουσιν ἄλλοτε ἄλλῃ τοῦ σώματος. Wakef.

v. 1086. διάβορος: ut in Philoct. 7.

νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα. Wakef.

v. 1087. Musgr. emendat, ὦ νὺξ ἀίδου, δέξαι μ', o nox, o caligo Orci, recipe me, ſecutus partim Valckenarium.

v. 1088. ὦ Διὸς ἀκτίς, παῖσον: Virgil. Aen. IV. 25.

— Pater omnipotens adigat me fulmine
ad umbras. Wakef.

v. 1089. ἔνσεισον: vocem transtulit in opus ſuum Mantuanus, Aen. I. 69.

Incute vim ventis:

et Seneca, Herc. fur. 88.

Viperea ſaevae verbera incutiant manus.

ibid. ἐγκατάσκηψον: Aeſchylus, Perſ. 514.

— — πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων
κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψε θεός.

Pindarus, Pyth. III. 104.

— — αἴθων δὲ κεραυ-
νὸς ἐνέσκηψε μόρον. Wakef.

v. 1090. Si vocem κεραυνοῦ pro verbo acciperemus, vividior evaderet locus, et multis gradibus erectior ex-

exſurgeret ſententia: incute, rex! injice telum; pater! fulmine me feri! nam fultura dictionis κεραυνοῦ non indiget vox βέλος, ut recto talo poſſit ſtare. Virgil. Geo. I. 331.

— — ille flagranti
Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta Ceraunia telo
Dejicit.

Fallor etiam, aut hoc, et nihil aliud, voluit ſcholiaſtes noſter; quem ſic auſim caſtigare: τὸ δέ, ὦ πάτερ, κεραυνοῦ, ἀντὶ τοῦ, ὦ κεραυνῷ εἴθε με βάλοις. Sic igitur tragicum interpunctum vellem, nec de veritate dubitaverim hujusce cogitationis:

ἔνσκηψον, ὦ 'ναξ, ἐγκατάσκηψόν βέλος,
πάτερ· κεραυνοῦ.

Interea libet eluere mendam maxime ſolennem, prout ſaepius diximus, e gloſſa ſcholiaſtis: τὸ δέ, ὦ πάτερ, κεραυνοῦ· ἀντὶ τοῦ, ὦ πάτερ, κεραυνῷ εἴθε με βάλοις: nam veriſimillimum ita ſupplendam eſſe interpretationem ejus, noſtrae conjecturae inprimis convenientem. Wakef. Imo, ſi quid ſentio, admiſſa interpunctione illa, vis loci infringetur: κεραυνοῦ enim ſuperflua erit praecedentium verborum explicatio, atque etiam vox πάτερ vacillabit ac claudicabit. Bene H. Stephanus: „Eleganti periphraſi βέλος κεραυνοῦ appellari poſſe τὸν κεραυνόν, nemo (ut opinor) mihi negaverit: quum etiam βέλος aliquando ſine adjectione, aliquando cum aliquo adjectivo ſeu epitheto, nominari, ſatis notum ſit. Ut ψολόεν βέλος in hoc pentametro, Ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει. Sic et Latini poetae fulmen appellant telum Iovis, (Ovid. Triſt. 4, 9. 14.) vel telum igneum, aut telum triſulcum, aut plurali etiam numero tela triſulca: ut in hoc Naſonis verſu: Excutere irato tela triſulca Iovi. (Amor. L. 2. El. 5. v. 52.) Lubenter autem poetas tragicos uti periphraſi in ſignificando fulmine oſtendit et οὐρανία φλὸξ apud Euripidem, et παλτὸν πῦρ apud hunc noſtrum non ſemel.“

v. 1091. ἤνθηκεν· viguit: hanc quoque medicorum eſſe vocem te docebit Hippocratis Foeſianus index; ſi ex-

exempla velis, tibi, lector, adeundus. Similem adhibet metaphoram nofter in Philoctete, v. 258.

— — ἡ δ' ἐμὴ νόσος
ἀεὶ τέθηλε:

Aretaeus Cappadox p. 2. τοῖςδε μὲν οὖν ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ κακὸν ἐστηρίχθη τε, καὶ ἐντεῦθεν πῆμα ἀνθεῖν ἄρχεται: fic enim locus emendandus eft: vulgo πημανθὲν ἄρχεται. Vide nos Silv. Crit. III. p. 156. im. Wakef.

Pro ἐξώρμηκεν repofuit ἐξῴδηκεν' medicorum vocem, qualem praecedens et decorum poftulare videbatur. „Non adeo, inquit, erat ineptus artifex dicendi Sophocles, ut ad hunc morem metaphoras confunderet: non adeo imperitus dapum poeticarum ftructor,

— — ut fimul affis
Mifcuerit elixa, fimul conchylia turdis.

ἐξοιδᾶν et ἐξοιδίσκειν apud Hippocratem invenias et Aretaeum: nec tamen, quamvis res ipfa locique tenor manifeftus noftram efflagitent divinationem, nec proprietas orationis minoribus conviciis fibi vindicet, aufus effem, ut morofa funt in conjecturas emendatrices hominum judicia, textu donare probiffimam dictionem, nifi luce clarius appareret ex ejus interpretatione, gloffatorem Sophocleum in exemplari fuo eandem inveniffe: fic enim explicat: ἀνεκάχλασεν, ἐξεγήγερται: quae voces vulgatis minime refpondent, fed ad amuffim noftrae conjecturae. Hefychius: καχλάζει· ἐπαίρεται, φλεγμαίνει. Idem: φλεγμαίνει· ὀγκοῦται, φυσοῦται. Scholiaftes ad voces Apoll. Rhod. I. 478. οἰδάνει ἐν στήθεσσι· ἐπαίρει, μετεωρίζει· — ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ὅταν ἄρξηται μετεωρίζεσθαι. Tum vero καχλάζει etiam: ut Aefchyl. S. Theb. 114.

κῦμα γὰρ περὶ πτόλιν
δοχμολοφῶν ἀνδρῶν
καχλάζει πνοαῖς
Ἄρεος ὀρόμενον:

Amiciffime igitur conveniunt voces ἀνεκάχλασεν, ἐξεγήγερται· et accurate interpretantur ἐξῴδηκεν: et ftabit emendatio." Speciofius eam, quam verius defendit Vir novarum rerum cupidiffimus. Nam quae de metaphorarum confufione monuit, cum omnino nihil valent,

valent, tum noſtro in loco vanitatis arguuntur praecedenti verbo δαίνυται, quae metaphora toto coelo a reliquis eſt diverſa. Scholiaſtes autem non tam ſingulam quandam vocem, quam totum ſenſum videtur explicare voluiſſe. Conjecturam tamen ἐξώδηκεν laude ſua defraudatam nolim.

v. 1092. Valerius Flaccus de magno dixit ac toroſo Amyco non diſſimilia, IV. 244.

Ingentes humeros ſpatioſaque pectoris oſſa
Protulit, horrendosque toris informibus artus. Wakef.

v. 1095. ἄπλατον· non accedendum: „cui nequeas tuto appropinquare:“ a πλάω, opinor, id quod πλάζω, et paſſim obvium πελάζω: πλάζω autem occurrit in batrachomyomachia v. 73.

οὐρὴν μὲν πρῶτ' ἔπλασ' ἐφ' ὕδασιν.

Saepius ſcribunt grammatici ἄπλητον a πλέω vel πλῆμι, quae dictio eſt Homerica, Il. Ξ. 438.

αὖτις δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί.

Idem prorſus eſt cum ἄπλατος, et ἄπλητος, Heſiodi ἄπλαστος, op. et di. 148.

— — ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
ἄπλαστοι:

aliam formam adhibet ſcut. Herc. 147.

δεινῶν, ἀπλήτων:

et ibidem v. 250. Etiam ἄπλετοι in Apoll. Rhod. I. 574. Scholiaſtes interpretatur ἀπροςπέλαστοι: unde corrigas Heſychium certiſſime ſecundum ordinem litterarum: ἄπλετος· ἀπροςπέλαστος.

ibid. ἀπροςήγορον· nulli affabilem: „quocum nemo citra periculum colloqui poteſt.“ Prior Heſiodus, ſcut. Herc. 144.

ἐν μέσσῳ δὲ δράκοντος ἔην φόβος οὔτι φατειός:

et ibidem v. 250. utrasque voces copulavit:

Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταί:

Hinc Accius in Philoctete apud Macrobium, Sat. VI. 1. ſic reſcribendus:

Quem neque tueri contra, aut affari queas;

unde Virgil. Aen. III. 621.

Nec viſu facilis, nec dictu affabilis ulli.

Pari

Pari fenfu Euripides Herc. fur. 393. vocat Cycnum ἄμικτον, quocum nequeas fodalitium inire, et te immifcere; et eundem Polyphemum, Cycl. 428. ἄμικτον ἄνδρα. Vid. infra ftatim v. 1097. Contrarium ingenium fic Statius defcribit, Theb. I. 190.

Mitis, et affatu bonus, et patientior
aequi.

Porro, cum non raro permutentur ν et finalis ι, ad hunc modum elegantius locum protuliffe judicaverimus noftrum poetam:

λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον
βίαν, κατειργάσασθε:

ut v. 1060. θήρειος βία: nifi mox fequeretur v. 1098. ὑπέροχον βίαν· (ubi tamen vere nobis decernere videmur) quamvis ad has repetitiones tragici minus faftidiofi reperiantur.

Enimvero, vocabulum βίᾳ refpicere poteft ingentes vires ad leonem ftrangulandum neceffario adhibitas: de qua ftrangulatione nos videndi ad Herc. fur. 151. ubi jacet extra litis fines emendatio noftra, atque in textu recipi debuerat. (ἐν βρόχοις ἔχων.) Poteras etiam, ἐν βρόχθοις ἔχων: fed parum intereft, et paullo verifimilior eft prior dictio. Wakef.

v. 1097. ἱπποβάμονα· inequitantem quafi: fed paffive dedit Aefchylus, Suppl. 290. ἱπποβάμοσι καμήλοις· quibus inequitant homines, ad equorum inftar.

Porro vox ἄμικτον idem prorfus fonat cum ἀπροσήγορον v. 1095. prout ibi dixi. De hac re lectorem denuo admonere puduiffet, nifi vidiffem fenfum dictionis tam folennem ac manifeftam latuiffe Lycophronis editores, v. 264.

κλάζων τ' ἄμικτον στόματι ῥιγίστην βοήν:

ἄμικτον· ferocem clamorem. Wakef.

v. 1098. Quod vulgo editur βίαν, ineleganter ambiguum eft: tunc enim incertum fit, an referas ὑπέροχον ad στρατόν, an accipias ὑπέροχον βίαν, ut βίη Ἡρακλείη: ideoque ambabus ulnis amplexus fum, quod et ipfe extuderam, vocem utique codd. Brunckii oblatam, βίᾳ. Geminus in epigr. p. 445. Brodaei:

ἀλλὰ

ἀλλὰ Μύρων τέχνα πανυπείροχος:

Oppianus, Cyneg. I. 310.

κάλλεϊ δ' ἐν πάντεσσι πέλει πανυπείροχος ἵππος
Νισαῖος.

Adeo ut divinatio noſtra ad v. 1094. pertinaciter teneri debeat, atque textus donari ſtatione. Wakef. Facile, opinor, quivis intelliget, ὑπέροχον βίαν non poſſe aliter accipi, quam: robore immanem: nam neceſſario additum oportebat, qua re Centaurorum manus ὑπέροχος eſſet. Sic apparet etiam, v. 1096. non indigere Wakef. conjectura, quae quidem offendit inſuper violenta ſubſtantivi ab adjectivo ſuo avulſione.

v. 1101. δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα. Heſiodum (Theog. 310.) hic ſequitur, qui Cerberum ex Echidna et Typhone natum perhibet. At in Oed. Col. 1574. alios ei parentes tribuit. Brunck. Hyginus in prooemio: ex Typhone et Echidna Cerberus: laudante Musgr.

v. 1102. ἐπ' ἐσχάτοις τόποις. Me tironibus venuſtis gratam rem facturum auguror, ſi hic legendos propoſuerim politiſſimos de hac re verſus Avieni in Arateis:

Nam dura immodici memorat ſub lege tyranni
Amphitryoniadem primaevo in flore juventae,
Qua cedunt medii longe ſecreta diei,
Heſperidum veniſſe locos; atque aurea mala,
Inſcia quae lenti ſemper cuſtodia ſomni
Servabat, carpſiſſe manu.

Hinc pendet Callimachus, hymn. in Cererem, v. 11. qui ſic deſignat terrae fines:

πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἔς τ' ἐπὶ δυθμάς,
ἔς τ' ἐπὶ τοὺς μέλανας, καὶ ὅπα τὰ χρύσεα μᾶλα. Wakef.

v. 1103. ἐγευσάμην. Vide ad Antig. 1005. Sic Hercules apud Euripidem in cognomine dramate 1356.

ἀτὰρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην. Brunck.

v. 1104. τῶν ἐμῶν χερῶν· harum mearum manuum: quod vis et excellentia roboris Herculei ſita erat in manibus et lacertis. Ad Eurip. Herc. fur. 403. comparat Wakefieldius Lucan. VI. 348. Ovid. Faſt. II. 311. Senec. Herc. fur. 120. et Herc. Oet. 166. quem locum ſic emendatum velit:

Pro fato patuit vultus iniquior;
Et vidiſſe ſat eſt Herculeas manus.

v. 1105. κατεῤῥακωμένος· pannoſus: lucida dictio; quam accurate interpretatus eſt Scholiaſta: σάρκας ἔχων κρεμαμένας, ὡς ῥάκη. Vox, ſic compoſita, non alibi fortaſſe legitur. Plutarchus, ſympoſ. II. 9. τοῖς δέρμασι φλιδᾶν καὶ ῥακοῦσθαι: ut etiam Clem. Al. paedag. III. 9. p. 281. ed. Oxon. Ita hunc locum Seneca, Herc. Oet. 1224. effuſius et imbecillius, ut ſolet:

Primam cutem conſumpſit; hinc aditus nefas
In membra fecit: abſtulit coſtis latus;
Exedit artus penitus, et totas malum
Hauſit medullas: oſſibus vacuis ſedet:
Nec oſſa durant ipſa, ſed compagibus
Discuſſa ruptis mole collapſa fluunt. Wakef.

v. 1107. ὠνομασμένος· nominatus: i. e. eram: ſed uſitatior vox eſt in hoc tritiſſimo idiomate κεκλημένος: vide ad Alceſt. 337. Wakef.

v. 1110. ἕρπω· ſerpam potius, ut repens animal per terram, quam recto corpore hominis inceſſu utar: vel ſimpliciter βαδίζω· incedo: (Sic recte!) Homer. Il. P. 446.

οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.

Et ἕρπω, ſicut omnes dictiones, ſto, jaceo, et caeterae poſituram qualemcunque denotantes, pro ſubſtantivo ſum, vel maneo, paſſim uſurpantur. Sic, ut noſter μηδὲν ἕρπω, Euripides Herc. f. 313.

νῦν δ' οὐδὲν ἐσμέν.

Pulcherrime Virgil. Aen. I. 146.

— — ego, qnae divûm incedo regina:

et rurſus, v. 68.

Aut jaculo incedit melior, levibusque ſagittis.

 Hoc

Hoc fefellit viros doctos, qui inaufpicatis manibus follicitant finceram lectionem ad Eurip. Iph. A. 627.

ἑξῆς κάθησο δεῦρό μου ποδὸς, τέκνον·

fede — mane: ut in mille faltem locis. Exemplum unum et alterum infignius apponam, quo intentius animadvertant hanc proprietatem et infigant mentibus tirones. Pindarus Nem. IV. 84.

βουβόται τόθι πρῶνες ἔξ-
οχοι κατάκεινται:

montes, quibus faepius infiftere Phoebus dicitur ob altitudinem, hic jacent: i. e. fiti funt. Similiter Dionyfius Perieg. v. 72.

στῆλαι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα παρὰ πλευρῇσι κέονται:

neque aliter omnium linguarum fcriptores veterum, nec hodiernarum minus. Wakef.

v. 1111. In omnibus quae vidi exemplaribus κἀκ τῶνδε jungitur fequentibus: at ego praecedentibus jungo, ita interpungens, χειρώσομαι κἀκ τῶνδε· προςμόλοι μόνον. Ea autem forma κἀκ τῶνδε dictum effe puto qua apud Thucydidem ἐκ τῶν παρόντων, l. 7. p. 260. meae editionis, ubi dicit Nicias, ἔτι καὶ ἐκ τῶν παρόντων, ὦ Ἀθηναῖοι καὶ ξύμμαχοι, ἐλπίδα χρὴ ἔχειν. Apud eundem Thucyd. l. 6. p. 229. legimus. ποιεῖν ὅπη ἐκ τῶν παρόντων μάλιστα καὶ τάχιστα τὶς ὠφέλεια ἥξει τοῖς ἐκεῖ. Interdum vero praefixa particula ὡς: ut l. 6. p. 220. καὶ ὡς ἐκ τῶν παρόντων ξυνταξάμενοι. Et l. 4. p. 127. καὶ ἡμῖν ἐς τὴν ξυμφορὰν ὡς ἐκ τῶν παρόντων κόσμον, μάλιστα μέλλῃ οἴσειν. Erit igitur κἀκ τῶνδε eadem forma dictum, ac fimili certe fignificatione: videlicet Hoc etiam in ftatu quum fim. Perinde ac fi diceret, Quamvis exhauftae fint vires meae, fpero tamen fore ut ira me fatis adverfus illam armet. H. Steph. Punctum promovendum poft κἀν τῶν δέ. domabo vel cum his, vel ab his, nempe meis exiguis viribus. vel hac ipfa mifera mearum rerum facie. Reisk.

v. 1114. Expectari poterat fcripturum effe Sophoclem,

ὦ τλῆμον Ἑλλάς, πένθος οἷόν σ' εἰςορῶ
ἕξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλεῖσ' ἔσει:

fed

ſed nihil ſubſidii invenitur vel in libris vel in ſcholiaſte. Wakef. Neque optima foret nota prioris verſiculi iſtius. Vide quae monui ad v. 563.

v. 1116. Aegre perſuaſerint, opinor, venuſtis hominibus boni editores, ſic in eadem ſententia dediſſe Sophoclem παρέσχες et παρασχών. Non inepte dixerim reponendum eſſe,

ἐπείπερ ἔστι σ', ἀντιφωνῆσαι, πάτερ. Wakef.

Hujuscemodi notulas jam bis vel ter refutavi.

v. 1119. Pro τοσοῦτον veriſſime et erudite reſtituit Mudge: cujus frequentes ſugillationes ob feliciter excogitatam emendationem hic ſaltem laudis aliquo malagmate debuit foviſſe Brunckii humanitas, Pindari monitis obtemperans:

— — αἰνέων αἰνητά, μομ-
φὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

Equidem ob hanc emendationem multum laetor; nam fortaſſe neque eſſem aſſecutus, et fruſtra vulgatae lectioni defendendae inſudaſſem. Ita idem lyricus Pyth. IV. 278. ἔσομαι τοῖος. — Scholiaſtes: ἔσομαι τοιοῦτος, οἷος μηδὲν ἀναστῆσαι ἄδικον. Potiſſimum vero D. Paulus παθητικῶς et ſuaviter, ut nihil ſupra: Philem. com. 9. διὰ τὴν ἀγάπην μᾶλλον παρακαλῶ, τοιοῦτος ὢν ὡς Παῦλος πρεσβύτης, νυνὶ δὲ καὶ δέσμιος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Phraſim vero δός μοι σεαυτὸν ſic extulit ad verbum Terentius, Adelph. V. 3. 52. da te hodie mihi. Wakef. Interpretatur Musgravius: praebe mihi te mitiorem quam pro ira qua nunc ardes. — Hinc bene Gernhardus meus (in Obſſ. ad Sophoclis Philoct. Lipſ. 1802.) Phil. v. 972. correxit: νῦν δ' ἄλλοις σε δούς, quam in rationem incidit etiam Wakef.

v. 1120. οὐ γὰρ ἂν γνοίης. Legendum putem: εὖ γὰρ ἂν γνοίης, et in ſequenti verſu ματῶν participium verbi ματάω. Bene enim noveris errare te, tum in gaudio quod appetis, tum in iis quae animum tibi dilacerant. Musgr. Pulchre Scholiaſtes: οὐ δυνήσῃ γνῶναι ὑπὸ τῆς ὀργῆς σκοτούμενος. Virg. Aen. II. 244.

Inſtamus tamen immemores, caecique furore:
Seneca, Med. 591.

Caecus est ignis stimulatus irâ;
Nec regi curat, patiturque fraenos. Wakef.

v. 1122. Ut vulgo legitur, εἰπὼν ὃ χρῄζεις, λῆξον, prorsus inconcinna emergit sententia. „Dicto quid velis, desine." Adeone igitur loquax erat Hyllus, ut pater vereretur, ne nunquam esset dicendi finem facturus? Quod autem Brunckius vertit: dic, si quid vis, brevibus; id scire velim, quo jure quave injuria verbis inserserit. Non dubium est, quin λῆξον in λέξον recte sit a me mutatum, hoc sensu, ut pater filio loquendi det potestatem.

v. 1123. ποικίλλεις· καλλωπίζεις τῷ λόγῳ: bene Scholiastes: i. e. praeparas vario artificio sermonis. Homer. Il. Λ. 482.

— — Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην:

unde vox apud posteros teri coepit multo usu. Latio intulisse Statium video: Achill. II. 172.

Heu! simplex nimiumque rudis; qui callida dona,
Grajorumque dolos, variumque ignorat Ulyssem. Wakef.

v. 1124. τῆς μητρὸς φράσων· i. e. τά, vel περί, τῆς μητρός: et est insignius exemplum ellipseos, cujus princeps dedit specimen Homerus, Od. Λ. 173.

εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον:

quem versum debeo L. Bos libro de ellipsibus. Usitatius esset, τὰ μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς. Wakef. Eadem constructio monente Musgr. est Philoct. 439. φωτὸς ἐξερήσομαι.

v. 1126. παρεμνήσω· mentionem aliquam insinuasti, interposuisti: haec est vera vis praepositionis παρά: „anne ausus es rem levem male ac furtim inserere sermonibus, qui toti debent majoris momenti rebus occupari?" Cf. Silv. Crit. sect. XLIII. Wakef.

v. 1129. Durior est constructio: legerim equidem τοῖς γε πρόσθ' ἐφ' vel ἐν ἡμαρτημένοις — ἐν ἡμαρτημένοις pro δι' ἡμαρτημένων: ἐν utique pro διὰ frequentatur in auctoribus; et necesse est hanc subaudiat praepositionem, qui receptae lectioni faverit. Wakef.

v. 1130. Expunxi illud γ' in hoc verſu, quum ineptum ſit et omnino requiratur τοῖςδ'. — (Male, nam particula γε idem h. l. valet, quod in praecedenti verſu.) — Et tot particulae, ἀλλ' οὐδὲ μὲν δή, caute ac timide loquentem ſubindicant: οὐδὲ μέν: οὐδὲ μήν· ne quidem: ut Heſychius interpretatur, in oculis habens Il. A. 154.

οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους.

Ibid. ἐφ' ἡμέραν in diem: proverbialiter: i. e. „non dies ad finem perducetur, quin dicas vel de his non tacendum eſſe: cito fateberis, etiam haec facinora non immerito mihi memorari."

Praepoſitio autem ἐπὶ vel ἐν in hoc, ut in praecedenti verſu, reticetur, utpote per celerem dialogi decurſum. Sic Eurip. Bacch. 1118.

οἴκτειρε δ', ὦ μῆτερ, με· μηδὲ ταῖς ἐμαῖς
ἁμαρτίαισι παῖδα σὸν κατακτάνῃς. Wakef.

v. 1132. Cum illud ἀρτίως νεοσφαγής, ita copulatum, plane prodigioſum ſit loquendi genus, et, ut ita dicam, noviſſime recentiſſimum, non haeſitavi loco pellere adverbium, ut cederet dictioni haud paullo meliori ac tempeſtivae magis (ἀθλίως). Eadem medicina ſanavimus Ajacem v. 898. in Silv. Crit. ſect. CXLIX.

Seneca ſic locum exhibet, Herc. Oet. 1456.

Compeſce diras, genitor, irarum minas:
Habet: peractum eſt: quas petis, poenas dedit,
Suà perempta dexterâ mater jacet. Wakef.

Quae de mutando voc. ἀρτίως monentur, ea profecto ſunt apinae tricaeque et ſi quid vilius iſtis. Hoſpes ſit ac peregrinus in tragicorum lectione neceſſe eſt, quem fugiat alteram verbi compoſiti partem frequenter abundare.

v. 1133. χαρᾶς. Cujus manu cecidit? nuncias profecto gaudium in his meis malis. Reisk. ἐθέσπισας· vaticinatus es: appoſitam vocem adhibet: nam oracula, utpote breviter et obſcure prolata, ſolebant interpretationis indigere; et, quod recte Scholiaſtes ſuggerit, praeter expectatum res eventuras praecinebant. — Sed enim locutio διὰ κακῶν neutiquam

tiquam arridet, nec finceram credo. Quid, fi dicamus fcripfiffe Sophoclem διὰ βραχέων, quae et proba phrafis eft, et fcopo loci maxime confentanea. Wakef. Legendum διακυκῶν. Hefychius: διακυκῶσι, διαταράττουσι. Sic ταράττει ἐν τοῖς λόγοις Plato p. 258. ubi pariter nullus accufativus. Verbum διακυκᾶν eandem fere poteftatem habet apud Demofthenem de Corona p. 263. ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν. Musgr. διὰ κακῶν idem eft quod διὰ ψευδῶν Eurip. Helen. 316.

v. 1138. ἅπαν τὸ χρῆμ' conjungitur vulgo cum ἥμαρτε ac vertitur: toto negotio erravit. At vero fic verba illa valde fuperflua funt omninoque fententia mire expreffa. Quam quidem offenfionem facillime caveris commate poft χρῆμ' collocato, ut Hyllus rem omnem fe breviter complexurum effe fignificet. — μνωμένη, quod Heathius recte fuffragantibus Wakef. et Musgr. mutavit in μωμένη, perperam tuetur Brunckius. Scholiaftes et gloffator interpretantur ζητοῦσα· quae vox non dubium eft, quin folum μωμένη refpiciat. Ac fi quo forte in loco μνωμένη cognatam fibi adfcifcat fignificationem, videndum ne eadem medicina debeat iterum admoveri. Chariton. IV. 6. ed. Dorv. τοῖς — Μιθριδάτῃ φθονοῦσιν, ἢ τὴν σατραπείαν αὐτοῦ μνωμένοις: affectantibus. l. VI. fect. 5. ἴδιον ἐκ τῆς ὁμιλίας μνώμενος (leg. μώμενος) κέρδος. Idem autem notante Wakef. fuiffe videntur μάω, μήσω· et μέω, μώσω. Anecdota Graeca Villoifoni 1. p. 293. καλοῦνται δὲ Μοῦσαι ἀπὸ τῆς μώσεος· ὅ ἐστι ζητήσεως· παρὰ τὸ ὑπὸ πάντων, ἢ τῶν πλειόνων, ζητεῖσθαι· ἢ παρὰ τὸ περὶ πολλῶν ζητεῖν. Unde portentum procurat in Hefychio: μῶσοι· ζητεῖ: legendo μῶσει· ζητήσει.

v. 1140. στέργημα· quod amare faciat et alliciat; fupra v. 576. κηλητήριον vocaverat. Dictionem non alibi reperio: fed idem fere valet quod στέργηθρον, Eurip. Hippol. 256. Aefch. Choeph. 239. στέργηθρον· φίλτρον: Hefych. — Wakef.

v. 1141. Hyperbaton hic habes; claufula enim ὡς προςεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους pertinet ad priorem verfum, et omnium ultima venit vox ἀπήμπλακε in ordine conftructionis. Has anomalias contra rectam dicendi legem

gem ſibi permittunt aliquoties vel probatiſſimi ſcriptores; ſed, rationi repugnantes et naturae, nullius auctoritatis munimentis ſe tueri poſſunt, nedum laudibus ſunt donandae, et imitatione proſequendae. Similis trajectio litem ſolvit ad vexatiſſimum S. Marci locum XI. 13. καί, ἰδὼν συκῆν μακρόθεν ἔχουσαν φύλλα, ἦλθεν, εἰ ἄρα εὑρήσει τὶ ἐν αὐτῇ· καί, ἐλθὼν ἐπ' αὐτήν, οὐδὲν εὗρεν εἰ μὴ φύλλα· οὐ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων: nam καιρὸς σύκων certiſſime vult tempus colligendorum ficuum. In Homeri Il. Ψ. 407.

ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε, μὴ δὲ λίπησθον,
καρπαλίμως·

ultima vox trajicitur, et aperte referenda eſt ad ulteriorem clauſulam. Finiat notam exemplum ex Aeliano V. H. I. 21. καὶ προςελθών, καὶ ἐμφανὴς τῷ βασιλεῖ γενόμενος, περιελόμενος τὸν δακτύλιον, ἔῤῥιψεν ἀδήλως παρὰ τοὺς πόδας, ὃν ἔτυχε φορῶν. Wakef.

v. 1143. Seneca, Herc. Oet. 1467.

Sed non cruentae ſceleribus nuptae jaces,
Nec fraude matris: Neſſus hos ſtruxit dolos;
Ictus ſagittis qui tuis vitam expuit. Wakef.

v. 1147. Putaverim Sophoclem in hoc loco Homerum ante oculos habuiſſe: Od. I, 507.

ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει. Wakef.

v. 1148. πατὴρ οὐκ ἔτ' ἐστί σοι: i. e. periit, mortuus eſt: notiſſimus euphemismus: ſic S. Matthaeus, II. 18. e verſione LXX. virali: Ῥαχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς· καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι· ὅτι οὐκ εἰσί. — Venuſte et pathetice Andocides de myſteriis, ſub fin. τίνα γὰρ καὶ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ; τὸν πατέρα; ἀλλὰ τέθνηκεν· τοὺς ἀδελφούς; ἀλλ' οὐκ εἰσί· τοὺς παῖδας; ἀλλ' οὔ πω γεγένηνται. Sic iſte locus reſcribendus eſt: irrepſit ἀλλὰ ante τοὺς παῖδας in ſedem alienam, cum ἔναυλον habuerit ſcriptor librarius. Hinc intelligendus eſt locus Iamblichi in protreptico, p. 66. ed. Arcerii, de quo nihil vidit interpres: εἰ δὲ τὸ ζῆν ἐστὶ τῷ ζώῳ γε ταὐτὸν παντὶ ὅπερ εἶναι, δῆλον, ὅτι κἂν εἴη μάλιστα καὶ κυριώτατα πάντων ὁ φρόνιμος· καὶ τότε μάλιστα τοῦ χρόνου παντός, ὅταν ἐνεργῇ, καὶ τυγχάνῃ θεωρῶν: „quod ſi vivere idem eſt omni

omni animanti, atque esse, manifestum sit sapientem potissimum esse, prae omnibus; et tum maxime, cum inter agendum sit ac speculandum." Vel pueruli recordabuntur Virgilianum illud:

— — fuimus Troes: fuit Ilium et ingens
Gloria Teucrum. Wakef.

v. 1151. μάτην ἄκοιτιν: similia conqueritur Amphitryo in Herc. fur. 339.

ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην·
μάτην δὲ παιδὸς κοίν' ἔχων ἐκλῃζόμην.

Ovid. amor. III. 9. 21.

Quid pater Ismario, quid mater, profuit Orpheo? Wakef.

v. 1152. φήμην: i. e. κληδόνα· fatidicam vocem: vide Hom. Od. B. 35. Υ. 105. Phavorinus: φήμη, λόγος ἐστὶ δηλωτικὸς μέλλοντος τινός, ἐξ αὐτομάτου λαλουμένη. — Et locum optime Scholiastes explicat: ἵνα τὴν περὶ τῆς τελευτῆς μου φήμην μάθητε. Wakef.

v. 1154. συμβέβηκεν· congressa est cum Tirynthe: „quasi ad societatem ineundam, et convictum:" rarissimo dictionis usu, atque, ut videtur, nonnihil turgido et affectato. Wakef.

συμβέβηκεν. Alcmena cum in exilium ab Eurystheo acta fuerit, Diodor. Sic. IV. 33. nec nisi eo concedente redire potuerit, lubens verbum hoc interpreter, pactum initum est: ut constructio sit, συμβέβηκεν, ὥςτε ἕδραν ἔχειν ἐπακτία Τίρυνθι. Musgr.

v. 1155. παῖδές τε, ob praecedens οὔτε. Reisk. Vide quae notavi ad v. 144.

v. 1159. Probat Wakef. σὺ δ' οὖν, allato Aeschyli Eumen. v. 226. De voce ἐξήκεις haec habet: „Usitata quidem vocis significatio est ultra venire; nunc de rebus grandioribus adhibita, nunc de tempore praeterito: hic autem vult ἐξήκεις· eo loci pervenisti: i. e. omne spatium peregisti, quod necessario prius erat peragendum, quam occasio dari posset tibi probandi, an filius me patre dignus sis: et, si vel pedem unum nunc promoveris, hac occasione praetermissa, de tua pietate desperandum est." Neque aliter, ut postea vidi, Parisinus editor.

v. 1162.

v. 1162. Ordo est: θανεῖν ὑπὸ μηδενὸς πρὸς τῶν πνεόντων: mori per neminem a vivis; i. e. a vivorum parte: i. e. qui vivis accensentur. Hanc ipsam vero rem sic tangit Lycophron, v. 50.

ἐξηνάριξεν ὄν ποτ' ἀξίφῳ δόλῳ
νέκυς, τὸν ᾅδην δεξιούμενος πάλαι:

et Seneca Herc. Oet. 1476.

Dextrâ perempti, victor Alcide, viri
Olim jacebis: hic tibi, emenso freta
Terrasque et umbras, finis extremus datur.

Iam video et Parisinum editorem ingressum esse non valde diversam viam. Wakef. Recte monet Musgravius, optime hic convenire utramlibet praepositionem πρὸς vel ὑπό; sed utramque simul consistere non posse, quamvis pleonasmus praepositionis aliquoties inveniatur, ut Antig. 23. Quare pro ὑπὸ legi malit ποτέ, cujus ultima syllaba si quocunque casu deleta esset, pronum fuisse librariis pro πο substituere ὑπό. Non magnopere repugno; sed lenior tamen videtur correctio, quam egomet institui, scribendo τῶν ἐμπνεόντων. Nam frequentissime a librariis composita verba permutari solent cum simplicibus. ἐμπνέειν autem, ut ἔμπνουν εἶναι, significat vivere, atque idem est, quod πνέειν. Cf. Beckii, Venerandi Praeceptoris, Index ad Euripidem s. h. v. Non minori probabilitate Hermannus emendaverat τῶν μὲν πνεόντων.

v. 1164. ὧδ' οὖν, hac itaque ratione. Reisk. Non male.

v. 1165. ἔκτεινεν occidebat: i. e. „fatis constitutus erat, ut me occideret; et nunc occidit:" quae est vis hujusce temporis in hoc loco. Wakef.

v. 1166. Male capies, lector, hos duos versus ad mentem atque interpretationem editorum. Recte intelliges posteriorem esse prioris exegeticum. „Dicam tibi his quaedam congruentia; nova utique oracula consona veteribus." Wakef.

v. 1168. Haec transtulit ex Homero, Il. Π. 233.

Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι.

Hos

Hos facerdotes Dodonaeos fimiliter defcribit Callimachus, hymn. Del. 284.

— . — ἃ Δωδώνηθε Πελασγοὶ
τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρώτιστα δέχονται,
γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος:

ibi plura dant interpretes. Pulchre Lucanus III, 179.

— — quercusque filentes
Chaonio veteres liquerunt vertice Sellae. Wakef.

v. 1171. τῷ ζῶντι· τῷ ἐνεστῶτι· ὁ γὰρ παρελθὼν χρόνος, οἱονεὶ διέφθαρται καὶ τέθνηκεν: ut eleganter explicat Scholiaftes: cum quo conferas ipfum tragicum ad v. 94. ubi nox dicitur interfici, diei nempe telis. Et verba figurata loci atque obfcuriora redolent ipfum oraculum, cujus locutiones probabile eft Herculem ufurpare.

ibid. παρόντι νῦν: hoc dicit poft fubductas temporis praeftituti rationes, duodecim fcilicet annorum, ut v. 825. Wakef. ζῶντα. Vide ad Oed. T. 490. (482.) Musgr.

v. 1173. λύσιν μόχθων probum eft: an vero λύσιν μόχθων τελεῖσθαι fit etiam bonum, vehementer dubito: fi defendi poffit, defendendum eft a v. 654. et Oed. Col. 1720. Dixi de hoc loco ad Silv. Crit. fect. LIX. ubi propofuimus longe elegantiffimam et, prout arbitramur, veriffimam emendationem:

ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ
νύσσαν τελεῖσθαι:

quae eft Homerea dictio. Manetho, apotel. VI. 738. pervenufte:

αὐτάρ, νηκτίην ἐλάων περὶ νύσσαν ἀοιδήν,
ἤδη χἠμετέρης γενέθλης μεμνήσομαι ἄστρων.

Qui plura velit, nos in loco citato confulat. Wakef. Non video, cur dubitetur de phrafi, λύσιν μόχθων τελεῖσθαι, quae nihil aliud eft, quam μόχθους λύεσθαι. Ac νύσσαν, quod Wakef. reponi placet, abhorret a tragicorum confuetudine.

v. 1175. ταῦτα λαμπρὰ συμβαίνει· haec clare congruunt: i. e. „hae praedictiones in unum atque eundem eventum amiciffime confpirant:" adeo, ut de veri-

veritate rei lis moveri nequeat. Editores fcilicet haud perfpectam habuerunt fcriptoris mentem, ac verum locutionis fenfum. Wakef.

v. 1178. ὀξύνῃ στόμα· os acuere: i. e. „facere, ut promam acutas et fecantes voces:" elegans locutio; quam nos affatim illuftramus in Silv. Crit. fectt. V. CXCV. dum defendimus contra Ruhnkenium librorum lectionem ad Callimachi hymn. Del. 94.

ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τὶ τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης.

Pfalm. LVI. 6. LXX. καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν μάχαιρα ὀξεῖα. Wakef. ὀξύνῃ, acre fieri, neutraliter. Vide ad Electr. 922. Et fic etiam πραΰνειν Philoct. 659. βράδυνε ibid. 1440. Musgr. Bene.

v. 1180. νόμον ἐξευρόντα. Scrupulum nobis injicit haec locutio: neque enim erat Hyllus legem inventurus, fed daturus ratam, quae prius inventa erat et accepta. Corrigo certiffime, ut auguror:

— — νόμον
κάλλιστον ἐξαίροντα:

quod vel poffis interpretari a v. 147. quem adeas, extollentem, honorantem; aut etiam peragentem: vel, quod malim, accipientem ex omnibus: ut praeftantiffimam, feligentem, praeponentem. Ἐξαίρειν· λαμβάνειν: Hefychius: ut Euripides in Rhefo v. 470.

θεοῖσι τἀκροθίνι' ἐξέλῃς. Wakef.

ἐξευρίσκειν eadem hic ratione ufurpatum eft, qua latinum invenire faepenumero adhibetur, ut fit accipere.

v. 1181. εἰς λόγους, στάσιν (id eft κατάστασιν τῶν πραγμάτων). metuo quidem quoad verba, ne molefta effectu et horrenda mihi futura fint, has, in quibus verfaris, res animo obeuns et recolens. Reisk.

v. 1182. πείσομαι: hilum intererit, utrum reddas, obtemperabo, an fuftinebo: hoc egomet praetulerim, ut fortius et convenientius ingenio loquentis. Horatius, fat. II. 5. 20.

— — fortem hoc animum tolerare jubebo: Virgilius, Aen. VIII. 577.

— — patiar quemvis durare laborem. Wakef.

v. 1184.

v. 1184. τήνδ' ἀπαιτεῖς? τί στρέφεις? quorſum depoſcis hanc fidem? quid moliris, aut agitas animo? Reisk. ἐπιστρέφεις, i. e. φροντίζεις, curas. Plerumque hoc ſenſu adhiberi ſolet ἐπιστρέφομαι, ut, ſi MSS. praeberent ἐπιστρέφῃ, vel ἐπεστράφης, vulgatae anteponendum eſſet. Musgr.

v. 1185. Avidiſſimus arripio, ut ocyus Sophocli redonem, lectionem, quam feliciter tradidit ſcholiaſtes: προσστήσεις, pro ἀπιστήσεις: quod interpolavit ſciolus neſcio quis a v. 1224. Illa eſt multis de rationibus anteponenda vox huic clariori faciliorique, exquiſita longe longeque ultra librariorum invenuſtorum cogitationem. Ita autem beneficus interpres: γράφεται προσστήσεις (ſic ſcriptum decuit) ἐμοί· ἐναντιωθήσῃ· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ βρώσει ψωμῶν προσισταμένων. Ambabus manibus plaudi debet venuſtas hominis. ὦ ἄνθρωπε, κοῦφα σοι χθὼν ἐπάνω πέσοι! non potuiſti elegantius. Et tu, lector, errabis, ſi capias aliter Euripidis Iph. Aul. 22.

καὶ φιλότιμον
γλυκὺ μέν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον·

quod ſcilicet poſtea ſtomacho tumultum faciat, et rejectetur. D. Ioannes apoc. X. 9. λάβε, καὶ κατάφαγε αὐτό· καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκύ, ὡς μέλι. Non alienus eſt Dio Caſſius XLVIII. 10. ὥστε καὶ ἐκεῖνα τῷ Καίσαρι προσίστασθαι. Unde intelligas pulcherrimum Demoſthenis locum in epitaphio, p. 747. ed. Lut. ſic reſcribendum: ἡ δὲ τῶν λόγων πειθὼ τῆς τῶν ἀκουόντων εὐνοίας προσδεῖται· καὶ μετὰ μὲν ταύτης, κἂν μετρίως ῥηθῇ, δόξαν ἤνεγκε, (ſolet reportare) καὶ χάριν προσεποίει· (ſolet afferre) ἄνευ δὲ ταύτης, κἂν ὑπερβάλῃ τῷ λέγειν καλῶς, προσίσταται (nauſeam ſolet afferre) τοῖς ἀκούουσι. Nusquam legi periodum politiorem; cujus venuſtatem vix videntur editores accurate guſtaviſſe. Corrigenda nobis obvenit Plutarcheae ſcripturae orthographia, de curioſitate p. 520. quam tute ipſe, lector, ſemel monitus proprio marte poteras efficere: nam ſi in hac re mendas, quae libris veterum inhaerent infinitae, velim abſtergere,

Ante diem clauſo componet veſper Olympo.

ἂν

ἂν γὰρ — τῆς πολυπραγμοσύνης τὴν ἀποθήκην ἀνοίγῃ διὰ χρόνου. καὶ κατασκέπτηται πολλῶν ἀχρήστων καὶ ματαίων καὶ ἀτερπῶν γέμουσαν. Ἴσως ἂν αὐτῷ τὸ πρᾶγμα προςσταίη, φανὲν ἀηδὲς παντάπασι, καὶ φλυαρῶδες. Nempe cognatae ſunt voces φλυαρεῖν et φλύειν: de quibus ad lexicographos relegandus es. — Hic autem currentem calamum ſiſtere praeſtiterit, quamquam in apotheca noſtra jaceant recondita cibi hujusce multa fercula: ſed nollem hoc tempore plures offas ingeſtas tibi, ne et ipſe viciſſim ab hoc convivio nauſeabundus abeas. Dixin' vero ſcholiaſtae noſtro ineſſe Atticam elegantiam? Wakef. Sane quidem lectio προςστήσῃς non eſt nihili facienda; ſed cum vel renitente Wakefieldio ex interpretatione videri poſſit emanaſſe, nolui ego vulgatam, quae et ipſa bona eſt, abjicere.

v. 1188. Loco τόδ' pro varia lectione dat Turnebus τότ': quae vox, meo ſaltem judicio, immane quantum praeſtat, et periodi ſcopum intuenti propria luce commendabitur. Nollem in me ſuſcipere explicationem obſcurae phraſeos καὶ τόδ' ἐξαρκέσεται. Quibus arridet, explicandam linquo. Tolerarem equidem, perſonis loquentium ad hunc modum ordinatis:

Υλ. ἦ μὴν τί δράσειν;
Ηρ. καὶ τόδ' ἐξαρκέσεται.
ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.

et fortaſſe, ad vivos reverſus, hoc pro ſuo Sophocles agnoſceret. Wakef. τότ' placet etiam H. Stephano. Sed altera lectio cur difficilem habere explicatum dicatur, curque lectioni τότ' poſthabenda ſit, equidem non dixerim. Senſus, quem recte exprimit Brunck., hic eſt: et hoc (ſc. quod a me jurari vis) juramento promittetur.

v. 1191. ἐκτὸς ἔλθοις: i. e. παραβαίνοις: viam juramenti deſeras, rectam ſemitam veritatis transgrediaris. Locutio eſt, opinor, raro ſimiliter adhibita. Wakef.

v. 1193. Ζηνός: obſervat Scholiaſtes omnes montes vocari Iovis; ob altitudinem ſcilicet, et coelo propinquitatem: ut Pſalm. LXXX. 10. LXX. τὰς κέδρους τοῦ Θεοῦ: i. e. cedros proceriſſimas: de quo ſpecioſo idio-

idiomate nos copiosa attulimus ad Silv. Crit. sect. LXXVII. et alibi. Caeterum fateor equidem, Oetam montem tam a Scholiaste nostro, quam Strabone vocari ὑψηλόν: ὕψιστον vero vel apud scriptorem aliquem audire, vel fuisse, ob molem Herculei corporis ad apicem ejus subvecti, nolim credere. Me non sinit ipsius loci ratio dubitare scripsisse Sophoclem:

— — τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὑψίστου πάγον.

Pindarus Nem. XI. 2. Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα: sed in aperto sita est res, et extra dubium conjectura. Vide ad Philoct. 1289. Wakef. ὕψιστον πάγον dictum est, ut supra 437. ἄκρον Οἰταῖον νάπος, Ζηνός, Iovi sacer erat mons, cf. v. 201. Musgr. sine causa legit Οἴτῃ, ut Δωδῶνι supra v. 173., collatis, quae R. Bentlejus notavit ad Callimach. Lav. Pallad. 18.

v. 1197. βαθυῤῥίζου δρυός. Probe quidem ac vere quercus suo loco βαθύῤῥιζος appellatur: sic enim Theophrastus, hist. plant. I. 9. ἔστι δὲ καί, τὰ μὲν βαθύῤῥιζα, καθάπερ δρῦς: hic autem intempestivum est et ignavum epitheton. Scripsit, opinor, tragicus noster βαθυσκίου, vel βαθυτρίχου aut aliam quandam vocem receptae propiorem, quam versatior aliquis mox extundat. Seneca sic locum exhibet, Herc. Oet. 1483.

Caedatur omnis silva, et Oetaeum nemus
Concipiat ignem; Herculem accipiat rogus:

ut legendus est versiculus ad MSS. fidem. Wakef. Egregie sane fastidiosus est, quem male habet epitheton ornatus causa nomini adjunctum.

v. 1198. ἄρσεν' ἔλαιον. De masculis et foeminis arboribus ac plantis copiose disputant naturalis historiae scriptores, tum Graeci, tum Romani. Wakef. Sexus nulla habetur ratio, imo ἄρσενα dictum est pro ἰσχυρόν, i. e. quo validiores redduntur athletae. Sic Philoct. 1455. κτύπος ἄρσην, i. e. ἰσχυρός: sic ἄῤῥην βοή Aristoph. Thesm. 125. Conf. Spanhemius ad Callimach. H. in Pallad. v. 29. apposite laudatus ab Hoepfnero.

v. 1201. Demiror non scripsisse nostrum tragicum,

πρῆσαι·

πρῆσαι· γόου δὲ μηδέν. οὐδ᾽ ἴτω δάκρυ·

ut ſtatim ſequentia viciſſim reſponderent:

ἀλλ᾽ ἀστένακτος κἀδάκρυτος.

Sed enim major ſecundarum cogitationum ſapientia nobis injecit conjecturam ductibus ſcripturae receptae vel magis accedentem; quam vix dubitem veram pronunciare:

— — γόου δὲ μηδέν, ἢ σύτω δάκρυ.

Non alienus eſt Homerus; Il. Φ. 167.

— — σύτο δ᾽ αἷμα κελαινεφές.

Virgil. Aen. VI. 468.

Lenibat dictis animam, lachrymasque ciebat. Wakef.

Ortae ſunt iſtae emendationes, quarum poſterior monſtroſa eſt, ex nimia concinnitatis affectatione.

v. 1202. Haud aliter Ennius:

Nemo me lachrymis decoret, nec funera fletu
Faxit. Cur? volito vivu' per ora virum:

et eum ſecutus Horatius Od. II. 20. 21.

Abſint inani funere naeniae,
Luctusque turpes; et querimoniae
Compeſce clamorem, et ſepulchri
Mitte ſupervacuos honores:

ut perperam locum diſtinxit Wakefieldius.

v. 1203. μενῶ σ᾽ ἐγώ. Id eſt, μενῶ σε, non σοί. Sic infra 1240. θεῶν ἀρὰ μενεῖ σ᾽ ἀπιστήσαντα. Brunck. Neque aliter Pindar. Iſthm. VII. 67.

— — τὸ δὲ πὰρ δίκαν
γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.

Hoc dicendi genus ſaepiſſime Latini verſaverunt. Virg. Aen. VII. 318.

Sanguine Trojano et Rutulo dotabere, virgo;
Et Bellona manet te pronuba. Wakef.

v. 1204. ἀραῖος. Voce ſaepius Sophocles uſus eſt. Dramatis deperditi locum, quem Heſychius ſervat nobis, leviter caſtigabo: ἀραῖον· κατάρατον. ὡς τό,

ὁ πρόσθεν ἐλθὼν ἦν ἀραῖός μοι νέκυς·
οἷον ἀρὰν προσετρίβετο καὶ κατευχάς. Σοφοκλῆς Πολυείδῳ. Wakef.

v. 1205.

v. 1205. Quibus lectio τίν' εἶπας probatur, ii supplent λόγον, nec tamen oftendunt hujus generis ellipsin a Graecis unquam esse admissam. Verissime in nonnullis exemplaribus legitur τί μ' εἶπας, quam scripturam tuentur sequentia, οἷά μ' ἐκκαλεῖ v. 1208.

v. 1208. οἷά μ' ἐκκαλῇ: i. e. εἰς vel πρός, praepositione subaudita. Plutarchus Flamin. sect. 21. τὴν δὲ τύχην οὐ διαμένειν ὁμοίαν, ἀλλὰ μεταπίπτουσαν ἐκκαλεῖσθαι ταῖς ἐλπίσι πρὸς τὰς ἐπιθέσεις τοὺς ἀεὶ τῷ μισεῖν πολεμοῦντας. Hesychius: ἐκκαλεῖται· προκαλεῖται. Wakef.

v. 1209. παλαμναῖον propria manu interfectorem: αὐτόχειρα: scholiastes et Hesychius: accurate: venit enim nomen a παλαμνᾶσθαι, τὸ διὰ χειρὸς κατεργάζεσθαι: docente Etym. Mag. auctore. Wakef.

v. 1210. Non placet haec dicendi ratio, παιώνιον τῶν ἐμῶν κακῶν, ὧν ἔχω· inutili verborum redundantia onerata. Num dedit noster,

ὧν ἀχῶ, παιώνιον?

dolorum meorum medicum. Ipse Sophocles post Homerum, in Electra 160.

κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ. Wakef.

Inutilis haec est conjectura, quippe ὧν ἀχῶ pariter redundaret, atque ὧν ἔχω. Nec favet mutationi densa et continens verborum, quae textus exhibet, frequentatio. Sic Electr. 636. δειμάτων ὧν νῦν ἔχω.

v. 1213. φοβῇ πρὸς τοῦτο: Vide citata ad Oed. Col. 1181. Antoninus Liberalis c. 29. ταύτην Ἑκάτη πρὸς μεταβολὴν τῆς ὄψεως ᾤκτειρε. Musgr.

v. 1215. τί δαὶ, πυρᾶς - - Reisk. τῆς εἰρημένης, qualem descripsi. Musgr.

v. 1221. Senec. Herc. Oet. 1488.

Ad te preces nunc, Hylle, supremas fero:
Est clara captas inter, in vultu genus
Regnumque referens, Euryto virgo edita,
Iole: tuis hanc facibus et thalamis para.
Wakef.

v. 1222. ὥστε γ' εἰκάζειν Reisk. male. ἐπεικάζω· στοχάζομαι: Hesych. et Suidas.

v. 1223. Brunckius haec notavit: „σ' ἐπισκήπτω, id est, ἐπισκήπτω σοι. Nam hoc verbum cum tertio casu semper

ſemper conſtruitur. Falſum eſt proinde, quod Bentlejus in Menandreis ſtatuit p. 81. voculam σοὶ nunquam in ſyllaba brevi elidi." Sed mutata ſententia recte ſtatuit ad Philoct. 782. verbum ἐπισκήπτω cum accuſativo perſonae conſtrui, ut σ' ἐπισκήπτω accipi et poſſit et debeat pro ἐπισκήπτω σε Eam in rem affert Euripid. Iphig. T. 701.

πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε.

atque Alceſt. 372. ἐπισκήψω τούσδε, hisce mandem.

v. 1226. ἀπιστήσῃς et paulo poſt πιστεύσαντά et rurſus ἀπιστεῖν v. 1230. 1. et iterum v. 1242. ἀπιστήσαντα. Ut a πιστὸς fidelis fit πιστεύειν eſſe fidelis, ita a πιστὸς obſequens fit πιστεύειν eſſe obſequens. Euripidis Medeae v. 927. eadem medicina ſanandus. Reisk. Diſcrimen iſtud uni fortaſſe Reiskio notum fuit.

v. 1231. συγχεῖ confundit, conturbat, turbidam reddit, minus liquidam ſinceramque; adeo ut non amplius appareat, nec diſtingui poſſit. Virgil. Aen. III. 696.

— — qui nunc
Ore, Arethuſa, tuo Siculis confunditur undis. Wakef.

v. 1232. θυμοῦσθαι ad iram incitari contra aegrotantem: ne ſuboriatur altercatio, et vehementia objurgationum aggravetur aegritudo. Pene crediderim legiſſe Scholiaſten,

— — τὸ μὲν νοσοῦντα θυμοῦσθαι, κακόν·

quod praeſtiterit, cum rectior ſit et facilior conſtructio. Doluiſſet forſan Hyllus, ſi votis paternis minus poterat obſecundare; ſed, ne iraſceretur, vix erat verendum. Wakef. Deprecatur hanc emendationem ſequens verſiculus, cujus alioquin laxior foret cum praecedenti connexio. Φρονοῦντα Reisk. male mutat in ἀφρονοῦντα.

v. 1237. ταύταν una voce. Reisk. peſſime. ταῦτ' ἄν. Pro τήνδ' ἄν. Vide Eurip. Alceſt. 261. Musgr. ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ, niſi qui ſcelerum poenis agitatur,

tatur, nisi quem scelera suscitant. ἀλάστορες sunt Erinnyes, sive qui alii daemones scelerum vindices. Euripidis schol. ad Phoen. 1597. Ἀλάστωρ· ἔφορος δαίμων τῶν τὰ ἄλαστα πεποιηκότων, καὶ τιμωρός. Brunck. Hesychius: ἀλάστωρ· πικρὸς δαίμων, Ζεύς: sic, opinor, nominatus, quod nec reum sceleris oblivisci pateretur, neque oblivisceretur ipse. Homer. Od. Ξ. 174.

νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον ὀδύρομαι:

aliter tamen Etym. Mag. auctor, et Phornutus. Neque interea male Scholiastes noster: τίς ἂν ταῦτα πράττειν ἕλοιτο, ἐκτὸς ὢν μανίας καὶ θεηλασίας. Fructuose consuli potest Iuvenal. sat. XIII, 90. Wakef.

v. 1239. τοῖσιν ἐχθίστοισι: caute et perite sic loquitur generali locutione, ut in v. 1237. ταῦτα· callide subducto nomine Ioles, ne nimium apertis iracundiam patris excitaret, vel sic etiam indignantis. Egregium artificem, et affectuum humanorum callentissimum, hic locus prodit. Wakef.

v. 1240. ἀνὴρ ὅδ' in tertia persona: quod iratum atque indignabundum arguit: statim ad Hyllum convertitur v. 1242. et secundam resumit. Conf. Eurip. Herc. fur. 256. et Virgil. Aen. XI. 406.

Vel, cum se pavidum contra mea jurgia fingit,
Artificis scelus! et formidine crimen acerbat: —
Nunquam animam talem dextra hac (absiste moveri)
Amittes. Wakef.

ibid. Ineptissimum est νέμει γ': et ὡς ἔοικε νέμειν plane durum et coactum, neque ullus esse videtur locus admirationi. Ortas putat Wakef. has variationes a difficultatibus constructionis, quas loco impegerat transpositio dictionum propter earum similitudinem importata, manumque Sophoclis reductam arbitratur eo, quod scripsit: οὐκ ἐμοὶ νεμεῖ. At vero daturus erat tragicus non ἐμοί, sed μοι encliticum. Equidem nec tantillum dubitavi pro genuino habere, quod Winshemii versio repraesentabat hunc in modum concepta:

cepta: „hic vir, quantum adparet, nihil reveretur patrem morientem.“ Quod autem vulgo legitur ἐμοί, id ſatis probabiliter gloſſam ſuſpiceris fuiſſe vocabulo πατρὶ ſuperſcriptam a librario, qui ipſam loquentis perſonam intelligi adnotare vellet. Similii ratione orta eſt corruptio Philoct. v. 299.

πάντ᾽ ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ:

ubi recte Gernhardus meus pro ἐμὲ reſcribendum monet τινά. — Musgr. confert Aeſchyl. Prometh. 291.
οὐκ ἔστιν ὅτῳ πλείονα μοῖραν Νείμαιμ᾽ ἢ σοί.

v. 1243. Obſcuriorem verſiculum ſatis explicat reſponſum Herculis et ſcholiaſtis gloſſa, ad hunc modum, ni fallor, nonnihil caſtiganda: ὡς φανερὸς εἶ νοσῶν χαλεπῶς, οὕτω καὶ χαλεπῶς διαλεξόμενος. Wakef.

v. 1244. Non extat alibi fortaſſe vocabulum ἀπευνάζω: nec tamen is ſum, qui dicam ideo minus ſinceram eſſe lectionem: πολλοῦ γε καὶ δεῖ: magis haeſitare facit ambigua loci conſtructio: vel enim eſt, σὺ κινεῖς με ἐκ κακοῦ ἀπευνασθέντος· quod dicendi genus neutiquam probaveris: vel, quod verum, ut nunc ſcribitur, σύ, κακοῦ ἀπευνασθέντος, ἐκκινεῖς με: i. e. moves loco, deturbas, conturbas. Suſpicor autem ſic a manu Sophoclis provenisse verſum:

σὺ γάρ μ᾽ ἐπ᾽ εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ:

tu me loco emoves, inter dolorem dormientem; „tu me turbas interea, dum malum meum quieſcebat.“ Quod inprimis elegans eſt ac dilucidum. Sciſcat lector. Wakef. Vulgata nihilo eſt deterior, ſi ſic intelligitur, ut unice debet: tu me excitaſti e malo, quod ſopiebatur. Sic ſupra v. 1013. ἀνατέτροφας ὅ τι καὶ μύσῃ. v. 976. μὴ κινήσῃς ἀγρίαν ὀδύνην π. — v. 981. κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις.

v. 1258. Repoſuit Wakef. ex coniectura τελευτᾷ pro τελευτή, hoc ſenſu: in hunc igitur finem exit illa requies; (illa ſcilicet oraculo decantata, de qua ſupra v. 80. 827. 1173. mentio facta eſt) ultima (mortis nempe) huic viro. Conferri jubet noſtrum Bellerophontis fragm. 3.

ὀργῇ

ὀργῇ γὰρ ὅστις εὐθέως χαρίζεται,
κακῶς τελευτᾷ· πλεῖστα γὰρ σφάλλει βροτούς.

Jam vero sic pergit: „Si quis prae nostra emendatione maluerit phrasin τελευτὴ ὑστάτη, non per me stabit quin suis ille fruatur glandibus: quamvis non ausim dissimulare quaedam aliquoties apud poetas inveniri, vel huic visa favere locutioni: ut, exempli gratia, ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης Lycophronis v. 2. Talia in Graecis occurrunt plura. — Musgr. ὑστάτη connectit cum παῦλα hoc modo: αὕτη τελευτὴ παῦλα ὑστάτη κακῶν τοῦδε ἀνδρός.

v. 1261. ἀνακινῆσαι, priusquam commoverit, i. e. commoverit se, resurrexerit. Passivam vel reciprocam potestatem obtinere, nullis frequentius quam movendi verbis contingit. Exempla aliquot dedimus ad Eurip. Bacch. 585. Sed et παρακινεῖν vix alio usu occurrit. Musgr.

v. 1262. Quomodo inter se ita conciliari possint, ut eandem sedem occupent, voces χάλυβος et λιθοκόλλητον, quaerant alii, quibus plus sit otii, aut amoris ineptiarum veterum. Nobis placet punctum a σκληρὰ ad χάλυβος translatum iri. Non aliter Homerus, Il. Ω. 205.

— — σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.

Caeterum fons hujus alloquii in hortis Homereis scaturit: Od. Υ. 17.

στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·
τέτλαθι δή, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης·

et in notissimo versu:

ὀχθήσας δ' ἄρ' εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν:

quos locos sic exprimit Horatius sat. II. 5. 20.

— — Fortem hoc animum tolerare jubebo:
Et quondam majora tuli.

Pindarus Ol. II. 160.

ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον,
ἄγε, θυμέ:

et similiter Nem. III. 45. Wakef. Favere videtur etiam Hesiod. ἔργ. 146. ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν, ubi

ubi Tzetzes: τουτέστι σκληρὰν ψυχὴν εἶχον, καὶ ἀκαμπεῖς ἦσαν, ὥςπερ ὁ ἀδάμας: quem locum laudat Hoepfnerus. Nihilominus putaverim, χάλυβος haud paullo ſignificantius ad στόμιον trahi. Sic enim dicitur hoc: o anima quantumvis impavida, frenum indue tibi, quod ferrea ſit duritie. Nam λιθοκόλλητον ſimpliciter indicat, quod ſolidiſſimum eſt et duriſſimum. Longius repetitam, quae ſequitur, Wakeſieldii explicationem non probo.

v. 1263. λιθοκόλλητον· ἐνδοῦσα τὸ στόμα τὸ σεαυτῆς ἐμφραγῆναι, ὡςανεὶ στόμα φρέατος λίθῳ κεκολλημένου, πρὸς τὸ μηκέτι ὕδωρ ἀνιμᾶσθαι: ſcholiaſtes non inepte. Nec tamen ipſe non malim intelligi Sophoclem in animo habuiſſe ſpeluncas in rupibus, quas ſolebant ingentibus ſaxis obturare. Tali domus operculo Polyphemus utebatur, Hom. Od. I. 240.

αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν, ὑψόσ' ἀείρας,
ὄβριμον· οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἅμαξαι,
ἐσθλαί, τετράκυκλοι, ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν·
τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν:

conferas ibid. N. 370. Heliodorus, Aethiop. lib. II. τὸν λίθον — τοῦ σπηλαίου τὸ κάλυμμα. Sic etiam Virg. Geo. IV. 422. Aen. VIII. 226. Stat. Theb. X. 247. Ioſ. X. 18. Thren. III. 53. LXX. D. Matth. XXVII. 60. Locus etiam ſupereſt appoſitiſſimus Antigones, v. 1215.

ἴτ' ἆσσον ὠκεῖς· καί, παραστάντες τάφῳ,
ἀθρήσαθ', ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ
δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον:

στόμια· χάσματα: Heſychius. Wakef. Pro παρέχουσ' dubitat Musgr. an legendum ſit προέχουσ', praetendens ori. Fruſtra.

v. 1264. ἐπίχαρτον: hinc Statius, Theb. XII. 66.

— — haud aliter, quam cum, poſcentibus aſtris,
Laetus in accenſa jacuit Tirynthius
Oeta. Wakef.

v. 1265. ἀεκούσιον cum minime hic conveniat, vide, lector, an legendum et diſtinguendum ſit:

— — ὡς ἐπίχαρτον,
Τελέως ἀθ' ἑκούσιον, ἔργον.

ἀθ',

ἄϑ', i. e. ἄτε. Musgr. Bene vulgatam exponit Scholiaſtes, quem vide ſis.

v. 1266. Vox τελέως, nimium illa elumbis, correctione indigebat, quam ſic leniſſime inſtitui, ut reponerem τελεοῖς. ὡς τελεοῖς, ut perficias. Billerbeckius conjecit τελέουσ', quod et ipſum bonum eſt.

v. 1268. ϑεοῖς: cautius ac verecundius deos alloquitur in tertia perſona, dum Iovem ſolum innuit. ἀγνωμοσύνην: ſimiliter Amphitryo de Iove, Herc. fur. 346.

ἀμαϑής τις εἶ ϑεός:

ἀγνώμονες· ἀμαϑεῖς: Phavorinus: praecordiis immitibus et ſenſu carentibus humano; flentibus adflere neſcii. Redeas ad ea, quae ſcripſi in v. 474. Ita ſupra dixerat v. 141. Ζῆν' ἄβουλον: Heſychius autem: ἀβούλως· ἀμαϑῶς: et, ἀγνώμονες, ἄβουλοι. Wakef. ἀγνωμοσύνην εἰδότες. Idem uſus verbi in contraria phraſi χάριν εἰδότες. Musgr.

v. 1272. Dedi ex ingenio ἀφορᾷ· profpicit, e longinquo videt: pro ἐφορᾷ mendoſiſſimo, quod intulit praecedens ἐφορῶσι. Vera haec eſt Sophoclis ſcriptura, rumpantur licet librarii atque editores: quos, ſi obſtrepant, flere jubeo. Schedarum vitioſa lectio labefecit Scholiaſten. ἀφορῶντες· ἀποβλέποντες: Heſychius: reſpiciens epiſt. ad Hebr. XII. 2. ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτήν, Ἰησοῦν. Terentius, Adelph. III. 3. 32.

Iſtuc eſt ſapere, non quod ante pedes modo eſt
Videre, ſed etiam illa, quae futura ſunt,
Proſpicere.

Similiter in epigrammate:

ἢ πάλι τὴν τρυφερὴν Σκύλλαν ἀποψόμεϑα:

quem verſiculum infeliciter ſollicitat Toupius in Suidam, voc. ἀφίενται, qui videndus eſt. Wakef. In praecedenti ἐφορῶσι nulla mutationis cauſa ineſt.

v. 1277. ἐπ' οἴκων: hoc dicit, quod virgines agebant in thalamis reconditae, rariſſimeque in publicum prodi-

prodibant. Sed melius cohaerebit ſequentibus hic verſus, ſi legamus,

λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἀπ' οἴκτων·

neque tu a fletibus deſeraris: „— ne magis parcas lachrymis, quam caeteri:" quod verum puto. Euripides Phoen. 1578.

οἴκτων μὲν ἤδη λήγεθ'.

Cum Pariſino editore mentionem domus in tanto luctu frigere puto: cujus nota me ad conjecturam meam manu duxit. — Vel denique, alteram lectionem ſecutus, conjungere poſſis ἀπ' οἴκων cum παρθένε: ut παρθέν' ἀπ' οἴκων idem ſit cum παρθένε οἰκουρέ· virgo domum ſervans: „neque tu, virgo domiſeda, nobis abneges te comitem:" quam formulam ſermonis nos plus ſemel perſtrinximus in his animadverſionibus. Haec ratio quibusdam fortaſſe non diſplicebit: prior arridet nobis. Choragus ſocias alloquitur. Wakef. λείπεσθαι ἀπ' οἴκτων, quantum equidem ſcio, dici non poteſt; debet eſſe οἴκτων ſine praepoſitione, quod verſus non patitur. Altera ratio non magis placet. Recte ſcripſit Musgravius: „ἀπ' οἴκων. Omnino recipienda varietas haec a Scholiaſta conſervata. Alioqui, cum reliqui omnes ab aedibus diſceſſuri eſſent, vim ſuam non obtinebit particula negativa μηδέ."

v. 1279. Recepit Wakef. καινοπαγῆ, quod aſſurgere dicit ſupra ſcribarum ſtoliditatem, cum altera vox, καινοπαθῆ, gloſſam redoleat. Aeſchylum affert, ſept. Theb. 644.

ἔχει δὲ καινοπηγὲς εὔκυκλον σάκος.

Tutius haud dubie eſt, vulgatam ſequi, ſaltem usque eo, dum probatum fuerit, vocabulum καινοπαγὴς vere exſtitiſſe. Caetera edidit ille pari modo atque ego, rectiſſime ſtatuens elapſum eſſe καὶ ob ſimilitudinem primarum literarum vocabuli ſequentis. Hermannus ad Eurip. Hecub. p. 162, eandem laudat formulam ex Aeſchyli Agam. v. 63.

πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ.

Quod

Quod Brunckius exhibuit, iudice eodem manifeſte vitioſum eſt propterea, quod anapaeſti adſpernantur καὶ in fine verſus poſitum ante vocalem. Nec facile placebit cuiquam Musgravii ratio, πολλὰ in πάμπολλα mutantis.

v. 1280. ὅ τι μὴ Ζεύς: ἐστὶ ſcilicet: ut Lucanus IX. 580.

> Iupiter eſt quodcunque vides, quodcunque moveris. Wakef.

Durius alii ſubintelligunt ἐποίησε.

Index

Index locorum
in
Suidae lexico citatorum.
(ex ed. Musgravii.)

Index
Scriptorum emendatorum vel illuſtratorum.

Index rerum et verborum.

A.

B.

Γ.

Δ.

E.

Z.

H.

Θ.

I.

K.

Λ.

M.

N.

O.

Π.

Σ.

T.

Υ.

Φ.

X.

Ψ.

Corrigenda et Addenda.

p. 70. l. 9. et 22. pro *οἴμα* ſcr. *οἶμα.*

ibid. l. 19. pro *ἀποτρέψει* lege *ἀποτρέψει.*

p. 112. l. 18. pro *ἐπ᾽ ὄψιν ὁρώμενα* Brunck. habet *ὑπ᾽ ὄψιν δρώμενα.*

p. 129. l. 5. pro *πάντα λοιπὸν* Brunck. habet *πάντα λόγον.*

p. 329. l. 32. poſt ſequens adde: in Brunckiana ſaltem editione.

